

Giới thiệu Vũ Nương Thập Phu

Truyện Vũ Nương Thập Phu là một truyện ngôn tình mới được giới thiệu với bạn đọc trên trang đọc truyện online. Truyện giống như một câu chuyện đầy những trắc trở về tình yêu, có thể nói yêu thương đối với nữ chính trong truyện có vẻ quá xa xỉ, cuộc sống cô phủ đầy màu và mùi của đồng tiền, chạy theo cuộc sống, cô là vũ nữ, là người bán thân mình cho muôn ánh nhìn trần trọc,, rồi đến khi xuyên qua lại đến chốn lầu xanh, cuộc đời xô dạt về lại nơi để cô bắt đầu mọi chuyện như ban đầu. Liệu truyện xuyên không này sẽ có cái kết thế nào đây ???

Mị đêm- thành phố Tiêu Kim rực rỡ nhất là vào ban đêm. Dù mọi màu sắc, hoàng hôn mị hoặc dưới ánh đèn, nam nhân cùng nữ nhân kiều ngạo, tiêu xài, tiền tài, cùng dục vọng, đẹp xấu cùng cá tính đủ cả. Một luồng ánh sáng đột nhiên hiện lên, âm nhạc trong nháy mắt ngừng, vừa gợn phát vang lên, chỉ thấy Lâm Tiểu Tuyết chậm rãi bước lên đứng độc lập ở trên sân khấu của quán bar.

Nàng dáng điệu tuyệt mỹ, là một tiểu yêu tinh mê hoặc lòng người. Lụa đào quanh ngực nàng tinh tế khiêu gợi, dáng thon thả, váy ngắn thướt tha. Đôi chân thon dài thẳng tắp. Xuôi theo vòng eo thon nhỏ yêu mị là mái tóc dài theo từng động tác yêu mị mà mê luyến đắm nam nhân bên dưới nhiệt huyết sôi trào điên cuồng.

Lâm Tiểu Tuyết, hai mươi mốt tuổi, sinh viên xuất sắc của học viện nghệ thuật, từ nhỏ say mê ca múa, thân thể dẻo dai không ai bằng. Vốn là nàng muốn đi du học ở nước ngoài để bồi dưỡng tài năng nhưng quả nhiên trời không chiều ý người. Cha mẹ nàng bị tai nạn, từ đó gánh nặng các khoản chi tiêu kinh tế nàng đều phải tự mình mưu sinh kiếm sống.

Nàng hiện tại là một vũ nữ chuyên nghiệp, lúc bắt đầu cũng rất sợ hãi nhưng về sau nhờ khéo léo đưa đẩy cũng dần lão luyện. Lâm Tiểu Tuyết ở làm việc tại nơi này cũng đã được nửa năm, trong nửa năm này, nàng mang đến rất nhiều danh tiếng cùng lợi ích kinh tế cho quán bar, ông chủ đối với nàng cũng có vài phần kính trọng, danh tiếng của nàng cũng càng lúc càng lớn, phần đông người thần tượng muốn xem nàng biểu diễn đều là con nhà giàu.

Nàng là vũ nữ múa thoát y ở quán bar, giữ mình trong sạch nhưng lạt mềm lạt buộc chặt trong trò chơi

Một khi xuyên qua, biến thành người cô đại diện bị sơn dương làm thịt. Chê cười! Nàng là ai! Làm sao có thể mặc người chém giết? Hửn nàng là người làm thịt mới đúng chứ sao. Phải tự mình đòi quyền sống cho mình, tự mình viết lên truyện cho riêng bản thân, vũ nữ ư, gái lầu xanh ư, chẳng phải đều là người, đều có quyền yêu thương sao

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Vũ Tuyết Cơ Hoàn Toàn Mới

Mị đêm- thành phố Tiêu Kim rực rỡ nhất là vào ban đêm.

Dù mọi màu sắc, hoàng hôn mị hoặc dưới ánh đèn, nam nhân cùng nữ nhân kiều ngạo, tiêu xài, tiền tài, cùng dục vọng, đẹp xấu cùng cá tính đủ cả.

Một luồng ánh sáng đột nhiên hiện lên, âm nhạc trong nháy mắt ngừng, vừa gợn phát vang lên, chỉ thấy Lâm Tiểu Tuyết chậm rãi bước lên đứng độc lập ở trên sân khấu của quán bar.

Nàng dáng điệu tuyệt mỹ, là một tiểu yêu tinh mê hoặc lòng người. Lụa đào quanh ngực nàng tinh tế khiêu gợi, dáng thon thả, váy ngắn thướt tha. Đôi chân thon dài thẳng tắp. Xuôi theo vòng eo thon nhỏ yêu mị là mái tóc dài theo từng động tác yêu mị mà mê luyến đắm nam nhân bên dưới nhiệt huyết sôi trào điên cuồng.

Lâm Tiểu Tuyết, hai mươi mốt tuổi, sinh viên xuất sắc của học viện nghệ thuật, từ nhỏ say mê ca múa, thân thể dẻo dai không ai bằng. Vốn là nàng muốn đi du học ở nước ngoài để bồi dưỡng tài năng nhưng quả nhiên trời không chiều ý người. Cha mẹ nàng bị tai nạn, từ đó gánh nặng các khoản chi tiêu kinh tế nàng đều phải tự mình mưu sinh kiếm sống.

Nàng hiện tại là một vũ nữ chuyên nghiệp, lúc bắt đầu cũng rất sợ hãi nhưng về sau nhờ khéo léo đưa đẩy cũng dần lão luyện. Lâm Tiểu Tuyết ở làm việc tại nơi này cũng đã được nửa năm, trong nửa năm này, nàng mang đến rất nhiều danh tiếng cùng lợi ích kinh tế cho quán bar, ông chủ đối với nàng cũng có vài phần kính trọng, danh tiếng của nàng cũng càng lúc càng lớn, phần đông người thần tượng muốn xem nàng biểu diễn đều là con nhà giàu.

“Tiểu Tuyết, ta đây đưa ngươi một viên kim cương thủ liên, chừng nào có thể hạnh diện mà ăn một bữa cơm với ngươi đây.” Một người con trai trên người toàn hàng hiệu thừa dịp nàng nhảy xong một bản, đang lúc đi xuống mà giữ lại.

“Trương Hạo a, làm sao ngươi lại tới nữa nha, wow, thật khá a, nhất định là rất quý giá a, Tiểu Tuyết có muốn cũng không được a.” Lâm Tiểu Tuyết tiếp nhận chiếc hộp liền trực tiếp mở ra, nhìn vòng cổ kim cương sáng long lanh bên trong, đôi mắt xinh đẹp lập tức toát ra lục quang, bất quá rất nhanh đóng chiếc hộp lại, nhẹ nhàng đưa chớ về

“Tiểu Tuyết, cái này không đắt, ngươi thích là tốt rồi, cái này chính là được mua để tặng cho ngươi, chỉ hi vọng có thể hạnh diện mà ăn một bữa cơm với ngươi, ha ha.” Nhìn bộ dáng của người con trai kia, Tiểu Tuyết trong lòng cười thầm.

“Thật vậy sao? Vậy được rồi, ta sẽ gọi điện thoại cho người.” Tiểu Tuyết lập tức không đem chiếc hộp trở về nữa mà nhận lấy. Mùi khêu gọi, khuôn mặt nhỏ nhắn đối với người con trai này lộ ra nét tươi cười mê người, sau đó xoay người xinh đẹp, giống con bướm bay mất, Trương Hạo ở phía sau nhìn nàng gọi cảm xinh đẹp, thân thể không tự chủ được nắm chặt tay tự hỏi khi nào mới thực sự có được nàng

Hậu trường phòng hóa trang, vũ nữ Lưu Lộ Lộ khinh bỉ nhìn Lâm Tiểu Tuyết nói: “Như thế nào, lại tên gốc nào tặng quà cho người nữa hả?”

“Ha ha, còn ai khác ngoài Trương Hạo, nhà hắn rất nhiều tiền, người xem hột kim cương ở vòng cổ giá trị bao nhiêu tiền a, tên gốc tử kia cư nhiên đem đề dôi lấy một bữa cơm.” Lâm Tiểu Tuyết trong lòng tính toán xem bán cái thứ này như thế nào.

Lưu Lộ Lộ nhất thời mặt lộ vẻ đố kỵ, cầm lấy vòng cổ kim cương sáng long lanh chằm chọc nói: “Cất, người ta là muốn lừa người lên giường thôi, ai ngờ như vậy a, bất quá này rất rộng rãi, người lúc này cần bao nhiêu tiền mà bán đi a?”

“Lộ Lộ muốn sao, ta đây hỏi một chút, Trương Hạo này bao nhiêu tiền, cho người 50%.” Lâm Tiểu Tuyết lơ đãng, hai mắt tỏa sáng, nàng chỉ muốn bán ngay đi như thế nào.

“Người ta vừa đưa, người liền bán, thực sự tiền của người dùng có thể hết sao?” Lưu Lộ Lộ hèn mọn nói.

“Ai, ba mẹ bệnh còn cần rất nhiều tiền, ta phải cố gắng kiếm thật nhiều tiền mới được.” Lâm Tiểu Tuyết vừa nghĩ tới chính mình không thể tự gánh vác cha mẹ, trong lòng liền chua xót, cũng may đã chịu đựng được qua khó khăn nhất thời, hiện tại nàng công việc ổn định, tiền lương không tồi, nhưng lại có nam nhân điên cuồng mê luyến nàng

“Tiểu Tuyết, không bằng người làm cùng đại lão bản, tiền nhiều lại không cần khổ cực như vậy, nhìn người noi noi lừa nam nhân, sớm muộn gì gặp chuyện không may, thực cho người lo lắng.” Quan Văn khéo nhử mi khuyên.

“A, như vậy sao được, ba mẹ nếu biết rằng tiền của ta có được là nhờ như vậy, chỉ sợ tình nguyện không khám bệnh.” Gia đình tiểu thuyết chính là thụ hưởng môn đệ (gia đình gia giáo), đối với rất nhiều phương diện vẫn rất truyền thống.

“Ai, chính là người cẩn thận là tốt rồi, nghe nói Lương thiếu gia tốn không ít tiền ở trên người người, nhưng người đến bây giờ cũng chưa làm cho người ta được việc gì, nghe nói, hắn gần đây tâm tình thực phiền chán, người cũng phải cẩn thận một chút, hắn cũng không phải là người dễ chọc đâu.”

“Àn, ta đã biết, cảm ơn người.” Lâm Tiểu Tuyết trong lòng cả kinh, nghĩ tới Lương thiếu gia khuôn mặt lạnh lùng, Cặp con người đen như mắt báo mỗi lần nhìn chăm chăm vào nàng làm cho nàng kinh hồn khiếp đảm.

Nếu không phải hắn vừa ra tay đã là hơn vạn đồng tiền mời nàng uống rượu, có lẽ chính mình vĩnh viễn cũng sẽ không đi nhận thức được nam nhân này lãnh khốc như vậy, khiến nàng cảm giác hắn như một con dã thú, mà mình là con dê nhỏ cừu con.(tínhlinh.nàng??cừu non???ta nghi sự thật trong câu nói này là 3% còn giả dối là 999/1000,phần còn lại là không thật)

“Tiểu Tuyết, Lương làm trò, kêu người đi qua.” Một gã bảo vệ chạy vào đối với Lâm Tiểu Tuyết kêu gọi.

“A, nga, ta đã biết, cảm ơn Cường ca.” Lâm Tiểu Tuyết nghĩ rằng thật sự là nghĩ cái gì liền đến cái đó, chính mình vừa muốn ứng phó với mỹ nam băng lãnh kia.

Lâm Tiểu Tuyết thay một thân váy ngắn màu đỏ bó sát người, đem thân mình nàng bao vây có lỗi có lỗi, gọi cảm mê người, vội vàng đi tới căn phòng xa hoa nhất, mở cửa, bên trong sương khói lượn lờ, ngọn đèn hôn ám, một gã mặc màu trắng Armani, một nam tử lạnh lùng phe phẩy “hoàng gia pháo mừng”, đôi mắt tựa mắt báo hiện lên vẻ kinh diễm, nhìn Tiểu Tuyết vẻ mặt mỉm cười đi tới.

“Lương thiếu gia, hôm nay như thế nào khốc như vậy a, nhìn đến Tiểu Tuyết cũng bị mất tươi cười.” Lâm Tiểu Tuyết vừa nói vừa xoay người ngồi một cái tuyệt đẹp ở bên người nam tử

. “Người nữ nhân này, khi nào thì khăng cáp bốn thiếu gia cơ hội?” Lãnh khốc nam tử vươn một tay, đem Tiểu Tuyết kéo vào trong lòng, hé ra một mảnh khuôn mặt tuần tú, hai tròng mắt thâm thúy như đêm.

“Ai nha, Lương thiếu gia, người cũng biết sự tình trong nhà Tiểu Tuyết đi, Tiểu Tuyết muốn kiếm tiền.” Tiểu Tuyết làm nũng rúc vào trong lòng hắn, nam nhân lãnh khốc như vậy mà nàng cũng có thể làm cho trong lòng hắn nhu hòa một chút.

“Đêm nay mua người một đêm, một trăm vạn! Thế nào?” Nam tử nhìn dung nhan xinh đẹp của Tiểu Tuyết, thanh âm khàn khàn.

“Ha ha, Lương thiếu gia, người đừng nói giỡn rồi, Tiểu Tuyết thế nào giá trị số tiền này a, chính là Tiểu Tuyết muốn dùng hai tay của chính mình kiếm tiền, hiểu ý yên tĩnh chút, Lương thiếu gia sẽ không ép buộc đi.” Tiểu Tuyết khiếp sợ vạn phần, bất quá lập tức hướng của hắn cười nói tươi như hoa, trong lòng vì đề nghị của hắn phập phồng không ngừng, một trăm vạn cũng không phải là cái số lượng nhỏ.

Lương thiếu gia hai tròng mắt như chim ưng, đôi mắt khề hip lại một chút, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kiên trì của Tiểu Tuyết, đột nhiên thân thủ cầm rượu mạnh trong tay uống một hơi cạn sạch, sau đó chậm rãi mở miệng: “Một trăm ngàn, bao người một năm! Như thế nào?”

“Lương thiếu gia, người chán ghét, không cần mê hoặc Tiểu Tuyết.” Lâm Tiểu Tuyết một lòng thành thật đập loạn, một trăm ngàn, nàng có thể thanh toán tiền tất cả tiền thuốc men cho cha mẹ, mình cũng có thể không cần tiếp tục làm công việc này nữa, hơn nữa trọng yếu nhất là Lương thiếu gia là nam nhân cực phẩm trong cực phẩm, tuy rằng lãnh tựa tượng đồng, như băng phách, bất quá đối với nàng thật sự không tệ.

Lương thiếu gia một cái tay lớn chậm rãi sờ lên hai đùi trắng nõn của Tiểu Tuyết, làm cho Tiểu Tuyết sợ tới mức sợ run , cả lẩm nói : “Lương, Lương thiếu gia, ngại, ngại để cho Tiểu Tuyết nghĩ lại có được không?” Lâm Tiểu Tuyết tâm động, ở nàng trong hội này, vốn chính là ngộp trong vàng son, không ít nữ hài tử đều đã bị người bảo dưỡng, hơn nữa không một ai có thể giống Lương thiếu gia còn trẻ như vậy lại anh tuấn, ra tay như thể cũng hào phóng .

“Hào, đêm mai ta sẽ lại đến, nơi này có mười vạn người trước cầm, nhớ rõ không cần lại nghe theo nam nhân khác nào, nam nhân đều là sói, ăn không được tình hình đặc biệt lúc ấy phát cuồng .” Lương thiếu gia ngón tay thon dài nâng chiếc cằm thon của Tiểu Tuyết lên, một đôi con ngươi đen sắc bén nhìn đôi mắt to của Tiểu Tuyết lóe ra một tia sáng, hẳn biết nàng tâm động, khoe miệng khẽ lộ ra một tia tiểu ý âm lãnh khó phát hiện.

“Tiểu Tuyết hiểu được, cảm ơn Lương thiếu gia” Lâm Tiểu Tuyết cũng không phải ngu ngốc, nàng đương nhiên biết mình sớm hay muộn cũng vì trò chơi của mình mà trả giá, cho nên hiện tại Lương thiếu gia đề nghị này đối với nàng mà nói có lẽ là cứu nàng.

Lương thiếu gia cắn khẽ một ngụm bên tai nàng, mang theo tối ý cười rời đi, Lâm Tiểu Tuyết cả người nổi lên một tầng da gà, chính mình thật muốn đi trên con đường này? Lương thiếu gia mặc dù là cái nữ nam tử không sai, nhưng mình đối với hắn tuyệt không hiểu biết, chính mình thật sự phải làm tình nhân của hắn hay sao?

Đêm nay, Lâm Tiểu Tuyết mất ngủ nghiêm trọng, ngày hôm sau, bệnh viện gọi điện thoại tới nói mẫu thân của nàng còn phải làm tiếp một lần giải phẫu nữa, cần ba mươi vạn, Lâm Tiểu Tuyết một chút mộng, buổi tối tan tầm, Lương thiếu gia đứng cạnh chiếc xe xa hoa trước cửa quán bar ” Dạ Mị”, Lâm Tiểu Tuyết cắn chặt răng, lên xe, không phải là nam nữ hoan ái sao? Sớm muộn gì chuyện này cũng xảy ra, sợ cái gì!

Nhưng mà sự thật không hề giống Tiểu Tuyết nghĩ đến thuận lợi như vậy, Lương thiếu gia lại là cái mặt người dạ thú, hẳn thích chung quanh liệp diễm (đây con gái á), sau đó đem những nữ nhân kia làm sủng vật giống nhau mang về nhà, tùy ý đùa bỡn, chụp những tấm ảnh bất nhã (tình lnh ta phi thường phi nhô, ảnh xxx á, bất quá ta cũng muốn buôn bán cái này á), thẳng đến khi hắn khinh thường mà nhìn người mới thôi.

Lâm Tiểu Tuyết buổi chiều đầu tiên chính là bị Lương thiếu gia buộc chặt cường bạo , hai tròng mắt tựa như dã thú thấy con mồi kia lần đầu tiên nàng mới thấy qua, quang mang xanh mon môn, khăn cấp đánh về phía nàng, không có thương tiếc, không có an ủi, có cũng chính là thô bạo, mạnh mẽ chà đạp.

Lâm Tiểu Tuyết khóc, cầu xin trong mắt hắn thành thuốc kích thích, tra tấn vẫn liên tục đến khi trời sáng, nàng không biết mình bất tỉnh bao nhiêu lần, khi tỉnh lại đã tại một gian trong phòng tối, mà trên chiếc ti vi tinh thể lỏng thật lớn phía bên kia đang phát hình nàng bị đầy đọa, nàng biết mình sai lầm rồi, nàng hận! Nàng tuyệt vọng!

Cũng may Lương thiếu gia cũng không có cầm nàng nhìn cha mẹ, cũng thủ tín dự cho nàng một trăm ngàn, nhưng mỗi đêm đều đã tra tấn nàng, khiến nàng sống không bằng chết, nàng thống khổ, bất đắc dĩ, cừ hận, xin lỗi cùng hối hận trung an bài tốt cha mẹ hết thấy.

Rốt cục vào một buổi đêm ánh sáng như ngọc xanh lạnh lẽo, Lâm Tiểu Tuyết bộc phát ra nội tâm của nàng, thù oán, toan tính, cẩn thận cất giấu dao gọt trái cây rồi cùng tên Lương thiếu gia súc sinh kia kết thúc mạng sống ngắn ngủi

.....

“Cơ Nhi! Ngươi, nha đầu chết tiệt kia, tự xưng sững sờ cái gì a, còn không đi lấy váy múa mới của ta ra đây!” Một đạo thanh âm nữ tử bèn nhọn chói tai chui vào trong lỗ tai Lâm Tiểu Tuyết , sau đó trên lỗ tai truyền đến một trận đau đớn, một nữ tử mặc váy dài xinh đẹp tay chính là thu phạm đang xách lấy cái tai của nàng.

Một trần trí nhớ như nước dần chảy vào tâm trí nàng, nguyên lai trong cơ thể của mình còn ở một người nữ nhân khiêu vũ tên là Tuyết Cơ , mà đây là trong thành thị phồn hoa nhất – Dương Châu của một quốc gia hơn một ngàn năm trước tên ‘ Vân Long ’ , ! hiện tại nàng đang đứng trên kỹ viện nổi tiếng nhất: ‘Phàm viên viện ’. Chính mình còn lại là một cái mười bốn tuổi tiểu nha đầu, nữ nhân đang kéo lỗ tai của chính mình cũng là nữ nhân nàng đang hậu hạ, ‘ hoạ mi ’.

“Tiểu thư, ngươi mau buông tay, đau quá, Cơ Nhi lập tức đi lấy.” Trong cơ thể nàng có một đạo thanh âm cho nàng biết,nếu không nói thể thì chính lỗ tai của mình sẽ không dễ chịu a.

“Ngươi lại như vậy nhân hạ đi xuống, không bằng ta nói Hồng ma ma cho ngươi tiếp khách!” Về mặt tức giận, Hoạ Mi buông lỗ tai nàng ra , nhưng vẫn là chưa hết giận liền ở bên hông nàng dọa dẫm một phen.

“A, tiểu thư tha mạng, Cơ Nhi không dám, Cơ Nhi lập tức đi!” Lâm Tiểu Tuyết không cần chính mình tự hỏi, trong thân thể nữ nhân tự sẽ khiến nàng không tự chủ được thuyết nói, mà nàng chỉ biết mình chết không thành, xem dạng này hẳn là hiện nay lưu hành nhất — xuyên qua.

Nhờ có trí nhớ của Vũ Tuyết Cơ, trong đầu của Lâm Tiểu Tuyết rất nhanh quen thuộc tất cả mọi việc, chỉ là nhìn cái kỹ viện cổ đại cực kỳ xa hoa này thật là không biết nói gì nữa.

Ở hiện đại chính mình bị bắt thành vũ nữ thoát y cao cấp, trong mắt người khác cũng không khác kỹ nữ là mấy, mà bây giờ chính mình lại xuyên qua đến kỹ viện cổ đại, không lẽ vận mệnh của bản thân là phải làm vũ nữ sao? Nhưng mà ở cổ đại so với hiện đại thì kém hơn nhiều, dù sao thì chính mình khi trở thành chủ bài còn có thể tự chọn khách để tiếp.

Lâm Tiểu Tuyết ngồi ở trong căn phòng cực kỳ nhỏ của Vũ Tuyết Cơ nghỉ ngơi, bắt đầu chậm rãi tiếp thu trí nhớ thân thể của chủ nhân cơ thể này.

Vũ Tuyết Cơ năm nay mười bốn tuổi, vốn là tiểu nữ nhi của một nhà đại phú hộ ở Dương Châu, một thiên kim tiểu thư được người người hâm mộ.

Trước khi nàng bị bán vào Phiêu Vũ Viện thanh lâu này, Vũ phủ ở Dương Châu là một bố trang* rất nổi danh, buôn bán phát đạt, vẫn luôn vượt xa những người cùng nghề, cuộc sống của Cơ nhi có thể nói là áo có người mặc, cơm dâng tới miệng.

Ai ngờ bảo chủ Long Khiếu Thiên của Vân Thiên Bảo lớn nhất Dương Châu nhìn trúng mỹ mạo tỷ tỷ Vũ Linh Nhi tới cửa cầu hôn, mà Vũ Linh Nhi bởi vì sớm đã ái mộ người khác mà cự tuyệt sinh ý tới cửa này, Vũ lão gia trong lòng lo lắng Vân Thiên Bảo bảo chủ sẽ trả thù, nhưng tất cả lại yên tĩnh ngoài ý muốn, cũng làm cho bọn họ trong lòng yên tâm hơn.

Nhưng mà một năm sau, sinh ý bố trang của bọn họ không ngừng giảm xuống, đến cuối cùng phải vay tiền quay vòng, nhưng rốt cuộc cũng không tránh khỏi phải đóng cửa, Vũ lão gia cùng phu nhân u sầu không vui, không lâu sau thì rời khỏi nhân gian, lúc đó Vũ Tuyết Cơ mới mười hai tuổi, tỷ tỷ Vũ Linh Nhi để nuôi nấng nàng phải hướng Long Khiếu Thiên mở miệng vay tiền, mong muốn có thể trả được nợ nần cho phụ thân.

Nhớ kỹ ngày đó, tỷ tỷ một thân quần áo trắng mang theo nàng đi tới Vân Thiên Bảo cầu kiến Long Khiếu Thiên, Long Khiếu Thiên cư nhiên nực cười trốn tránh không gặp, phái người truyền lời rằng “Long gia cùng Vũ gia vĩnh viễn không có bất cứ quan hệ nào.”

Vũ Tuyết Cơ nhớ rõ lúc đó tỷ tỷ khóc đến ruột gan đứt đoạn, cuối cùng nàng đành phải đi về nhà, nhưng trong nhà đã bị ác bá chủ nợ chiếm, hơn nữa yêu cầu tỷ tỷ trong vòng 3 ngày trả hết khoản nợ còn lại, nếu không sẽ đem hai người bán vào kỹ viện.

Ba ngày! Tỷ tỷ không biết đi nơi nào kiếm tiền, lúc sau nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ Tuyết Cơ áy náy nói “Cơ nhi, tỷ tỷ xin lỗi cha, xin lỗi nương, ta không thể chăm sóc ngươi, nhưng ngươi nhất định phải kiên cường sống sót.” Nói xong thì ôm tiểu Cơ nhi khóc không thành tiếng.”

“Tỷ tỷ, ngươi không được rời khỏi Cơ nhi, Cơ nhi sợ!” Vũ Tuyết Cơ sợ mà ôm chặt thân nhân duy nhất của nàng, mà những lời này cũng làm cho Vũ Linh Nhi vốn có ý tưởng tự sát kiên cường mà sống tiếp, ba ngày sau, Vũ Linh Nhi bị bán vào kỹ viện lớn nhất Dương Châu là Xuân Hương Viện, Vũ Tuyết Cơ lại bị bán vào cách đó một con phố Phiêu Vũ Viện, hai nhà kỹ viện là kẻ thù truyền kiếp kẻ thù truyền kiếp, cho nên cơ hội Cơ nhi thấy tỷ tỷ cũng rất ít, nhưng cũng không có bởi vậy mà làm mất đi cảm tình hai người, Vũ Linh Nhi luôn luôn len lén kêu người đưa thức ăn ngon cho Cơ nhi, có mấy lần muốn cho tú bà đem Cơ nhi chuộc đến bên cạnh mình, nhưng Phiêu Vũ Viện sống chết không muốn thả người, bởi vì vừa nhìn Vũ Tuyết Cơ là biết sau này sẽ thành một mỹ nhân bại hoại.

Vũ Linh Nhi nhân dung mạo xuất sắc, rất nhanh trở thành Xuân Hương Viện tên đứng đầu bảng, nhưng nửa tháng trước bị tiểu nhân ám toán, trúng độc mà chết, để lại cho Vũ Tuyết Cơ chỉ có một ít tiền bạc, tiền kiếm được đều bị Từ mụ mụ Xuân Hương Viện nuốt riêng. Vũ Tuyết Cơ tỷ tỷ vì để giúp nàng chuộc thân, ăn mặc tiết kiệm, giữ lại được một khoản tiền không nhỏ, điều này làm cho Vũ Tuyết Cơ phi thường thống hận Từ mụ mụ, thế nhưng tranh luận cũng chỉ nhận được một cái tát vô cùng châm chọc “Muốn vì tự mình chuộc thân, vậy giống tỷ tỷ ngươi như vậy sớm một chút tiếp khách, tiếp nhiều khách nhân thì rất nhanh được tự do, ha ha ha.”

Vũ Tuyết Cơ bởi vì thương tâm, cừ hận mà tinh thần trở nên hoảng hốt, và ngay lúc này, Lâm Tiểu Tuyết xuyên qua nhập vào cơ thể của nàng.

Lâm Tiểu Tuyết hồi tưởng tất cả chuyện của Vũ Tuyết Cơ, trong lòng có chút bi thương, rất đồng tình nàng, đương nhiên cũng rất thống hận tên Long Khiếu Thiên không muốn đưa tay cứu giúp cùng tú bà Từ mụ mụ không hề có nhân tính.

Lâm Tiểu Tuyết chuyển động ngón út trước tiên đồ không chút nào khởi sắc, nghĩ thật đáng buồn, ngẫm lại cảnh ngộ bản thân cũng thật thê thảm, vì sao số phận lại đen tối như vậy chứ. Lẽ nào chính mình tại hiện đại bị khi dễ, đến cổ đại lại lần nữa bị chủ khi dễ? Lão Thiên, ông lại làm cho ta chết một lần nữa đi.

“Cơ nhi, nha đầu chết tiết kia, lại chạy chỗ nào lười biếng hả?” Giọng nữ bén nhọn lần thứ hai chui vào trong lỗ tai Lâm Tiểu Tuyết, nhưng lúc này đây trong cơ thể Vũ Tuyết Cơ không có bất luận cái gì phản ứng, hay là đem ký ức lưu lại đã.

Cánh cửa bị một cước mở ra, Họa Mi trang điểm nồng đậm vươn tay hướng tới lỗ tai Lâm Tiểu Tuyết, không, hiện tại nàng phải là Vũ Tuyết Cơ.

“Nha đầu chết tiết kia, bầu trời đã tối đen rồi, ngươi còn không ra hầu hạ, không muốn sống có đúng hay không!” Họa Mi quả thực đẹp giống như Mẫu Dạ Xoa.

“Nữ nhân chết tiết, ngươi mới là không muốn sống!” Vũ Tuyết Cơ hoàn toàn mới thừa dịp Mẫu Dạ Xoa nhào lên thì một cước đem nàng đá bay ra cửa.

Nếu không thể chết lại một lần, vậy không thể tiếp tục để cho người khác khi dễ!

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Mẹ Mẫu Dạ Xoa

Chỉ thấy Họa Mi một cặp mắt to trang điểm giống như gấu mèo mở ra hết cỡ, trừng mắt với vẻ mặt tức giận nhìn Cơ nhi la hoảng lên “Vũ Tuyết Cơ,

ngươi lại có gan dám đá bản tiểu thư!”

“Đã ngươi rồi thì sao! Ngươi một nữ nhân chết tiết, bản cô nương sớm nhìn ngươi không vừa mắt, mau cút đi nếu không ta cho ngươi răng rơi đầy đất.”
Vũ Tuyết Cơ hai tay chống nạnh, nghiêm nghị giống như mẹ của Mẫu Dạ Xoa.

“A. . . Hồng muội muội mau tới a, nha đầu chết tiết kia điên rồi!” Họa Mi nhìn tư thế của nàng mà hoảng sợ vô cùng, ôm lấy bụng mà bỏ chạy, Vũ Tuyết Cơ buông hai tay, nhúu nhúu đôi mày lá liễu.

Nàng sớm xem qua tướng mạo chính mình rồi, bởi vì lúc nhỏ dinh dưỡng đầy đủ, cho nên cũng không giống tiểu nha đầu bình thường gầy thấy xương sườn, hơn nữa so với nữ tử cùng tuổi cao gầy hơn, vóc người thon thả, ngực cũng đã bắt đầu phát triển, lồi lõm nhìn có hứng thú, trách không được Hồng muội muội muốn nàng sớm chút tiếp khách.

Vũ Tuyết Cơ co duỗi hai tay cùng hai chân của nàng, cảm giác sự mềm dẻo cũng không tệ lắm, cũng có khiếu nhảy múa nhưng so với thân thể Lâm Tiểu Tuyết còn kém xa, bất quá nàng trong lòng đã có tính toán.

Vũ Tuyết Cơ đi ra khỏi phòng, bình tĩnh đứng ở trước cửa phòng chờ Hồng muội muội tới.

Một đôi mắt to linh hoạt nhìn quanh đại kỹ viện xa hoa này, nghĩ thầm hoàn cảnh ở đây cũng thật là tốt, tại hiện đại hẳn là ngang với một khu nhà siêu cao cấp.

Phía trước là hai tầng lầu lớn với nhiều phòng, rường cột chạm trổ trang nhã tinh xảo, sân sau là các loại hình dạng phòng nhỏ độc lập không giống nhau, ở giữa là sân lớn có núi giả nước chảy, cây xanh hoa hồng, cùng với tượng tượng về kỹ viện cổ đại của Lâm Tiểu Tuyết không giống lắm, điểm giống duy nhất hẳn là khi trời tối thì khắp nơi đều có lồng đèn đỏ chiếu sáng.

“Cơ nhi, ngươi thế nào lại đắc tội Họa Mi cô nương rồi?” Một tiểu nha đầu xấp xỉ tuổi Vũ Tuyết Cơ mặt lộ vẻ lo lắng mà chạy tới.

“Xảo Nhi, không có việc gì đâu, nữ nhân chết tiết kia luôn khi dễ ta, ta chịu đủ rồi, nếu nàng nói ta điên rồi thì ta điên cho nàng xem,” Vũ Tuyết Cơ biết Xảo Nhi là tiểu nha đầu rất hòa hợp với nàng sau khi tới nơi này, nàng hầu hạ chính là ‘ Yển nhi cô nương ’ một người rất đơn giản, nết lệ tình lãng nữ tử, cùng Họa Mi vô cùng trái ngược, cho nên Xảo Nhi so với Cơ nhi phải nói là may mắn nhiều lắm.

“Cơ nhi, ngươi sao lại kích động như vậy, nàng sẽ khiến Hồng muội muội bức ngươi tiếp khách” Xảo Nhi thấy kỳ quái là Cơ nhi thế nào đột nhiên không sợ, nghĩ thầm nàng chắc là bị cái chết của tỷ tỷ kích thích.

“Tiếp thì tiếp chứ, sớm chết sớm siêu sinh” Vũ Tuyết Cơ nhìn Họa Mi hùng hổ dẫn dắt Hồng muội muội trang điểm xinh đẹp bước nhanh đến, phía sau dẫn theo hai người hộ vệ* cường tráng, khóe miệng không khỏi hiện ra một nụ cười nhạt.

*hộ vệ: bảo vệ

“A.” Xảo Nhi sợ đến mở lớn cái miệng nhỏ nhắn, lui sang một bên.

“Ha ha, Hồng muội muội, người thực sự là càng ngày càng đẹp” Cơ nhi không đợi Họa Mi mở miệng, biểu cảm trên mặt biến đổi, tươi cười bước lên trước.

Hồng muội muội cùng Họa Mi đều bị sự khác thường của nàng dọa sợ.

“Muội muội, người, người xem nàng có phải là điên rồi?” Họa Mi kinh hoàng mà Cơ nhi đang mỉm cười dịu dàng.

Hồng muội muội một thân váy màu hồng hoa sen nhìn qua tuổi còn khá trẻ, phong độ vẫn tốt, hẳn là không tới ba mươi tuổi, nếu ở hiện đại vẫn là thời kỳ hoàng kim nhưng ở đây cũng chỉ là hoa cúc hôm qua. Khuôn mặt không khéo làm cho Cơ nhi biết vì sao nàng lại trở thành lão bản một đại kỹ viện, nhìn khuôn mặt này Cơ nhi bỗng nhiên nghĩ rất bội phục nàng.

“Cơ nhi, chuyện gì xảy ra?” Hồng muội muội thanh âm lạnh lẽo, ánh mắt sắc bén, nàng sẽ quyết không để người đang trong địa bàn của nàng giờ trò ngang ngược.

“Hi hi, Hồng muội muội, Cơ nhi không muốn làm nha hoàn của Họa Mi tiểu thư nữa” Cơ nhi không quan tâm cười cười.

“Vậy ngươi là muốn tiếp khách sao?” Hồng muội muội đem nàng từ đầu đến chân quan sát một lượt, khóe miệng lộ ra mỉm cười, tiểu nha đầu này chính xác là một mỹ nhân, nếu có thể giống tỷ tỷ nàng thành công như vậy thì Phiêu Vũ Viện không sợ đâu không lại Xuân Hương Viện.

“Tiếp khách sao? còn hơi sớm nha Hồng muội muội, Cơ nhi trước khi tiếp khách cũng phải tập luyện cho tốt chứ, như vậy mới có thể được giá cao không phải sao? Chỉ cần Hồng muội muội đồng ý bỏ vốn bồi dưỡng Cơ nhi, Cơ nhi nhất định có thể làm cho Phiêu Vũ Viện còn nổi tiếng hơn Xuân Hương Viện” Vũ Tuyết Cơ nói thì chăm chú không gì sánh được, một đôi mắt to không chút nào sợ hãi theo sát biểu cảm trên mặt Hồng muội muội.

“Tiểu nha đầu, có đúng hay không tỷ ngươi bị hại chết nên ngươi muốn vì nàng báo thù a?” Hồng muội muội cười càng lúc càng lớn.

“Không dối gạt Hồng muội muội, Cơ nhi xác thực muốn vì tỷ tỷ báo thù, không phải có câu là thà rằng đắc tội tiểu nhân, không thể đắc tội nữ nhân sao, thù này ta nhất định nhất định phải trả, mong rằng Hồng muội muội giúp đỡ Cơ nhi và cũng là giúp Phiêu Vũ Viện của ngươi” Vũ Tuyết Cơ mạnh mẽ nói xong thì khóe miệng lộ ra nụ cười nhạt.

“Tiểu nha đầu, ngươi có phải là tự tin quá rồi sao, Từ mộ mộ cũng không phải là nhân vật dễ trêu chọc đâu, còn nữa ngươi ngoài khuôn mặt xinh đẹp thì còn sở trường đặc biệt gì? Ngươi xác định ngươi có thể câu dẫn nam nhân dừng lại? Mộ mộ ta cũng không nuôi phế vật.”

“Ha ha ha ha, mộ mộ nói rất đúng, không bằng Cơ nhi trước biểu diễn một đoạn ca vũ cho mộ mộ xem thử, nhìn xem Cơ nhi có tiềm chất hấp dẫn ánh mắt nam nhân hay không” Cơ nhi trên mặt tràn đầy tự tin, chậm rãi đảo qua đông đảo cô nương, hộ viện cùng bọn nha đầu đang tụ tập.

“Hảo!” Hồng mộ mộ rất sáng khoái vỗ vỗ tay, lập tức có người đi mời mấy nhạc sĩ qua đây.

“Chính ngươi chọn một ca khúc đi” Hồng mộ mộ cho nàng một cơ hội, Hồng mộ mộ đối với loại chuyện này chưa bao giờ nghĩ dài dòng.

Lâm Tiểu Tuyết trong đầu lọc qua một số bài hát Vũ Tuyết Cơ quen thuộc, sau đó khẽ cười nói “Vây 《 loạn thế cuồng ca 》 đi. Mộ mộ chờ ta một hồi, Cơ nhi đi vào chuẩn bị một chút, sẽ không làm cho mộ mộ thất vọng” Nói xong ưu nhã mà xoay người đi vào phòng nhỏ của mình.

“Mộ mộ, nàng điên rồi, ngươi đừng để ý nàng!” Họa Mi không thể tin được nữ tử vừa rồi là nha đầu chết tiệt nàng khi dễ mỗi ngày, nó nhất định là điên rồi.

“Câm miệng! Điên hay không thì nhìn sẽ biết.” Hồng mộ mộ trái lại không khách khí mà quát lớn Họa Mi.

“Mộ mộ. . .” Họa Mi cảm thấy tủi thân mà mếu máo.

“Không nên coi thường bất cứ ai hết, tiểu nha đầu hôm nay có dũng khí đứng lên thì mộ mộ cũng muốn cho nàng một cơ hội.” Hồng mộ mộ vừa nói vừa dùng ánh mắt lợi hại đảo qua mỗi người.

“Đúng vậy, mộ mộ, chỉ là nàng thế nào thay đổi nhiều như vậy?” Họa Mi thực sự không giải thích được.

“Có đôi khi đau buồn có thể hóa thành sức mạnh, thù hận có thể khiến người ta càng mạnh mẽ, Cơ nhi chính là loại người như vậy, mộ mộ thật cao hứng thấy được kiên cường của nàng, mong rằng tiểu nha đầu đừng làm cho ta thất vọng.”

Hồng mộ mộ vừa nói, cửa phòng Cơ nhi liền mở ra, ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía Cơ nhi, sau đó tiếng kêu sợ hãi, tiếng hít vào trong nháy mắt vang vọng sân lớn, nhưng nhiều nhất chính là chết lặng người.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Tiểu Nữ Nhân Tự Tin

Chỉ thấy Vũ Tuyết Cơ một đầu tóc đen hạ xuống thẳng góc, dài đến tới thắt lưng, làm cho nàng thoả mãn không gì sánh được, chỉ cần chỉnh sửa một chút là có thể đạt được hiệu quả nàng muốn.

Bộ quần áo nha hoàn màu xanh trên người lúc đầu đã bị nàng đổi thành một bộ vũ nương hồ hang, phần trên của tay áo bị cắt xuống tận vai thành vai áo xéo, lộ ra bờ vai gầy tron bóng cùng hai cánh tay tuyết trắng, đoạn từ ngực tới thắt lưng được để trống trơn, eo thon nhỏ trắng như tuyết làm cho người ta liên tưởng nhẹ nhàng, xuống phía dưới lại càng mát mẽ, hai ống quần được trực tiếp cắt lên đến bắp đùi, lộ ra hai chân thon dài trắng tấp, chỉ còn là một cái quần đùi ngắn ngủn.

Bộ quần áo vũ nương tạm thời này không phải quần áo bó làm cho nàng có chút không được tự nhiên, bất quá nàng không quần được nhiều như vậy, thời gian tới muốn tự mình làm chủ sinh hoạt thì nàng biết mình phải hy sinh một chút. Trước ngực không còn miếng quần ngực, dưới thân thiếu tiểu nội y, làm cho nàng thấy mát mẽ mà bật cười.

Chỉ thấy toàn bộ người trong sân đều biến thành si ngốc, con mắt có bao nhiêu lớn thì sẽ thấy tròn to gấp đôi, toàn bộ ánh mắt đều tập trung trên bộ y phục kỳ quái và mát mẽ không gì sánh được của Vũ Tuyết Cơ.

“Mộ mộ, nàng, nàng điên rồi, thực sự điên rồi, trời ạ!” Họa Mi là người thứ nhất la hoảng lên.

“Câm miệng!” Vũ Tuyết Cơ đi lên trước nhìn nàng gầm lên một tiếng sau đó một đôi mắt lợi hại nhìn người đồng dạng bị dọa đến không nhẹ Hồng mộ mộ.

“Mộ mộ, Cơ nhi biết là dọa tới mộ rồi, nhưng ta không điên, ta chỉ là muốn làm Phiêu Vũ viện độc nhất vô nhị vũ nương, bộ quần áo này còn chờ cải tiến, bất quá thỉnh mộ mộ nhìn khuôn mặt những hộ viện ca ca này Cơ nhi tin tưởng mộ mộ sẽ thoả mãn.” Vũ Tuyết Cơ nói xong nhìn quanh bốn phía, khoe miệng lộ ra mỉm cười, đôi mắt đẹp thanh tú càng hướng những nam nhân này phóng điện mạnh mẽ. Cho nên lúc Hồng mộ mộ quay đầu nhìn những nam nhân này thì, hầu như mỗi người đều là vẻ mặt đỏ bừng hơi lộ ra hơi lộ ra xuân cười*, xấu hổ không ngớt, bất quá con mắt mỗi nam nhân đều như phát sáng nhìn vào Vũ Tuyết Cơ.

*xuân cười: nụ cười lộ ra dục vọng.

“Nha đầu, người hiểu rõ tâm nam nhân rồi.” Hồng mụ mụ sau khi sừng sốt thì che miệng nở nụ cười, không sai, những nam nhân này người người đều luyến tiếc ly khai tầm mắt từ trên người Cơ nhi.

“Ha ha, mụ mụ quá khen, hiện tại Cơ nhi múa một đoạn cấp các hộ viện ca ca nhìn, nếu như hảo, các ca ca đừng keo kiệt mà cho một tràng vỗ tay nga, há há.” Vũ Tuyết Cơ đi tới chỗ đất trống trong viện, lúc này nhạc sĩ đều đã chuẩn bị thỏa đáng, đèn lồng đỏ trong viện đem toàn bộ tràng cảnh phụ trợ rất có bầu không khí, bởi vì thời gian buồn bán còn có nửa canh giờ cho nên hầu như toàn bộ người Phiêu Vũ Viện đều nghe thấy mà đến, đem tiểu sân khấu chen chúc chật như nêm, nhưng Vũ Tuyết Cơ cho là như vậy mới đạt hiệu quả tốt nhất.

Nhạc khúc vang lên, Vũ Tuyết Cơ rất tự tin mà đứng ở giữa khoảng đất trống, hướng mọi người hơi cúi người xuống rồi hai tay chậm rãi xòe ra.

《 Loạn thế cuồng ca 》 là ca khúc mà mới đầu nhu hòa, phía sau sục sôi không gì sánh được, cho nên Vũ Tuyết Cơ mới đầu xuất ra người động tác rất nhu hòa duy mỹ, tuy rằng thân thể này vẫn không đạt được động tác yêu cầu độ khó cao, nhưng bằng kinh nghiệm của nàng cũng có thể múa được như nước chảy mây trôi rất trôi chảy, thẳng đến lúc nàng đầu nhỏ ngửa lên, hai tay tạo thành tư thế nâng trắng thì âm nhạc thuần túy thay đổi, cao trào đã tới, chỉ thấy Vũ Tuyết Cơ chuyển hướng hai chân tuyết trắng, đầu bỗng nhiên giương lên, tóc dài bay ra, bắt đầu đổi thành điệu múa nàng quen thuộc nhất nửa năm trước – múa thoát y.

“Oa . . .”

“Trời ạ . . .”

“Điên rồi, nàng điên rồi . . .”

“Đòi phong bại tục a . . .” Các loại tiếng nghị luận đều vang lên, nhưng Hồng mụ mụ khôn khéo phát hiện ra người nói đều là nữ nhân, mà các nam nhân mỗi người ánh mắt si mê, chảy nước miếng như sói đói, giờ khắc này nàng nở nụ cười.

Âm nhạc đột nhiên biến đổi rồi có chút rối loạn, cuối cùng mấy người nhạc sĩ chỉ có thể ngừng lại, Vũ Tuyết Cơ tao nhã ba trăm sáu mươi xoay người, làm một tư thế chào cảm ơn.

“Thật xing lỗi . . .” Một gã nhạc sĩ tuổi còn trẻ vẻ mặt đỏ bừng, nhìn lên một cái rồi tự tin đứng thẳng ở giữa đất trống mỉm cười với Vũ Tuyết Cơ, sau đó cúi đầu xuống xin lỗi bởi vì động tác Cơ nhi quá mê người, cho nên làm cho hắn trong lòng thật khân trọng, hai tay run lên làm cho nhịp điệu thay đổi, mà mấy người nhạc sĩ khác cũng là mặt đỏ tới mang tai không khá hơn chút nào.

“Ha ha không sao hết, người chứ không phải thánh hiền, ai cũng có lúc phạm lỗi, Cơ nhi hiểu mà” Vũ Tuyết Cơ tươi cười với bọn họ một cách dịu dàng không gì sánh được, nhạc sĩ lúc ấy nhìn thấy thì lần thứ hai ngượng người.

Nhìn quanh toàn bộ, trong mắt nữ nhân là kinh hoàng cùng xem thường, mà trong mắt nam nhân là thú tính bày ra rất trắng trợn, mỗi người hai mắt phát sáng nhìn chăm chăm Vũ Tuyết Cơ khiêu gợi, hận không thể đem yêu tinh này đặt ở dưới thân.

“Được rồi, mọi người giải tán đi, Cơ nhi đổi lại y phục rồi tới phòng mụ mụ! Họa Mi từ hôm nay trở đi tiểu nha đầu của người đổi thành Nha Nha” Hồng mụ mụ lớn tiếng nói xong thì xoay người rồi đi, bước chân có chút vội vã, thật sự là trong lòng kích động không thể bình tĩnh, Phiêu Vũ Viện cuối cùng có thể ngẩng đầu lên rồi.

“Ha ha, cảm tạ các vị cô vũ, Cơ nhi xin cáo lui.” Vũ Tuyết Cơ biết bản thân đã thành công, vui vẻ mà nhìn mọi người phóng ra một cái nhìn quyến rũ, sau đó xoay người chạy phòng nhỏ của mình, lưu lại cho mấy nam nhân kia hình ảnh mái tóc nhẹ nhàng lay động cùng với bóng lưng một người xinh đẹp.

Sau đó, trong viện nhất thời sôi trào như dầu mỡ trong chảo nóng nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Nữ Nhân Kỹ Viện

Gian phòng của Hồng ma ma là một tòa tiểu viện độc lập, có hai người hộ viện gác, Vũ Tuyết Cơ thay quần dài sạch sẽ màu rậm nắng rồi vội vã chạy tới.

Hồng ma ma đang ngồi ở trong sường phòng của mình chờ nàng, trong tay là chén trà hoa lan bạch sắc hợp với biểu hiện trấn định của nàng.

“Hồng ma ma, Cơ nhi tới.” Vũ Tuyết Cơ thanh âm thanh thúy vang lên ở ngoài cửa đem Hồng ma ma đang chìm đắm trong hồi tưởng giật mình tỉnh giấc.

“Vào đi.” Thản nhiên một tiếng, Cơ nhi vội vã bước nhanh đi vào.

“Ngồi đi.” Hồng ma ma phân phó Cơ nhi ngồi xuống, sau đó còn ra vẻ muốn giúp nàng châm chén trà, đối Lâm Tiểu Tuyết mà nói thì rất bình thường nhưng đối với Vũ Tuyết Cơ mà nói thì quả thật là thụ sủng nhược kinh*.

* Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ

“Cảm ơn ma ma” Vũ Tuyết Cơ trang nhã thoải mái tiếp nhận chén trà tinh xảo khéo léo.

“Cơ nhi, người thay đổi.” Hồng ma ma ngồi xuống, một đôi con mắt khôn khéo nhìn thẳng khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh của Vũ Tuyết Cơ.

“Người luôn luôn phải thay đổi, hơn nữa liên quan đến thời gian tới của chính mình, ma ma người nói xem có đúng không?” Cơ nhi hướng về khuôn mặt mỉm cười được bảo dưỡng thoả đáng của Hồng ma ma.

“Ha ha, không sai, nói đi, người muốn ma ma ta bồi dưỡng người thế nào” Hồng ma ma tán thưởng mà nhìn nàng, tuy rằng trong lòng bà đối với nguyên bản tiểu cô nương nhu nhược mà trong thoáng chốc biến thành tiểu nữ nhân tự tin lớn mật mà kinh ngạc, nhưng những ... này đối nàng mà nói không quan trọng, Cơ nhi phải trở thành trụ cột ‘Phiêu Vũ Viện’.

“Ta muốn ma ma cho ta thời gian nửa năm, bởi vì nửa năm sau Cơ nhi được mười lăm tuổi, trong nửa năm này mong muốn ma ma cho ta học tập vũ đạo” Vũ Tuyết Cơ biểu tình nghiêm túc ngồi thẳng lưng.

“Ma ma nhìn người vũ đạo không sai, tuy rằng hơi kỳ quái lớn mật nhưng Ma ma biết các nam nhân sẽ thích “Hồng ma ma nghĩ nàng đã múa được rất tốt.

“Ma ma, người sai rồi, vũ đạo của ta hiện tại không phải tốt nhất bởi vì thân thể này thiếu sự mềm dẻo, đến lúc đó kẻ khác tranh giành bắt chước theo, Cơ nhi chưa hẳn có thể mạnh hơn các nàng cho nên Cơ nhi cần nửa năm thời gian làm cho bản thân trở thành vũ nương tốt nhất, và phải trở thành siêu việt người khác không thể hơn được” Vũ Tuyết Cơ trong mắt lộ ra tự tin rạng rỡ.

Ma ma sau khi sững sốt thì ý cười lan ra khoe miệng “Hào, Cơ nhi xác thực có đầu óc, người cần cái gì chỉ cần mở miệng với Ma ma, Ma ma toàn lực bồi dưỡng người trở thành trụ cột Phiêu Vũ Viện của chúng ta.

Vũ Tuyết Cơ nở nụ cười, nhìn Hồng ma ma chân thành nói: “Ma ma, cảm tạ người, Cơ nhi sẽ không khiến người thất vọng.” Cơ nhi cảm thấy chính mình rất may mắn, dù sao gặp được lão bản giống như Hồng ma ma cũng là rất khó tìm được.

Ngày thứ hai, Vũ Tuyết Cơ có tiểu viện độc lập, đài ngộ này thì cô nương tiếp khách không có được, còn được phân phối một tiểu nha đầu tên Lục nhi, điều này làm cho các cô nương trong viện đều ồ lên, trong đó chủ cũ của nàng là Họa Mi tức giận đến cả ngày đều nói con tam bành, nha hoàn mới Nha Nha của nàng đã bị kéo sủng vì cái lỗ tai, mà bởi vì Họa Mi là ca kỹ hiếm có của Phiêu Vũ Viện, lớn lên sinh đẹp, ca xướng khá ngọt, khách quen lại nhiều, cho nên xem như là một trong số tên đứng đầu bảng nên không ai muốn đắc tội nàng.

Lúc chạng vạng, toàn bộ sự yên lặng trong Phiêu Vũ Viện khi ban ngày giờ trở nên náo nhiệt hẳn lên, hàng lang các nơi trong viện, đèn lồng đỏ thắm nhỏ nhỏ chằng chịt phát sáng rất thích mắt.

“Họa Mi, người âm ỉ đủ chưa vậy? có thời gian đồ kị tiểu nha đầu kia thì sao không tìm Hồng ma ma tranh luận đi, đừng âm ỉ lúc người ta ngủ” Cô nương ở phía trên phòng Họa Mi, một trong những vũ kỹ Liễu Phụng Tinh còn chưa tỉnh ngủ, ngáp một cái tựa ở cánh cửa hơi tức giận mà nhìn Họa Mi phát rồ.

“Phụng Tinh người đừng giả bộ, người cũng đồ kị như ta thôi, tiểu nha đầu kia sau này mà vũ kỹ thì cẩn thận khách nhân của người đều bị nàng đoạt” Họa Mi xoay người cười nhạt nhìn về mặt buồn ngủ của Phụng Tinh.

Chỉ thấy Phụng Tinh sắc mặt hơi đỏ, nhưng rất nhanh thì trở lại như lúc đầu, lười biếng nói: “Hừ, buồn cười, nàng có thể đoạt đó chính là bản lĩnh của nàng, bản cô nương cũng không quan trọng mấy tên nam nhân, nam nhân đều thích mới mẻ, khi cảm giác mới mẻ đã qua thì cho dù cô nương tốt cách mấy cũng không lưu luyến, ta đồ kị làm gì cơ chứ.”

“Được rồi, biết người khoan dung độ lượng, ta là lòng dạ con gà con, kiểu vũ kỹ rối loạn cột nhà kia người cũng thấy, nhìn thật là bại hoại thuần phong mỹ tục, ta thật sự không hiểu sao Hồng ma ma lại đối với nàng tốt như vậy, cư nhiên cho nàng một tiểu viện riêng để luyện tập, Phụng Tinh, điệu múa của người nhìn tốt như vậy cũng có thể hướng Hồng ma ma xin một tòa tiểu viện mới đúng” Họa Mi không buông tha bất cứ cơ hội nào để kích thích Liễu Phụng Tinh.

“Họa Mi, người đừng quá phận, đây là chuyện riêng của ma ma, người ít gây xích mích chút đi, nếu rảnh rồi thì không bằng đi luyện giọng hát của người, nói không chừng sau này người còn có thể là người hát minh họa cho nàng! Hừ!” Lưu Phụng Tinh tức giận trừng mắt nhìn Họa Mi rồi xoay người trở về phòng, đóng cửa rất mạnh tay.

“Cái gì? Hát minh họa cho nàng? Không có khả năng, trừ phi lão nương đã chết, cấp nha đầu chết tiệt kia hát minh họa? Người, người, ta xem người múa minh họa thì có, hừ!” Họa Mi lại bị giẫm lên đuôi, đứng trên hành lang mà rống to lên.

Đột nhiên cánh cửa phòng gần đó mở ra, một vị nữ tử thanh nhã mặc quần trắng đi ra, lạnh lùng xoay người nhìn bộ mặt đỏ gấc của Họa Mi.

“Yến nhi cô nương, người không cần nhìn ta như vậy, ta đi là được” Họa Mi nói xong thì nhanh như chớp chạy vào phòng mình, ngay sau đó bên trong

vang lên tiếng kêu thảm thiết của Nha Nha.

Mà Yến nhi cô nương sắc mặt quanh quẽ hình như khỏe miệng có hiện ra một nụ cười nhạt như có như không, xoay người hướng tiểu viện của Hồng ma ma mà đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nam Nhân Điều Là Lang (Sói)

Lúc này Vũ Tuyết Cơ đang ở trong tiểu biệt thự cá nhân mà chính nàng đặt tên là ‘Tuyết Viện’ nhân nhả thông dong duỗi thẳng chân, nàng đang mặc quần soóc cùng áo ngắn tay tự chế, đôi chân thon dài tuyết trắng gác ở trên cái bàn đá, khuôn mặt nhỏ nhắn ngửa lên trời, phía trên mặt phủ kín những lát dưa leo xanh.

Hồng ma ma cùng Yến nhi tiến đến thì thấy được đáng dấp kỳ quái của nàng.

“Tiểu thư, Hồng ma ma đến xem người” Tiểu nha đầu tiểu Lục vừa thấy hai người ở cổng vòm liền vội vã nhỏ giọng nói với Cơ nhi.

“Ma ma, Yến nhi cô nương, các người tới a, Cơ nhi hiện tại đang dưỡng da mặt không thể cúi đầu, thật xin lỗi” Cơ nhi trước nói xin lỗi.

“Ha ha, Cơ nhi, bộ dạng của người thật quái nha, dưa leo xanh sao lại để lên trên mặt?” Hồng ma ma cười đi tới bên người nàng hiếu kỳ mà hỏi thăm.

”Hi hi, Cơ nhi chuẩn bị trong vòng nửa năm, đem mặt mình cùng da chăm sóc cho tươi đẹp sáng bóng, dưa leo là thứ rất tốt dùng để làm đẹp” Cơ nhi ngường đầu cười nói.

“Cơ nhi cô nương, thứ này hữu dụng sao?” Yến nhi không quá tin tưởng.

“Lát nữa sẽ để Yến nhi cô nương nhìn thấy hiệu quả, tuy rằng là lần đầu tiên nhưng mà cũng có thể làm cho da trắng sáng hơn.” Cơ nhi đắc ý nói.

“Thực sự? Hào, ta cũng muốn nhìn Cơ nhi đem chính mình sửa thành bộ dáng gì, ha ha” Hồng ma ma cũng cười, nàng phát hiện Vũ Tuyết Cơ càng ngày càng tinh quái.

“Ma ma cùng Yến nhi cô nương tìm Cơ nhi có chuyện gì sao?” Cơ nhi thả chân xuống đất rồi ngồi thẳng lên, như vậy thì ngửa đầu mới có thể thấy hai người.

“Cơ nhi, người cũng biết Yến nhi cô nương là cô nương duy nhất không bán mình trong Phiêu Hương Viện chứ?” Hồng ma ma mở miệng hỏi.

“Vâng, Cơ nhi biết, Yến nhi tỷ tỷ rất thật lợi hại, có thể giữ mình trong sạch ở nơi này thật làm cho Cơ nhi bội phục” Vũ Tuyết Cơ trong lòng quả thực là cảm thấy rất hứng thú với vị băng mỹ nhân này, nàng không hát, cũng sẽ không nhảy múa, chỉ là chuyên môn bồi một ít khách nhân có chút tài hoa ngâm thơ đối nghịch, nàng cũng không tin làm sao mà nam nhân nhận nhận được mà không nhào tới.

“Cơ nhi cô nương quá khen.” Yến nhi chỉ là lộ ra chút ý cười lạnh lẽo.

“Cơ nhi, là thế này, Yến nhi muốn cùng người học chút vũ đạo đơn giản, mong muốn Cơ nhi truyền thụ một ít, chính là vũ đạo tối hôm qua người mới nhảy, Yến nhi nói rất thích” Hồng ma ma nói thay Yến nhi, “À, cái này sao, không thành vấn đề, Yến nhi cô nương thích thì lát nữa ta dạy người là được” Cơ nhi trong lòng đầu tiên có chút ngạc nhiên nhưng sau cũng đồng ý.

“Cảm tạ Cơ nhi cô nương.” Yến nhi rất cuộc lộ ra nụ cười mừng rỡ.

“Nhưng mà Yến nhi cô nương tại sao muốn học với Cơ nhi vậy? vũ nương ở đây không ít, Phương Tinh cũng múa rất đẹp mà?” Cơ nhi thắc mắc vì sao một người thanh cao lạnh lùng như thế lại muốn học múa? Hơn nữa lại học cùng một vũ nương không chính thức như mình?

“Ha ha, Cơ nhi, người không biết Tần công tử sao?” Hồng ma ma nói ám chỉ.

“Ma ma. . .” Yến nhi lập tức gọi lại Hồng ma ma, sau đó lộ ra mặt ửng đỏ ngượng ngùng.

“Tần công tử?” ký ức Cơ nhi có chút không rõ, bởi vì trước kia nàng là nha hoàn của Họa Mĩ, không có khả năng nhìn thấy từng vị khách. Hơn nữa nàng cũng không nhớ được, nam nhân lui tới kỹ viện nhiều người lắm.

“Đúng vậy, Tần công tử cùng Yến nhi rất hợp nhau, nhưng hẳn thích nữ tử nhảy múa, cho nên Yến nhi muốn học, tối hôm qua nhìn người vũ đạo điệu dàng duyên dáng, Yến nhi nghĩ Tần công tử nhất định sẽ thích, thế nên muốn nhờ ma ma tới đây hỏi.”

Vũ Tuyết Cơ vừa nghe xong thì đưa leo trên mặt khẽ run vài cái, Yến nhi cô nương tốt xấu cũng đã ở đây hơn một năm rồi, thế nào còn không biết nam nhân tới kỹ viện thường không phải nam nhân tốt chứ? Haiz, hay là bởi vì nàng không bán thân nên chính mình có thời gian ngồi ôm mộng tưởng.

“Há há, chúc mừng Yến nhi cô nương” Cơ nhi cũng không có nhắc nhở nàng, bởi vì nàng biết lúc một nữ nhân thích một người nam nhân thì dù nam nhân có hư hỏng thì nàng cũng không nhìn thấy.

“Cơ nhi cô nương đừng nghe Ma ma nói lung tung, không phải đâu, chỉ là Yến nhi nghĩ Cơ nhi cô nương múa thực sự đẹp nên muốn học mà thôi” Yến nhi càng tỏ càng đen, đương nhiên Cơ nhi sẽ không vạch trần của nàng.

Chỉ chớp lát là Phiêu Vũ Viện bắt đầu mở cửa, Hồng ma ma cùng Yến nhi cáo từ, Cơ nhi đột nhiên hỏi Hồng ma ma “Ma ma, Cơ nhi có thể đi ra ngoài đại sảnh học tập các vị tỷ tỷ ca vũ một chút được không?”

“Ha ha, đương nhiên có thể, Cơ nhi không cần khách sáo với ma ma, ma ma về sau sẽ tin tưởng ngươi” Hồng ma ma vui lòng cấp cho rất nhiều đặc quyền.

“Cảm tạ Ma ma.” Cơ nhi lập tức cười thật tươi.

“Cơ nhi cô nương, đi ra đại sảnh cần phải cẩn thận một chút, khách nhân đều không phải người lương thiện, đề phòng một chút” Yến nhi xoay người nhắc nhở nói.

“Vâng, cảm tạ Yến nhi cô nương” Cơ nhi đương nhiên biết nam nhân đều là lang sói, loại trò chơi này nàng vô cùng quen thuộc.

.....

Một lúc lâu sau, Cơ nhi thay một thân quần dài bạch sắc, vắt áo trước cùng ống tay áo thêu hoa lan, nhìn qua trong trẻo tươi mát, mái tóc dài đen nhánh tùy ý lay động, bởi vì nàng sau này phải nhảy múa thì tóc là đạo cụ rất trọng yếu, nơi này không có cột thẳng thì nàng từ giờ trở đi phải dựa vào mái tóc mềm mại lay động.

Lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì vừa đắp dựa leo mà có vẻ trắng nõn mềm mại hơn, tự mình chỉnh sửa lông mày, điểm nhẹ đôi môi. Thoả mãn mà nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh thuần, khoe miệng hiện ra nụ cười duyên ra rất mê người.

“Tiểu thư, biểu diễn ở đại sảnh bắt đầu rồi” Tiểu Lục thở hồng hộc chạy vào.

“Ừ, đi thôi, đi xem một chút” Cơ nhi tiêu sái đứng lên đi ra ngoài, mà tiểu Lục nhìn bộ dạng tóc tai bù xù của nàng có chút kinh ngạc nhưng mà không nói gì.

Còn chưa tới trên hành lang đại sảnh, Cơ nhi thanh thuần động lòng người đã hấp thu hút rất nhiều ánh mắt như đi săn của rất nhiều nam tử, nàng rất thoả mãn hiện tượng này, khoe miệng nhếch lên sự châm biếm không dễ nhận ra.

Đúng lúc này, ngay chỗ rẽ giữa hành lang và đại sảnh có một thân ảnh đột nhiên chạy nhanh vào.

”Ồ” Cơ nhi bị đụng vào cái trán, đau tới mức hét lên, đưa tay đỡ trán rồi ngẩng đầu nhìn, nhìn thấy một tiểu nam nhân nhìn qua cũng không lớn hơn nàng bao nhiêu, nhất thời giận dữ hét “Người muốn chết hả, chạy nhanh như vậy, muốn đầu thai cũng không cần gấp thế này!”

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Tìm Một Chỗ Dựa Lớn Vững Chắc

Chỉ thấy tiểu nam nhân kia bị đụng vào vào cằm, hấn lấy tay ôm chỗ đau, không đợi hấn mở miệng mắng chửi người thì đã bị nữ tử nhỏ nhắn xinh xắn trước mặt cho ăn mắng.

”Làm càn! Ngươi là ai hả, lại dám xỉ nhục bản vương gia” Tiểu nam nhân này không phải ai khác, mà chính là thân đệ đệ của đương kim hoàng thượng, cửu vương gia Mộ Dung Linh Tuyền.

“Cái gì! Vương gia? Vậy ta là vương phi đây. Sao ta chưa nghe nói qua Vương gia lại quang minh chính đại đi dạo kỹ viện? như thế không phải là xấu mặt hoàng thất sao? Nhìn ngươi nhỏ tuổi như vậy mà lại tới đây học theo gương xấu, ngươi là vương gia sao? ngươi không thấy mất mặt sao?” Trong lòng Vũ Tuyết Cơ kỳ thực có chút sợ, nghĩ đến mình đang đứng nắng vương gia mà da đầu có chút tê dại, vì không muốn lép vế nên lập tức nảy ra một ý, làm cho tiểu vương gia này tự giác xấu hổ, nhưng mà nói về vấn đề chính thì tiểu vương gia lớn lên thật đúng là tuần tú.

Chỉ thấy hần khoảng chừng mười lăm mười sáu tuổi, cao hơn chính mình nửa đầu, một đôi mắt sáng vừa to vừa tròn, da mặt trơn láng nhẵn nhụi, hai hàng lông mày như lưỡi kiếm, mũi cao thẳng, lộ ra đôi môi mọng đỏ tươi, hai gò má vì có chút tức giận mà trở nên đỏ hồng khiến người muốn cắn một cái. Đây quả thật một tiểu mỹ nam nhưng mà thân thể có chút gầy yếu, theo như con mắt của Vũ Tuyết Cơ thì tiểu nam nhân này mà ở hiện đại có thể làm trai bao, nhưng mà là loại hình tiểu thụ bị nam nhân đùa giỡn.

“Người, người là nữ nhân nào đây, lại dám vô lễ như thế” Mộ Dung Linh Tuyền quả thực không thể tin được nữ nhân này dám dạy bảo hần, tức giận đến mắt to tròn tròn, nhưng mà nghĩ đến lời của nàng thì trong lòng có hơi chột dạ, trên gương mặt hồng hào xuất hiện vẻ xấu hổ, biểu tình này lập tức bị con mắt linh động của Vũ Tuyết Cơ chớp được.

“Ta vô lễ? Tiểu hài tử nói chuyện phải lễ độ chứ, là người chạy vội đừng phải bán cô nương, nên xin lỗi chính là người” Vũ Tuyết Cơ đưa tay xoa xoa cái trán mà liếc nhìn tiểu mỹ nam, đột nhiên trong lòng hiện lên một ý tưởng, chính mình ở cổ đại không có chỗ dựa vững chắc, tiểu nam nhân này là cửu vương gia, đây không phải là cơ hội trời cho sao? Có chỗ dựa vững chắc là vương gia thì chính mình sau này có thể tự tin ngẩng đầu đi, ý kiến hay.

Vũ Tuyết Cơ nghĩ tới đây thì sắc mặt lập tức thay đổi, không đợi cửu vương gia đang tức giận muốn bốc khói trên đầu mở miệng, nàng liền nở nụ cười phát ra giọng nói mềm mại, tay nhỏ bé vỗ vai tiểu nam nhân rồi cười duyên nói “Quên đi, bán cô nương cũng không cần người xin lỗi nữa, đánh nhau xong mới thành bằng hữu mà! Ta thấy người cũng tầm tuổi với ta, hay là chúng ta kết thành bằng hữu(bạn bè) đi?” Vũ Tuyết Cơ nói xong thì chớp chớp đôi mắt to nhìn hần một cách đáng yêu.

“Buông ra, nữ nhân điên này, tóc tai bù xù thô lỗ vô lễ, lại còn không biết xấu hổ, bán vương làm sao có thể có loại bằng hữu thấp hèn như người, người cũng không nhìn lại thân phận của mình” Mộ Dung Linh Tuyền lập tức quát tay Cơ nhi ra, nhìn nàng với vẻ khinh thường.

Vũ Tuyết Cơ không thể nhịn được nữa, bản thân không hề làm sai chuyện gì, lại dám mắng nàng thấp hèn? Hừ! Lão nương phải thu thập tiểu phá hải* này mới được, lập tức quay đầu nhìn bốn phía, bởi vì biểu diễn đã bắt đầu ở đại sảnh cho nên nơi này cũng không có ai đi lại, khuôn mặt nhỏ nhắn của Cơ nhi trầm xuống, vron ngón trỏ chọt cửu vương gia một cái.

*Tiểu phá hải : trẻ con hư hỏng

“Tiểu phá hải, người có gan thì lập lại lần nữa” Trên mặt Vũ Tuyết Cơ lộ ra nụ cười tà ác, mặt đối mặt đến gần tiểu nam nhân rõ ràng bị nàng dọa sợ.

“Người muốn làm gì? mau tránh ra, nếu không bán vương gọi người tới” Mộ Dung Linh Tuyền thấy biểu tình xấu xa của Vũ Tuyết Cơ lập tức lui về sau một bước, đáng tiếc đằng sau chính là tường nên nhất thời bị Cơ nhi vây hãm.

“Gọi người? Ha ha ha, người là nam nhân sao? Một nữ nhân mà cũng sợ thì buồn cười chết người đi được” Cơ nhi đưa đầu về phía hần, đôi môi đỏ mọng nhấp nháy, hơi thở thơm mùi hoa lan tràn vào lỗ mũi mẫn cảm của cửu vương gia.

“Người, người tránh ra” Sắc mặt cửu vương gia đỏ lên, đột nhiên phát hiện tiểu nữ nhân này lớn lên thật là đẹp mắt, tuy rằng tóc nàng nhìn hơi chướng mắt nhưng nhìn gần khuôn mặt nàng thì phát hiện nàng xinh đẹp tuyệt trần, nhưng mà cặp mắt giảo hoạt y như hồ ly kia làm cho hần có cảm giác chẳng lành.

“Xin lỗi!” Cơ nhi giả vờ ra vẻ lãnh khốc, thân thể dán lên trên người tiểu nam nhân, cái miệng nhỏ nhắn chạm vào đôi môi của hần làm cho cửu vương gia bị dọa mặt đỏ tới mang tai, không dám lộn xộn.

“Người, người không phải nữ nhân!” Cửu vương gia thật vất vả mới nghẹn ngào nói ra được một câu.

“Ta không phải là nữ nhân thì người sẽ không là nam nhân, nhìn khuôn mặt của người sao lại có thể còn non mềm hơn cả ta, thật đồ kỳ” Vũ Tuyết Cơ nhìn kỹ khuôn mặt của hần, có thể thấy rõ lỗ chân lông siêu nhỏ sạch sẽ trong suốt, hơn nữa phát hiện trên người hần có mùi hương dễ ngủ, không giống nước hoa của nam nhân hiện đại mà là tươi mát nhẹ nhàng, khoe miệng bồng nhếch lên, nghĩ thầm tiểu nam nhân sẽ không vẫn là xử nam đi.

“Người, người. . .” Cửu vương gia bị Vũ Tuyết Cơ dọa sợ hãi, ngày hôm nay hần vất vả theo bằng hữu tới tới kỹ viện xem ca vũ cho biết, không nghĩ tới gặp phải nữ nhân táo bạo như vậy.

“Được rồi, đừng khản trương, ta chỉ đùa với người thôi, ta là Cơ nhi, người tên là gì vậy?” Cơ nhi lại bắt đầu chuyển thành khuôn mặt tươi cười.

“Ta đã nói rồi ta là cửu vương gia” Mộ Dung Linh Tuyền nghĩ thầm sắc mặt nữ nhân này thay đổi với tốc độ quá nhanh, mới rồi còn là hung thần ác sát vậy mà giây tiếp theo đã là tươi cười dịu dàng.

“Thật vậy à, Cơ nhi thật là thất lễ, nhưng mà Cơ nhi có biết tam vương gia, để ta qua nói với ngài ấy là người đã ở đây” Cơ nhi chuẩn bị xoay người đi, bởi vì ký ức trong đầu nàng cho biết rằng tam vương gia là người rất phong lưu.

“A, không, không nên, không nên nói cho tam ca!” Quả nhiên khuôn mặt tuấn tú của cửu vương gia lập tức chuyển trắng xanh.

“Ha ha, sẽ không, nhưng mà người phải kết bạn với ta được chứ?” Vũ Tuyết Cơ nhướn lên đôi mi thanh tú, khoe miệng lộ ra nụ cười châm chọc.

“Như vậy cũng được sao, nào có ai bức người khác kết bạn với mình” Mộ Dung Linh Tuyền liền lộ ra tính tình của tiểu hài tử, vẻ mặt cầu xin, chu đôi môi nhìn về phía Cơ nhi.

“Hi hi, dĩ nhiên có chứ, bởi vì người rất đáng yêu cho nên ta rất thích người Cơ nhi mang người đi nhìn biểu diễn” Vũ Tuyết Cơ tươi cười kéo tay hần đi ra ngoài.

Cửu vương gia vừa nghe thì khuôn mặt tuần tú lần thứ hai đỏ lên, nhìn bàn tay mình bị nàng nắm lấy, giấy dựa một chút rồi lại thôi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Cơ nhi quay đầu mỉm cười với hắn, hiền lành hiền lành làm cho lòng hắn xuất hiện một ý nghĩ khiến hắn giật mình “Tiểu nữ nhân thật đặc biệt, có một bằng hữu thế này cũng không hề tệ.”

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Nam Nhân Lạnh Lùng Liễu Tinh Kim (Nam Chính Thứ 2)

Lúc đi vào đại sảnh được một khắc, Mộ Dung Linh Tuyền rút cục đỏ mặt giấy ra khỏi tay Vũ Tuyết Cơ, từ chỗ tối đột nhiên phát ra một âm thanh làm Cơ nhi sợ đến nhảy dựng.

“Vương gia, người đi ra ngoài thật lâu” Âm thanh băng lãnh không một chút nhiệt khí, giống như phát ra từ quan tài.

“Muốn chết a, ngươi hù dọa chết người ta, ngươi lên lút ở đây làm gì?” Vũ Tuyết Cơ bị dọa đến tinh thần bán loạn, bật thốt lên mắng người kia.

“Ha ha” Cửu vương gia cư đứng cười ra tiếng, hắn đột nhiên phát hiện tiểu nữ nhân này thật là tràn đầy tinh lực (tinh thần và thể lực).

“Vương gia, thủ hạ của ngươi sao? Sao lại giống y như một cương thi, lần sau đừng có mang ra dọa người” Vũ Tuyết Cơ quay đầu thấy một người đứng nghiêm trong chỗ mờ tối, một nam nhân mặc hắc y thấy không rõ khuôn mặt, nhìn không được mà nói đùa.

” Ha ha” Cửu hình như bị Cơ nhi chọc cười, cười không ngừng lại được.

“Ngươi cười gì? Cơ nhi nói sai sao?” Cơ nhi quay đầu nhìn về phía tiểu nam nhân cười đến thật khoái ái.

“A. . .” Giấy tiếp theo, một cái trường kiếm sáng loáng gác ở trên gáy của Cơ nhi, làm nàng sợ hãi kêu lên một tiếng, kinh động mấy nam nhân ở phía trước đang nhìn Họa Mi hát, nhất thời tiếng xầm xì vang lên quay đầu nhìn bên này, hình như đùa giỡn bên này so với khúc nhạc của Họa Mi đặc sắc hơn nhiều.

“Lão đại, Cơ nhi sai rồi, ngươi không phải cương thi, ngươi là cương thi đẹp nhất khắp thiên hạ, a, phi phi phi, ngươi là đại soái ca thiên hạ vô địch, đại mỹ nam, mỗi đêm thứ này ra chỗ khác được không vậy?” Vũ Tuyết Cơ đột nhiên phát hiện chính mình quên mất là người cổ đại có võ công, lập tức cười mĩa dưng tay nhỏ bé chỉ chỉ trường kiếm dọa người kia.

“Tinh Kim!” Cửu vương gia rút cục nói ra, thanh kiếm kia liền được thu lại, Cơ nhi nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, thấy mấy trăm ánh mắt đang nhìn thì nàng liền biết là hồngбет rồi, vội vã đội lên khuôn mặt tươi cười nói “Các vị chậm rãi thưởng thức, tiểu nữ tử sẽ không sẽ không hầu hạ, hắc hắc” Nói xong kéo ống tay áo cửu vương gia chạy trốn chết.

“Oa, tiểu nữ nhân kia là ai? Cũng là cô nương Phiêu Vũ Viện sao” Dưới có người nêu lên câu hỏi.

“Tiểu cô nương kia thật xinh xắn, hỏi Hồng ma ma thử xem.”

“Đúng đúng, rất đặc biệt, lá gan không nhỏ a.”

“Ha ha ha, tiểu cô nương kia rất khôi hài nha. . .” Tiếng ca của Họa Mi liền bị sự bàn luận che mất, làm nàng tức giận đến đỏ mặt, Vũ Tuyết Cơ, người lại dám phá đám lão nương, ngươi muốn chết.

Ngoài cửa, cửu vương gia cười đến gấp người về trước, mà Vũ Tuyết Cơ vượt cái cổ trừng mắt với vị bằng sơn nam tử vị này, mà việc khiến cho nàng càng tức giận là bằng sơn này thật sự là đại soái ca, cổ đại sao lại nhiều mỹ nam như vậy, nhưng mà hắn so với tiểu thụ vương gia hoàn toàn tương phản, là đại nam nhân danh phù kỳ thực*, ở hiện đại tuyệt đối có thể mê đảo nhiều sắc nữ đam mê mỹ nam lạnh lùng.

* Danh phù kỳ thực : xứng với tên thật, ở đây tức là a này là một đại nam nhân đẹp lạnh lùng đúng nghĩa.

Chỉ thấy người này hình thể cao to, vóc người vạm vỡ săn chắc, làn da màu mật ong khỏe mạnh, mày kiếm bay xéo nhập tóc mai, hai tròng mắt chứa đầy kiên quyết, bạc môi cong như củ ấu, cả người toả ra khí tức băng lãnh, vừa nhìn liền biết là người không dễ chọc.

“Tinh Kim, ngươi đừng dọa Cơ nhi nữa, ngươi vốn là bộ dáng lạnh như băng, Cơ nhi cũng không nói sai, ha ha ha” Cửu vương gia nhìn hai người đang trợn mắt với nhau như kiểu là sẵn sàng đánh nhau, đương nhiên hắn biết Cơ nhi không có võ công, nhưng khí thế này cũng không thua tùy thân thị vệ của hắn: Liễu Tinh Kim.

“Vương gia, nữ tử vô lễ này là ai?” Nam tử nhũ mày nhìn phía vương gia của mình.

“À, nàng gọi là Cơ nhi, bản vương cũng không biết nàng là ai, nhưng mà chơi với nàng rất vui” Xem ra cửu vương gia đem Cơ nhi trở thành món đồ chơi hân hải lòng.

“Vương gia, ngươi thật quá đáng, không phải nói chúng ta là bằng hữu sao? ngươi không chừa mặt mũi cho Cơ nhi nha” Cơ nhi cảm thấy mắt mình trừng to có chút đau xót, nghe được cửu vương gia nói thì liền sụp mắt mếu máo biểu thị bất mãn.

“Làm càn! Phong trần nữ tử lại dám trêu cao với vương gia” Liễu Tinh Kim âm thanh vừa lãnh vừa nghiêm khắc.

“Im lặng, ngươi là gì chứ, bản cô nương đang nói với vương gia của ngươi, ngươi xọt miệng vào làm gì. Không biết lớn nhỏ, vương gia, ngươi xem hân kia” Cơ nhi nói xong liền nhanh chân chạy tới phía sau cửu vương gia trốn đi, vờn đầu ra làm mặt quỷ với Liễu Tinh Kim.

“Oa ha ha ha. . .” Mộ Dung Linh Tuyên đã cười đến ôm bụng ngồi chồm hổm ở góc tường, để lại hai oan gia tiếp tục mắt to trừng mắt nhỏ.

“Vương gia, ngươi thật sự không giúp Cơ nhi à?” Cơ nhi vừa nói vừa không chịu thua trừng mắt Liễu Tinh Kim, cái miệng nhỏ nhắn vênh lên những nhoe càu cừu.

“A, ha ha, Tinh Kim, Cơ nhi là bằng hữu bản vương, ngươi đừng bày mặt lạnh dọa nàng, lui ra đi” Cửu vương gia cười xong rồi cục đứng thẳng lên sửa lại thất lưng rồi nói với Liễu Tinh Kim.

“Vương gia, nhưng nàng là...” Tinh Kim tuần mi lập tức nhấn lại, mặt lộ vẻ bất an nhưng mà vẫn lui sang một bên, đôi mắt giống như nhũ băng nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của Cơ nhi.

“Là cái gì? Ta chỉ là một tiểu nữ nhân thôi, ngươi còn sợ ta ăn vương gia nhà ngươi hay sao, chưa thấy qua thủ hạ kiêu ngạo như thế, vương gia, ngươi quay đầu lại hảo hảo giáo huấn hân một chút đi” Cơ nhi trừng xong Liễu Tinh Kim thì lập tức cười duyên kéo tay Mộ Dung Linh Tuyên.

Mộ Dung Linh Tuyên vội vã tránh ra, tuy rằng nghĩ Cơ nhi chơi vui nhưng dù sao không quen biết, huống hồ nam nữ khác biệt, tiểu nữ nhân này cũng quá tùy tiện rồi.

“Làm gì tránh, ta lại không phải ôn dịch, trốn như vậy để làm chi” Cơ nhi nhìn tiểu nam nhân không được tự nhiên rồi nói giọng xem thường.

“Khụ khụ, ngươi là cô nương ở đây?” Mộ Dung Linh Tuyên xấu hổ mà hỏi thăm.

“Đúng vậy, à ta biết rồi, ngươi là chê ta bẩn, hừ! Bản cô nương sắp tới sẽ là trụ cột Phiêu Vũ Viện, chỉ bán nghệ không bán thân” Nói xong liền lộng lẫy xoay người ba trăm sáu mươi độ ở trước mặt hân, tóc dài bay lên bồng bềnh như tiên nữ.

Mộ Dung Linh Tuyên nhất thời sững sốt, mà khối băng Liễu Tinh Kim bên kia nhếch miệng cười khinh khinh, nha hoàn tiểu Lục cách đó không xa che miệng cười trộm, ở chung vài ngày nàng cũng đã biết là tiểu thư nhà mình rất đặc biệt.

“Vương gia, nửa năm sau nhớ tới cổ động nha” Cơ nhi tự tin nhìn hân chớp chớp mắt.

Mộ Dung Linh Tuyên vừa nghe, khuôn mặt tuần tú đỏ bừng, nhìn khuôn mặt xinh đẹp thanh thuần của nàng, trong lòng tự nhiên lại có cảm giác chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Xử Nam Là Rất Lịch Sự

Liễu Tinh Kim thấy cửu vương gia hình như cảm thấy rất hứng thú với tiểu nữ nhân này, lập tức nóng ruột nói “Vương gia, nếu không xem biểu diễn thì thủ hạ đi gọi Tàn công tử, sớm một chút hồi phủ đi?”

“Cái gì? Sớm như vậy? Không được! Ai nói không xem biểu diễn, vương gia thân ái, Cơ nhi mang ngươi đi xem biểu diễn, chắc ngươi có mang theo tiền chứ?” Vũ Tuyết Cơ làm sao có thể dễ dàng để cho chỗ dựa lớn vững chắc này rời khỏi được, vội vã đi tới kéo bàn tay to mềm mại của Mộ Dung Linh Tuyên, chết sống không cho hân đi.

Mộ Dung Linh Tuyên nghe nàng gọi ‘vương gia thân ái’ thì xấu hổ không dứt, bàn tay muốn thoát ra nhưng Cơ nhi liền mạng giữ chặt, không thể làm gì khác hơn là vừa bất đắc dĩ vừa hiếu kỳ hỏi “Cơ nhi đòi tiền làm gì?”

“Xem biểu diễn nha, có tiền có thể đi nhà gian ở lầu hai, vị trí vừa tốt vừa không cần chen chúc với đám nam nhân thối dưới kia, vô cùng hưởng thụ luôn, đi, Cơ nhi mang người đi” Cơ nhi lời kéo hẳn chạy lên lầu hai, nghĩ thầm vương gia chắc không đến mức không có tiền chứ.

Vừa bước lên cầu thang thì vừa lúc đụng tới Hồng ma ma đang xuống lầu, nhìn thấy Cơ nhi lời một tiểu mỹ nam thì có chút sững sờ cùng mờ mịt về tình huống này, nhưng lập tức mặt lộ vẻ không vui.

Vũ Tuyết Cơ đương nhiên biết Hồng ma ma mất hứng là bởi vì sợ chính mình phá hủy danh dự bản thân, vội vã nháy mắt mấy cái với nàng nói “Ma ma, Cơ nhi mang cữu vương gia đi nhà gian xem biểu diễn.”

Hồng ma ma sững sờ, lập tức mặt mày rạng rỡ nhìn cữu vương gia tuần tú của nàng nói “Hóa ra là cữu vương gia, tốt tốt, Cơ nhi người mau dẫn cữu vương gia đi nhà số hai, nhớ phải để ý mọi thứ”, ‘Phiếu Vũ Viện’ của Hồng ma ma đâu không lại ‘Xuân Hương Viện’ ngoại trừ tên cô nương đứng đầu bảng không vang dội ở ngoài bảng thì còn có một nguyên nhân chính là không có hậu thuẫn, mà hậu thuẫn* sau Xuân Hương Viện là Văn Thiên bảo chủ Long Khiêu Thiên lòng lẫy Dương Châu, tuy rằng bên ngoài không mấy người biết nhưng Hồng ma ma đối với người cùng nghề rõ như lòng bàn tay, nghĩ thầm tiểu nha đầu này nếu có thể mê hoặc cữu vương gia đến cũng là chuyện tốt.

*Hậu thuẫn: ở đây chỉ người có quyền/tiền đứng sau chống lưng giúp đỡ.

“Đúng vậy, Ma ma” Vũ Tuyết Cơ lập tức tươi cười xán lạn với Mộ Dung Linh Tuyền “Cữu vương gia, đi nhanh đi, Cơ nhi có trò rất vui, hi hi.”

Cữu vương gia vốn có chút chán chừ nhưng nghe được có chơi vui thì gật mình nói “Tốt”, sau đó bước chân theo Cơ nhi cũng chủ động hơn.

Liễu Tinh Kim ở phía sau hé ra khuôn mặt tuần tú lạnh đến mức tận cùng, hung hăng trừng mắt nhìn thẳng Hồng ma ma, làm Hồng ma ma sợ đến hết lên một tiếng vội vã chạy mất, thị vệ vương gia cũng quá dữ rồi.

Nhà gian số hai lập tức vì Cơ nhi cùng cữu vương gia mở ra, Cơ nhi vươn tay đến trước mặt hẳn nói “Vương gia, trước trả thù lao đi, không thì bọn họ chiếu cố không chu toàn, hơn nữa trò chơi cần đạo cụ, hi hi.”

Cữu vương gia sững sờ, sau đó nhếch miệng cười rồi không thêm suy nghĩ mà nói với Liễu Tinh Kim vừa theo vào “Tinh Kim, đưa Cơ nhi một nghìn lượng” Mộ Dung Linh Tuyền nhìn ra được Cơ nhi yêu tiền, nghĩ đến nàng tuổi nhỏ như vậy phải ở kỹ viện, vừa hiếm khi hẳn hài lòng như hôm nay, coi như là phần thưởng của nàng.

“Woa, nhiều như vậy, cảm tạ vương gia!” Cơ nhi vui vẻ lập tức nhảy qua ôm lấy hẳn, trên khuôn mặt tuần tú béo mập của hẳn hung hăng ‘bep’ một cái hôn, làm cho cữu vương gia nhất thời đỏ hết cả mặt, chân tay luống cuống.

“Làm càn!” Liễu Tinh Kim rút trường kiếm ra, nữ nhân chẳng biết liêm sỉ, vương gia là có thể tùy tiện hôn sao?

“Tinh Kim! Đem tiền cầm tới, đi ra ngoài!” Cữu vương gia cũng bị dọa nhảy lên, vội vã lấy lại khuôn mặt tuần tú, khí thế mười phần.

“Vương gia, nữ nhân này căn bản là lừa tiền...” Liễu Tinh Kim còn muốn khuyên nhủ cữu vương gia nhưng nhìn hẳn khuôn mặt đen kịt, vội vã móc trong áo ra một nghìn lượng, không đợi hẳn đưa qua Cơ nhi liền đoạt lấy, rồi liếc mắt nhìn Liễu Tinh Kim nói “Thật là, chưa thấy qua thuộc hạ không nghe lời như thế, vương gia, người lúc quay về nên đào tạo hẳn lại cho tốt, không thì có ngày hẳn leo lên đầu người ngồi, lừa tiền gì chứ, Cơ nhi chỉ là thu phí nhà gian như thường lệ thôi, vương gia cho nhiều bởi vì người thích Cơ nhi, nói khó nghe như vậy làm gì, người nghĩ là vương gia nhà người ngu xuẩn sao?” Cơ nhi vừa chu mỏ ra nói vừa tự rút ra một trăm lượng đưa cho tiểu Lục phục vụ trước cửa, phần ngân phiếu còn lại thì nhét vào trong áo, khuôn mặt nhỏ nhắn cười tươi như vừa mèo vừa trộm được cá.

“Tinh Kim, còn không đi ra ngoài” tác phong đại nam nhân của Cữu vương gia bị Cơ nhi kích động, giận dữ trừng mắt liếc Liễu Tinh Kim. Liễu Tinh Kim mặt xám lại vì tức, oán hận nhìn Cơ nhi đang đắc ý rồi xoay người đi ra ngoài cửa, tiểu nữ nhân ghê tởm này lại dám kiếm chuyện ly gián nội bộ.

“Cuong thì, sẵn tiện tay đóng cửa nha, hi hi” Vũ Tuyết Cơ nói xong thì quay đầu nhìn Mộ Dung Linh Tuyền nghịch ngợm le lưỡi cười.

“Cơ nhi, người bướng bỉnh quá đi” Cữu vương gia mỉm cười ngồi xuống ghế bành trong phòng, nhìn Vũ Tuyết Cơ cười ranh mãnh mà trong lòng không khỏi hiếu kỳ, tiểu nha đầu này sao vẫn có thể lạc quan như thế tại nơi như vậy?

“Hi hi, đâu có đâu, là hẳn dùng khuôn mặt lạnh như băng ra dọa người trước, tốt xấu gì ta cũng là tiểu mỹ nhân nha, thô lỗ như thế thật không phải nam nhân” Vũ Tuyết Cơ kéo hẳn tới cạnh cửa sổ đặc biệt dùng để xem biểu diễn.

“Ha ha, kỳ thực tính tình Tinh Kim không hề tệ, võ công lại cao, đã ở bên người bản vương được ba năm, đêm nay hẳn có điểm đặc biệt” Mộ Dung Linh Tuyền nghiêng mặt nhìn Cơ nhi, phát hiện nàng khá ái hơn so với nữ nhân đang hát dưới kia.

“Ừm, quả thực có chút đặc biệt, nam nhân này nhất định không gần nữ sắc” Vũ Tuyết Cơ gật gật đầu khẳng định.

“Ha ha ha, Cơ nhi nói rất chính xác, Tinh Kim xác thực không gần nữ sắc, hẳn năm nay đã mười chín nhưng vẫn chưa cưới thê. Người khác bằng tuổi hẳn đều đã ba vợ bốn nàng hầu rồi” Cữu vương gia lần thứ hai cười rộ lên hài lòng.

“Ác, thật sao? Oa, vậy hẳn khẳng định là một đại xử nam” Vũ Tuyết Cơ nghĩ thầm nàng vừa tìm được quái vật, nếu ở hiện đại thì nam nhân đẹp trai như thế muốn làm xử nam còn khó, tuổi này tại cổ đại còn chưa thành thân, các dấu hiệu hợp lại cho thấy nam nhân này nhất định vẫn là đồng tử (bé trai).

“Á...” Cữu vương gia bị sự thẳng thắn của nàng dọa hết lên một tiếng rồi nói “Cơ nhi, người, người là nữ hài tử, không thể nói chuyện thô lỗ như vậy.”

“Đâu có thô lỗ, xử nam là rất lịch sự rồi, lẽ nào nói không khai bao* hay sao?” Vũ Tuyết Cơ lộ ra úy khuất cùng bất mãn.

*Khai bao: thời này nam nhân khi vừa trưởng thành sẽ được tìm người hoặc tự đi học tập chuyện vợ chồng, cho nên anh này mười chín mà vẫn còn trong trắng thì đúng là rất kỳ lạ.

Mộ Dung Linh Tuyền sững sờ triệt để, thầm nghĩ: Đầu óc nàng rốt cuộc chứa cái gì vậy? Lẽ nào cô nương trong kỹ viện đều phóng khoáng như vậy? Nhưng mà nàng còn chưa tiếp khách mà, hơn nữa Tần công tử nói cô nương ở đây rất dịu dàng uyển chuyển nhu mì cho nên mới dẫn hấn tới, đáng tiếc tên kia vừa thấy mỹ nhân thì đem hấn quăng sang một bên.

“Cơ nhi chắc là biết Yến nhi cô nương” Cửu vương gia vội vã nói sang chuyện khác, nói một hồi thì người xấu hổ sẽ là hấn, bởi vì hấn bởi vì hấn cũng là xử nam như nàng nói, nhưng mà không phải đại xử nam, mà là tiểu xử nam (Linh: 2 cây rau sạch, ta thích)

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Bởi Vì Nàng Đặc Biệt

Cơ nhi sau khi sững sờ thì lập tức hiểu ra “A~ Hóa ra vương gia là bằng hữu của Tần công tử nha. Yến nhi cô nương đương nhiên ta biết, nàng là người rất tài hoa, nhưng mà bằng hữu kia của người ta sẽ không thích, vừa nghe đã biết người xấu, hừ!” Cơ nhi nghĩ đến việc Yến nhi nói Tần công tử thích xem nữ nhân nhảy múa thì cả người nàng khó chịu, loại nam nhân này thì làm sao tốt được.

“A, nói vậy là sao?” Cửu vương gia kinh ngạc nhìn Cơ nhi.

“Thì không thích là không thích thôi, người nói những người thường tới chỗ này sẽ là nam nhân tốt sao?” Đôi mắt linh hoạt của Cơ nhi mở to nhìn khuôn mặt tuấn tú kia, làm cửu vương gia không dám đối diện nàng mà chỉ có thể dời đi tầm mắt nhìn ca vũ phía dưới, nhưng mà trong lòng cũng không kiềm được mà bồi hồi, nghĩ thầm tiểu cô nương này thật là can đảm, cho tới giờ cũng không có mấy người dám nhìn thẳng hấn như thế, điều này làm cho hấn có điểm bội phục.

“Khụ khụ, Cơ nhi cũng không thể quơ đũa cả nắm được” Cửu vương gia làm bộ ho khan ổn định tinh thần.

“Ha ha, đương nhiên rồi, không thể dùng một gậy đâm cả thuyền được, Cơ nhi nhìn ra được vương gia không phải người như vậy” Cơ nhi trong nháy mắt tươi cười xán lạn, chăm chú nhìn vào vị vương gia đang thẹn thùng kia.

“A, vì sao? Chuyện này cũng nhìn ra được sao?” Mộ Dung Linh Tuyền rốt cục nhìn không được nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

“Dĩ nhiên, bởi vì vương gia nhìn qua rất đơn giản, hơn nữa vẫn còn nhỏ tuổi, không giống người sẽ đến đây chơi, cho nên Cơ nhi vừa nhìn thấy thì đã thích, hi hi. Nhưng mà vương gia cũng nghìn vạn lần đừng học cái xấu, nơi thế này ít tới vẫn tốt hơn, bởi vì cho dù nam nhân tốt nếu như thường ra vào kỹ viện cũng thành kẻ thoắt rữa, Cơ nhi cũng không muốn vương gia biến thành kẻ xấu” Cơ nhi nhìn hấn với vẻ mặt thành khẩn, thật ra đây gọi là lạt mềm buộc chặt.

Mộ Dung Linh Tuyền ngăn người nhìn nàng không nói gì, hấn là cửu vương gia, tuổi tuy nhỏ thế nhưng hiểu được không ít, cũng không phải người đơn giản như trong miệng Cơ nhi, nhưng mà không biết vì sao khi nghe những lời này của Cơ nhi thì hơi cảm động.

“Thế nào? Chẳng lẽ không đúng? Vương gia, người đừng nói là người cũng đi kỹ viện nha, trời ạ, vậy người còn chưa phát dục (dậy thì) tốt thì đã bị làm hại rồi.” Cơ nhi sau khi giật mình thì chính là tiếc hận, nhưng mà trực giác nàng nói là tiểu thụ tiểu mỹ này không có khả năng.

Mộ Dung Linh Tuyền nhìn không được mà giật giật khóe miệng, đúng lúc này cánh cửa được đẩy ra, người chưa thấy mà tiếng nói đã tới trước “Ai không phát dục hảo đã bị làm hại chứ?”

Cơ nhi ngẩng đầu nhìn thì thấy một nam tử phong độ nhẹ nhàng mặc bạch y, bên hông treo một khối bạch ngọc thượng đẳng, tay cầm cái quạt, sắc mặt trắng nõn, khí chất cao quý, nhưng mà Cơ nhi liếc mắt thì nhận ra sự lỗ mãng ở đáy mắt nam nhân này.

“Tần đại ca, người sao lại qua đây?” Cửu vương gia về mặt đỏ bừng mà nam tử đi vào.

“Cương thì, người bảo hộ vương gia thật tốt nha” Cơ nhi thấy Liễu Tinh Kim theo vào với vẻ mĩa mai thì nhìn không được khinh bỉ hấn.

“Ha ha, cương thì? Tiểu cô nương đang gọi người sao Tinh Kim? Ha ha” Đôi mắt nhỏ nam tử nhìn Cơ nhi thanh thuần hiện lên một tia sáng, sau đó phe phẩy cây quạt cười to mà ngồi xuống.

“Tần công tử, chính là nha đầu vô lễ này lừa dối vương gia” Liễu Tinh Kim hung hăng trừng mắt nhìn Cơ nhi đang liếc hấn.

“Tĩnh Kim! Ngươi sao lại tính toán như vậy! Cơ nhi chỉ là cô nương ở đây, nàng cũng không lừa bản vương, ngươi gọi Tần đại ca tới làm gì, không phải đã quấy rầy hứng thú của Tần đại ca sao?” Mộ Dung Linh Tuyên bày ra bộ mặt cửu vương gia nghiêm khắc làm cho Vũ Tuyết Cơ vài phần kính trọng, hóa ra người này cũng sẽ giả bộ thâm trầm. Vũ Tuyết Cơ không biết là tuy cửu vương gia khuôn mặt rất tuấn tú khả ái không bi thương, nhưng trên thực tế thì Mộ Dung Linh Tuyên so với bạn cùng lứa tuổi thì trưởng thành rất nhiều, từ nhỏ tiếp thu giáo dục hoàng thất thì làm sao đơn giản được. Nếu không phải Cơ nhi khiến hắn hoảng loạn không thể chống đỡ được, lại câu dẫn ra tâm tính tiểu hài tử rồi chọc cười hắn thì sợ rằng kết quả sẽ vô cùng khác.

“Tĩnh Kim biết sai” khuôn mặt Liễu Tĩnh Kim biến đổi, lập tức quỳ một gối xuống nhận sai.

“Được rồi, tiểu vương gia cũng đừng trách cứ hắn, Tĩnh Kim cũng là biết ngươi chưa từng tới nơi thế này nên mới lo lắng như vậy” Tần công tử lập tức hoà giải.

“Hắn nha, bảo đảm là nhìn nữ nhân nào cũng thành con cộp, không ai vừa mắt hắn” Cơ nhi nhìn Liễu Tĩnh Kim ăn đắng mà mỉm cười.

Tần công tử nhìn Cơ nhi có vẻ không kiên kỳ thì cảm thấy hứng thú, không khỏi chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, phát hiện Cơ nhi lớn lên thanh tú động lòng người, vài năm nữa nhất định là một đại mỹ nhân.

“Tần công tử, ngươi nhìn chằm chằm Cơ nhi làm gì vậy, trên mặt Cơ nhi có gì sao? Hơn nữa ngươi không phải nên đi thăm Yến nhi cô nương sao?” Cơ nhi không thích ánh mắt hắn, thật không hiểu Yến nhi thông minh như thế sao lại nhìn không ra nam nhân này rất tùy tiện lỗ mãng chứ.

“Cơ nhi, không được vô lễ.” Cửu vương gia lập tức bày ra sắc mặt uy nghiêm với Cơ nhi, làm cho nàng hơi chột dạ, nghĩ thầm vị Tần công tử này chẳng lẽ thân phận lợi hại hơn so với vương gia?

“Ha ha, Tần công tử đáng vẻ siêu phàm, tác phong nhẹ nhàng, sẽ không tính toán với Cơ nhi nha?” Cơ nhi lập tức tươi cười nghiêng đón, âm thanh mềm mại.

Tần công tử vốn đã hơi khó chịu nhưng vì Cơ nhi lần nữa xoa dịu nên cười rộ lên nói “Cơ nhi cô nương thật sự là nhanh mồm nhanh miệng, vì sao còn chưa tiếp khách mà đã đi ra gặp khách rồi?”

“Cơ nhi nửa năm sau mới đủ năng lực lên đài biểu diễn, đêm nay là chuẩn bị xem biểu diễn thì vô tình đụng vào vương gia, Cơ nhi cùng vương gia mới gặp mà đã thân, cho nên kết làm bằng hữu, hi hi” Cơ nhi tự mình khoe khoang, trực tiếp đem cửu vương gia trở thành bạn của nàng.

“À, mới gặp mà đã thân?” Tần công tử chuyển tầm nhìn về phía Mộ Dung Linh Tuyên đang đỏ mặt, trên mặt có ý hỏi dò.

“E hèm, bản vương nghĩ Cơ nhi cô nương rất đặc biệt cho nên cùng nàng tâm sự trong khi chờ Tần đại ca” Mộ Dung Linh Tuyên xấu hổ vô cùng, liếc nhìn Cơ nhi, không biết trả lời sao cho tốt.

“Ra vậy? Vậy là Tần đại ca tới không đúng lúc rồi” Tần công tử nhướn mày nhìn khuôn mặt tuấn tú đỏ ửng của cửu vương gia, nghĩ thầm tiểu nữ nhân này thật lợi hại, lại có thể làm cho cửu vương gia ngay cả nữ nhân đều không chạm qua nhận thức rồi che chở nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Kích Động Là Ma Quỷ*

*Ma quỷ: ở đây có nghĩa là khi bị kích động thì có người sẽ như bị ai sai khiến không thể kiềm chế được mình mà làm ra những việc không nên làm, để rồi sau đó ngồi hối hận.

Vũ Tuyết Cơ nhìn Tần công tử không nhịn được mà buột miệng nói “Tần công tử có lẽ nên quay về nhìn Yến nhi cô nương, nàng nhất định còn đang chờ ngươi đấy.”

”Tiểu cô nương, ngươi đang đuổi bản công tử đi sao?” Tần công tử vẫn tiếp tục phe phẩy cây quạt mỉm cười nhìn Cơ nhi linh hoạt nhưng toát ra mùi hương xử nữ trong sạch.

“Hừm, không phải người vừa nói quấy rầy chúng ta sao? Vương gia, ngươi thấy có đúng không?” Cơ nhi nhẹ giọng làm nũng, thân thể kẻ sát Mộ Dung Linh Tuyên giống như chim nhỏ dựa vào hơi ấm.

“Cơ nhi, ngươi, ngươi đừng như vậy.” Cửu vương gia sắc mặt đại quẫn, xấu hổ tránh sang một bước.

“Ha ha ha, tiểu cô nương, ngươi làm vương gia sợ rồi, tiểu vương gia nhà ta vẫn là...” Tần công tử nhìn hai người mà cười ha hả.

“Tần đại ca” Cửu vương gia lập tức ngắt lời Tần công tử, vừa rồi còn sợ Cơ nhi hỏi vấn đề này, không nghĩ tới hắn lại đề cập tiếp.

“Ha ha, Cơ nhi biết vương gia rất tinh khiết, không hề giống Tần công tử hoa trăng lão thủ*” Cơ nhi nhìn Tần công tử với ánh mắt xuyên thấu sắc sảo.

*Hoa trăng lão thủ: người rất sành sỏi trong việc ăn chơi chốn lầu xanh.

“Há, tiểu cô nương sao lại biết tại hạ là hoa trăng lão thủ chứ?” Tần công tử sừng sốt rồi tò mò hỏi.

“Việc này còn cần giải thích sao? Ánh mắt của ngươi đã sớm bán đứng ngươi, được rồi, Tần công tử, Yến nhi cô nương là người đẹp có tâm địa tốt, nếu ngươi không thật nghiêm túc thì Cơ nhi mong ngươi đừng trêu chọc nàng nữa” Cơ nhi đột nhiên nói rất nghiêm túc, đây cũng vì trong trí nhớ trước kia lúc Họa Mi khi dễ nàng thì Yến nhi thường hay xuất hiện, mà bởi vì sự cao ngạo lạnh lùng mà Họa Mi hơi sợ nàng, cho nên nhiều lần giúp Cơ nhi thoát khỏi rắc rối.

Bầu không khí trở nên khá yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng hát bên dưới vọng lên, Mộ Dung Linh Tuyền kinh ngạc nhìn nàng, mà khuôn mặt tuấn tú của Tần công tử trầm xuống hẳn.

“Tiểu cô nương, hình như ngươi đang quan hơi nhiều đấy” Âm thanh Tần công tử trở nên lãnh đạm hẳn.

“Đương nhiên không phải, kẻ khác mê ai trêu đùa ai ta không quan nhưng Yến nhi cô nương thì khác, nàng vẫn giữ mình trong sạch chờ đợi phu quân của nàng, Tần công tử, ta nghĩ ngươi không hề muốn trở thành phu quân của nàng, cho nên xin ngươi đừng tổn thương nàng.” Cơ nhi không hề sợ hãi nhìn thẳng vào ánh mắt Tần công tử đang trở nên hung ác nham hiểm.

“Làm càn! Tiểu nha đầu, ngươi quả thật quan hơi nhiều việc nhi, vậy nếu bản công tử không thể đùa giỡn Yến nhi, vậy thì chuyển sang ngươi đi” Tần công tử rất tức giận vì bị Cơ nhi hạ thấp quá đáng, đứng dậy vươn tay nắm cái cằm nhỏ nhắn của Cơ nhi, hai tròng mắt bạo ngược long sông sọc.

“Ba” một tiếng vang lớn, chỉ thấy Cơ nhi tức giận tới kích động mà tát Tần công tử một cái “Đừng tưởng rằng ngươi có mấy đồng tiền dơ bẩn mà có thể làm xằng làm bậy, chân thành khuyên ngươi, ngươi đừng đưa ra khuôn mặt không biết xấu hổ, không lẽ ở đây không có vương pháp sao?”

Giây tiếp theo đã thấy lợi kiếm(kiểm sắc bén) của Liễu Tinh Kim ở cạnh Cơ nhi gáy ngọc.

“Tinh Kim, giết nàng!” Tần công tử tức giận đến phát run, lập tức hạ lệnh.

“Đừng tay!” Cửu vương gia kinh hãi chứng kiến một màn này, hắn không ngờ là Cơ nhi lớn mật đến mức này. Chính hắn cũng không muốn đắc tội vị Tần công tử này. Nhưng mà hắn cũng không nghĩ Tần công tử thật sự là người phong lưu.

Liễu Tinh Kim là thuộc hạ Cửu vương gia, đương nhiên là nghe lời Mộ Dung Linh Tuyền, tuy rằng hắn cũng rất muốn giết nha đầu kiêu ngạo hung hãn này, nhưng mà hắn cũng rất bội phục tiểu nha đầu đây là không hề sợ chết hay ngốc nghếch a.

“Tần đại ca, Cơ nhi vẫn là một tiểu cô nương, ngươi đừng tính toán với nàng” Cửu vương gia lập tức lời kéo Tần công tử qua một bên.

“Tiểu vương gia, ngươi tính che chở một cô nương kỹ viện thật sao!” Tần công tử nhìn Mộ Dung Linh Tuyền với ánh mắt không tin nhưng đầy phẫn nộ.

“Tần đại ca, đôi ta tới Dương Châu để nghỉ ngơi, ngươi nếu giết người thì sự tình sẽ rất ảm ỉ” Trong thanh âm Cửu vương gia có chút khẩn cầu, đồng thời nhìn sang thanh kiếm trên vai Cơ nhi rồi đưa mắt ra hiệu với nàng.

“Nàng ngang nhiên dám mạo phạm quốc cữu gia, ta nghĩ giết nàng cũng không ai dám nói gì, tiểu vương gia không cam lòng buông tay sao?” Lời Tần công tử khiến Cơ nhi hoàn hồn, chết tiệt, tự mình lại đụng tới quốc cữu gia, Cửu vương gia cũng chỉ sợ không bảo vệ được nàng, kích động a kích động, kích động là ma quỷ!

“Đương nhiên không phải, bản vương không có ý này, quốc cữu, ngươi bớt giận đi, so đo với một tiểu nha đầu không hiểu chuyện làm gì.” Cửu vương gia lần thứ hai nghiêm khắc nháy mắt với Cơ nhi.

Cơ nhi nén giận, miễn cưỡng vui cười đi tới kéo cánh tay Tần công tử nói “Hóa ra là quốc cữu gia, tiểu nữ có mắt như mù, xin quốc cữu gia đại nhân rộng lượng tha Cơ nhi đi, miệng Cơ nhi thật là thối, vẫn không biết kiềm chế lời nói gì hết, thật xin lỗi thật xin lỗi.” Nói xong bày ra bộ dáng điềm đạm đáng yêu nhìn hắn, chỉ thiếu mỗi nước mắt, nhưng mà trong lòng nàng đang mắc ói gần chết.

“Vậy sao?” Quốc cữu gia đưa tay ôm Cơ nhi vào lòng rồi cười lạnh nói “Nếu vương gia không thêm để ý ngươi thì bản quốc cữu sẽ giúp ngươi rửa sạch cái miệng nhỏ này” Nói xong cúi thấp đầu cường hôn Cơ nhi, Cơ nhi bực bội kêu một tiếng đẩy hắn ra, nhưng hắn khí lực mạnh mẽ, căn bản đẩy không ra, xấu hổ và giận dữ đan xen khiến nàng lại vung tay cho quốc cữu gia một cái tát, lần này đánh tới hắn mất mấy giây.

Cơ nhi gãy dựa ra khỏi vòng tay của hắn, dùng ống tay áo chà sát miệng mình rồi mắng “Ngươi là tên đáng chết, Quốc cữu gia thì hay lắm sao, ngươi là người, vậy ta không phải người sao, đây là nộ hôn đầu tiên của ta! Ngươi đồ súc sinh, ngươi muốn giết ta sao, giết đi, ngươi giết đi, giết rồi ta sẽ thành quỷ quần lấy ngươi, cho ngươi bị liệt dương, cả đời cũng đừng tưởng chạm vào nữ nhân” Cơ nhi bất chấp kết quả, mắng xong vung mái tóc dài ngồi xuống ghế thái sư, cầm lấy ly trà uống hết một hơi, nếu đã kích động rồi thì sợ gì chứ.

Mà giận dữ cùng thần uy từ nàng khiến quốc cữu gia cùng Cửu vương gia ngây ngẩn cả người.

Chương 11: Chấn Động Tâm Hồn Hấn

Ba người nam nhân bị nàng bị nàng dọa ngầy người đang dần phục hồi tinh thần, quốc cữu gia lập tức nhìn cửu vương gia hung hăng nói “Tiểu vương gia, nếu ngươi che chở tiện nữ này thì ta với người không huynh đệ gì hết!”

“Việc này, haiz, quốc cữu xin cứ tự nhiên, bản vương không còn gì để nói” Mộ Dung Linh Tuyền nhìn hướng Vũ Tuyết Cơ đang nhàn nhã thông dong mà lắc đầu, lời như vậy mà cũng nói ra được thì làm sao hấn bảo vệ nàng được, dù sao nàng chỉ là một cô nương trong kỹ viện, tuy rằng rất thích nàng nhưng mà lần này hơi quá đáng, hấn cũng không thể trở mặt với quốc cữu gia được. Cửu vương gia dù sao cũng là cửu vương gia, ai nặng ai nhẹ hấn phân biệt rất rõ ràng.

”Hừ, tiện nhân ngươi nghe rõ chưa, cửu vương gia sẽ không che chở ngươi nữa, bản công tử muốn làm gì cũng không ai ngăn cản, Tinh Kim, giúp ta bắt lấy nàng” Tần công tử vốn là bộ dạng áo mũ chỉnh tề lập tức biến thành hung thần ác sát, sự lỗ mãng ở đây mất cang lộ ra ánh nhìn tàn nhẫn khát máu.

Khuôn mặt tuấn tú của Liễu Tinh Kim càng thêm lạnh lùng, nhìn mắt cửu vương gia thì thấy hấn đang thất vọng nhìn Vũ Tuyết Cơ, ngửa mặt thở dài rồi tránh sang một bên, đôi mắt nhắm chặt dường như vô cùng thương tiếc.

Liễu Tinh Kim lúc này cảm thấy rất bội phục tiểu nữ nhân này, hóa ra nàng không phải chỉ nhằm vào mình, đối với ai cũng đều dùng bản tính bộp chộp này, nhưng mà nàng rất có nghĩa khí khi dám vì bằng hữu mà đắc tội quốc cữu gia, khiến cho kẻ vốn là người trong giang hồ như hấn thấy rất hứng thú.

Vũ Tuyết Cơ đột nhiên đứng dậy nở nụ cười, vung mái tóc ra phía sau rồi quay sang quốc cữu gia đang tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi mất hết phong độ mà nói “Không cần cương thi ra tay, Cơ nhi sẽ tự mình giải quyết, nhưng mà trước khi chết xin để Cơ nhi vì ba vị mà múa một khúc, dù sao đã cực khổ tập luyện lâu như vậy mà chưa lên đài đã muốn chết non, cho phép Cơ nhi thỏa mãn tâm nguyện được không?”

Cơ nhi nói xong cũng không chờ Tần công tử gạt đầu, tay áo dài màu trắng vung ra đi tới giữa phòng bắt đầu múa, vừa vặn bên dưới truyền đến một khúc ca ai oán, múa kiểu dân tộc với Vũ Tuyết Cơ còn dễ hơn ăn kẹo, chỉ thấy nàng chậm rãi xoay đầu, toàn bộ thân thể mềm mại múa may, mái tóc dài uốn lượn theo cơ thể xinh đẹp, phóng ra hàng vạn hàng nghìn phong thái tao nhã, thân thể nhỏ nhỏ biến ra hàng loạt động tác mới mẻ kỳ quái khiến ba người đang nhìn há to miệng không tin được.

Vũ Tuyết Cơ phối hợp điệu múa với ca khúc ai oán bên dưới, càng múa càng ai oán, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đầy ưu buồn khiến người nhìn đau lòng, đến lúc kết thúc Vũ Tuyết Cơ xoay một vòng lớn 120 độ rồi tự ngã ngồi trên hai chân mình. Thân thể uốn lượn, ngừng mặt với hai hàng lệ trong suốt dưới ánh đèn mờ ảo từ từ chảy xuống, long lanh như ánh ngọc.

Cơ nhi che mặt khóc một hồi rồi chậm rãi đứng dậy, đi tới trước mặt cửu vương gia đang kinh ngạc nhẹ giọng nói “Vương gia, cảm tạ người đã che chở Cơ nhi, Cơ nhi tính tình không tốt đã gây phiền phức cho người rồi” nói xong nhẹ nhàng cúi người hành lễ. Sau đó đến trước mặt Liễu Tinh Kim ngừng mặt nhìn vào đôi mắt u tối của hấn nói “Cương thi, xin lỗi, Cơ nhi quá buồn bực khiến người tức giận, Cơ nhi biết người là người tốt” Lời của nàng làm cho ánh nhìn trong mắt Liễu Tinh Kim khẽ lay động, bàn tay to cầm kiếm nắm thật chặt.

Cơ nhi lại chậm rãi đi tới trước mặt quốc cữu gia, buồn bã nhìn vào mặt hấn, lúc này không biết quốc cữu gia đang suy nghĩ việc gì mà chỉ im lặng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Cơ nhi, không khí yên tĩnh một lúc lâu rồi Cơ nhi chậm rãi nói “Quốc cữu gia, Cơ nhi biết bản thân to gan lớn mật nhưng Cơ nhi chỉ muốn cho ngài biết nữ nhân cũng có tự trọng, không phải nam nhân muốn đùa thế nào cũng được, mong rằng một mạng này của Cơ nhi có thể làm cho quốc cữu gia sau này đối xử tử tế với nữ nhân, cảm ơn” Cơ nhi nói xong nhìn khuôn mặt hơi giật giật của quốc cữu gia rồi từ từ bước tới cửa sổ lớn.

Nàng đi rất chậm bởi vì nàng đang đánh cuộc, đánh cuộc quốc cữu gia sẽ kéo nàng về vì nàng nhớ rõ Yến nhi từng nói hấn rất thích nhìn nữ tử nhảy múa, điệu múa lúc này hấn là có thể rung động trái tim hấn rồi, đây chính là lần nhảy múa nghiêm túc nhất của nàng vì nó quan hệ đến tính mạng bản thân, tuy rằng có chết lần nữa cũng chẳng sao, chỉ là đời trước đã chịu nhiều nhục nhã, không lẽ đời này lại chịu nhục một lần nữa. Không thể như vậy được, sống như vậy thì chết thêm lần nữa còn hơn.

Liễu Tinh Kim lập tức khẩn trương nhìn về phía cửu vương gia, Mộ Dung Linh Tuyền liền dùng ánh mắt ra hiệu rồi bữu môi nhìn về phía Cơ nhi đang đi đứng trước quốc cữu gia, về mặt đóng băng Liễu Tinh Kim rốt cục hiện ra nụ cười mỉm, sau đó chăm chú nhìn bước chân Cơ nhi, chuẩn bị cứu người ngay khi cần. Ý tứ vương gia hấn đã rõ, mặc kệ Tần công tử có ngăn cản Cơ nhi tự sát hay không, nếu như ngăn cản thì tốt hơn vì có thể giảm bớt mâu thuẫn giữa Cơ nhi và quốc cữu gia, nếu như hấn thật nhẫn tâm nhìn Cơ nhi chết thì vương gia để hấn cứu người.

Cơ nhi vừa đi vừa chửi thầm trong bụng “Nnd, người này máu lạnh quá mức, xem ra ngày hôm nay mình tự gây họa rồi”. nàng không hề trách cửu vương gia khà ái, bởi vì hấn còn nhỏ, nàng cũng biết quốc cữu gia quan trọng hơn, vương gia cũng mới quen biết nàng thì không thể vì mình mà trở mặt với quốc cữu gia. Muốn trách chỉ trách mình quá kích động, cô đại căn bản là không có vương pháp, mà chính mình không hề có chút thân phận hay võ công nào, điều này khiến nàng hiểu rằng nếu lần này mình không chết thì nhất định phải nỗ lực đạt được hai điều này.

Đôi tay nhỏ bé vịn vào thành cửa sổ, bước chân Liễu Tinh Kim lên lút chuyển động, lòng bàn tay cửu vương gia đã ướt nhẹp mồ hôi.

Đúng lúc này quốc cửu gia bước nhanh tới kéo cánh tay Cơ nhi lại, Cơ nhi lập tức vui như mở cờ trong bụng, quay đầu lại với khôn mặt ưu sầu buồn tui như cũ, nước mắt lần thứ hai trào ra từ khóe mắt như vỡ òa, làm cho ruột gan Tần công tử hơi quặn đau, chưa từng có nữ nhân nào có thể khiến hắn chấn động tâm hồn như thế này.

“Quốc cửu gia, lẽ nào ngay cả chết cũng không để Cơ nhi tự chết sao?” Về mặt tràn đầy ủy khuất, giọng nói nghẹn ngào, nước mắt chảy xuống khiến cho quốc cửu gia có những động tác mà chính hắn cũng không ngờ được

Bàn tay to nhẹ nhàng giơ lên lau khô nước mắt cho Cơ nhi, trong mắt đã không còn sự hung hãn mà tràn đầy áy náy cùng yêu thương, lặng lẽ nhìn khuôn mặt của nàng. Sau đó không nói một lời, kéo thân thể nhỏ nhắn của nàng vào lòng ôm chặt, giờ khắc này, tay giả đòi ngang dọc tung hoành trong bụi hoa chỉ một lòng muốn nắm chặt tâm tư của tiểu nữ nhân trong lòng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Muốn Chuộc Thân Cho Nàng

Cửu vương gia Mộ Dung Linh Tuyền hết sức kinh hãi, sau đó khuôn mặt tuấn tú trầm mặc hẳn, Liễu Tinh Kim bên cạnh cũng đã thờ phào nhẹ nhõm, tiểu nữ nhân này thật sự là mạng lớn.

Cơ nhi ở trong lòng quốc cửu gia khóc tới ruột gan đứt từng khúc, giống như đã bị ủy khuất vô cùng lớn, Tần công tử ôm nàng một lúc lâu mới lên tiếng an ủi nói “Cơ nhi đừng khóc nữa, bản công tử sai rồi còn chưa được sao?” Âm thanh trở nên dịu dàng, bàn tay to nhẹ vỗ về mái tóc dài của Cơ nhi, một lòng yêu thương nàng.

Cơ nhi diễn kịch cũng đủ mệt rồi, chậm rãi đẩy Tần công tử ra rồi chỉnh sửa tư thế “Cơ nhi không dám, cảm tạ quốc cửu gia đã không giết”. Nói xong cúi ổng tay áo tự mình lau khô nước mắt, đôi mắt sáng ngời ngân nước dường như chứa đầy u uất nhìn thẳng vào đôi mắt đen của quốc cửu gia.

Quốc cửu gia nhìn đôi mắt hồ thu xinh đẹp lại càng khẳng định tâm ý của mình, tiểu nữ nhân này hẳn nhất định phải có được.

“Cơ nhi, đây là lần đầu ta thừa nhận mình sai trước mặt người khác, đúng vậy, bản công tử xác thực phẩm chất không tốt, phong lưu không kèm chế được, cũng không hề tôn trọng nữ nhân, bởi vì trong mắt bản công tử thì nữ nhân rất thấp hèn chỉ dùng để hầu hạ nam nhân, nhưng mà lời Cơ nhi nói khiến ta rất ân hận, nghĩ đến chính mình cũng do nữ nhân sinh ra, chẳng lẽ lại tự khinh bỉ mẫu thân của mình sao, Cơ nhi, sau này ta nhất định sẽ đối xử tử tế với nữ nhân” Hóa ra tên thật của quốc cửu gia là Tần Chân**.

”Quốc cửu gia thật sự không trách Cơ nhi sao?” Trên mặt Cơ nhi lộ ra vẻ vui mừng nhưng trong bụng lại cười thầm, cái tên thói rửa gì mà ‘Tĩnh Chân?’, ta là ‘Tĩnh Giả’** đây. Nhưng mà nàng không có biểu lộ ra mặt, cuối cùng có thể cứu vớt tính mạng nhỏ về đã là đại hạnh trong bất hạnh rồi.

**Chân ở đây có nghĩa là chân thật, chân thành. Cơ nhi có tình châm biếm thành Tĩnh Chân(Tĩnh Thật) Tĩnh Giả.

“Đúng vậy, Tần Chân ta luôn giữ lời, việc hôm nay coi như không hề xảy ra, Cơ nhi có bằng lòng kết làm bằng hữu với bản công tử hay không?” Tần Chân vốn muốn nói thẳng là giúp nàng chuộc thân mang về nhà, nhưng nghĩ đến tính tình nàng nóng nảy cộng thêm ân tượng ban đầu không tốt, chỉ sợ sẽ đòi sống đòi chết, mà điều hắn muốn bây giờ chính là tâm của tiểu nữ nhân này.

“Thật sao? Cảm tạ quốc cửu gia.” Cơ nhi lúc này mới nhìn hắn nở nụ cười thật tươi, sau đó lại đột nhiên khẽ chau mày nói “Cơ nhi là vũ nương đệ tiện, thực sự không xứng kết bằng hữu với quốc cửu gia, nếu như quốc cửu gia thật sự để ý Cơ nhi, vậy thì sau này thường tới nơi này gặp Cơ nhi là được.” Nói xong vẫn ra vẻ đáng yêu mở to mắt nhìn hắn.

“Ha ha, hóa ra Cơ nhi còn đang tức giận bản công tử” Trong lòng Tần Chân đột nhiên giống như được tưới đầy mật ngọt lan tỏa, không nhịn được mà sờ sờ mái tóc nàng thật âu yếm, đôi mắt đen hiện lên sự động tình khiến Cơ nhi hiểu rằng người này đang bị mình mê hoặc, hừ! Như vậy sau này sẽ có trò hay để nhìn.

“Cơ nhi không dám” Cơ nhi sau khi nói xong thì quay sang nhìn cửu vương gia đang có bộ mặt u ám, bước về phía hắn, vừa đi vừa le lưỡi rồi nháy mắt ra hiệu với hắn, làm cho cửu vương gia biết thật ra nàng vừa rồi chỉ tự cứu bản thân chứ không phải vì muốn Tần Chân cảm động.

Mộ Dung Linh Tuyền lúc đầu thấy Tần Chân ra vẻ nhỉnh bộ thì trong lòng cũng không nghĩ gì nhiều, nhìn ra được quốc cửu gia cũng thích Cơ nhi, nhưng mà hiện tại hắn rất thất vọng với thái độ làm người của quốc cửu gia, quả nhiên không thể nhìn mặt mà bắt hình dong. Vẫn cho rằng Tần Chân là một chính nhân quân tử tác phong nhẹ nhàng, lần này cũng thật cao hứng cùng hắn kết bạn du ngoạn Dương Châu, ai ngờ hắn lại là người phong lưu, hơn nữa hành vi vừa rồi của hắn với Cơ nhi cũng không khác với du côn lưu manh là mấy, thật sự làm người khác hoàn toàn thất vọng.

Nhưng sau khi nhìn biểu tình nghịch ngợm của Cơ nhi, khóe miệng nhin không được nhếch lên, tiểu nữ nhân này không chỉ to gan mà còn phi thường thông minh, dưới tình huống như vậy mà gặp nguy không hoảng cứu được bản thân, xem ra nàng hiểu rất rõ tâm nam nhân, nhưng nàng mới mười bốn tuổi thì phải? Điều này làm cho Mộ Dung Linh Tuyền cảm thấy hiếu kỳ.

“Vương gia, đã dọa tới người rồi sao? Cơ nhi thành thật xin lỗi, vừa rồi Cơ nhi không biết lớn nhỏ” Cơ nhi đối diện hần lộ vẻ nghĩ lại còn thấy sợ.

“Cơ nhi, lần sau không nên lại nghịch ngợm như vậy nữa, không phải lòng dạ ai cũng rộng lượng giống Tần đại ca đâu” Cửu vương gia nói xong thì nhìn về phía Tần Chân đang nhìn chằm chằm bóng lưng Cơ nhi, khuôn mặt tuấn tú lộ vẻ cảm kích nhưng trong lòng hần đang thật sự nghĩ gì thì chỉ mình hần biết.

“Dạ, Cơ nhi đã biết, sau này nhất định ngoan ngoãn luyện tập vũ đạo, an phận thủ thường” Cơ nhi nghiêm mặt trả lời, đôi mắt to liếc ngang không thèm nhìn Tần Chân, làm cho vương gia biết lời hần nói khiến nàng chán ghét tới thế nào, lòng dạ rộng lượng gì chứ, chỉ là đồ háo sắc.

“Cơ nhi, ngươi có muốn bản vương giúp ngươi chuộc thân?” Cửu vương gia lần này tiên hạ thủ vi cường, bởi vì hần sợ Tần Chân có ý đồ xấu với Cơ nhi, hần cũng không hi vọng thiếu nữ thông tuệ đáng yêu như thế bị tên kia đập hư.

“Vương gia, chẳng lẽ ngươi thích Cơ nhi?” Tần Chân biến sắc, trên mặt lộ vẻ khó chịu.

“Ha ha, Tần đại ca, bản vương đang nói chuyện ngay thẳng với Cơ nhi, nếu Cơ nhi là bằng hữu bản vương thì bản vương đương nhiên nguyện ý giúp nàng chuộc thân, Tình Kim gọi Ma ma ở đây tới” Cửu vương gia mỉm cười, nhưng trong khẩu khí có ý không cho Tần Chân cự tuyệt, trừ phi Tần Chân muốn trở mặt với hần, vừa rồi đã đi sai một bước cho nên lúc này hần phải chiếu tướng trước.

“Vương gia, ngươi?” Tần Chân tức giận tới mức cả khuôn mặt từ xanh thành đen, nhưng vương gia đã mở lời trước thì hần chỉ biết nhìn Cơ nhi đang sợ hãi, cục tức to ùng ùng phải nuốt xuống bụng.

“Tần đại ca, không phải huynh thích Yến nhi cô nương sao? Hay là mời nàng qua đây, đêm nay huynh đặc biệt tới đây để gặp nàng nhưng bản vương vẫn chưa gặp qua, không biết Yến Nhi cô nương là vị giai nhân như thế nào?” Mộ Dung Linh Tuyền đánh tiếng trước nhường cho Tần Chân một lối thoát, cũng để cho Tần Chân biết hần nhìn trộm Cơ nhi trước.

“Vương gia, Yến nhi cô nương đẹp lắm, tài hoa hơn người, khí chất cao nhã, ai thấy cũng thích hết, hắc hắc” Cơ nhi không tiếc lời khen ngợi, điều này làm cho Mộ Dung Linh Tuyền nghĩ nàng là một cô nương lòng dạ hiền lành, phải biết rằng tại nơi như vậy thì ai mà không vì mình, chỉ hận không thể hạ thấp cô nương khác để cướp giật khách nhân của các nàng.

“Không cần, hôm nay đã gặp rồi, Cơ nhi học vũ đạo từ đâu vậy, nhảy thật đẹp quá” Quốc cửu gia hiện tại trong đầu đã không còn bóng hình Yến nhi mà chỉ nghĩ đến tiêu nha đầu Cơ nhi linh hoạt lại quyến rũ xinh đẹp.

“Á, Cơ nhi từ nhỏ đã thích nhảy múa, những... lúc này chỉ là Cơ nhi tùy tiện nhảy, quốc cửu gia quá khen.” Cơ nhi nghĩ thầm người này đem mục tiêu chuyển tới chính mình, để cho Yến nhi biết sợ rằng nàng sẽ hận mình, vậy phải làm sao bây giờ.

“Tùy tiện nhảy mà đã đẹp như thế, vậy lúc chuyên tâm nhảy thì còn tới mức nào? Không biết tới lúc nào bản công tử mới được nhìn lại phong thái nhảy múa của Cơ nhi?” Tần Chân quả nhiên là thích người biết vũ, hai mắt hiện rõ vẻ chờ mong.

“Cơ nhi nửa năm sau sẽ lên đài biểu diễn, đến lúc đó quốc cửu gia sẽ thấy được nha” Cơ nhi nhìn hần cười cười.

“Cơ nhi, bản vương giúp ngươi chuộc thân thì ngươi sẽ không cần lên đài gặp khách nữa” Mộ Dung Linh Tuyền nhắc nhở nàng.

“Vương gia, ngươi đang nói thật sao?” Cơ nhi mở to miệng nhìn thẳng hần lộ vẻ kinh ngạc, nàng cho rằng hần đang sợ Tần Chân gây bất lợi cho mình nên cố ý nói cho người kia nghe.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Bởi Vì Ngươi Không Hiểu

Mộ Dung Linh Tuyền quay sang Cơ nhi đang kinh ngạc nở nụ cười ám áp “Đương nhiên là thật, Cơ nhi không phải bằng hữu bản vương sao?” Cặp mắt lấp lánh tia giảo hoạt.

Đúng lúc này Liễu Tình Kim mang theo Hồng ma ma về mặt tái nhợt tới.

”Cơ nhi, xảy ra chuyện gì, ngươi không phải đã đắc tội Cửu vương gia chứ?” Hồng ma ma bị biểu tình nghiêm túc băng lãnh của Liễu Tình Kim dọa sợ hãi.

”Ngươi là Ma ma ở đây?” giọng nói Mộ Dung Linh Tuyền trở nên lạnh lẽo, đôi mắt đen nghiêm khắc nhìn Hồng ma ma.

”Vâng đúng vậy thưa Cửu vương gia, Cơ nhi còn nhỏ không hiểu chuyện, mong ngài rộng lòng thông cảm.” Trong lòng Hồng ma ma lo lắng, tính tình nha đầu kia dạo này thay đổi bạo dạn hơn, nhất định đã đắc tội với Vương gia rồi.

”Bản vương muốn chuộc thân cho nàng mà thôi, bao nhiêu bạc? Nói giá đi” Mộ Dung Linh Tuyền vừa nói vừa nhìn Cơ nhi đang im lặng với khuôn mặt đầy biểu tình phức tạp.

”A, việc này, Cơ nhi, người thế nào?” đây là lần đầu Hồng ma ma gặp tình huống này.

”Thế nào? Bản vương không thể chuộc nàng sao?” Giọng điệu Cửu vương gia càng thêm lạnh lẽo, khí phách Vương gia hiện rõ không sót.

”Không, không phải” Hồng ma ma lo lắng trong lòng nhìn Cơ nhi đang thất thần.

Liễu Tinh Kim rút trường kiếm nhanh chóng đặt trên vai Hồng ma ma, dọa nàng sợ la to lên “Có thể, có thể, Vương gia để ý Cơ nhi là may mắn của nàng, Cơ nhi, còn không cảm tạ Vương gia”.

Cơ nhi rất cục hoàn hồn, đi lên nhìn Mộ Dung Linh Tuyền rồi nhẹ cười nói “Cảm tạ Vương gia yêu mến Cơ nhi, nhưng mà dù sao Cơ nhi đã ở ở chỗ này hai năm, Hồng ma ma đã chăm sóc Cơ nhi rất tốt, Cơ nhi thật sự không muốn rời khỏi mọi người.”

“Đây là lý do sao?” Mộ Dung Linh Tuyền không nghĩ tới Cơ nhi lại chìm đắm trong truy lạc, âm thanh trầm xuống thất vọng, khuôn mặt hiện lên vẻ khinh thị, xem ra chính mình vẫn chưa hiểu hết nàng.

”Ha ha, kỳ thực nói ra sợ Vương gia chê cười Cơ nhi, tuy rằng Cơ nhi là một vũ nương nhưng vẫn mong muốn tìm được một lang quân chi yêu mình thôi, Cơ nhi biết Vương gia tốt với mình nhưng Cơ nhi biết Vương gia còn phải lấy Vương phi, trắc phi, thị thiếp. Cơ nhi thừa nhận bản thân rất ích kỷ, không thể nghĩ tới việc chia sẻ người mình yêu với nữ nhân khác, Cơ nhi tình nguyện yên lặng đợi ở đây, chờ một nam tử bằng lòng chỉ cưới Cơ nhi.” Cơ nhi nhẹ nhàng nói, vừa nói vừa mở to mắt đảo qua mặt Mộ Dung Linh Tuyền, Liễu Tinh Kim, Tàn Chân và sau cùng dừng ở trên bộ mặt phức tạp của Hồng ma ma “Ma ma, người sẽ không cấm Cơ nhi chứ?”

”Không, sẽ không, ha ha, Ma ma tin tưởng Cơ nhi sẽ tìm được lang quân như ý, ha ha” Hồng ma ma nở nụ cười, tuy rằng nghĩ mộng tưởng của Cơ nhi sẽ không có khả năng, nhưng rất thương thức dũng khí của nàng, mà quan trọng nhất là nàng không cam lòng để Cơ nhi ra đi lúc này.

”Ha ha, cảm tạ Vương gia, xin bỏ qua cho Cơ nhi không biết tốt xấu, Cơ nhi tại đây thành tâm mời Vương gia, Quốc cữu, còn có người thị vệ ca ca, ha ha, nửa năm sau lại tới đây cổ động Cơ nhi được không?” Cơ nhi nhìn ba người chân thành cười nói.

”Quốc, Quốc cữu gia? Tàn, Tàn công tử?” Hồng ma ma kinh ngạc tới rớt cằm.

”Cơ nhi, người chắc là biết nam nhân đều ba vợ bốn nàng hầu, sao có thể chỉ lấy một người?” Tàn Chân đảo mắt nhìn về Cơ nhi phía sau Hồng ma ma, trong lòng thấy không tin được.

”Ha ha, Quốc cữu gia, đó là bởi vì người không hiểu” Cơ nhi một đôi mắt to sáng sủa nhìn hấn.

”Không hiểu? Không hiểu cái gì?” Tàn Chân không giải thích được, nếu hấn không hiểu nữ nhân thì không ai dám là hiểu.

”Người, không hiểu – ái tình!” Cơ nhi đặc biệt nhấn mạnh hai chữ cuối, sau đó thân nhiên cười nói “Ái tình chân chính là mất không thể chứa được một hạt cát, nếu như người yêu nàng thì sẽ không tổn thương nàng, bởi vì thương tổn nàng sẽ khiến người càng đau hơn, sao lại khiến nàng một mình trông giữ khuê phòng, trong lòng nghĩ phu quân của mình đang cùng với nữ nhân khác mây mưa thất thường đây? Hay là các người tưởng tượng không được loại cảm giác này, nếu thế thì các người nghĩ ngược lại nếu như nương tử của người có vài tướng công, trong lòng người dễ chịu sao? Ha ha, mong muốn Vương gia có thể cảm thụ tâm tình Cơ nhi.” Thủy nẫu Cơ nhi lấp lánh, dịu dàng không gì sánh được nhìn Mộ Dung Linh Tuyền.

”Ý tứ của nàng muốn nói cho bản vương, hấn là nam nữ bình đẳng đúng không?” Mộ Dung Linh Tuyền trầm tư, nhìn đôi mắt Cơ nhi như chứa đầy ánh sao trong đó.

”Ha ha, Vương gia thật hiểu ý Cơ nhi” nàng cười duyên với hấn, không ngờ tiểu Vương gia lại thông minh như vậy.

”Nam nữ làm sao có thể bình đẳng, hồ đồ! Điều đó không có khả năng, không có khả năng!” Tàn Chân cau mày lắc đầu.

”Chờ Quốc cữu thật lòng yêu một người thì sẽ hiểu thôi” Cơ nhi trong lòng cười thầm, sắc quỷ thì làm sao hiểu được chứ.

Tàn Chân ngẩng đầu ngăn người nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Cơ nhi, đối với lời nàng nói vẫn rất mờ mịt, Cơ nhi lắc đầu cười nói “Quốc cữu gia, đừng nghĩ nữa, ngày nào đó người thích một người đến đến thì người sẽ hiểu rõ thôi.”

”Đau lòng?” Tàn Chân thì thảo hỏi Cơ nhi.

”Không sai, đau lòng, rất đau rất đau, đau đến so với bị chém một đao còn đau hơn...” Cơ nhi mở to mắt mỉm cười nhìn hấn, nghĩ thầm quý hoa tâm mà biết mới sợ.

”Ừm, có lẽ ngày nào đó ta sẽ hiểu rõ” Tàn Chân lộ ra khuôn mặt có thể mê hoặc nữ tử bây giờ nhăn nhúm một chỗ.

”Cơ nhi, nếu nàng không muốn thì bản vương cũng không miễn cưỡng, nhưng mà nhớ kỹ sau này đừng quá kích động, có chuyện gì thì tìm bản vương,

nhớ kỹ, chúng ta là bằng hữu” Mộ Dung Linh Tuyền biết có nói nữa cũng vô dụng, Cơ nhi là một nữ tử đặc biệt, tuy là nương nhưng bên trong tỏa ra ngạo khí, nếu mình thật sự coi nàng là bạn thì nên tôn trọng nàng.

“Vâng, cảm tạ Vương gia, chúng ta là bằng hữu” Cơ nhi nở nụ cười thật tươi, nhìn khuôn mặt tuần tú tiểu thụ kia lại cười càng rạng rỡ, mà Mộ Dung Linh Tuyền nể mặt mà cho nàng thấy khuôn mặt tuần tú cười tới đỏ mặt vì thẹn, nghĩ thầm sao trước mặt nàng cho dù làm thế nào cũng không dựng được về Vương gia.

”Ha ha, được rồi, Vương gia, Quốc cửu gia, mọi người mau ngồi, Cơ nhi sau này còn phải nhờ hai người đề ý” Hồng ma ma lập tức hòa hoãn bầu không khí, cười tươi như hoa loa kèn, Cơ nhi quả nhiên tiền đồ vô tận.

Cơ nhi lập tức thân thiện kéo Vương gia ngồi xuống, nhìn hấn bằng cặp mắt to ẩn chứa thâm ý, trong lòng vui vẻ, ném cho hấn một ánh mắt quyến rũ rồi ghé vào lỗ tai hấn nhẹ thổi “Thế nào, Vương gia coi trọng Cơ nhi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Vương Gia Phản Công

Mộ Dung Linh Tuyền lập tức đỏ mặt, tim gan nhảy loạn xạ, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt sáng rực của Cơ nhi, đáng vẻ gương ngùng kia làm cho tâm tình Cơ nhi khoái trá, nghiêng đầu kề miệng ngay tai hấn nói nhỏ “Vương gia, đáng vẻ này của người mới phù hợp với tuổi, hi hi, không nên luôn giả bộ thâm trầm”.

Lần thứ hai Cửu vương gia sừng sốt xấu hổ muốn bốc khói, lúng túng không thôi, tiểu nữ nhân này thật sự quá lớn gan.

“Tần công tử, hay là để Hồng ma ma kêu Yến nhi tới đây” Hồng ma ma thấy Cơ nhi đứng chung với Cửu vương gia, Quốc cửu gia phía này vẻ mặt đen thui, nghĩ thầm nhất định là vì không có cô nương tiếp đón, đầu óc vội vã hỏi dò.

“Cút” Trong lòng Tần Chân từ đầu đã hơi bức sẵn, giờ nhìn Cơ nhi vui cười thân thiết với Cửu vương gia, trong lòng lại càng khó chịu hơn, Hồng ma ma vừa vận bị hấn trút giận.

“Vâng vâng vâng” Sắc mặt Hồng ma ma lập tức tái nhợt, nhìn Cơ nhi nháy mắt ra dấu rồi đi ra ngoài, Cơ nhi mỉm cười với Cửu vương gia rồi đứng lên, nàng biết Hồng ma ma có chuyện muốn nói.

Ngoài cửa, Hồng ma ma ôm chặt cánh tay Cơ nhi nói “Cơ nhi à, dù gì Tần công tử cũng là Quốc cửu gia, người đắc tội với hấn sao?”

“Ma ma đừng lo lắng, không có sao đâu” Cơ nhi tự tin mỉm cười nói.

“VẬY người đừng lo là hấn, nghe nói Hoàng hậu nương nương rất được sủng ái, Quốc cửu so với Vương gia cũng rất có ảnh hưởng” Hồng ma ma lo lắng nói.

“Vâng, Cơ nhi hiểu rồi, nhưng mà Quốc cửu này không phải là người tốt, Yến nhi cô nương nhìn lầm người rồi, thật sự sợ nàng hiểu nhầm” Cơ nhi tương đối lo lắng việc này.

“À, nhìn sơ thì hấn cũng không tệ, nhưng mà lúc nãy dọa Ma ma sợ quá” ssssssHồng ma ma nhận thức Tần công tử cũng hơn một tháng vẫn thấy hấn tới tìm Yến nhi, cho rằng hấn cũng là một gã si tình.

“Đây mới là bản tính của hấn, vừa rồi Cơ nhi xem chút mắt mạng, Ma ma, nhìn người không thể nhìn bề ngoài, đặc biệt là nam nhân, chúng ta ở trong nghề này bị nam nhân lừa còn ít sao?”

“Ừm, đúng là như vậy, Cơ nhi hình như rất hiểu rõ nam nhân, ha ha, sao lại đột nhiên thông minh hấn vậy?” Hồng ma ma thật sự thấy có hơi kỳ quái.

“Ha ha, Ma ma đừng nghĩ linh tinh, ta ở đây nhìn hai năm còn chưa đủ sao. Được rồi người đừng lo lắng, Cơ nhi sẽ đối phó với bọn họ”

Hồng ma ma sừng sốt, dù sao cũng thấy nha đầu này thay đổi quá nhiều, hình như thay đổi thành một người khác, nhưng mà nàng thích Cơ nhi hiện tại, cho tới bây giờ chưa có cô nương nào khiến nàng tự tin như vậy.

Bên trong phòng, Tần Chân đợi Cơ nhi vừa ra khỏi liền ngồi trước mặt Cửu vương gia mà hỏi thăm khẩn trương “Tiểu Vương gia, người thật sự thích Cơ nhi?”

“Ha ha, Tần đại ca, cảm tạ người đã mang bản vương tới đây, bản vương lâu rồi không hài lòng như vậy, Cơ nhi thật sự là một cô nương lương thiện hiểu ý” Mộ Dung Linh Tuyền bày tỏ ý tứ rõ ràng.

“Tiểu Vương gia, ta cũng rất thích Cơ nhi, Vương gia có thể nhường nàng cho ta không?” Tần Chân thật đúng là không biết xấu hổ.

“Quốc cửu gia! Ngươi cũng biết bản vương chưa bao giờ thích tới chỗ thế này, hôm nay gặp mặt Cơ nhi thật sự khiến bản vương có chút kính trọng với nơi này, hóa ra ngay cả cô nương thân phận thấp kém chuyên mua vui cũng có sự cứng cỏi mạnh mẽ, bản vương thích Cơ nhi, Quốc cửu gia có nhiều nữ nhân, sẽ không tranh đoạt với bản vương chứ” Cửu vương gia nói giọng thành khẩn, cũng không chịu nhường Cơ nhi.

Tần Chân trầm mặt, cây quạt trong tay càng quạt nhanh hơn, hắn cũng biết mình không thể quá phận, dù sao Cửu vương gia là thân đệ đệ của hoàng thượng, mà mình cho dù biến thành Quốc cửu gia nhưng nếu có xung đột, sau cùng người không may chắc chắn là chính mình.

“Tần đại ca, cô nương ở đây không hề ít, biết đâu sẽ có người giống như Cơ nhi thì sao, ha ha” Mộ Dung Linh Tuyền mở lời làm lạnh, hắn cũng không muốn bắt hòa nghiêm trọng với Tần Chân.

“Không sai, ha ha, tiểu Vương gia cứ chơi từ từ, Tần mỗ sẽ tìm thử, một canh giờ sau về phủ thế nào?” Tần Chân dù sao cũng là nhân vật trải đời, trong lòng biết rằng tiểu Vương gia sợ là nổi lên ý nghĩ muốn giữ lấy Cơ nhi, bản thân cũng phải biết điều một chút, Cơ nhi không cho Vương gia chuộc thân thì mình vẫn có thể lặng lẽ tới, hắn tin tưởng bằng thủ đoạn của bản thân thì Cơ nhi nhất định sẽ thích hắn.

“Được, một canh giờ sau gặp lại ở cửa chính” Cửu vương gia nở nụ cười, hắn cũng muốn ở một mình với Cơ nhi, tâm tư thiếu niên đã bị nàng khuấy đảo rồi.

Tần Chân trở về về phóng khoáng thường ngày, đứng lên phẩy quạt, cười tủm tỉm đi ra ngoài, đúng lúc Cơ nhi đã nói xong với Hồng ma ma, thấy Tần Chân đi ra liền nhìn hắn mỉm cười nói “Quốc cửu gia, đi tìm Yến nhi cô nương sao?”

“Tiểu nha đầu, bản công tử đêm mai đến gặp ngươi” Tần Chân cuối đầu cười khê nói bên tai Cơ nhi rồi nhanh chóng rời khỏi, lưu lại Cơ nhi đứng chau mày chậm rãi tới gần gian phòng.

“Cơ nhi cô nương, Vương gia đang chờ ngươi” Liễu Tinh Kim lãnh khốc thấy nàng nhìn Tần Chân tới chờ người, lập tức lạnh giọng thúc giục, tiểu nữ nhân này sẽ không gặp một người thích một người chứ.

Cơ nhi nhìn khuôn mặt tuần tú như tác phẩm điêu khắc điêu luyện sắc sảo của hắn, cười quyến rũ nói “Cảm ơn ngươi. . . Cương thì” Sau đó cười trộm bước vào, Liễu Tinh Kim sừng sốt, nhưng mà khóe miệng khẽ cười khổ, nàng vẫn bước bình y như vậy.

Vốn tưởng là vui đùa cho hết giờ nhưng Cơ nhi bị Cửu vương gia gặng hỏi liên tục rất nhiều việc gần hết một canh giờ, cũng may Cơ nhi có được kỷ ức của cơ thể này nên cũng không sợ nói hớ.

“Vương gia ngươi đâu có cưới Cơ nhi về nhà, hỏi nhiều như vậy để làm gì?” Mắt Cơ nhi sắp tròn trắng rồi, tiểu nam nhân này lợi hại y hệt cảnh sát hiện đại, đem gốc gác của nàng hỏi sạch sẽ không còn gì.

“Ha ha bản vương chỉ muốn hiểu rõ Cơ nhi hơn không được sao?” Đôi mắt Mộ Dung Linh Tuyền như đang phát sáng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Cơ nhi.

“Vương gia, ngươi vẫn còn nhỏ tuổi mà sao Cơ nhi thấy ngươi giống như lão nam nhân ba mươi tuổi, cẩn thận như vậy nữ nhân sẽ không thích đâu, nam nhân vẫn nên có chút dễ thương, khuôn mặt này rõ ràng là thiếu niên nhưng lại ra vẻ từng trải như thế, Vương gia khó làm thế sao?” Cơ nhi thật sự đồng tình với hắn.

Mộ Dung Linh Tuyền nhất thời xấu hổ, Cơ nhi cười nói “Tốt xấu gì thì bây giờ Cơ nhi đang nói chuyện yêu đương với Vương gia, mà sao lại giống thăm vấn phạm nhân vậy, đây là kỹ viện chứ không phải nha môn” Cơ nhi trêu ghẹo hắn.

“Cơ nhi, nàng quá bước bình rồi” Khuôn mặt Cửu vương gia càng đỏ hơn, nhưng lập tức giả bộ thâm trầm, không phải là hắn không muốn đùa giỡn, chẳng qua đã thành thói quen.

“Cơ nhi còn có thể bước bình hơn đấy” Cơ nhi nói xong liền vươn hai tay bẹo má hắn rồi cười to nói “Vương gia, phải như vậy mới vui”.

“Tiểu nữ nhân này thật là. . .” Mộ Dung Linh Tuyền rốt cục phản công, cùng náo loạn với Cơ nhi, cũng chìa tay bóp mặt Cơ nhi đang cười vui vẻ, nhất thời trong nhĩ gian vang lên tiếng chuông bạc cùng tiếng cười thoải mái hòa lẫn, cho tới khi Cơ nhi không cẩn thận bị Mộ Dung Linh Tuyền áp đảo trên ghế thái sư, bốn mắt nhìn nhau, hai người mới ngừng cười, bầu không khí trở nên mờ ám.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Vẫn Chưa Học Rồi

ôi miệng nàng. “Vâng...” Trong lòng Cơ nhi đang giãy dụa, mình có nên để hân hôn không? Nhìn dáng vẻ của hân là biết hân nhất định chưa từng chạm qua nữ nhân, khuôn mặt đỏ bừng thật sự kích thích, khiến nàng muốn cắn một cái.

“Ta, ta...” Mộ Dung Linh Tuyền mặt đỏ không dứt, không biết có nên hỏi ý Cơ nhi trước không nhỉ?

“Muốn hôn ta sao?” Cơ nhi nhìn dáng vẻ đáng yêu của hân lập tức quyết định.

“A, không, không phải” Mộ Dung Linh Tuyền hai tai đỏ ửng, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cơ nhi khẽ nướn lông mày, đôi tay ngọc ôm cổ hân, toàn bộ thân thể Mộ Dung Linh Tuyền không ổn định như dựa hân vào người Cơ nhi.

“Vương gia không muốn, Cơ nhi muốn” Cơ nhi vừa dứt lời thì đôi môi liền dán lên môi hân.

Mộ Dung Linh Tuyền muốn chạy trốn nhưng bị Cơ nhi ôm chặt, trên môi truyền đến cảm giác mềm mại khiến lòng hân đang hoảng hốt cũng bình tĩnh một chút.

“Ừm...” một tiếng rên nhẹ, Cơ nhi khẽ cắn môi dưới của hân một cái, Mộ Dung Linh Tuyền bị đau liền rời khỏi cái miệng nhỏ của nàng, khó hiểu mà nhìn Cơ nhi.

“Vương gia, người lại đáp trả với ta thế sao?” Cơ nhi gắt giọng. (Linh: sau khi đọc kỹ thì ta mới hiểu ra Cơ nhi tỷ giận vì anh Tuyền không đáp lại nụ hôn của chị ấy hehe)

“A, ta, ta không biết rõ” Mộ Dung Linh Tuyền nhìn Cơ nhi đang bịu môi, bộ dáng e thẹn kia khiến hân cảm thấy sự kích động không rõ là gì.

“Vậy là chưa học rồi, chúng ta cùng nghiên cứu một chút là được, Cơ nhi cũng không biết gì hết” Cơ nhi đỏ mặt nhìn hân, trái tim hân bị công phá hoàn toàn, nhìn qua cánh môi mọng nước của nàng rồi chậm rãi cúi đầu.

Hai đôi môi chạm nhau, mềm mại ấm áp, Cơ nhi chủ động vuron lưỡi khẽ liếm môi hân, làm cho tim hân càng đập nhanh hơn, lập tức học theo, nhẹ đưa lưỡi đụng vào đầu lưỡi nhỏ thom của nàng, hai lưỡi lập tức dây dưa cùng một chỗ, Mộ Dung Linh Tuyền cũng từ đó tìm được lạc thú, chỉ cảm thấy cái miệng nhỏ của Cơ nhi hương vị ngọt ngào không gì sánh được, khiến cho hân muốn ngừng mà không được, ngậm mút cái lưỡi thom tho làm cho Cơ nhi thờ hồng hộc, hân thích loại cảm giác này.

“Ừm, a...” Âm thanh mê người phát ra từ miệng Cơ nhi, ngực nàng lại càng phập phồng không ngừng, tựa vào trong ngực Cửu vương gia, trái tim hai người đều đang kịch liệt nhảy nhót.

Hai người từ cứng nhắc dần quen thuộc, hai bên thăm dò lẫn nhau thẳng đến đều không thờ nổi thì mới đành buông nhau ra, sợi chỉ bạc khẽ kết nối, mờ ám không gì sánh được, khiến cho khuôn mặt hai người đều mắc cỡ giống rặng mây đỏ lúc hoàng hôn.

Bốn mắt nhìn nhau nhưng không ai biết phải mở lời thế nào, trong lòng Mộ Dung Linh Tuyền thấy đau như bị ai bóp chặt, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn màu hồng động lòng người của Cơ nhi, đôi mắt ánh sao bỗng trở nên u ám thâm trầm.

“Vương gia thật đáng ghét, sao lại nhìn Cơ nhi như vậy?” Cơ nhi thấy hai tròng mắt hân nhìn nàng không chớp, khiến nàng càng thêm xấu hổ nhưng mà trong lòng đã khẳng định, Cửu vương gia đã thật sự thích nàng rồi.

“Cơ nhi, theo ta trở về được không?” Mộ Dung Linh Tuyền đột nhiên không hề muốn nàng tiếp tục ở lại đây thêm giây phút nào nữa.

“Vương gia lại như vậy rồi, Cơ nhi đã nói rõ rồi mà. Vương gia với Cơ nhi không thích hợp đâu” Cơ nhi lười kéo tay hân cùng ngồi xuống, Cơ nhi đậm nhiên nhìn khuôn mặt tuấn tú khả ái của hân.

“Cơ nhi không thích ta sao?” Cửu vương gia trong lòng cảm thấy không vui, hân phát hiện bản thân đã rất thích tiểu nữ nhân này, muốn bảo hộ nàng thật tốt.

“Không phải thế, nếu như không thích thì Cơ nhi sẽ không hôn Vương gia, ta dù gì vẫn là con gái mà, cũng biết thẹn thùng chứ. Thế nhưng hoàng thất từ xưa đã rất phức tạp, Cơ nhi tự nhận mình không có may mắn đó, Vương gia đừng ép Cơ nhi được không? Nếu chàng thích Cơ nhi thì thường xuyên tới thăm Cơ nhi nhé?” Trong lòng Cơ nhi đang tự khen bản thân, nét mặt thành khẩn nhìn tiểu nam nhân này. (Linh:ta thấy 2 người có vẻ thân rồi nên chuyển sang chàng luôn)

“Được rồi, bản vương không ép nàng, vài ngày nữa bản vương chắc phải quay về kinh thành, nhưng mà nửa năm sau ta chắc chắn sẽ trở lại thăm nàng được không?” Mộ Dung Linh Tuyền trong lòng luyến tiếc Cơ nhi, nếu biết thế này thì hân sẽ tới đây sớm hơn một chút.

“A, nhanh như vậy đã phải trở về sao?” Cơ nhi nóng ruột, mình thật vất vả mới tìm được một chỗ dựa lớn vững chắc mà.

“Ừ, bản vương rời đi cũng đã hai tháng rồi, mẫu hậu sẽ nhớ lắm, nhưng mà sau khi trở về thì lập tức có thể quay lại” Mộ Dung Linh Tuyền lộ ra sự không muốn trong mắt, chủ động nắm chặt đôi tay Cơ nhi.

“Vậy được rồi, Vương gia phải nhớ tới Cơ nhi đó” Cơ nhi chu miệng, trong lòng cũng có chút luyến tiếc, bởi vì nàng nghĩ Mộ Dung Linh Tuyền thật sự là một tiểu nam nhân tốt.

“Cơ nhi, ta, ta...” Mộ Dung Linh Tuyền lần thứ hai nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Cơ nhi, hẳn rất thích hôn nàng.

“Chán ghét, lại muốn Cơ nhi chủ động nữa? Lẽ nào Cơ nhi là nam nhân hay sao?” miệng Cơ nhi lại càng chu ra hơn, tiểu nam nhân này cũng không thể bị động hoai vậy chứ.

“Không, lần này bản vương chủ động!” Mộ Dung Linh Tuyền đột nhiên ôm lấy thân thể Cơ nhi, đôi môi tăng thêm lực phong tỏa hai cánh môi nàng. Cái lưỡi linh hoạt mẽ chiếm đoạt từng chỗ ngọt bên trong khoang miệng nàng, cảm giác mất hồn khiến hắn lưu luyến không muốn rời, cũng bởi vì đêm nay là lần đầu biết yêu.

Một lúc lâu sau, Mộ Dung Linh Tuyền mới lưu luyến không rời mà tách khỏi Cơ nhi, Tần Chân nhìn biểu tình hai người, lông mày nhíu chặt, cũng không biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

Tối hôm sau, Tần Chân không có cơ hội, đêm thứ ba cũng như trước không có cơ hội, liên tiếp mười đêm Cơ nhi được Cửu vương gia bao trọn gói, cảm tình hai người cũng ngày càng tốt, trước mặt Cơ nhi thì Mộ Dung Linh Tuyền hoàn toàn mất đi dáng vẻ Vương gia, lộ ra sự khá ái hôn nhiên, làm cho trong tâm Cơ nhi đối với hắn càng có cảm giác cung chiều.

Đêm nay trong nhĩ gian, Mộ Dung Linh Tuyền lấy một khối ngọc bội khắc hoa văn rồng để trong tay Cơ nhi nói ” Cơ nhi, ngày mai ta sẽ rời khỏi Dương Châu, nàng không nên đi ra gặp bất cứ khách nhân nào hết biết không? Cái này cho nàng, có khó khăn thì cầm nó đến tìm tri phủ Dương Châu, ta đã có nói chuyện với hắn rồi, còn nữa ta để Tinh Kim lại cho nàng, ta sợ Tần Chân sẽ kiếm chuyện với nàng, nàng phải ngoan ngoãn chờ ta trở lại nhớ chưa?” Mộ Dung Linh Tuyền trong mắt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

“Vương gia, nhanh như vậy đã muốn đi sao? Cơ nhi không nỡ xa chàng” Cơ nhi trong lòng nhất thời không muốn, nước mắt lưng tròng, Mộ Dung Linh Tuyền đối xử với nàng là thật lòng vô cùng tốt.

“Ta cũng luyến tiếc nàng, nhưng mà ta sẽ trở về rất nhanh” Mộ Dung Linh Tuyền nói xong thì kéo Cơ nhi vào lòng, mười ngày qua hai người mặc dù hiểu nhau vô cùng nhưng ngoại trừ hôn môi với ôm thì cũng không hề tiến thêm một bước nào.

“Vương gia, vì sao chàng biết Tần Chân sẽ gây sự với ta?” Cơ nhi trong lòng hắn khẽ hỏi.

“Hắn vẫn muốn tìm đến nàng nhưng vì ta ở đây nên hắn không có cơ hội, nhưng lần này hắn lại không đi cùng mà chỉ nhờ ta chuyển lời nhắn, mấy ngày này tính tình hắn rất cáu gắt, sắc mặt u ám, ta sợ hắn tâm hoai bất kỳ*, nàng cần phải cẩn thận một chút”

“Vâng, Cơ nhi đã biết, Vương gia, cảm ơn chàng” Cơ nhi trong lòng đau xót, nước mắt rơi thẳng xuống, không ngờ rằng mình xuất thân thấp hèn nhưng lại tìm được tiểu nam nhân si tình như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Nam Nhân Khó Chịu

Nụ hôn nhiệt tình triền miên khiến sắc mặt hai người đỏ hồng, thân thể nóng rực, đầu óc trong lòng đều luyến tiếc đối phương cho nên vẫn ôm nhau đến đêm khuya.

” Cơ nhi, để ta gọi Tinh Kim vào đây” Mộ Dung Linh Tuyền rốt cục buông Cơ nhi xinh đẹp ra, đôi mắt lóe sáng nhìn khuôn mặt vừa quyến rũ lại trong sáng của nàng.

” Vương gia, hẳn là một đại nam nhân đi theo bên người Cơ nhi chắc sẽ không vui về tình nguyện” Tuy nhiên trong lòng Cơ nhi rất vui vẻ, dù sao có một cao thủ bên người thì lá gan cũng lớn hơn một chút, pháp luật cổ đại không xài được, nắm đầm mới là đạo lý vững chắc.

” Ha ha, không sao đâu, ta đã thống nhất với hắn rồi” Mộ Dung Linh Tuyền mỉm cười đi mở cửa “Tinh Kim, ngươi vào đây”.

Liễu Tinh Kim trực tiếp đi vào gian phòng, đôi mắt khẽ nâng lên, lạnh lẽo lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của Cơ nhi, khuôn mặt tuấn tú trước sau vẫn quanh quẩn không đổi.

” Vương gia, Cơ nhi cô nương” Liễu Tinh Kim trong mắt Cơ nhi càng ngày càng giống cương thi.

” Cương thi, đã quen biết như vậy thì ngươi không cần khách sáo, ha ha” đôi mắt Cơ nhi sáng rực nhìn khuôn mặt như một tác phẩm điêu khắc tinh xảo của hắn, mỗi lần thấy hắn đều bị sự lãnh khốc ấy thuyết phục, sao lại có người đứng một chỗ lạnh lùng tới mức này, phải biết rằng nam nhân hiện đại thường giả bộ đóng vai lạnh lùng trước mặt nữ nhân, kỳ thực nội tâm rất rối loạn cợt nhả.

” Ha ha, Tinh Kim, đêm nay ngươi lưu lại đây, ngày mai bản vương khởi hành vào sáng sớm. Ngươi bảo hộ Cơ nhi cô nương cho tốt rõ chưa?” Mộ

Dung Linh Tuyền vừa thể hiện rõ uy nghiêm Vương gia.

”Vâng! Vương gia” Liễu Tinh Kim ôm quyền lĩnh mệnh. Kỳ thực trong lòng hấn ảm ức miễn bàn, nghĩ sao mà kêu người đường đường là một thị vệ Vương gia làm bảo tiêu cho một kỹ viện cô nương thấp kém, có thể không khiến hấn buồn bực sao? Hôm qua thì cùng Vương gia náo loạn, cho tới đêm nay hấn phục tùng, ai kêu hấn nợ ân tình của Cửu vương gia, cam nguyện làm thị vệ mười năm, nghe lệnh y.

”Cương thi, nếu ngươi không thật muốn lưu lại thì rời khỏi với Vương gia đi, ta không sao đâu, Hồng ma ma rất quan tâm Cơ nhi” Cơ nhi không hề ngu ngốc, nhìn khuôn mặt băng giá lễ độ cung kính kia liền biết hấn không hề cam lòng tình nguyện.

”Cơ nhi cô nương không cần khách sáo, Tinh Kim sẽ ở lại” Liễu Tinh Kim liếc nàng một cái.

”Cơ nhi, nàng đừng để ý tính cách này của hấn, nhưng mà bản vương tin tưởng hấn sẽ dùng sinh mệnh bảo vệ nàng, có đúng không Tinh Kim?” Lời này từ Mộ Dung Linh Tuyền trọng lượng rất nặng, khiến cho Liễu Tinh Kim sửng sốt, đôi mày khẽ chau liếc sang Cơ nhi, ý thức được tầm quan trọng của Cơ nhi đối với Cửu vương gia.

”Vâng, Vương gia” Liễu Tinh Kim lúc này đây trả lời vẫn cung kính như cũ, Cơ nhi thấy thế muốn phì cười, thầm nghĩ thật không nhìn ra mỹ nam lạnh lùng này thật sự cá biệt.

Nửa khắc sau, Cửu vương gia Mộ Dung Linh Tuyền cùng người hàng đêm có lòng cùng hấn tới – Quốc cửu gia Tần Chân rời khỏi Phiêu Vũ Viện, Cơ nhi thấy được sự lưu luyến trong mắt Mộ Dung Linh Tuyền, trong lòng cũng có chút thương cảm. Nhưng đáy mắt Tần Chân lại vui mừng khiến lòng nàng hoảng sợ, lẽ nào Tần Chân này thật sự sẽ gây bất lợi cho mình? Mị lực của mình có phải hơi nặng quá rút lung đầu rồi? Hay là nam nhân này bị coi thường, cho ăn nhục nhả liền bộc lộ ý nghĩ không an phận, cũng dám tranh nử nhân với Cửu vương gia sao?

.....

Cơ nhi mang theo Liễu Tinh Kim về tiểu viện của nàng ‘Tuyệt Viện’, tiểu Lục gặp băng lãnh Liễu Tinh Kim có hơi sợ nên vẫn núp xa xa, cũng không dám nói chuyện với hấn, Cơ nhi khẽ cười một tiếng với Liễu Tinh Kim đang tỏa ra lãnh khí toàn thân nói “Cương thi, ngươi ở nơi này được không? Bên kia là gian phòng của ta, bên ngoài là của tiểu Lục” Cơ nhi chỉ chỉ gian phòng xa nhất, gần cạnh một phòng khách.

“Không!” Liễu Tinh Kim lập tức lạnh lùng cự tuyệt.

“Á, vậy ngươi muốn ở chỗ nào? Vương gia đã để ngươi theo ta, không lẽ ngươi muốn rời đi?” Cơ nhi giật mình nói lớn.

Khuôn mặt lãnh khốc của Liễu Tinh Kim khẽ giật rồi nói “Sẽ không, nhưng ta phải ở trong gian phòng kia” Liễu Tinh Kim chỉ chỉ gian phòng sát vách Cơ nhi, sau đó trực tiếp đi vào.

“A, phòng đó là chỗ ta để quần áo” Cơ nhi vội vàng ngăn cản nhưng không kịp, Liễu Tinh Kim mở cửa phòng, trong không gian rộng rãi chỉ có hai cái tủ gỗ, trong đó treo đầy quần áo lót mà mấy hôm nay Cơ nhi gấp gấp cất may, cùng với mấy bộ váy ngắn mùa hè, áo ngắn tay và quần đùi, nàng không phải cố nhân cho nên thích ăn mặc mát mẻ bên trong tiểu viện của mình để luyện tập vũ đạo.

“Đây là cái gì?” Liễu Tinh Kim nhìn miếng vải hình thù kỳ quái, chau mày đưa tay cầm lấy một cái màu trắng tò mò hỏi Cơ nhi.

Khóe miệng Cơ nhi mỉm cười, đầu đầy hắc tuyến, sau cùng đỏ mặt nói ”Cương thi, ta nghĩ ngươi tốt nhất là không nên biết”.

“Huh? Đây là dây lưng ngươi dùng để luyện tập vũ đạo sao?” Liễu Tinh Kim thật sự ngạc nhiên, bởi vì từ nhỏ đến lớn chưa thấy qua thứ quái lạ như vậy, chỉ thấy hấn đem nắm tay đặt ở giữa hai chỗ gỗ lên xoay vài cái, phát hiện nắm tay to của hấn có thể nhét vừa.

“Trời ạ!” Cơ nhi thật sự chịu không nổi, chạy tới dứt lấy áo ngực rồi xoay lại nói “Cái này không phải dùng để luyện vũ đạo, cái này gọi là áo ngực, xài giống như cái yếm, như vậy...” Cơ nhi tình lược bớt từ ngữ, giải thích kèm hành động đem áo ngực đặt trên vòng 1 đầy đặn của nàng biểu diễn một chút.

Liễu Tinh Kim há miệng, mắt nhìn si ngốc, sau đó ‘oanh’ một cái, khuôn mặt tuấn tú chuyển thành màu đỏ.

“Ta đã nói rồi, kêu ngươi đừng hỏi, có lúc lòng hiếu kỳ cũng không phải chuyện tốt” Cơ nhi nhưn một bên lông mày nhìn khuôn mặt cứng ngắc đỏ ửng kia nói tiếp “Cái này là khố(quần) tam giác mặc phía dưới, rất mát mẻ, trời nóng nực như vậy mà vẫn mặc hai quần dài, lỡ nóng chết người sao? Còn có mấy cái này, đều là quần áo mùa hè, ta cũng không muốn nói rôm rầy, hiện tại ngươi hiểu chưa?”

Liễu Tinh Kim đại ra nhìn Cơ nhi giải thích hoàn tất, sửng sốt một hồi lâu mới tỉnh táo lại, phản ứng đầu tiên chính là xoay người chạy, kết quả thân thủ quá nhanh nên trực tiếp đâm vào ván cửa phát ra tiếng nổ lớn, Cơ nhi kinh hãi mà nhìn hấn vuốt ốt tiếp tục chạy trời chết, bỗng nhiên nhìn không được mà cười to thành tiếng, trời ạ, nam nhân này quá dễ thương.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Xem Ai Không Biết Xấu Hổ

Ngày thứ hai, Cơ nhi ngủ thẳng tới mặt trời lên tới mông mới tỉnh dậy vừa ngáp vừa mở cửa phòng ra.

“A...” Cơ nhi sợ đến lùi lại mấy bước, hóa ra Tinh Kim mặt băng đang đứng ở cửa, Cơ nhi không quen với việc này nên bị hấn dọa sợ đau cả tim.

“Cương thi, ngươi làm gì vậy hả? ở trong nhà không cần phải nghiêm túc như thế” Cơ nhi vuốt ngực nhìn hấn, thấy vết đỏ thẫm trên trán hấn lại nghĩ tới việc tối hôm qua, nhin không được cười ra tiếng.

“Đây là trách nhiệm của ta! Cơ nhi cô nương cứ coi như ta không tồn tại là được” Liễu Tinh Kim không dám nhìn mặt Cơ nhi, chuyện tối hôm qua khiến hấn cả đêm ngủ không ngon, nghĩ đến cái gì đó mặc trên ngực Cơ nhi thì mặt lại nóng lên, thật sự quá xấu hổ mà, hấn ngoại trừ giả bộ không xảy ra chuyện gì thì không biết làm thế nào đối mặt với tiểu nữ nhân này.

“Được rồi, tùy ngươi thôi, nhưng mà ngươi cứ coi đây là nhà, có cần gì cứ nói cho tiểu Lục, nàng sẽ đi làm” Cơ nhi thấy tiểu Lục đem nước vào thì vội vàng làm vệ sinh cá nhân trước mặt Liễu Tinh Kim.

“Tiểu thư hôm nay sẽ luyện công trước hay là ăn cơm trưa trước?” Tiểu Lục dò hỏi.

“Đã trễ vậy thì các ngươi ăn trước đi, ta đi luyện tập chân một chút, ăn no rồi luyện sẽ bị đau dạ dày” Cơ nhi nói xong đi trở về gian phòng, sau đó thay bộ đồ ngắn tay với quần đùi màu trắng đi qua đại sảnh tới sân bên trong.

Liễu Tinh Kim đang ở trong sân ngạc nhiên nghiên cứu mấy dụng cụ tập luyện Cơ nhi tự nghĩ ra, ngẩng đầu lên thấy Cơ nhi mặc quần áo mát mẻ thì ngây người, sau đó đỏ mặt cúi đầu trở về hành lang đại sảnh, trong lòng ngứa ngáy không yên, tiểu nữ nhân này thật là bại hoại thuần phong mỹ tục, mặc ít như vậy để người ta thấy không xấu hổ sao?

Chỉ thấy Cơ nhi trước tiên khởi động cho nóng người, hai tay đóng đưa trái phải, sau đó khom lưng đan chéo chạm tay này vào mũi chân kia, mông nhỏ vênh vênh phơi bày trước mặt Liễu Tinh Kim, cộng thêm hai chân thon dài trắng bóc đã khiến hấn đỏ bừng mặt một lần nữa, vội vã xoay người không dám nhìn nữa.

“Một hai ba bốn, hai hai ba bốn...” Cơ nhi vừa tập vừa tự đếm nhịp coi như không có ai, tiểu Lục nhìn quen rồi nhưng Liễu Tinh Kim tò mò không nhịn được quay đầu nhìn, Cơ nhi kia quả là có một phong cách tập luyện khác biệt.

Sau khi khởi động xong, Cơ nhi đi tới một cái cọc gỗ lớn rồi đặt một chân lên sau đó đẩy gót chân lên tới khi thành một đường thẳng, hai tay ôm chặt chân ép sát người vào cọc gỗ, cứ như vậy đứng bất động.

Liễu Tinh Kim đỏ mặt tìm đập nhanh, vừa nghĩ Cơ nhi thật là lợi hại, hấn là người luyện võ mà sự mềm dẻo cao nhất là tạo thành chữ nhất (一) trên mặt đất (xoạc ngang), dựng thẳng lên tới thế thì hấn làm không được.

Xa xa thấp thoáng phần vải ở giữa hai đùi đẹp che khuất bộ phận trọng điểm, Liễu Tinh Kim phát hiện thân thể mình căng thẳng, lần thứ hai khăn trương xoay người sang chỗ khác, trong lòng liên tục phát ra tín hiệu khẩn cấp.

Cơ nhi duy trì động tác này khoảng nửa khắc (7-8 phút) rồi đổi sang chân kia, Liễu Tinh Kim có chút bái phục nàng, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn kia đỏ nhiều mồ hôi lấp lánh, không hiểu sao lại có sự thôi thúc muốn giúp nàng lau mồ hôi.

“Cương thi, giúp ta lau mồ hôi, mặt mồ không được nên chẳng biết khăn ở chỗ nào” Cơ nhi cho hấn cơ hội.

Liễu Tinh Kim sững sờ liền nhìn chung quanh tìm kiếm tiểu Lục thì phát hiện tiểu Lục đã đi ra ngoài, khóe miệng nhếch lên, đành phải đi lên cầm lấy khăn mặt kiên cường bắt khuất đi tới trước mặt Cơ nhi, đôi mắt không dám nhìn chỗ khác mà chỉ nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang ửng hồng.

“Cương thi, ngươi không cần căng thẳng như vậy, từ từ rồi sẽ quen thôi, ngày nào ta cũng phải luyện tập” Cơ nhi mở híp một mắt nhìn cơ mặt căng cứng của Liễu Tinh Kim.

Nhận lấy khăn mặt từ hấn lau qua loa trên mặt rồi đưa trả lại, tiếp tục ôm lấy chân của nàng nói “Động tác này hai ngày trước ta mới làm được, phải giữ được chín phút sau này mới có thể hoạt động thoải mái, ha ha, dọa ngươi sợ hả?”

“Không có, rất bình thường” Liễu Tinh Kim không đổi sắc mặt nhận lấy khăn tay rồi đi sang bên cạnh.

“Các ngươi luyện võ hấn là còn khổ cực hơn nh?” Cơ nhi cười hỏi.

“Cũng tạm” Liễu Tinh Kim thật đúng là tiếc chữ như kim(tiền/vàng).

Cơ nhi xoay người coi thường, đột nhiên nghĩ ra gì đó liền quay lại hỏi “Cương thi, ngươi nghĩ ta có thể học chút võ công hay không?”

Liễu Tinh Kim lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, khóe miệng run run nói “Quên đi, luyện võ không phải chuyện ngày một ngày hai”.

“Ta biết, nhưng ta có thể học chút võ phòng ngừa sắc lang không tốt sao? Ít nhất nếu gặp phải sắc lang không võ công thì sẽ không dễ bị dê xôm, Cương thi, lúc rảnh rồi dạy ta mấy chiêu được không?” Đôi mắt Cơ nhi mở to phát sáng.

Liễu Tinh Kim suy ngẫm một hồi rồi nói “Có thể” Như vậy hẳn cũng có thể yên tâm một chút, dù sao mình cũng không thể luôn ở cạnh nàng được.

“Ha ha, cảm ơn người Cương thi, người đi ăn trưa trước đi, ta còn phải tập thêm” Cơ nhi nói xong thì đôi chân dựa vào cọc gỗ, sau đó thẳng tắp đứng ở đó nhắm hai mắt lại, nàng phải tập trung tinh thần nếu không chân nàng sẽ run rẩy nghiêng vẹo, không thể đạt được trình độ như ý muốn.

Liễu Tinh Kim vừa thấy đôi chân chữ nhất lập tức đỏ mặt xoay người bỏ chạy.

Ban ngày Cơ nhi ngoại trừ tập luyện thì là luyện tập, chăm chỉ đến nỗi khiến Liễu Tinh Kim cảm thấy khó hiểu, nhưng lại khiến hắn rất bội phục nghị lực của nàng.

Đêm đó quả nhiên Tần Chân lại tới, Hồng ma ma về mặt lo lắng chạy tới tìm Cơ nhi.

“Ma ma cứ nói với hắn ta bị bệnh là được” Cơ nhi nheo mày, mà Liễu Tinh Kim cũng nheo mày theo.

“Như vậy sao được, tối hôm qua người vẫn khỏe mạnh, đêm nay mà nói bị bệnh hắn sẽ không tin, Cơ nhi, hắn là Quốc cữu gia đấy, Hồng ma ma đặc tội không nói đâu” Hồng ma ma vô cùng sốt ruột.

“Ma ma cứ nói là ta bị bệnh tương tư, Vương gia vừa đi thì ngã bệnh” Cơ nhi lộ ra nụ cười gian xảo.

“Ừ nhỉ, ta sẽ thử xem sao” Hồng ma ma sừng sốt, nghĩ rằng đó là ý kiến tốt.

Cơ nhi nhìn về phía Liễu Tinh Kim đang trung ra về khinh thường kỳ quái nói “Thế nào, mượn cơ này không chuẩn sao?”

“Người thật đúng là không biết xấu hổ” Liễu Tinh Kim nói xong xoay người rời khỏi, để lại Cơ nhi một đầu hắc tuyến, có nhiều đó mà nói không biết xấu hổ? Haiz, xem ra tên này còn phải rèn luyện nhiều.

“Thì sao chứ? Còn đỡ hơn người, Cơ nhi vẫn còn non lắm mà người đã có thể nghịch áo ngực của Cơ nhi, mà công nhận là chuyện biến thái như thế, ta không làm được” Cơ nhi nhìn bóng lưng hắn bình thần nói ra, cố gắng nhịn cười muốn nội thương.

Giây tiếp theo, Liễu Tinh Kim vấp chân ở bậc cửa cao cao, sau đó có chút hỗn loạn rồi lóe sáng không thấy người đâu.

“Ha ha ha ha...” Cơ nhi nhìn không được cười ha ha, nam nhân này nếu muốn dùng miệng treu tức ta thì còn phải tu hành lâu lắm.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Là Con Cọc Mẹ

Ba ngày liên tiếp, sinh hoạt của Cơ nhi hoàn toàn không đổi, Liễu Tinh Kim chỉ thấy nàng càng không ngừng dần vật thân thể nhỏ bé mềm mại kia ở trong sân, độ khó của động tác càng lúc càng cao, thời gian kiên trì cũng ngày càng dài, khiến hắn có hơi bội phục nghị lực của nàng, mà không biết nàng cố gắng hoàn hảo độ mềm dẻo để làm gì, làm vũ nương cũng đâu cần liễu mạng tới thế.

Sau giờ Ngọ một ngày nọ, tiểu Lục đột nhiên đi tới lúc Cơ nhi đang luyện eo nói “Tiểu thư, Hồng ma ma nói bộ đồ múa trắng bạc của người có chút vắn đề, thợ may Trương muốn người đi qua đó nhìn.”

Chỉ thấy Cơ nhi chậm rãi đưa chân ra sau, một vòng ba trăm sáu mươi độ đảo ngược, cử động phần dưới thất lưng tiêu sái đứng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận nói “Tốt, đợi ta thay đồ rồi qua liền”.

”Cương thi, người đi theo ta nhé, ta đổi bộ quần áo trước đã” bộ đồ tập luyện của nàng đã ướt đẫm, đường cong duyên dáng hiện rõ khiến Liễu Tinh Kim không dám nhìn thẳng.

”Người đi đâu thì Tinh Kim sẽ tới chỗ đó” Liễu Tinh Kim lạnh lùng trả lời, làm cho Cơ nhi cười lắc đầu đi vào bên trong.

Lần thứ hai Cơ nhi đi ra, một thân váy dài màu xanh biển, trên váy áo và tay áo thêu hoa lan thanh nhã, mái tóc đen nhánh bóng mượt buông thẳng xuống, nhẹ nhàng vén lên hai bên thái dương, phía trên đỉnh đầu cài một cây trâm bạch ngọc, trong tròng quyền rũ, tràn đầy hương vị tiểu nữ nhân.

”Cương thi, ta mặc vậy được chưa? Sẽ không thất lễ với người ta chứ?” Cơ nhi mỉm cười hỏi Liễu Tinh Kim mắt đang phát sáng.

Liễu Tinh Kim nhếch môi không nói gì, đi ra phía ngoài sân, trong lòng nghĩ tiểu nữ nhân này hỏi làm gì khi nàng vốn tự tin không chê vào đâu được.

Ra khỏi cửa hông của Phiêu Vũ Viện, hai người trở thành Cơ nhi phía trước, Liễu Tinh Kim về mặt lạnh lùng theo sát phía sau nàng năm bước.

Bởi vì đây là khu phố với những con đường buôn bán và nơi vui chơi náo nhiệt nhất Dương Châu, cho nên lúc này người đi đường vẫn khá đông, Cơ nhi thân thể mềm mại cảm trên tay cây quạt tròn vừa quạt vừa nhìn xung quanh mà đi tới trước, Liễu Tinh Kim nhìn không chớp mắt, trong mắt trước sau chỉ có bóng lưng Cơ nhi.

“Ồi, nhìn xem ai kia? Không phải người sẽ đứng đầu bản Phiêu Vũ Viện trong tương lai sao?” Một giọng nữ sắc bén vang lên từ quây phần son Cơ nhi vừa đi qua phía bên trái, Cơ nhi quay đầu thì nhìn thấy ba nữ nhân trang điểm xinh đẹp đang nhìn mình chằm chọc, đi giữa dẫn đầu là tú bà Từ ma ma của Xuân Hương Viện, về mặt đầy mỡ dử tợn, đôi mắt nhỏ đang nhìn Cơ nhi khinh bỉ.

Cơ nhi chau mày, không để ý đến tiếp tục đi, nhưng mà tay phải của nàng đột nhiên sờ trên ngón út tay trái, ở đó là thứ duy nhất mà tỷ tỷ Vũ Linh Nhi để lại cho Vũ Tuyết Cơ, một chiếc nhẫn bạc.

“Woa, Ma ma xem nàng kia, quả thật có kẻ nghĩ mình là tên đứng đầu bảng, hai con mắt để trên đỉnh đầu rồi” Nữ tử xinh xắn bên cạnh Từ ma ma la lên.

“Tiểu Hồng, tỷ tỷ nàng trước đây là tên đứng đầu bảng của Xuân Hương Viện chúng ta đấy, người làm muội muội đương nhiên là trò giỏi hơn thầy, nhưng mà thật đáng tiếc Linh nhi chết quá sớm, bằng không Dương Châu sợ là sẽ bị hai tỷ muội nàng ta chiếm lĩnh, các người sau đó tới đâu tìm khách chứ” miệng Từ ma ma còn độc địa hơn.

“Đúng thật, xem cái thứ tiểu lăng lợ kia, vẫn chưa tiếp khách mà đã như thế, Ma ma à, sau này chúng ta phải làm sao đây” một nữ tử về mặt hung ác, đáng cao gầy mặc đồ đỏ chàm biếm.

Cơ nhi dừng lại bất động, Liễu Tinh Kim cách năm bước nắm tay nắm chặt, lông mày nhíu lại.

Đột nhiên Cơ nhi xoay người đối diện ba người Từ ma ma, đôi tay nhỏ bé buông lỏng, đôi mắt tròn lên thấy lòng trắng, trong miệng lầm bầm về u ám “Từ ma ma, tâm địa người thật độc ác, trả tiền lại cho ta, nếu không Linh nhi sẽ chờ dưới giường người mỗi đêm”.

“Người, người bị điên” Từ ma ma bị nàng dọa nhảy dựng, có tật giật mình nên sắc mặt trắng bệch chửi rửa nàng, Liễu Tinh Kim lúc này đã im lặng đứng bên người Cơ nhi, một đôi mắt sao lạnh lẽo nhìn chằm chằm ba bà tám sắc mặt khác nhau.

“Thật không biết xấu hổ, nhỏ như vậy đã có nam nhân đi theo, đề tiện y hệt tỷ tỷ của người” Nữ tử mặc đồ đỏ nói lời cay nghiệt.

“Thu Nguyệt, mở miệng nói chuyện cho sạch sẽ, có giỏi lập lại coi” Vũ Tuyết Cơ đương nhiên nhận ra cô nương ở Xuân Hương Viện, đặc biệt hai kẻ có tiếng tiểu nhân là Tiểu Hồng và Thu Nguyệt.

“Thế nào, chẳng lẽ ta không dám lập lại sao, tỷ người chỉ biết đoạt khách nhân của người khác, hồ ly tinh, tiện nhân! Nhìn người thế kia, so với tỷ người càng đề tiện hơn” Thu Nguyệt không sợ chết đối diện đôi mắt tức giận của Cơ nhi, cơ thể nàng ta cao hơn Cơ nhi nửa cái đầu.

“Chát” Cơ nhi vương tay cho một cái tát, hơn nửa lực rất mạnh tát vào miệng “Người có thể mắng ta, nhưng không nên mắng tỷ tỷ của ta, tỷ ấy đã mất rồi, người không thể tích chút khẩu đức* sao? Cẩn thận tỷ ấy nửa đêm đi tìm người, nếu còn nghe người mắng tỷ của ta, đừng trách ta thấy người một lần đánh một lần” Cơ nhi oán hận nói xong thì tặng à thêm cái tát nữa, đánh Thu Nguyệt mất dạy sao.

Liễu Tinh Kim đứng cạnh nhếch mép, lùi ra sau mấy bước, tiểu nữ nhân dũng mãnh này căn bản không cần hấn bây giờ.

“Vũ Tuyết Cơ, người chán sống rồi! Ta đánh chết người đồ tiểu tiện nhân” Từ ma ma cũng phát cáu, đôi tay phi nhiều trực tiếp không đầu không đuôi đánh về phía Cơ nhi.

Cơ nhi không thèm nghĩ liền đuổi chân mang giày thêu hoa đá một cước, đá trúng cặp đùi heo của bà ta, một tay chống eo, tay kia cầm quạt chỉ Từ ma ma rồi hung tợn nói “Đừng tưởng rằng bản cô nương dễ khi dễ, nói cho các người biết, thời đại thay đổi, phong thủy thay đổi. Từ giờ các người an phận chút đi, nếu không ta làm cho Xuân Hương Viện đóng cửa sớm, Cường thi, đi!” Cơ nhi hất tóc, xoay người rồi đi.

“Người, người, lão nương sẽ cho người biết tay” Từ ma ma được Tiểu Hồng đỡ dậy, tức giận đến mức toàn thân run rẩy đứng không vững.

Người đi đường hai bên nhìn cô nương hai kỹ viện tranh cãi ầm ĩ cũng không khuyên can, sẵn tiện đứng coi náo nhiệt, thấy Cơ nhi rời khỏi, tiếng bàn tán mới vang lên.

“Kia là muội muội Vũ Linh Nhi sao, thật xinh đẹp nha, không biết khi nào mới treo biển hành nghề, bản công tử đi ném thử đầu tiên, há há há...” Giọng nói hèn mọn của một nam nhân vang lên.

“Xem chừng là một con cạp mẹ, nhưng mà đủ vị, tương lai gần nhất định sẽ vang danh cả góc trời nha.”

“Đúng vậy đúng vậy, vóc người kia, chẹp chẹp, đủ kích thích...”

“Tiểu cô nương này so với tỷ tỷ nàng cũng lợi hại hơn.”

Chương 19: Bảo Chủ Long Khiếu Thiên

Liễu Tinh Kim khoe miệng hơi giật nhìn Vũ Tuyết Cơ đi đằng trước đang nổi giận đùng đùng, đi nhanh như chạy. Tiểu nữ nhân này lửa giận không nhỏ, sau này ở một mình e rằng sẽ gặp nhiều phiền phức lắm đây, nhưng mà thật bất phục lá gan của nàng, khí thế quá kinh người, thật không biết nàng đã lớn lên như thế nào.

”Cương thi?” Cơ nhi đột nhiên dừng bước quay đầu nhìn hần.

Liễu Tinh Kim nhướn mày nhìn nàng nói “Chuyện gì?”

“À không có gì, ta chỉ sợ ngươi không theo kịp” Cơ nhi lại xoay đầu đi tiếp, Liễu Tinh Kim ở đằng sau đầu đầy hắc tuyến.

”Cương thi, ngươi sao lại đi cách xa ta nhiều như vậy, ta muốn nói chuyện cũng thấy mỏi cổ” Cơ nhi phàn nàn.

Liễu Tinh Kim bất đắc dĩ không có lựa chọn khác đành đi cách nàng khoảng cách một bước chân rồi hỏi ” Có chuyện gì?”

”Cương thi, ngươi theo ta cũng được nửa tháng rồi nhỉ, đã thấy quen thuộc chưa?” Trong lòng Cơ nhi đang rất ngọt ngào hoảng loạn, muốn tìm người giải tỏa.

“Ta dù tới đâu cũng thấy quen” Liễu Tinh Kim trả lời lạnh lùng, đôi mắt sao nhìn nghiêng mặt Cơ nhi, biết tâm tình nàng buồn bực.

”Ha ha vậy là tốt rồi, cương thi này, ngươi nói xem lúc này ta đã làm đúng hay sai?” Đây mới là câu Cơ nhi muốn hỏi.

Liễu Tinh Kim nhìn nàng xoay người lại nhìn mình với đầy vương mặc trên mặt, chẳng hiểu sao trong lòng hần lại hơi khó chịu, hỏi thân nhiên “Thế ngươi nghĩ sao?”

“Ha ha, nghĩ không sai, chỉ là đắc tội với người ta sau này sẽ phiền lắm đây” Cơ nhi tiếp tục cười nhưng tiếng cười đó khiến Liễu Tinh Kim thấy hơi chua xót trong lòng.

”Không sai là tốt rồi” Liễu Tinh Kim không biết an ủi người khác, nhưng bản thân hần sẽ không để ai tổn thương nàng, Vương gia tuyệt không cho phép chuyện này xảy ra.

“He he, có cương thi bên người, trong lòng ta thấy yên tâm hơn” Cơ nhi nhìn hần cười cười rồi xoay người bước tiếp, trong lòng Liễu Tinh Kim sùng sốt, sắc mặt càng lạnh hơn.

Cơ nhi nhanh chóng đi tới tiệm thợ may Trương, vô cùng chăm chú nghiêm túc nói lại yêu cầu của mình lần nữa rồi mới đi về với Liễu Tinh Kim. Sắc trời bắt đầu tối dần, Cơ nhi thấy từ lâu Túy Nguyên Lâu lớn nhất trên đường này bắt đầu có khách ra vào liên tục, tự nhiên cảm thấy đói bụng, nghe nói đồ ăn ở đây nổi tiếng nhất Dương Châu mà chính mình không có lộc ăn rồi, bây giờ trong người nàng đã có ít tiền thì không thể bạc đãi mình được.

“Cương thi, ta mời ngươi ăn” Cơ nhi xoay người kéo tay Liễu Tinh Kim đi vào cửa Túy Nguyên Lâu, Tinh Kim nhìn bàn tay nhỏ bé trên tay hần, bất ngờ là không hề đẩy ra.

“Hai vị ngồi ở đại sảnh hay là muốn phòng riêng?” Tiểu nhị trong điểm lập tức tươi cười sáng lạn chạy ra tiếp. Bên trong tiếng người ồn ào, người nào cũng dính đầy mỡ quanh miệng, ăn uống vô cùng ngon miệng khiến Cơ nhi lại càng thêm ăn.

”Tiểu nhị ca, chúng ta ngồi trong đó được không?” Cơ nhi thấy hai phòng trang nhã tựa vào hành lang vừa cho bốn người ngồi mỗi phòng, vừa có thể nhìn xuống dưới lầu lại tương đối yên tĩnh.

”Đương nhiên có thể, mời hai vị theo ta” Tiểu nhị vì ba tiếng ‘Tiểu nhị ca’ của Cơ nhi mà càng nhiệt tình hơn, vội vã dẫn bọn họ lên lầu.

Cơ nhi ngồi đối diện Liễu Tinh Kim nói “Cương thi, ngươi gọi món ăn đi, ta chưa từng tới nơi cao cấp như vậy bao giờ nên không biết ăn gì cả.”

Liễu Tinh Kim nhất thời, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xán lạn nói lạnh lùng “Ngươi muốn ăn cái gì thì gọi cái đấy” Liễu Tinh Kim đương nhiên biết Vương gia để lại cho Cơ nhi không ít bạc, chỉ sợ nàng chạy đi tiếp khách.

“Nói với ngươi cũng như không” Cơ nhi khẽ đáp “Thôi thì gọi mấy món đặc sắc trong đây vậy” Đôi mắt Cơ nhi dường như có tia sáng lóe lên.

”Cũng tốt” Liễu Tinh Kim thật ra đã tới đây với Cửu vương gia và Quốc cửu gia vài lần nhưng bữa cơm hôm nay khiến cả người hần cảm thấy khó chịu.

Đem lên ba món ăn một món canh, Cơ nhi ăn được đồ ngon còn không ngừng kêu Liễu Tinh Kim ăn nhiều một chút đừng lãng phí, làm cho khoe miệng Liễu Tinh Kim co quắp, thấy nàng càng không ngừng gấp cho hần thì cũng có chút cảm động trong lòng.

Đang lúc Cơ nhi vuốt vuốt bụng nhỏ căng phồng, thỏa mãn dựa vào ghế nghỉ ngơi thì dưới lầu có ba người mới vào, thị giác Cơ nhi rất tốt nên nàng thấy họ rõ ràng.

Chỉ thấy người dẫn đầu có vóc dáng cao to đẹp trai, màu da trắng nõn ngọc, cầm bảo màu tím viền chỉ vàng bao toàn thân, một đầu tóc đen buộc phía sau, trên đỉnh đầu có cây trâm ngọc bích xanh biếc, hoa lệ phú quý lộ ra khuôn mặt tuấn tú uy nghiêm, dáng vẻ đỉnh đặc với hai tròng mắt ẩn hiện sự sắc bén, đôi môi mỏng hình củ ấu, cả người toả ra khí thế vương giả khiến người xem khó quên. Phía sau là hai kẻ thanh tú còn đi cùng.

Khuôn mặt Cơ nhi khê chuyên, Liễu Tinh Kim vẫn chú ý tới nàng nhưng thấy nụ cười của nàng biến mất liền quay đầu nhìn, thấy được người nàng đang chú ý thì đôi mày kiếm muốn chạm vào nhau.

”Cơ nhi cô nương, sắc trời đã tối, chúng ta nên trở về thôi” Liễu Tinh Kim cũng biết chuyện Vũ phủ xuống dốc, mà Long Khiếu Thiên không hề giúp đỡ Vũ Linh Nhi làm cho hai tỷ muội bị bán vào kỹ viện, điều này nhất định khiến trong lòng Vũ Tuyết Cơ khó chịu!

Chương 19: Bảo chủ Long Khiếu Thiên

“Ừm, tốt” Vũ Tuyết Cơ đứng dậy nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc dài, dáng vẻ chậm rãi mê hoặc bước xuống lầu, bởi vì nàng đã Long Khiếu Thiên cũng đang bắt đầu đi lên.

Bốn mắt nhìn nhau, Cơ nhi nhìn vào cặp mắt đen thẳm của hắn rồi đột nhiên nở nụ cười quyến rũ, điều đó khiến Long Khiếu Thiên khá sửng sốt, mà sau khi né cho hai người đi xuống thì Long Khiếu Thiên lập tức quay đầu, sao hắn cảm thấy khuôn mặt kia nhìn hơi quen mắt, nhưng Cơ nhi xuống tới đất cũng không quay đầu nhìn mà chỉ lưu cho hắn một bóng lưng xinh đẹp với mái tóc đen thẳng bóng mượt.

“Long Ngũ, người có quen biết vị cô nương kia sao?” Long Khiếu Thiên thấp giọng hỏi nam tử đi theo phía sau hắn.

“Hỏi bảo chủ, thuộc hạ chưa thấy qua nhưng mà cô nương này vẫn còn nhỏ tuổi mà đã rất có hương vị, nếu đã gặp qua thì chắc chắn không thể quên được” Nam tử tên Long Ngũ cũng quay đầu nhìn Cơ nhi đã xuống lầu.

“Ừ, đi thăm dò xem nàng là tiểu thư nhà ai” Long Khiếu Thiên hơi trầm mặt xuống, nhìn bóng lưng Cơ nhi nhỏ nhắn thanh nhã, làm thế nào cũng không nhớ ra được vì sao nhìn nàng quen tới vậy.

”Vâng, bảo chủ” Long Ngũ lập tức nhận mệnh rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Không Cần Nể Tình

Sắc trời ngoài cửa đã tối, cũng may phố buôn bán có chợ đêm, hai bên đường giăng đầy đèn lồng nối tiếp nhau, có một phong cách cổ xưa rất thú vị.

Cơ Nhi từ tốn bước đi, trên tay cầm quạt tròn quạt đi quạt lại khiến Liễu Tinh Kim đi đằng sau cảm thấy có chút kì quái, theo tính nết của nàng thì nhìn thấy Long Khiếu Thiên cho dù không lên tiếng, cả người phải tức giận mới đúng, làm sao tới giờ vẫn có thể nhẫn nhịn thế này chứ? Hắn thừa nhận bản thân mặc dù cùng ở chung với nàng nửa tháng, nhưng vẫn không thể hiểu rõ nữ nhân này.

“Cương Thi?” Giữa lúc Liễu Tinh kim trong lòng nghi ngờ thì Cơ Nhi gọi hắn.

“Chuyện gì?” Liễu Tinh Kim khoé miệng mỉm cười, hắn đã nói mà, tiểu nữ nhân này không có khả năng nhịn được.

“Người biết nam nhân vừa rồi sao?” Cơ Nhi liếc xéo Liễu Tinh Kim đứng sau một cái.

“Long Khiếu Thiên? Không ai là không biết hắn!” Liễu Tinh Kim trả lời.

“Ừ, người nam nhân này kinh doanh cái gì? Sao lại có qua lại với vương gia?”

“Vân Thiên Bảo trong vòng hai năm việc kinh doanh đã trải rộng khắp thiên hạ, mọi lĩnh vực đều có chạm qua, có điều hắn kinh doanh chính là gỗ và vải vóc, không quen biết với Vương gia.” Liễu Tinh Kim thành thật trả lời.

“Uh, tuổi tác của hắn không lớn nhưng thật là rất biết cách kinh doanh a.” khoé miệng Vũ Tuyết Cơ nổi lên nụ cười lạnh.

“Tuổi Long Khiếu Thiên chắc cũng không vượt quá hai mươi, những năm gần đây cũng rất quen thuộc với triều đình, ở Dương Châu có thể nói là một tay che trời, kinh doanh lớn thì tự nhiên thân phận cũng khác biệt.”

“Ha ha ha , cảm ơn người cương thi , còn chưa từng nghe người nói nhiều lời như vậy đây.” Vũ Tuyết Cơ quay đầu mỉm cười nhìn khuôn mặt tuần tú của hắn .

Liễu Tinh Kim sững sốt, khuôn mặt lập tức khôi phục hình dáng núi băng, trong lòng bức bối bản thân cũng chỉ muốn cho nàng biết Long Thiểu Khiên này không dễ chọc thôi, nàng thật hay, dùng hắn tiêu khiển .

“Ha ha, đừng nóng giận nha, Cơ Nhi thích nghe người nói chuyện mà.” Cơ Nhi giọng nói đặc biệt mềm mại, nhìn Liễu Tinh Kim với đôi mắt to cong cong mỉm cười, ngay lập tức lại hỏi : “Đúng rồi, người nghĩ Vân Thiên Bảo có thể có địch nhân không ?”

Liễu Tinh Kim nghiêng khuôn mặt tuần tú nhìn nàng, tức giận nói : “Buôn bán thì ai lại không có địch nhân .”

“Ha ha, nói rất đúng, đều nói không gian không thương*, việc buôn bán của hắn lớn như vậy nhất định là giấu lên thì thể người khác mà lên.” Hai mắt Vũ Tuyết Cơ híp lại thành một đường, bên trong có một tia mãnh liệt lóe lên rồi biến mất , nhưng không qua được ánh mắt Liễu Tinh Kim.

*Không gian không thương: không gian ác/gian trá thì không phải thương nhân buôn bán.

Liễu Tinh Kim không đáp lại, trong lòng hắn dù sao thì tiểu nữ nhân này mới mười bốn tuổi, lại gây cho hắn cảm giác nàng trưởng thành hơn tuổi rất nhiều, hơn nữa về mọi mặt cũng không giống một đứa trẻ mười bốn tuổi, nghị lực khi luyện tập, tính khí nóng nảy không chịu khuất phục cùng với thần thái bình tĩnh vừa rồi, ánh mắt lợi hại, cũng đều làm cho hắn cảm thấy khó tin .

Cơ Nhi cũng không nói nữa, hai người ở trong đám đông yên lặng đi, cho đến khi quay trở lại Phiêu Vũ viện thì Xuân Hương viện đối diện có Từ mục mục đang đứng ở trước cửa canh nàng quay về, đứng phía sau là bốn vị hộ viện cao lớn thô kệch, xem ra là muốn giáo huấn Cơ Nhi.

Bởi vì sắc trời tuy muộn, nhưng vẫn chưa tới lúc kỷ viện mở cửa nên cửa lớn Phiêu Vũ viện vẫn còn đóng chặt, Cơ Nhi vừa nhìn thấy thế liền cười lạnh, nàng biết mấy người kia không phải là đối thủ của Liễu Tinh Kim .

“Tiểu tiện nhân ! Đứng lại !” Từ mục mục vẻ mặt dữ tợn, cất bước đi ra ngăn Cơ Nhi lại, hai tay chống nạnh bộ dạng thật giống con heo mập bự.

“Ha ha ha , Từ mục mục người nên giảm béo, cứ như vậy thì nam nhân đều bị người đè chết, Xuân Hương viện của người còn có ai đến nữa chứ.” Cơ Nhi trước tiên trở tài võ mềm cực nhanh .

“Người, người, không biết xấu hổ ! Hai tỷ muội người đều là dâm oa đáng phụ (phụ nữ dâm đẳng)!” Từ mục mục tức giận chửi ầm lên.

“Cương thi giao cho người, không cần để lại mặt mũi cho ta.” Cơ Nhi vốn không còn tươi cười, thay vào đó chính là một thân lãnh khí, thân hình nhỏ bé dôi về phía bên cạnh nhường đất cho Liễu Tinh Kim.

“Vâng, tiểu thư!” biểu hiện của Liễu Tinh Kim lúc này chính là một thuộc hạ trung thành, chỉ thấy hắn đứng ở trước mặt Từ mục mục, nhìn về bốn hộ viện cao lớn đứng ở sau lưng nàng âm lãnh nói : “Cùng lúc lên !”

“Đánh cho ta, không thương tiếc đánh chết bọn nó, tiểu tiện nhân !” Từ mục mục nổi nóng nói xong lập tức tránh ra .

Chỉ thấy bốn nam nhân vùng quyền hướng về phía Liễu Tinh Kim đánh tới, xen lẫn trong đấy là âm thanh khinh miệt .

“Tiểu tử , người muốn chết !”

Liễu Tinh Kim không rút trường kiếm bên hông hắn, cả người bay lên, chân dài vút nhanh, tốc độ cực nhanh sau một cái lẳng không trở mình ra sau thì bốn đại hán té trên mặt đất, gào thét như heo chết, Liễu Tinh Kim phui bụi trên tay khinh thường hừ lạnh một tiếng, lui về phía sau Cơ Nhi .

“Ha ha , quả nhiên là một nhà , một đại đầu heo mập thêm bốn con heo vô dụng đúng là mất mặt, Từ mục mục , Cơ Nhi đỏ mặt vì người, Cương thi, chúng ta trở về uống canh đậu xanh, khí trời thật là oi bức nhiều muỗi thật đấy, ai !” Cơ Nhi hết lời châm chọc , xoay người thoải mái mà đi vào trong cửa nhỏ bên cạnh Phiêu Vũ viện .

Từ mục mục bị hù đến hai chân run rẩy , thoáng cái ngã ngồi ở trước cửa khảm đá, bốn người té trên mặt đất đã đứng lên sợ người đi đường chế giễu.

“Từ mục mục, đã xảy ra chuyện gì ?” Long Ngưu đứng trước mặt Từ mục mục đang sợ tới mức sắc mặt tái nhợt .

“Long thị vệ, người, người tới vừa đúng lúc.” Từ mục mục thấy rõ người trước mặt thì lập tức lộ ra nụ cười .

“Nàng kia là ai” Long Ngưu thanh âm lạnh lùng nói .

Tiểu tiện nhân kia là Vũ Linh Nhi muội muội Vũ Tuyết Cơ a, tỷ nàng vừa chết, nàng ta muốn tìm Xuân Hương viện chúng ta báo thù , Long thị vệ , người cần phải kêu Long bảo chủ làm chủ cho chúng ta a.” Từ mục mục lập tức cáo trạng .

“Vũ Tuyết Cơ ? Vũ Linh Nhi ? Hừ...” Long Ngưu sắc mặt lạnh lùng lập tức biến đổi , thầm nghĩ chẳng thể trách bảo chủ lại cảm thấy tiểu nữ nhân này quen thuộc, thì ra các nàng là hai tỷ muội.

“Đúng, nàng ta hồng bài tương lai của Phiêu Vũ viện, rất kiêu ngạo, bảo chủ nếu không ra mặt thì Xuân Hương viện chúng ta có thể bị bọn chúng coi

thường, tiểu tiện nhân kia giờ đã lắng lơ tới tận xương, đợi nàng lớn lên thì còn tới mức nào?” Từ mụ mụ thêm mắm thêm muối.

“Nam nhân bên cạnh nàng là ai?” Long Ngũ cảm thấy được Liễu Tinh Kim quyết không phải hộ viện kỹ viện thông thường.

“Còn không phải là xú nam nhân bị tiểu tiện nhân kia lừa, đi theo nàng hình như được một thời gian rồi, giống y như con chó thật mất mặt nam nhân.”

“Câm mồm! Ngươi cũng nên đi rửa cái mồm của ngươi đi, khiến mất mùi Xuân Hương viện đều mất hết, lát nữa bảo chủ sẽ tới, cẩn thận cái đầu của ngươi!” Long Ngũ hung hăng trừng mắt liếc nhìn Từ mụ mụ một cái rồi xoay người rời đi, để Từ mụ mụ bị hù đến rụt cả cổ vội vàng trốn vào Xuân Hương viện.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Đêm Nay Gặp Mặt Nàng

Cơ nhi cùng Liễu Tinh Kim trở lại Tuyết Viện của nàng, tiểu Lục bụng tới canh đậu xanh, hai người ngồi ở trong viện chậm rãi thưởng thức.

“Cương thi, võ công của ngươi thật cao nha” Cơ nhi vừa ăn vừa cười.

“Quá khen” Liễu Tinh Kim liếc mắt nhìn, sự bình tĩnh của nàng làm cho hắn tâm phục.

“Cơ nhi, Cơ nhi, vừa rồi xảy ra chuyện gì, sao lại đánh nhau với lão yêu bà đối diện vậy?” Hồng ma ma vẻ mặt lo lắng chạy vào, đi theo phía sau là người đã lâu không nói chuyện với Cơ nhi – Yến nhi cô nương.

“Ma ma đừng sốt ruột, không có gì đâu” Cơ nhi đem toàn bộ sự việc kể lại sơ lược.

“Cơ nhi, Ma ma thật lo lắng lắm, ngươi có biết hậu thuẫn của Xuân Hương Viện là Vân Thiên Bảo không, chúng ta đắc tội không nổi đâu.”

“Cái gì! Ma ma, ngươi nói thật chứ” Cơ nhi lập tức cầm chén đưa cho tiểu Lục, hai mắt mở to nhìn Hồng ma ma.

“Đương nhiên, tuy rằng trong nghề không mấy người biết, nhưng Ma ma đã dò hỏi rất rõ ràng sẽ không sai được, hai nhà chúng ta mặc dù cạnh tranh gay gắt nhưng chưa từng chính thức đánh nhau, lần này ngươi đánh người của bọn họ, Ma ma sợ Vân Thiên Bảo sẽ gây khó dễ.” Hồng ma ma đối với Cơ nhi vừa thương vừa giận.

“Ma ma không cần lo lắng, nếu xảy ra chuyện thì Cơ nhi sẽ chịu trách nhiệm” Cơ nhi lập tức mỉm cười đứng lên, che giấu khiếp sợ trong lòng.

“Ai, Ma ma biết Cửu vương gia rất tốt đối với ngươi, nhưng nước xa không cứu được lửa gần đâu.”

“Ha ha, Ma ma, chúng ta không phải còn có Quốc cửu gia sao” Cơ nhi nhìn Hồng ma ma nháy mắt, thuận tiện quét nhẹ mắt qua Yến nhi xinh đẹp lạnh lẽo.

“Cơ nhi, nói tới việc này lại khiến Ma ma lo lắng đây, Quốc cửu gia kia tới nào cũng tới tìm ngươi, Ma ma cũng sắp từ chối không nổi, ngươi dù sao cũng không thể luôn bị bệnh.”

“Không phải còn có Yến nhi cô nương sao?” Cơ nhi cố ý ra vẻ kinh ngạc nói “Lẽ nào hắn không tìm Yến nhi cô nương?”

“Hừ, Cơ nhi cô nương không cần đâm chọc Yến nhi, Tần công tử mặc dù mỗi ngày tìm đến Yến nhi nhưng câu đầu tiên luôn hỏi thăm bệnh tình của ngươi, Cơ nhi cô nương thật là lợi hại” Trong mắt Yến nhi hiện lên một tia đồ kị mãnh liệt.

“Yến nhi, Cơ nhi biết ngươi nhất định sẽ hiểu lầm, đó cũng là nguyên nhân ta trốn không gặp hắn, nhưng mà nói trắng ra thì Cơ nhi không ngại cho ngươi biết, Quốc cửu gia này cũng chả phải kẻ si tình gì hết, đối với ngươi hay ta cũng không nhất định thật lòng, ngươi có thể hỏi cương thi, phù đệ hắn ở kinh thành thị thiếp nhiều như mây, lẽ nào Yến nhi cô nương còn muốn đi theo loại người phong lưu này? Cơ nhi tuyệt đối sẽ không đoạt thứ tốt của người khác, mong rằng Yến nhi cô nương đừng hiểu lầm ta” Cơ nhi nhìn vào mắt Yến nhi nói rất nghiêm túc chân thành.

Yến nhi chăm chú nhìn nàng, không nói một lời nào, Hồng ma ma cười mỉa đứng lên nói “Việc này ta cũng nói với Yến nhi rồi, Yến nhi không phải nha đầu ngốc nên nàng đương nhiên nhìn ra, Yến nhi ngươi xem đi, Ma ma đã nói Cơ nhi không phải là người như thế, hơn nữa Cơ nhi thích Cửu vương gia, sao lại dây dưa không rõ với Tần công tử chứ, nhân cơ hội này ngươi nên thu hồi cảm tình lại đi, ai, nơi này làm gì có chuyện thật lòng, thật sự là cô nương ngốc” Hồng ma ma vỗ vỗ vai Yến nhi.

“Quốc cửu gia hoa tâm có tiếng ở kinh thành, nữ tử bình thường hắn chơi đùa xong liền ném đi, Cơ nhi tiểu thư không lừa ngươi” Liễu Tinh Kim một đôi mắt sáng nhìn Yến nhi, nói giúp Cơ nhi.

Cơ nhi kinh ngạc nhìn Liễu Tinh Kim, mà hần nhìn nàng một cái rồi xoay người đi vào phòng.

“Hần, hần đêm nay nếu còn tới tìm người thì người gấp mặt hần đi” Yến nhi nói xong, về mặt ưu thương rồi đi.

“Haiz, hải tử này khó có thể thích một người, lại không ngờ rằng Quốc cửu gia luôn lừa nàng, còn tưởng rằng là vị công tử nhẹ nhàng tốt đẹp, lúc này nên tỉnh táo ra” Hồng ma ma nhìn bóng lưng Yến nhi lắc đầu.

“Có thể tỉnh ngộ là tốt rồi, đêm nay lưu một nhả gian cho hần, Cơ nhi sẽ đi gấp hần sẵn tiện làm cho hần giúp đỡ Phiêu Vũ Viện chúng ta, cũng để cho Ma ma yên tâm” Cơ nhi nhìn Hồng ma ma cười nói.

“Cơ nhi thật là một hải tử thông minh, nhưng mà người quá kích động rồi cuộc cũng sẽ chịu thiệt, Ma ma thật lo lắng cho người, cũng may Cửu vương gia thật tình thương người nên để lại thị vệ của hần, nếu không lúc này người đã bị đánh rồi.”

“Ma ma, sau này Cơ nhi sẽ chú ý, đa tạ Ma ma đã bảo vệ Cơ nhi như thế” Cơ nhi thật sự cảm kích trong lòng, tuy rằng là quan hệ lợi dụng lẫn nhau nhưng Hồng ma ma quả thật đối xử nàng không tệ.

“Ừm, vậy người nghỉ ngơi đi, Quốc cửu gia e rằng sẽ tới nhanh thôi” Hồng ma ma nói xong lo lắng quay đi.

Cơ nhi nhìn Hồng ma ma ra khỏi cửa viện, khuôn mặt nhỏ nhắn chậm rãi khôi phục vẻ lạnh lẽo, sau đó xoay người trở về phòng.

.....

Trong Túy Nguyên lâu, Long Ngũ bước nhanh lên lầu, Long Khiếu Thiên đang nhàn nhã dùng bữa tối, mà Long Thất thì đang đối chiếu sổ sách với chương quỹ.

“Bảo chủ” Long Ngũ đi tới trước mặt Long Khiếu Thiên cung kính nói.

“Tra được chưa?” Long Khiếu Thiên nhìn hần một cái rồi tiếp tục gấp hồng thiêu sư tử đầu* của hần.

“Nàng ấy tên Vũ Tuyết Cơ, là muội muội của Vũ Linh Nhi, hiện tại là cô nương Phiêu Vũ Viện, nghe nói Hồng ma ma đang bồi dưỡng nàng làm tên đứng đầu bang Phiêu Vũ Viện.”

“Vũ Tuyết Cơ? Vũ Linh Nhi, không nhận ra. Nhưng sao ta lại cảm thấy nàng rất quen thuộc chứ?” trong đầu Long Khiếu Thiên không hề có ấn tượng với hai cái tên này.

“Bảo chủ đã quên sao, hai năm trước người nhìn trúng tiểu thư Vũ phủ chính là Vũ Linh Nhi” Long Ngũ nói xong chẹp chẹp miệng, bảo chủ luôn luôn không có hứng thú với nữ nhân.

“À, hóa ra các nàng là hai tỷ muội, sao lại lưu lạc đến kỹ viện chứ?” Long Khiếu Thiên cuối cùng cũng nhớ, nhớ lại lúc ấy hần thấy Vũ Linh Nhi thanh thuần thoát tục, ngồi với hảo huynh đệ Lục Xa ca ngồi vài câu, Lục Xa lúc đó nói hần tuổi cũng không nhỏ nên cưới vợ đi, kết quả hần bốc đồng tới cửa cầu hôn, sau đó lại bị cự tuyệt mất hết mặt mũi.

“Haiz, bảo chủ, Vũ phủ bị xuống dốc, Vũ lão gia thiếu nợ quá nhiều cuối cùng hai người cùng buông tay về trời, để lại hai tỷ muội bán mình trả nợ, thật sự là đáng thương” Long Ngũ thở dài nói.

“Thật sự là đáng thương, nhưng mà ai cũng có số mệnh riêng, chúng ta cũng không thể khôn chế được” Long Khiếu Thiên không hề thông cảm.

“Bảo chủ, Vũ Linh Nhi trước kia là tên đứng đầu bang của Xuân Hương Viện là chúng ta, bị người độc chết, nghe nói muội muội nàng chính là tiểu nữ nhân vừa nãy muốn trả thù cho nàng, chống lại Xuân Hương Viện.”

“Ha ha, chi bằng nàng? Nàng dựa vào cái gì? Tỷ nàng nếu năm ấy gả cho bản bảo chủ thì đã không rơi vào kết cục đó, lẽ nào muội muội nàng vẫn đem sổ sách tính trên đầu Vân Thiên Bảo chúng ta?” Long Khiếu Thiên hèn mọn nói ra.

“Bảo chủ, không nói gạt người, tiểu nữ nhân này thật đúng là buru hần, hơn nữa thị vệ bên người nàng võ công cao cường, không phải kẻ đầu đường xó chợ” Long Ngũ lập tức kể hết mọi việc vừa xảy ra cho Long Khiếu Thiên.

” Có thật không?” Long Khiếu Thiên tuấn mi chau lại.

” Thiên chân vạn xác” Long Ngũ dùng sức gạt đầu.

“Vậy đêm nay bảo chủ phải đi gặp mặt vị tiểu nữ nhân buru hần này” Giọng nói Long Khiếu Thiên băng lãnh tận xương, hần tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào dương oai trên địa bàn của hần.

* Hồng thiêu sư tử đầu – ta nghĩ đây là món thịt băm vo viên kho tàu.

Chương 22: Dựa Vào Quốc Cữu Gia

Giờ Tuất * (từ bảy giờ đến chín giờ tối) , ở thời hiện đại vào khoảng tám giờ. Tiểu Lục chạy vào đứng lúc Cơ Nhi đang kể mi nói : “Tiểu thư, Tàn công tử đến, Hồng ma ma kêu người ra ngoài.”

“Ừ, ta đã biết, nhưng người đi nói với hân chờ ta nửa khắc đồng hồ, nói Cơ Nhi đau bụng đang ở trong nhà xí còn chưa ra.” Cơ Nhi nói vân đạm phong khinh * (không màng đến chuyện gì , đạm (lãnh đạm , nhàn nhạt) như mây trời , nhẹ nhàng như gió thổi) , Tiểu Lục nghe vậy đầu đầy hắc tuyết.

“Vâng, tiểu thư.” Mặc dù Tiểu Lục không hiểu rõ nhưng vẫn lập tức vâng lời , Cơ Nhi nhìn gương mặt của mình , khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn thì trong sáng thuần khiết , khoe miệng lại vẽ ra một nụ cười tà . Thầm nghĩ nữ nhân tiện * (dễ tiện , bỉ ổi) , nam nhân càng dễ tiện, thứ không chiếm được vĩnh viễn là tốt nhất .

Nửa khắc đồng hồ sau, Cơ Nhi một thân váy tơ dài màu xanh nhạt xuất hiện ở trước cửa gian phòng Tàn Chân, theo sau là vẻ mặt âm trầm của Liễu Tinh Kim.

“Cương Thi nhớ kỹ, nếu hân đuổi người ra thì người phải đứng ngay sát cửa, ta ho khan một cái người lập tức tiến vào biết không?” Cơ Nhi lần nữa nhắc nhở Liễu Tinh Kim.

“Biết.” Trong mắt Liễu Tinh Kim hiện lên một tia lo lắng, nhưng rất nhanh bị vẻ lãnh mạc che dấu đi .

Cơ Nhi hít sâu một hơi, Tiểu Lục thấy nàng chuẩn bị sẵn sàng, lập tức mở cửa phòng nói : “Tàn công tử, Cơ Nhi cô nương tới.”

“Cơ Nhi, người cuối cùng cũng tới !” Tàn Chân một thân bạc y, tay cầm chiết phiến, cử chỉ nhanh nhẹn, nhìn thấy dáng vẻ thanh thuần động lòng người của Cơ Nhi mặt mày lập tức hớn hớn, đứng dậy nghênh đón .

“Quốc cữu gia, đã để người đợi lâu.” Cơ Nhi mỉm cười phục thân nói, ngẩng đầu nhìn hân, thấy ánh mắt hân sáng lên trong lòng cười lạnh một tiếng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại hiện ra biểu cảm ngưng ngưng .

“Nào, nào, mau ngồi xuống, người đáng giá để Tàn ca chờ đợi.” Tàn Chân khách khí mời Cơ Nhi ngồi xuống, sau đó nhìn Tiểu Lục cùng Liễu Tinh Kim đứng hai bên nói “Hai người các người đi ra ngoài, nơi này không có chuyện của các người.”

“Quốc cữu gia , việc này chỉ sợ không ổn.” Liễu Tinh Kim lập tức mặt lạnh nói .

“Tinh Kim, Vương gia đi vắng, người phải nghe lời bọn quốc cữu, chẳng nhẽ người lo lắng bọn quốc cữu khi dễ Cơ Nhi sao, đi ra ngoài!” Tàn Chân hờn giận nói .

“Việc này ...” Liễu Tinh Kim cố ý khó xử nhìn vẻ tươi vui của Cơ Nhi, trong lòng bội phục nữ nhân này quả nhiên liệu việc như thần .

“Cương Thi, người đứng ở ngoài cửa chờ ta là được, quốc cữu gia sẽ không làm chuyện xằng bậy đâu.” Cơ Nhi khẽ cười nói .

“Vâng, tiểu thư.” Liễu Tinh Kim lúc này tỏ rõ với Tàn Chân hân là thị vệ của Cơ Nhi, chỉ nghe lời Cơ Nhi.

Cửa vừa đóng, Tàn Chân lập tức ngồi xuống trước mặt Cơ Nhi, nghiêm túc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Cơ Nhi, dường như muốn đem nàng ngắm đủ trong một lần .

“Quốc cữu gia, Vương gia có tin tức không?” Cơ Nhi chớp chớp lông mi dài của nàng, tựa như một chiếc quạt lông, lộ ra vẻ phong tình kiều mị của nữ tử .

Khuôn mặt Tàn Chân biến đổi, mở chiết phiến quạt vài cái nói : “Lẽ nào trong lòng Cơ Nhi chỉ nhớ tới tiểu vương gia thôi sao?” Giọng điệu có chút chua xót khiến trong lòng Cơ Nhi buồn cười .

“Quốc cữu gia, người cũng biết vương gia đối với Cơ Nhi rất tốt, Cơ Nhi quả thật có chút nhớ .” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cơ Nhi lộ ra vẻ ưu thương .

“Cơ Nhi, tiểu vương gia không biết khi nào thì mới trở về, người đừng nóng vội nhớ nhung, Tàn đại ca đối với người không tốt sao ?” Tàn Chân trong lòng không thoải mái.

“A Quốc cữu gia , người lại nói chuyện cười với Cơ Nhi, ai mà không biết người thích Yến Nhi cô nương nhà, Cơ Nhi không có được phúc khí này.”

“Nói vậy, bọn quốc cữu bây giờ đặt Cơ Nhi ở vị trí thứ nhất, loại dung chi tục phần * (chỉ người tầm thường) há có thể đánh đồng cùng Cơ Nhi” Tàn Chân lập tức nói như bôi mỡ trên miệng.

“Ha ha ha, Quốc cửu gia, người cũng thật là biết đùa” Cơ Nhi cố ý che miệng cười duyên.

“Cơ Nhi, có thể đừng gọi ta là Quốc cửu gia được hay không, gọi ta là Tần đại ca được không?” Tần Chân thấy Cơ Nhi cười vô cùng khả ái, tâm tình lập tức khoan khoái.

“Được thì được, Cơ Nhi chỉ sợ người khác hiểu lầm, nhưng mà không sao, ai bảo Tần đại ca là bằng hữu tốt của Vương gia chứ, ha ha” Giờ phút này Cơ Nhi nhắc nhở Tần Chân mình là nữ nhân của vương gia, để cho tâm hần càng thêm ngứa ngáy khó chịu.

“Cơ Nhi, có thể nào lúc chung chỗ với Tần đại ca thì không cập tới tiểu vương gia được hay không?” Tần Chân giả bộ đáng thương nhìn Cơ Nhi.

“A, vậy cũng được, Tần đại ca muốn tán gẫu chuyện gì đây?” Cơ Nhi vừa nói vừa cầm một viên mứt hoa quả được chuẩn bị sẵn ở trên bàn, còn không quên đút cho Tần Chân một viên, khiến nam nhân này mở cờ trong bụng.

“Thân thể Cơ Nhi đã khá hơn chút nào chưa? Ngày mai Tần đại ca đưa người đi du hồ được không?” Con người Tần Chân đen láy nhìn chăm chăm Cơ Nhi giống như không bỏ sót một cọng lông nào.

“Ai, thân thể Cơ Nhi vốn đã tốt hơn một ít, ai ngờ hôm nay không ăn được gì, trong lòng lo buồn hoảng sợ, ăn nhiều canh đậu xanh đem thân thể dày vò đến hư, chỉ sợ bồi không được Tần đại ca.” Cơ Nhi đau buồn thở dài.

“A, ăn uống kém sao? Chẳng lẽ có người khi dễ Cơ Nhi? Lẽ nào lại như vậy, là ai? Tần đại ca giúp người giáo huấn hần!” Tần Chân lập tức biểu hiện khí khái nam tử ra.

“Tần đại ca, đôi phương không phải người bình thường, ta sợ liên lụy người, hay là không nói miễn cho Tần đại ca mất hứng” Cơ Nhi nói xong yếu ớt liếc mắt nhìn hần một cái, đầu cúi xuống, bộ dạng rất thương tâm.

“Cơ nhi, người đừng quá coi khinh Tần đại ca, Tần đại ca là quốc cửu gia, chẳng nhẽ còn sợ kẻ khác sao, nói đi, Tần đại ca làm chủ cho người.” Tần Chân hào khí ngất trời.

Cơ Nhi ngẩng đầu nhìn hai mắt hần, đôi mắt to tròn xinh đẹp tràn đầy sương mù, bộ dạng như thế khiến tâm Tần Chân đều bị nhéo đau, vội vàng ngồi đến bên cạnh Cơ Nhi, ôm vai thơm của nàng vội vàng la lên “Làm sao vậy, Cơ Nhi đừng khóc, nói cho Tần đại ca nghe, Tần đại ca lập tức cho người đi giáo huấn bọn chúng, đừng khóc.” Tần Chân từ trong lòng ngực lấy ra một tấm khăn trắng, triu mến lau nước mắt cho Cơ Nhi.

“Tần đại ca, cảm ơn người.” Cơ Nhi nhận lấy khăn từ hần, không để lại dấu vết thoát khỏi cánh tay của hần đặt trên vai mình, nhẹ lau vài cái rồi nức nở nói: “Tần đại ca biết Xuân Hương viện đối diện chứ?”

“Ừ, biết.” Tần Chân gật đầu, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn thương tâm của nàng, hần không thể kéo nàng vào trong lòng.

“Ngày hôm nay Cơ Nhi bị Từ ma ma ở đối diện nhục mạ, người cũng biết Cơ Nhi tính tình xúc động, kết quả bảo Cung Thi đánh thị vệ của họ sau đó mới biết đứng sau bọn họ là Vân Thiên Bảo, Từ ma ma sẽ lại đến tìm Cơ Nhi gây phiền toái, Cơ Nhi thật sự lo lắng, sợ gây phiền hà đến Phiêu Vũ viện cùng Hồng ma ma.” Cơ Nhi nói xong, một đôi mắt to ngập nước di chuyển nhìn thẳng vào mắt Tần Chân.

“Ha! Tần đại ca còn nghĩ là chuyện gì, đây là việc nhỏ, bọn chúng nếu dám đến ức hiếp Cơ Nhi thì Tần đại ca ngày mai sẽ khiến cho bọn chúng phải đóng cửa!” Tần Chân lập tức ưỡn ngực.

“Tần đại ca, nhưng Cơ Nhi nghe nói Vân Thiên bảo chủ Long Khiếu Thiên rất lợi hại, có quan hệ rất tốt với triều đình, hay là bỏ đi.” Trong lòng Cơ Nhi đã lộ ra nụ cười,

“Triều đình? Chuyện nực cười! Cơ Nhi cứ việc yên tâm, Tần đại ca nói được là làm được, nhất định sẽ không để cho Cơ Nhi bị bắt nạt.” Tần Chân khi phách vạng trạng bảo đảm nói.

“A, cảm ơn Tần đại ca, ngày khác cơ thể Cơ Nhi tốt hơn nhất định bồi Tần đại ca du hồ” Cơ Nhi cười, mị lệ bắn ra bốn phía khiến hai mắt Tần Chân không cách nào rời tầm mắt.

Đúng lúc này cửa bị gõ mạnh mẽ, Hồng ma ma xông vào vội kêu lên “Cơ Nhi nguy!”

“Ma ma, xảy ra chuyện gì?” Cơ Nhi bị nàng làm sợ tới mức đứng dậy.

“Cái kia, Long Khiếu Thiên đã tìm tới cửa.”

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Cố Ý Vờ Không Biết

“Cái gì?” Cơ nhi và Liễu Tinh Kim đều rất kinh ngạc.

”Tôi nhanh thật” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cơ nhi sau khi biến đổi, khóe miệng lập tức lộ ra một nụ cười nhạt khó nhận ra.

“Tôi rất đúng lúc, Cơ nhi đừng sợ, có Tần đại ca đây nâng cứ yên tâm. Hừ! Hồng ma ma, hán ở nơi nào? Bản Quốc cứu dù thế nào cũng phải gặp kẻ tự cho là bá chủ Dương Châu” Tần Chân vỗ quạt gấp vào tay, khí thế bất phàm.

Hồng ma ma nhìn Cơ nhi một chút rồi trên mặt liền lộ ra sự vui vẻ, vừa định mở miệng thì Cơ nhi đã nói trước “Tần đại ca đừng vội, để Cơ nhi đi thăm dò trước đã, xem hán có phải thật vì chuyện của Cơ nhi mà tới.”

“Việc đó còn phải nghĩ sao? Hán có thể chỉ thẳng tên họ Cơ nhi thì nhất định là vì việc lúc chiều, bản Quốc cứu sẽ khiến hán không chịu nổi” Trên khuôn mặt tuấn tú của Tần Chân lộ ra sự hờn giận.

”Ha ha Tần đại ca, người so với Cơ nhi còn kích động hơn, chúng ta là người văn minh nên phải tiên lễ hậu binh (dùng đạo lý rồi mới tới vũ lực), cứ để Cơ nhi đi nói chuyện trước, nếu thật không được thì nhờ Tần đại ca ra mặt, hù dọa bọn họ ướt quần mà chạy, vậy mới có ý nghĩa” Cơ nhi che miệng cười duyên, đôi mắt long lanh chứa đầy phong tình nhìn Tần Chân khiến hán thất điên bát đảo, đôi con ngươi đen phát sáng nhìn thẳng khuôn mặt Cơ nhi vừa thanh thuần thoát tục vừa phong tình vạn chủng, chỉ cảm thấy vẻ đẹp của nàng khiến lòng hán nhảy dựng.

“Đúng vậy, chúng ta tiên lễ hậu binh, để cho bọn họ biết Phiêu Vũ Viện chúng ta không hề vô lý haha” Hồng ma ma vui vẻ cười lớn, thầm nghĩ nha đầu Cơ nhi thật lợi hại, đã làm Quốc cứu mê đắm tới choáng váng đầu óc rồi.

“Được rồi Cơ nhi, nàng phải cẩn thận chút, đừng để hán khi dễ, Tần đại ca sẽ ở gần chỗ nàng” Tần Chân đành nhượng bộ, sau đó nhìn Tinh Kim nói nghiêm khắc “Tinh Kim, người đi theo bảo hộ Cơ nhi cho tốt rõ chứ?”

“Vâng, thuộc hạ biết” Liễu Tinh Kim đương nhiên hiểu rõ, trong mắt chợt lóe tia sáng lạnh nhìn về phía Cơ nhi.

“Cảm tạ Tần đại ca, vậy Cơ nhi đi gặp Long Khiếu Thiên trước đây, Ma ma người gọi Yến nhi cô nương tới tiếp Tần đại ca đi.”

“Không cần, Cơ nhi đi nhanh về nhanh” Tần Chân ngăn lại, hiện tại trong lòng hán ngoại trừ tiểu nữ nhân trước mắt thì không ai chui vào được.

Cơ nhi nhìn hán cười dịu dàng rồi bước ra ngoài, Liễu Tinh Kim lập tức đi theo sau còn Hồng ma ma dẫn đường cho nàng, dáng vẻ của Cơ nhi giống như nàng đã thành tên đứng đầu bảng của Phiêu Vũ Viện rồi.

”Cơ nhi, nhớ kỹ nếu không gây sự thì hay nhất, dù sao chúng ta vẫn là muốn mở rộng cửa buôn bán” Hồng ma ma trong lòng lo lắng, vội vã nói với nàng.

“Ma ma cứ yên tâm, Cơ nhi biết mà” Khóe môi Cơ nhi nhếch lên nụ cười thần nhiên.

Đi tới bên kia lầu hai, rời xa đài biểu diễn huyền ảo, hơn mười nhả gian hầu như đầy ngập khách, ba người đi tới còn chưa tới gian của Long Khiếu Thiên liền đụng vào Họa Mi điếm dứa trên hành lang.

“Ma ma, mọi người đi đâu vậy? Ôi, không phải nói là không tiếp khách sao, xem ra nha đầu chết tiệt này cũng nhịn không được a” Vẻ mặt Họa Mi hèn mọn, khề cừ động, lẳng lơ không gì sánh được đi tới.

“Câm miệng! Họa Mi, khách nhân của người gần đây đã ít đi không ít, nếu không tiếp khách cho tốt thì đài ngộ thể đỏ của người sẽ không còn” Hồng ma ma lập tức tức giận quát mắng nàng.

“A, Ma ma, vâng, vì trong viện có thêm một số cô nương mới, mấy sắc quý sao lại nhớ kỹ chúng ta... gái lơ thì chứ, nhưng mà Họa Mi tin tưởng bọn hán sẽ nhanh chóng trở về thôi, tiểu nha đầu thì làm sao hứng thú chứ, Ma ma, ngài đừng nóng giận, đêm nay Tô công tử tới, Họa Mi sẽ đi hầu hạ thật tốt” Họa Mi trưng bày khuôn mặt tươi cười đầy phấn rồi lúng túng, liếc mắt trừng Cơ nhi rồi trốn mất.

“Cơ nhi, người đừng để ý nàng, nàng chỉ hay nói chuyện không cần thiết, Ma ma lát nữa sẽ dạy bảo nàng lại” Hồng ma ma trấn an Cơ nhi mặt không cảm xúc.

”Ma ma, không cần, nàng sẽ không khi dễ Cơ nhi được đâu” Cơ nhi mặc dù chán ghét Họa Mi trước kia khi dễ Vũ Tuyết Cơ, nhưng mà nhìn dáng vẻ lúc nàng nhìn trộm mình, vẫn nhịn không được đồng tình, loại cô nương không có chí tiến thủ như nàng, lại không chịu học thêm ca khúc mới, sớm muộn gì cũng bị đào thải.

“Ha ha, Cơ nhi nghĩ thông suốt là tốt rồi” Trong lòng Hồng ma ma khen ngợi Cơ nhi, tiểu nha đầu này này nhỏ tuổi nhưng đạo lý đối nhân xử thế đạo lý đối nhân xử thế dường như hiểu rất rõ, thật không biết nàng làm sao mà trong thoáng chốc đã thay đổi lớn như vậy, lẽ nào thật sự do cái chết của tỷ tỷ đã khiến nàng thay da đổi thịt.

Bên ngoài nhả gian cuối cùng trên hành lang, một gã nam tử trẻ tuổi đứng ngay ngoài cửa, Cơ nhi nhận ra người đó một trong hai người hầu của Long Khiếu Thiên.

” Hồng ma ma, chính là nàng?” Long Thất giương mắt lướt nhanh qua Cơ nhi.

” Ha ha, tiểu ca, nàng chính là Vũ Tuyết Cơ cô nương mà Long bảo chủ muốn tìm” Hồng ma ma cung kính nói.

“Ừ, để mình nàng vào thôi, các người không cần đi vào theo” Long Thất ngăn Liễu Tinh Kim và Hồng ma ma lại.

Cặp mắt lạnh băng của Liễu Tinh Kim đảo qua mặt Long Thất, sau đó hừ lạnh một tiếng, bàn tay cầm thanh kiếm vẫn chưa ra khỏi vỏ gạt ngang cánh tay Long Thất đang ngăn cản hắn.

“Thứ lỗi không tuân theo, tại hạ là thiếp thân thị vệ của tiểu thư nên không thể rời khỏi tầm mắt của tiểu thư được” Âm thanh lạnh lẽo khiến Cơ nhi đứng trước nổi hết da gà.

“Làm càn, người còn sợ bảo chủ chúng ta ăn nàng phải không?” Long Thất giận dữ nói.

“Long bảo chủ dù sao cũng là nam nhân” Đáp án hài hước của Liễu Tinh Kim khiến Cơ nhi khẽ cười khúc khích, nàng càng lúc càng thích cương thi nha.

“Người! Người! Nàng là cô nương ở đây, là cô nương phải tiếp khách” Long Thất bị Liễu Tinh Kim chặn họng tức giận tới đỏ mặt.

“Ách! Tiểu ca à, Cơ nhi vẫn chưa chính thức tiếp khách, nếu không phải Long bảo chủ tới thì Ma ma ta cũng sẽ không để Cơ nhi đi ra, nàng vẫn còn nhỏ tuổi” Hồng ma ma tiếp lời.

Long Thất lập tức quay đầu nhìn về phía Cơ nhi bằng thanh ngọc cơ*, sau đó khước miệng liền nhếch lên cao.

*Băng thanh ngọc cơ: trong như băng, da thịt như ngọc

” Long Thất, để cho bọn họ vào đây” Long Khiếu Thiên đương nhiên nghe được đối thoại bên ngoài, khước miệng hiện ra nụ cười nhạt, nhìn Long Ngũ đứng cạnh gạt đầu, Long Ngũ lập tức đi tới mở cửa ra.

” Ha ha, Long bảo chủ, Cơ nhi tới rồi, chẳng hay ngài tìm Cơ nhi có việc gì vậy?” Hồng ma ma cười toe toét như bông loa kèn, sau đó kéo tay Cơ nhi đi tới ngồi trước mặt Long Khiếu Thiên.

“Ho, sao lại là người chứ?” Cơ nhi cố ý vờ không biết, đối diện khuôn mặt lạnh của Long Khiếu Thiên mà bộc lộ nụ cười trong sáng quyền rũ.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Khinh Bĩ Cả Nhà Người

Long Khiếu Thiên sừng sốt, khước miệng cong lên cười lạnh nói : “Cô nương biết ta là ai ?”

“Ha ha, công tử thật biết đùa, vừa rồi ở Túy Nguyệt Lâu va phải chẳng lẽ không phải là công tử sao? Công tử tướng mạo xuất chúng, Cơ Nhi muốn quên cũng phải mất tám mươi ngày.” Cơ Nhi cười duyên nói , đôi mắt to linh động cong cong nhìn Long Khiếu Thiên, trong lòng thì mắng to hắn là xú nam nhân, giả bộ khờ cái gì, rõ là đạo đũa giả .

Khước miệng Long Khiếu Thiên không nhịn được co rút, mắt nhìn sang Hồng ma ma đứng cạnh Cơ Nhi, Hồng ma ma lập tức mỉm cười nói: “Long bảo chủ, Cơ Nhi còn nhỏ không biết đại danh của người, người chớ trách ha.”

“Long bảo chủ? Ma ma, người là nói hắn chính là Vân Thiên bảo Long Khiếu Thiên ?” Cơ Nhi giả bộ kinh ngạc kêu lên, sau đó một ngón tay còn chỉ thẳng vào Long Khiếu Thiên .

“Cơ Nhi, hắn chính là Long Bảo Chủ a .” Hồng mụ mụ không biết Cơ Nhi có ý gì , chỉ có thể mỉm cười gạt đầu, trong lòng nói thầm nha đầu này không biết lại giờ trò quỷ gì nữa đây .

“Nếu là Long Bảo chủ vậy thì thật xin lỗi, Cơ Nhi sẽ không phạt bồi!” Cơ Nhi nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm xuống, lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn Long Khiếu Thiên một cái rồi xoay người muốn đi, khiến Hồng ma ma một lần nữa kinh sợ .

“Tiểu nha đầu , đứng lại!” Long Ngũ lắc mình một cái thân thể ngay lập tức đứng chắn trước mặt Cơ Nhi .

“Thế nào? Bỏn cô nương không muốn gặp hắn không được ư?” Cơ Nhi lạnh lùng nhìn Long Ngũ .

“Bảo chủ của chúng ta còn chưa nói xong !” Hai mắt Long Ngũ sắc bén nhìn nàng , nhưng khước mắt lại nhìn Liễu Tinh Kim tay đang đặt lên chuôi kiếm

của hắn .

“Chuyện cười ! Ai quy định bốn cô nương nhất định phải nghe hắn nói xong? Hắn là hoàng thượng sao? Hừ ! Chẳng lẽ bốn cô nương phải vì kẻ thù là hắn mà phải chủ động hiến thân sao?” Cơ Nhi châm chọc quay đầu nhìn Long Khiếu Thiên cả người ngập trong hơi lạnh .

“Tiểu cô nương, hai chữ kẻ thù này, bốn bảo chủ không dám nhận !” Long Khiếu Thiên mặc dù rất tức giận Cơ Nhi không có thái độ thỏa đáng, như lại rất tò mò vì sao nàng gọi hắn là kẻ thù, chính hắn bị tỷ tỷ của nàng cự hôn, chẳng lẽ là sai ở hắn sao?

“Oa, người thật sự là bị ối không ai sánh bằng, người vì trả thù tỷ tỷ của ta không chịu gả cho người, liền thâm hủy hoại việc làm ăn của Vũ gia chúng ta, cuối cùng bức bách hai tỷ muội chúng ta lưu lạc kỹ viện, tỷ tỷ của ta còn ngâm oan mà chết ,chẳng lẽ tất cả những việc này không liên quan tới người sao?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cơ Nhi căng thẳng , gần từng tiếng nghiến răng nghiến lợi nói cho hắn nghe

“Cần rồi ! Long Khiếu Thiên ta luôn dám làm dám chịu, tiểu cô nương người đừng ngâm máu phun người! Bốn bảo chủ lúc nào thì hoại việc buôn bán của Vũ gia các người, Vũ lão gia bản lĩnh không bằng người cũng đừng có đổ oan cho người khác, còn nữa năm đó mặc dù tỷ tỷ của người không chịu gả cho tại hạ, nhưng ta cũng không còn làm khó dễ cho các người, lại còn thêm chuyện các người lưu lạc kỹ viện liên quan gì đến ta! Người nói những lời này có thể là chứng cứ sao !” Long Khiếu Thiên cũng tức giận đứng dậy, đôi mắt sáng như sao hung ác nham hiểm vô cùng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn tinh khiết của Cơ Nhi .

“Cái gì ! Người, người còn dám nhiều lời, Long Khiếu Thiên, người là xú nam nhân, ta nguyện rửa mười tám đời tổ tông nhà người!” Cơ Nhi tức giận tăng cao, nhất thời nhảy dựng lên chỉ vào đầu mắt mắng to. “Tỷ tỷ của ta năm đó đi Vân Thiên Bảo cầu người , người lại vô tình cự tuyệt, còn nói cả đời không qua lại với nhau, trơ mắt nhìn tỷ tỷ và ta bị bán vào kỹ viện, người còn không thừa nhận là mình làm !”

“Câm miệng, tiểu nha đầu, người đừng nói hươu nói vượn, tỷ tỷ người đến van cầu qua ta lúc nào chứ, ta căn bản không biết chuyện này, càng không biết hai người tỷ muội các người lưu lạc kỹ viện, người còn nói lung tung thì đừng trách ta không khách khí với người!” Long Khiếu Thiên tức giận như sấm nổ, rống tới mức khiến cả gian nhà phòng đều ơng ơng vang, Hồng ma ma thì sợ tới mức chạy ra ngoài, nàng phải đi kêu quốc cữu gia , hai người này không đánh nhau mới là lạ, trời ạ .

“Cái gì ! Bây giờ người còn chối sao, Long Khiếu Thiên , người quả không phải là nam nhân ! Còn dám làm mà không dám nhận ? Ta khinh, Vũ Tuyết Cơ ta khinh bị cả nhà người !” Cơ Nhi nhỏ từng giọt nước bọt về phía hắn bay đến chính giữa vai Long Khiếu Thiên .

Long Khiếu Thiên tức giận đến cả người phát run, đời này hắn chưa từng gặp phải một nữ nhân vô lý như vậy, kiêu ngạo như vậy, còn không sợ chết như vậy .

“Thế nào, không nói được, biết sai rồi sao? Long Khiếu Thiên, cậu còn có lương tâm, người như người ngay cả cậu cũng không bằng, khiến người ta nhà tan cửa nát không tính, còn chết không thừa nhận, ta cảm thấy xấu mặt thay người đấy, người nói ông trời vì sao cho người gương mặt tuấn mỹ như vậy chứ, đáng lẽ phải cho phân vào mặt người mới đúng !” Cơ Nhi căn bản không sợ hắn , dù sao cũng có Cương Thi ở đây ,đánh cũng không chết, hơn nữa còn có quốc cữu gia ở đây nên nàng có lý do áp chế hắn .

“Nha đầu chết tiệt , người không muốn sống nữa !” Long Ngũ một chưởng đánh về phía Cơ Nhi, Liễu Tinh Kim tức khắc hừ lạnh một tiếng, khí lưu toàn thân tỏa ra, kéo Cơ Nhi về phía sau hắn, ưỡn ngực một cái vững vàng đỡ một chưởng của Long Ngũ, nhưng hắn một chút cũng không sao ngược lại Long Ngũ bị hất văng đi, có thể thấy được nội lực thâm hậu của Liễu Tinh Kim, hắn không rút kiếm mà chọn việc dùng nội lực cũng là bởi vì muốn cho Long Khiếu Thiên biết bọn họ không dễ chọc đến.

Long Ngũ rút kiếm, Long Thất cũng rút kiếm tiến vào, Liễu Tinh Kim cười lạnh một tiếng, trường kiếm xuất ra .

“Dừng tay!” Tức giận đến mức chưa phục hồi lại tinh thần Long Khiếu Thiên vội vàng ngăn cản .

“Bảo chủ , xú nha đầu này quá kiêu ngạo ! Để thuộc hạ giáo huấn bọn chúng !” Long Ngũ chịu thiệt, trong lòng không phục .

“Chậm đã , bên trong nhất định có hiểu lầm, nói rõ ràng rồi sau đó tính toán cũng không muộn “ Long Khiếu Thiên bị oan uổng đương nhiên cần tra rõ ràng .

“Hừ, người đừng giả mù sa mưa, làm không thừa nhận, còn muốn nói người cái gì cũng không biết phải không? Chấm dứt việc đó đi , người đừng hòng gạt được ta , cho rằng ta dễ bắt nạt nha !” Cơ Nhi trong lòng kỳ thật đã nghĩ đến điểm này, hai năm trước khi nàng cùng tỷ tỷ đi tìm Long Khiếu Thiên căn bản chưa từng thấy qua Long Khiếu Thiên, thủ vệ kia nói là Long bảo chủ không muốn có bất kỳ quan hệ nào với Vũ gia , chẳng lẽ trong truyện này có tin vệt? Nếu vậy không phải mình đã hiểu lầm rồi sao? Mặc kệ, coi như hắn không biết rõ tình hình, dù sao Vũ gia xuống dốc cũng là do hắn, nhìn việc hắn có bộ dạng không ai bì nổi thì biết không phải người tốt rồi !

“Hừ ! Bốn bảo chủ khinh thường việc ấy, bây giờ người đem sự tình nói hết ra , xem lúc đó rốt cuộc sai ở đâu, bốn bảo chủ tự nhiên sẽ cho người công đạo ! Nếu như việc này căn bản không quan hệ với bốn bảo chủ, hôm nay người nhục mạ bốn bảo chủ như thế, ta cũng nhất định lấy lại công đạo!” Ánh mắt Long Khiếu Thiên sắc bén nhìn vào cái đầu nhỏ tránh đằng sau Liễu Tinh Kim .

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Tác Dụng Của Nam Nhân

”Nói thì nói, sợ người chắc! Tên dôi trá” Cái miệng nhỏ của Cơ nhi cong lên, đứng phía sau Liễu Tinh Kim đối đáp.

”Không sợ thì đã không trốn sau nam nhân của người” Long Ngũ châm biếm nàng với vẻ mặt khinh bỉ.

”Hừ, xem ra người cũng không phải nam nhân, nam nhân dùng làm gì cũng không biết hả? Không phải là bảo vệ nữ nhân sao? Ngay cả việc ấy cũng không biết, người vẫn đáng làm một nam nhân sao? Quả nhiên chủ nào tớ này” Mồm mép Cơ nhi là thiên hạ vô địch, khiến Liễu Tinh Kim đứng sau nhìn không được cười khề.

”Cương thì, muốn cười cứ cười đi, người so với bọn hần ra đáng nam nhân hơn” Cơ nhi thành thoi ngồi xuống ghế xa Long Khiếu Thiên nhất, nhướn mày nhìn hai người đã tức giận tới mức đỉnh đầu sắp bốc khói.

”Vâng, tiểu thư” Liễu Tinh Kim hài hước phối hợp một chút, đi tới đứng bên cạnh nàng, hần phát hiện chính mình càng ngày càng bái phục tiểu nữ nhân này, kẻ khác là cầm kiếm giết người, nàng là dùng miệng tức chết người.

”Xú nha đầu, người đừng tưởng muốn nói gì cũng được, đêm nay nếu không nói rõ sự tình thì đừng nghĩ tới việc rời khỏi đây!” Long Khiếu Thiên đã sống hơn hai mươi năm nhưng chưa bao giờ tức giận như đêm nay, có ý nghĩ muốn bóp chết cái nha đầu kiêu ngạo đối diện vô cùng mãnh liệt.

”Tốt, tốt nhất là người cũng cho bản cô nương giải thích rõ ràng, nếu không cũng đừng trách ta không khách khí với người” Cơ nhi đứng lên giơ ngón tay trỏ chỉ vào mặt hần.

”Hừ! Long Khiếu Thiên hừ lạnh, thật không biết nàng lấy đâu ra lá gan to tới vậy, không nhìn được nhìn về phía Liễu Tinh Kim với khuôn mặt lạnh như cương thì, nghĩ thầm lẽ nào tiểu nữ nhân này còn có hậu thuẫn lớn hơn so với Vân Thiên Bảo của hần.

”Người nói hai năm trước người cùng tỷ người tới tìm bản bảo chủ? Ta có thể nói cho người là bản thân ta căn bản không biết chuyện này, hơn nữa cầu hôn cũng chỉ là bị bạn tốt xui khiến, tỷ người không đáp ứng ta cũng không quan tâm, tuyệt đối không hề để trong lòng thì tại sao phải trả thù?” Long Khiếu Thiên mở miệng nói.

”Ta cùng tỷ tỷ đã tới Vân Thiên Bảo của người, thù vệ kia rất nghiêm túc nói cho chúng ta biết là: Long gia và Vũ gia vĩnh viễn không có bất cứ quan hệ gì. Hơn nữa còn nói là do người truyền lệnh xuống, lẽ nào ta còn có thể lừa người sao?” Cơ nhi giận dữ trừng mắt nhìn khuôn mặt tuần tú kia, càng nhìn càng muốn đập dẹp mặt hần.

”Cái gì! Không có khả năng! Bản bảo chủ có thể xin thề ta tuyệt đối không hề nói ra mấy câu này, năm đó ta bị xoay vòng trong việc buôn bán rất bận rộn, căn bản sẽ không để ý tới mấy....việc nhỏ này” Long Khiếu Thiên nói rất khẳng định.

”Việc nhỏ? Hại chết ba mạng người mà người nói là việc nhỏ?” Cơ nhi nheo mắt lại, âm thanh trở nên u ám.

”Ba mạng? Ừm, bản thân thật sự không biết, chắc là do thù vệ này tự làm chủ thôi” Long Khiếu Thiên nghĩ đến phụ mẫu Cơ nhi cũng đã chết.

”Mượn có hay thật, không biết thì không phải lỗi của người sao? Người làm bảo chủ kiểu gì vậy, người nuôi người thế nào, ngày nào đó ta tùy tiện ném vào một cây đuốc đốt trụ Vân Thiên Bảo, ta cũng có thể nói không biết” Cơ nhi quyết tâm không buông tha hần.

”Người, người không nói lý lẽ. Bây giờ không bàn tới chuyện này, là ta thật sự không biết tỷ muội người tới cầu ta” Long Khiếu Thiên tức giận đến đứng lên rống to.

”Lớn tiếng thì sẽ có lý lẽ sao, người nói không biết thì không biết hỏi sao, vậy người hỏi xem bọn họ có biết hay không a” Cơ nhi thấy Long Thất sắc mặt tái nhợt, việc này nhất định có liên quan tới hần.

”Bảo chủ, việc này thuộc hạ biết” Long Thất đột nhiên quỳ xuống trước mặt Long Khiếu Thiên khiến hần hoảng sợ nói “Làm gì vậy, đứng lên mà nói, đừng làm mất thể diện.”

”Thuộc hạ nhớ ra rồi, hai năm trước có một thị vệ nói có hai vị cô nương họ Vũ muốn gặp bảo chủ, lúc đó bảo chủ đang thảo luận việc buôn gổ với lão Lý, thuộc hạ và Lục công tử vừa lúc ở bên ngoài, Lục công tử vừa nghe xong thì rất tức giận và nói dùm người câu nói kia, thuộc hạ hỏi lại thì Lục công tử nói nữ nhân kia không biết điều nên không cần để ý tới các nàng. Bây giờ nghĩ lại thì chắc đó là hai tỷ muội nàng.” Long Thất vừa nói vừa giương mắt nhìn khuôn mặt Long Khiếu Thiên càng lúc càng âm trầm.

Cơ nhi nghe đến đó thì đứng dậy đi tới trước mặt Long Thất, đôi mắt to chứa đầy lửa giận hùng hục, chờ Long Thất quay đầu nhìn nàng thì nghe thấy một tiếng ‘chát’, Cơ nhi giáng cho hần một cái tát nhanh không ngờ được.

”Hóa ra là tên hỗn đản nhà người! Người là thù hạ của hần mà lại không thông báo, người có biết chỉ vì sự thất trách đó mà hại chết ba mạng người, người, người trả mạng cho tỷ tỷ lại đây!” Cơ nhi tức giận cực điểm, vron hai tay bóp cổ Long Thất giống như không bóp chết hần thì không cam lòng.

”Nữ nhân điên mau buông tay, việc này muốn trách thì trách Lục công tử mới đúng, Long Thất chỉ nghe theo mệnh lệnh, mau buông tay” Long Ngũ với

vã xông lên kéo tay Cơ nhi, Long Thất liền đưa tay đẩy ra hai tay Cơ nhi tuy nhỏ nhưng đầy sức mạnh.

“Lục công tử là chủ nhân của hắc sao? Hừ, thất trách như vậy còn đẩy sang người khác, đây là cách Long Khiếu Thiên người dạy thủ hạ sao?” Hai tay Cơ nhi bị bọn họ vịn bung ra nên đành đem lửa giận lần hai đốt lên người Long Khiếu Thiên.

“Lục công tử là bạn tốt của ta, năm đó chính hắc khuyên ta đi cầu hôn Vũ phủ rồi bị tỷ người cự tuyệt, đương nhiên hắc rất tức giận, và lại ta có nghĩa vụ gì mà nhất định phải giúp các người chứ” Long Khiếu Thiên lạnh lùng nhìn khuôn mặt Cơ nhi tràn đầy tức giận.

”Võn là không sai, người cũng không có nghĩa vụ giúp tỷ muội ta, sai là vì sau khi cầu hôn không được người đã khiến người khắp nơi khó dễ làm ăn nhà ta, làm cho Vũ gia xuống dốc! Bằng không thì sao thời gian lại vừa vặn thế chứ?” Cơ nhi hùng hồn trừng thẳng vào đôi mắt hắc.

”Vũ Tuyết Cơ, sức tưởng tượng của người thật quá phong phú. Người có chứng cứ gì mà nói là ta làm?!” Long Khiếu Thiên nắm chặt hai bàn tay, hắc phát hiện mình không nên lý luận với tiểu nữ nhân này, nàng quả thực vô lý còn ngang như cua, chính mình đang ở đây lãng phí thời gian.

”Ta sớm muộn gì cũng sẽ tìm được chứng cứ” Cơ nhi gào muốn to hơn hắc.

”Người, người, tốt! Tìm được chứng cứ người cứ việc tới đối chất, hôm nay trước xử lý việc người khiêu khích Xuân Hương Viện, trong địa bàn của Vân Thiên Bảo không cho phép nha đầu điên người dương oai” Long Khiếu Thiên nổi đầy gân xanh trên trán, hàm răng nghiến ra tiếng, khí thế cương quyết hắc lên, hắc thừa nhận hắc đã tới cực hạn không thể nhịn được nữa.

“Ha ha, buồn cười, mắt chó nào của người thấy ta đã khiêu khích bà tám kia chứ?” Hai tay Cơ nhi chống ở eo, khuôn mặt ngẩng lên đối diện Long Khiếu Thiên.

“Bốp” Một tiếng đánh vang lên, trên mặt Cơ nhi lập tức hiện lên một dấu tay năm ngón thật rõ và đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Còn Có Một Chiêu Này

Tiếng đao kiếm lập tức vang lên, thanh kiếm của Liễu Tinh Kim chỉ thẳng Long Khiếu Thiên, Long Ngũ Long Thất liền rút kiếm chặn lại, Cơ nhi bị đánh tới mắt đầy sao đầu choáng váng, Long Khiếu Thiên tràn đầy tức giận nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia hiện lên năm dấu ngón tay đỏ ửng, đôi mắt sáng tỏ ra sự giận dữ lạnh lùng.

”Người đánh ta?” Cơ nhi lắc lắc đầu, tỉnh táo lại thì cái miệng nhỏ nghiến răng nghiến lợi ra ba chữ này.

”Đánh người thì sao, ngang ngược vô lý, nha đầu điên nói năng bậy bạ cần phải đánh cho tỉnh người!” Khóe miệng Long Khiếu Thiên lộ ra nụ cười nhạt, ta không đánh người được sao? buồn cười.

”Phải! Cơ nhi vươn tay đánh thẳng mặt Long Khiếu Thiên nhưng hắc đâu phải tầm thường, bàn tay to lập tức nắm lấy tay nàng, nụ cười nhạt trên khóe miệng càng lúc càng lớn.

Cơ nhi lại đưa chân đá lên chỗ duy trì nòng giống của hắc, Long Khiếu Thiên sớm đoán được nữ nhân ngang ngược này sẽ có chiêu này, lập tức đưa chân lên ngăn cản chân Cơ nhi, Cơ nhi liền cúi đầu liều chết đâm vào lòng ngực hắc, Long Khiếu Thiên giật mình đưa bàn tay kia giữ đầu nàng lại, trong miệng hừ lạnh một tiếng nói ”Xem người còn có thể xuất ra thủ đoạn gì nữa không!”

“Còn có một chiêu này” Cơ nhi nhanh như chớp vòng chân kia từ sau ra trước, thân thể xoay một vòng, chân dài trực tiếp từ phía sau lộn ngược thần tốc, toàn bộ thân thể uốn lượn, chân bó(1) mang giày thêu đập một phát lên mặt Long Khiếu Thiên, phát ra tiếng “bốp” giòn tan.

Căn phòng hoàn toàn yên tĩnh, không khí ngưng tụ một chỗ, Cơ nhi nhanh chóng tránh xa Long Khiếu Thiên, vồ vồ tay lùi ra sau người Liễu Tinh Kim, đặc ý nhìn vết chân màu đỏ trên bộ mặt đẹp trai của Long Khiếu Thiên, từ trong lỗ mũi cao thẳng có một dòng máu đang từ từ chảy xuống, phối hợp với khuôn mặt đang chuyển sang màu đen của hắc, quả thật nhìn rất giống Diêm Vương địa ngục.

”Đừng tưởng rằng nữ nhân dễ khi dễ” Cơ nhi sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn bị đánh sưng vù của mình, đau tới muốn rưng rưng luôn, nhưng vẫn muốn tranh cãi cho hắc tức chết.

Long Khiếu Thiên vẫn không nhúc nhích, chỉ là khí lạnh cùng sự tức giận chậm rãi ngưng tụ quanh người hắc khiến cho Liễu Tinh Kim trong lòng hơi sợ, vội vã kéo đến Cơ nhi ra phía sau hắc.

”Bảo chủ, người, người chảy máu mũi” Long Ngũ biết chủ nhân của mình e rằng có chết cũng không ngờ lại bị tiểu nữ nhân như thế đánh mấy cái, thành thật mà nói hắc có hơi bội phục Cơ nhi, nữ nhân có thể chiếm được tiện nghi của Long Khiếu Thiên, khắp thiên hạ chỉ sợ cũng chỉ có mình nàng.

Long Thất đưa ra một khăn lụa trắng, Long Khiếu Thiên máy móc cầm lấy rồi chậm rãi đưa lên mũi lau, sau đó cúi mắt nhìn vết máu trên khăn, khòe miệng co quắp, sau đó lần thứ hai giương mắt lạnh lùng nhìn về phía Vũ Tuyết Cơ.

”Ngươi không cần nhìn như thế, ánh mắt không giết người được, ai kêu ngươi đánh ta trước, quân tử xài miệng không xài tay, còn không thừa nhận mình là đồ bỏ đi! Nữ nhân cũng đánh, quả thật là phé thải, hừ” Cơ nhi hếch cằm, đôi mắt to nhìn Long Khiếu Thiên chằm chọc, ngạo mạn như con công.

Long Khiếu Thiên nắm khăn tay, càng nắm càng chặt, gân xanh trên trán bắt đầu xuất hiện, vờn một ngón tay chỉ Cơ nhi, chậm rãi nghiêng răng nói “Đêm nay không thu thập nữ nhân điên là ngươi thì ta sẽ không phải họ Long.”

“Ha ha ha, buồn cười thật, ngươi họ Long sao? Ta thấy ngươi phải họ Xà mới đúng, xà hèn hạ. Đánh người mà còn mạnh miệng, ngươi đừng cho rằng ngươi đứng đầu Dương Châu, lẽ nào không có vương pháp sao?” Cơ nhi không hề sợ hãi, bởi vì ngoài cửa đã tiếng bước chân lộn xộn.

”Ngươi muốn chết!” Long Khiếu Thiên bỗng nhiên ra chiêu, quả đấm chuyển thành móng vuốt, thân ảnh di động bỏ nhào tới Cơ nhi.

”Phanh” Cửa phòng bị đập văng ra, chỉ thấy Tần Chân sắc mặt lo lắng đưa mắt đảo quanh phòng, giận dữ nói ” Ai muốn chết hả!” Cơ nhi lập tức cúi đầu quỳ xuống trước mặt Tần Chân “Tham kiến Quốc cửu gia” Nàng cố tình đem thân phận Tần Chân lên mặt bàn.

”Thuộc hạ tham kiến Quốc cửu gia” Đang chuẩn bị chặn lại Long Khiếu Thiên, Liễu Tinh Kim lập tức tra kiếm vào bao quỳ xuống với nàng, trong lòng hẳn đương nhiên hiểu rõ ý đồ của Cơ nhi.

Long Khiếu Thiên, Long Ngũ, Long Thất nhìn tình cảnh trước mắt, nhất thời mờ mịt.

“To gan, thấy bản Quốc cửu lại dám không hành lễ, các ngươi là người phương nào” Tần Chân gõ gõ cây quạt vào lòng bàn tay, khí thế đi tới giữa phòng, trừng mắt nhìn Long Khiếu Thiên không hiểu tình hình.

Hồng ma ma lập tức nở nụ cười đi vào, nhìn vết đỏ trên mặt Long Khiếu Thiên thì sùng sốt, nghĩ thầm hai người này quả nhiên đánh nhau.

”Long bảo chủ, vị này chính là đương kim Quốc cửu gia, ngươi còn không mau mau hành lễ” Hồng ma ma giả bộ lo lắng nháy mắt với Long Khiếu Thiên.

”Thế nào? Không tin ta là Quốc cửu gia sao?” Khòe miệng Tần Chân hiện ra nụ cười nhạt, sau đó đưa tay vào tay áo lấy ra một khối ngọc Linh Lung màu trắng, trên đó khắc hai chữ Tần Chân, đặc biệt tượng trưng cho thân phận của hoàng thất.

”Tham kiến Quốc cửu gia, dân không biết Quốc cửu gia đến chơi Dương Châu, vừa rồi thất lễ mong Quốc cửu rộng lượng bỏ qua” Trong lòng Long Khiếu Thiên kinh hãi, lập tức quỳ xuống hành lễ, Long Ngũ Long Thất cũng quỳ xuống theo.

”Cơ nhi, mặt của nàng bị sao thế? Hẳn đánh nàng sao?” Tần Chân lạnh lùng nhìn Long Khiếu Thiên đang quỳ trên đất, cũng không kêu hắn đứng lên, quay đầu cười kéo Cơ nhi đứng lên, Cơ nhi vừa nhắc đầu thì dọa Tần Chân sợ không cười nổi.

”Ô ô, Tần đại ca, hẳn đánh Cơ nhi, đau quá, hức hức” Cơ nhi lập tức nhào vào lòng Tần Chân khóc to, mà Long Khiếu Thiên đang quỳ trên mặt đất lần thứ hai nắm chặt nắm tay, thật sự không ngờ rằng tiểu nha đầu có hậu thuẫn tốt như thế, lần này chỉ sợ mình nuốt không trôi rồi.

(1) Chân bó: Phụ nữ Trung Quốc thời xưa thường bị bó chân cho nhỏ lại nên phát triển không được bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Đừng Chặn Hết Đường Lui

Tần Chân liền kéo Cơ nhi đang khóc vào lòng, thương tiếc không thôi, nhìn sang Long Khiếu Thiên thì khuôn mặt đã chuyển sang màu đen, giận dữ nói “Buồn cười, lại dám đánh người của bản Quốc cửu, Tinh Kim, và miệng!”

”Vâng” Liễu Tinh Kim lập tức thẳng người, đi tới trước mặt Long Khiếu Thiên, vờn bàn tay to chuẩn bị tát xuống.

”Chậm đã, Quốc cửu gia, là tiểu nhân đánh Cơ nhi tiểu thư, không liên quan tới bảo chủ” Long Ngũ sốt ruột bảo vệ chủ, quỳ trước mặt Liễu Tinh Kim, Long Thất cũng lập tức quỳ xuống.

”Cơ nhi, là ai đánh nàng vậy?” Trong lòng Tần Chân mở nhạc khai hoa, Cơ nhi đã chủ động nhào vào lòng mình, làm gì cũng muốn mỹ nhân lại nở nụ cười, lập tức tràn đầy khí thế hỏi thăm.

” Là hán” Cơ nhi chỉ vào Long Thất, khiến Long Khiếu Thiên và Long Ngũ đều hoảng hồn tới sững sốt, kỳ thực Cơ nhi vẫn hận việc Long Thất năm đó không bảo Long Khiếu Thiên.

” Hào, Tinh Kim, đánh hán ngay” Tần Chân lập tức mệnh lệnh Liễu Tinh Kim.

Liễu Tinh Kim cũng hơi ngạc nhiên khi Cơ nhi nói thế, nhưng vẫn lập tức đi tới trước Long Thất tát mạnh hai cái, khoe miệng Long Thất chảy ra dòng máu, khoe miệng Cơ nhi nhếch lên, Cương Thi xuống tay cũng rất hung ác nhỉ.

” Cơ nhi, vẫn tức sao? Nếu vẫn tức giận thì chặt cái tay hán đã đánh nàng, coi hán sau này còn dám khi dễ nàng nữa không” Tần Chân tranh thủ sờ soạng trực tiếp tóc dài của Cơ nhi.

“Á, không, không cần đâu Tần đại ca, chúng ta không nên gây tai nạn chết người, quên đi, giáo huấn rồi chúng ta đi thôi, khuôn mặt Cơ nhi vẫn rất đau, đi bôi ít thuốc mới được” Cơ nhi chep chep cái miệng nhỏ.

” Cơ nhi, nàng quá thiện lương rồi, như vậy sau này sẽ bị người ta khi dễ, mai mốt đừng để bị ức hiếp thế này, Tần đại ca trực tiếp đứng ra dùm nàng, xem mặt nàng xung phù hết rồi, hán thật đáng chết” lúc này Tần Chân đang cảm động vì sự thiện lương của Cơ nhi, đôi mắt đen nhìn mặt Cơ nhi sùng đồ, trong lòng càng thêm luyến tiếc, tức giận đến giờ chân đá Long Thất một cái.

“Tần đại ca, chúng ta đi thôi, nhìn bọn họ khiến lòng Cơ nhi không thoải mái” Cơ nhi quay đầu liếc nhìn Long Khiếu Thiên cảm như hén, lôi kéo Tần Chân ra khỏi nhà gian, khoe miệng Liễu Tinh Kim cong lên đi theo phía sau.

“Bảo chủ mau đứng lên, sao có thể quý mãi, Cơ nhi còn nhỏ không hiểu chuyện, mong ngài đừng tính toán với nàng” Hồng ma ma lập tức đi Long Khiếu Thiên.

“Nàng có quan hệ gì với Quốc cửu gia?” Long Khiếu Thiên lạnh lùng hỏi.

“À, Quốc cửu gia là bạn tốt của Cơ nhi, Cửu vương gia càng yêu thương Cơ nhi, cho nên Long bảo chủ cũng đừng tính toán với nàng, tính tình nha đầu kia nóng nảy hay ghi hận, ta còn phải coi nàng như Bô Tát mà cúng đây” Hồng ma ma lôi Cửu vương gia ra dọa, mong muốn triệt tiêu ý định trả thù của Long Khiếu Thiên.

Trong lòng Long Khiếu Thiên chấn động, trách không được nàng ta kiêu ngạo tới vậy, nhưng mà sớm muộn gì ta cũng đòi lại cả vốn lẫn lời.

“Long Thất, ngươi không sao chứ” Long Ngũ thấy khoe miệng Long Thất có máu liền vội vã hỏi thăm.

“Long Thất, ngươi chịu oan ức rồi” Long Khiếu Thiên quay đầu nhìn Long Thất, trong mắt lộ vẻ quan tâm.

“Bảo chủ, thuộc hạ không sao, cũng may nữ nhân này còn biết nặng nhẹ, chuyện nhà nàng ít nhiều cũng do thuộc hạ, lúc đó thuộc hạ nên hỏi bảo chủ một chút, ai, hận của nàng thật đáng sợ” Từ nội tâm Long Thất thốt lời cảm thán.

Long Khiếu Thiên không hề nói gì, hán cũng thấy kỳ quái khi tiểu nữ nhân hung hãn này đột nhiên buông tha hán, không lẽ cô ta làm liều? Nhưng mà cũng may nàng không đề thị vệ kia đánh mình, nếu không chắc mình cũng không nhịn nổi.

“Bảo chủ, người nghìn vạn lần đừng để trong lòng, mọi người mở rộng cửa buôn bán, hòa khí phát tài, ha ha” Hồng ma ma trấn an Long Khiếu Thiên.

“Hồng ma ma yên tâm, việc này không quan hệ tới Phiêu Vũ Viện, đây là ân oán cá nhân giữa ta và tiểu nữ nhân kia, sẽ không liên lụy đến buôn bán, Long Ngũ, Long Thất, chúng ta đi thôi” Trong lòng Long Khiếu Thiên đã có tính toán.

“Bảo chủ, mặt của người” Long Ngũ nhìn khuôn mặt thê thảm sưng vù kia, nếu cứ đi ra như thế chắc không ai nhận ra đây là Long Khiếu Thiên đại danh鼎鼎 lẫy.

“Đi đường cửa sổ đi” Toàn thân Long Khiếu Thiên lạnh lẽo, mở cửa sổ, khẽ mượn lực rồi nhảy ra ngoài, Long Ngũ, Long Thất nhìn Hồng ma ma một cái rồi cũng bay ra theo, thấy Hồng ma ma phía sau hai mắt tròn tròn, môi đỏ mọng hơi mở, trầm nghĩ, Cơ nhi à, nam nhân này người không thể trâu vào đâu.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Người Thật Đê Tiện

Sự kiện lần này khiến Cơ nhi trốn trong tiểu viện của nàng bảy ngày, chờ vết sưng trên mặt biến mất mới dám ra gặp người khác, nhưng mà luyện tập của nàng càng ngày càng muốn khác người, trong viện trực tiếp dựng lên hai cái xà lệch, dưới sự bảo vệ cao cường của Liễu Tinh Kim nàng bay vọt lên ở

vòng quay thứ tư, tăng lên niềm vui, vài lần rút vào lòng Liễu Tinh Kim, khiến Liễu Tinh Kim sợ đến muốn đau tim.

Tần Chân tới vài lần, nàng dùng lý do khuôn mặt xấu xí mà trốn không gặp, sau vài ngày không đến nữa, Cơ Nhi đoán rằng hẳn chắc là đang có chuyện, song như vậy càng tốt, đỡ phải kiếm cớ, Long Khiếu Thiên cũng không hề đến quấy phá, Cơ Nhi đắc ý tưởng rằng hẳn nhất định đã biết người đứng sau nàng cường đại, cho nên mới không dám tới làm phiền, khiến cho nàng rất vui vẻ, ung dung tự tại.

Qua vài ngày, Cơ Nhi có chút đứng ngồi không yên, cho nên đêm nay, chờ sau khi kỹ viện khai trương liền kéo Liễu Kim Tinh đi dạo chợ đêm, lấy cớ là đi mua đồ cho con gái.

“Cương thì, ngươi có muốn mua đồ gì không?” Cơ Nhi dừng ở quầy hàng nhỏ bên đường hỏi.

“Không cần!” giọng nói Liễu Kim Tinh lạnh lùng, luôn mặc một thân hắc y, trong mắt cũng chỉ có thân ảnh nho nhỏ của Cơ Nhi.

“Ta thấy ngươi mỗi ngày đều mặc hắc y, ngươi rốt cuộc có thay đồ hay không?” Cơ Nhi quay đầu về phía khuôn mặt tuần tú của hắn.

Chỉ thấy Liễu Kim Tinh khoe miệng bỗng rút vài cái, giận dữ nói: “Ta có năm bộ!”

“A! Ngươi thật là, không cần phải giống như nhau đúc thế, cuộc sống cần phải có màu sắc, bằng không rất nhàm chán nha, đi, Cơ Nhi mua cho ngươi mấy bộ thật đẹp.” thật ra Cơ Nhi không có việc gì làm nên đi kiếm chuyện.

“Không cần, ta thích màu đen!” Liễu Kim Tinh lạnh lùng cự tuyệt.

“Không được! Ngươi là người hầu của ta, ta nói cái gì ngươi đều phải nghe!” Cơ Nhi lập tức khó chịu chau miệng.

“Vương gia không nói như vậy!” Liễu Kim Tinh nhíu mày nhìn nàng, hôm nay Cơ Nhi mặc bộ đồ hồng trắng, tóc dài vẫn xoa tung bay bốn phía, thật thanh khiết cũng thật quyến rũ, Liễu Kim Tinh cảm thấy nàng thật là một nữ nhân kỳ lạ, trên mình dường như có rất nhiều hương vị nữ nhân khác nhau, đôi lúc làm hắn không thể đi dời tầm mắt.

“Ngươi! Hừ, chờ Vương gia trở về, ta liền nói cho hắn biết là ngươi khi dễ Cơ Nhi.” Cơ Nhi làm bộ tức giận.

“Vương gia sẽ không tin.” Liễu Kim Tinh không thêm sợ mấy lời này.

“Phải không?” Bàn tay nhỏ bé của Cơ Nhi lập tức ôm chặt lấy cánh tay hắn cười gian trá, Liễu Kim Tinh muốn tránh đã không kịp.

“Vương gia nhìn thấy hai người chúng ta như vậy, ngươi nói hắn có tức giận hay không?” Cơ Nhi cố ý đem đầu nhỏ tiến đến bên tai hắn nhẹ giọng nỉ hoặc nói.

“Không biết xấu hổ!” Liễu Kim Tinh nhin không được mắt nàng.

“Ha ha, Cơ Nhi không biết xấu hổ đấy, ngươi tại sao lại đỏ mặt a, không phải là thích Cơ Nhi chứ.” Cơ Nhi cười duyên ngược lên.

“Ngươi mau buông ra, ở trên đường phố còn ra thể thống gì?” giọng Liễu Kim Tinh lạnh như băng, nhưng khuôn mặt tuần tú lại càng ngày càng hồng.

“Ngươi không đáp ứng, Cơ Nhi sẽ không buông, dù sao thì ta cũng không biết xấu hổ.” Cơ Nhi kéo hắn làm nhiều người đi đường chú ý, nhưng lại tưởng là vợ chồng son cãi nhau, mọi người đều che miệng cười trộm rồi đi.

“Mau buông tay, ta đáp ứng là được!” khuôn mặt Liễu Kim Tinh đã muốn trở thành màu đỏ thẫm rồi, bởi vì hai người lôi kéo, làm cho bộ ngực nho nhỏ của Cơ Nhi thỉnh thoảng lại ma sát cánh tay hắn, khiến cả người hắn vừa xấu hổ vừa khó nóng.

“Ha ha. Sớm đồng ý không phải tốt sao !” Cơ Nhi buông tay hắn ra, quay người lui lại, không cẩn thận đụng vào một vị nam tử đang ở quầy đồ cổ xem ngọc bội, chỉ nghe ‘choang’ một tiếng, ngọc bội trên tay nam tử rơi xuống đất vỡ tan, làm hắn tức giận ngẩng đầu nhìn về người đụng hắn.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Cơ Nhi cúi đầu nhận sai, hai tay tạo thành chữ thập, hướng về phía trước mặt nam tử cúi bái, bộ dạng rất thành kính, khiến khóe miệng nam tử co quắp.

“Cô nương, ngươi làm vỡ ngọc bội của ta, tính như thế nào đây?” Nam tử mở miệng trước, Cơ Nhi ngẩng đầu nhìn lên, thấy nam tử thật nho nhã, trên người mặc quần áo màu lam sang trọng, hẳn là người giàu có.

“A, thật xin lỗi, ta bồi thường cho ngươi, cái này bao nhiêu tiền?” tay Cơ Nhi sờ túi tiền, nghĩ rằng quán ven đường chắc không quá đắt đi.

“Một vạn lượng!” Nho nhã nam tử còn chưa mở miệng, người đi bên cạnh hắn liền bước lại đây, âm thanh trầm thấp cứng rắn, Cơ Nhi lập tức quay đầu nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng tái đi.

“Long khiếu Thiên, ngươi là cướp sao?” hai hàng lông mày Cơ Nhi liền dựng thẳng, mắt to bốc hỏa trừng khuôn mặt tuần tú trước mặt khiến nàng muốn đau nhức.

“Vũ Tuyết Cơ, ngươi rốt cuộc cũng đi ra !” cặp mắt Long Khiếu Thiên thâm thúy hiện lên một tia sáng.

“Ngươi có ý gì?” Cơ Nhi sùng sốt, nhìn về Liễu Kim Tinh, phát hiện hắn vẫn đứng bất động ở nơi đó, phía sau hắn là Long Ngũ đang cười lạnh, mà Liễu Kim Tinh nhìn nàng với vẻ trách cứ, khiến Cơ Nhi biết là mình trời đùa đã khiến cho hắn mất cảnh giác.

“Mang đi!” Long Khiếu Thiên nhìn Long Thất ở bên kia lạnh lùng nói.

“Vâng, bảo chủ!” Long Thất lập tức kéo cánh tay của Cơ Nhi.

Cơ Nhi suy nghĩ một chút, lập tức thoát thân bỏ chạy, còn lớn tiếng hô: “Cứu mạng a, Long Khiếu Thiên cường đoạt dân nữ!” Âm thanh chói tai kia kinh thiên động địa, nhất thời tất cả mọi người trên đường đều nhìn về phía Cơ Nhi đang chật vật chạy trốn.

Long Thất khoe miệng vừa kéo, nhất thời phi thân lên, nhanh chóng ra tay điểm huyết đạo ở sau lưng Cơ Nhi.

“A, sắc lang a!” Cơ Nhi dự cảm là Long Thất sẽ từ phía sau bắt nàng, lập tức xoay người lại, đem ngực đầy đặn của chính mình chìa về tay hắn.

Long Thất điểm trúng nơi mềm mại một cái, thân thể cứng lại, lập tức rút tay về, khuôn mặt đỏ bừng.

“Wow, phi lễ tiểu cô nương a, nam nhân này thật là...” Trong đám đông lập tức có người vì Cơ Nhi bắt bình.

“Nam nhân chết tiệt, ở trên đường còn dám phi lễ tiểu cô nương, thật đáng đánh đòn, mọi người mau đánh hắn!” Có một phụ nữ trung niên lập tức quát to lên, khiến cho các nữ nhân khác đồng tình, nhất thời có một đám nữ nhân vung nắm tay hướng về Long Thất nên hắn chỉ có thể xoay người chạy.

Cơ Nhi thừa dịp hỗn loạn chui vào phía dưới quầy bán quạt, lộ ra cái đầu nhìn lên Liễu Kim Tinh, phát hiện hắn cũng sốt ruột nhìn nàng, nháy mắt vài cái.

Cơ Nhi biết Long Khiếu Thiên tới bắt nàng, liền giấu đầu nhỏ vào bên trong rèm vải.

“Cô nương, lão phu phải làm ăn, ngươi, ngươi mau ra đi!” Chủ quán gấp đến nỗi đầu chảy đầy mồ hôi.

“Lão bá, ngươi yên tâm, nếu quầy hàng bị phá, bản cô nương sẽ bồi thường!” Cơ Nhi thấy hai chân Long Khiếu Thiên xuất hiện ở phía trước đầu nàng, lập tức vurun một đám đánh xuống ngón chân của hắn.

“A” Long Khiếu Thiên kêu lên một tiếng, một chân nhảy dựng lên, hắn đầu gối nàng có chiều này.

“Vũ Tuyết Cơ, ngươi nhanh ra đây, bằng không đừng trách ta không khách khí với thị vệ của ngươi!” Long Khiếu Thiên nhảy quanh một vòng, nhìn thấy Liễu Kim Tinh đang lo lắng không thôi, lập tức cười lạnh uy hiếp Cơ Nhi.

“Long Khiếu Thiên, ngươi, ngươi thật đề tiện!” Cơ Nhi nhin không được mắng ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tàn Khốc Vô Tình

Long Khiếu Thiên nhìn thấy Cơ Nhi ở dưới quầy bán ngọc chui ra cười lạnh nói: “Đối phó với loại nữ nhân điên như ngươi, không cần dùng giang đồ đạo nghĩa, hừ!” Nói xong kéo cánh tay nàng rồi nhìn Long Ngũ nháy mắt ra dấu bước đi, đầu kia Long Thất bị một đám nữ nhân bao vây, vô cùng thê thảm, khuôn mặt Long Khiếu Thiên càng ngày càng đen.

“Chậm đã!” Cơ Nhi đột nhiên bỏ bàn tay to của hắn ra lớn tiếng nói.

“Ngươi còn muốn giờ trò gì nữa?” Long Khiếu Thiên lại bảo Long Ngũ tặng thêm một quyền vào bụng Liễu Kim Tinh, khiến hắn đau đớn thét lên một tiếng, đôi mắt Liễu Kim Tinh thoáng khó nhìn thấy mặt Cơ Nhi đầy tức giận, khuôn mặt tuần tú lộ ra vẻ lo lắng, hắn cũng không nghĩ Cơ Nhi sẽ vì cứu hắn mà chịu theo, trong lòng có một chút cảm động cùng với tự trách cứ chính mình.

“Ngươi! Khốn nạn!” Cơ Nhi sau khi chửi mắng Long Khiếu Thiên, tay chỉ vào vị nho nhã nam tử vừa mua ngọc bội nói “Hắn cùng đi với ngươi?”

“Đương nhiên không phải, nữ nhân ngu xuẩn! Đi thôi, đừng nói nhiều!” Long Khiếu Thiên khinh bỉ liếc nàng một cái.

Chỉ thấy Cơ Nhi lập tức từ trong túi tiền lấy ra chút ngân lượng, đi đến vị nam tử đứng sau quán ngọc bội nói: “Công tử, thật ngại quá, vừa rồi làm vỡ ngọc bội của ngươi, nơi này có chút bạc, coi như là Cơ Nhi bồi thường cho ngươi, có đủ không?” Cơ Nhi đưa hắn hai mươi lượng, sau đó đưa lên đôi mắt to đầy hối lỗi nhìn vị nam tử nhẹ nhàng khoan khoái trước mắt.

“Đủ rồi, đủ rồi! Cảm ơn cô nương!” Nam tử cười nhạt, không khách sáo tiếp nhận bạc, sau đó đưa cho chủ quán ngọc bội.

“Đi thôi, nam nhân chết tiệt!” Cơ Nhi sau khi cười dịu dàng với hắn, xoay người đi đến bên cạnh âm lãnh Long Khiếu Thiên bực tức nói.

“Ngươi! Ngươi đừng có mà mạnh miệng, ta không tin không trị được ngươi! Đi!” Long Khiếu Thiên tức giận đến cả người phát run, thô lỗ kéo cánh tay ngọc của nàng đi lên phía trước, Long Ngũ lập tức lùi Liễu Kim Tinh về mặt sốt ruột đuổi theo.

Bốn người rời đi, nam nhân đứng trước quán ngọc bội liền ngẩng đầu nhìn về cửa sổ lầu hai đối diện, hai mắt hiện lên tia sáng, nơi đó che khuất một bóng đen.

Cơ Nhi cùng Liễu Kim Tinh bị đưa đến Xuân Hương Viện, từ cửa hông vào tránh khách nhân tìm hoan mua vui, trực tiếp đi vào một gian sương phòng lớn, Long Khiếu Thiên dùng lực đẩy Cơ Nhi vào, Cơ Nhi lao đảo rồi ngồi xuống đất, chân bị trật, đau đến nàng kêu thảm một tiếng, lập tức ôm lấy chân bị thương.

“Tiểu thư!” Bị đẩy mạnh lên từ phía sau, Liễu Kim Tinh được giải á huyết liền la lớn, trong mắt tràn ngập lo lắng, nhưng vô công của hắn vẫn bị chế ngự không thể động dậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy đau đớn của Cơ Nhi, trong lòng tức giận vô cùng, phần nộ trùng Long Khiếu Thiên.

“Long Khiếu Thiên, ngươi đường đường là một bảo chủ đứng đầu, mà lại đi bắt nạt nữ nhân sao?” Liễu Kim Tinh không thể chịu được nữa.

“Bốp!” Liễu Kim Tinh mắng nhiếc đôi lấy một cái tát mạnh từ Long Ngũ, máu tươi từ khóe miệng Liễu Kim Tinh trượt xuống, khiến lòng Cơ Nhi đau nhói, chỉ thấy nàng bật người chống chân đứng lên, khắp khiêng đi đến trước mặt Long Ngũ hung hãn nhìn chòng chọc hắn, nghiến răng, nghiến lợi nói: “Ngươi muốn đánh thì đánh ta, hắn chỉ là thị vệ của ta! Chuyện này không liên quan đến hắn!”

“Bốp!” Long Ngũ cười lạnh một tiếng, không hề lưu tình đi tới phát nàng một cái tát, Cơ Nhi bị đánh lại đổ nhào trên mặt đất, nhưng mà nàng không la, chỉ lạnh lùng nhìn Long Khiếu Thiên đang chế giễu, âm thanh lạnh nhạt nói: “Ta hối hận lúc trước đối với ngươi nhân từ, hôm nay tốt nhất là ngươi nên giết ta đi, bằng không một ngày nào đó, ta sẽ khiến cho ngươi sống không bằng chết!” trong mắt Cơ Nhi tràn ngập hận ý.

Long Khiếu Thiên sững sờ, giật mình nhìn về mặt hiện tại của Cơ Nhi, đó căn bản không phải về mặt của một tiểu nữ nhân mười bốn tuổi, có điều hắn không quan tâm, lập tức tùy tiện cười khẩy nói: “Ha ha ha, phải không? Giết ngươi không phải là rất lợi cho ngươi sao, ta Long Khiếu Thiên chưa từng bị một nữ nhân sỉ nhục qua như thế, ngươi cho là chết đi có thể bồi thường sao? Ha ha ha, nghĩ hay lắm!”

“Ngươi chẳng lẽ không sợ Quốc Cữu Gia và Cữu Vương Gia hay sao?” Cơ Nhi trầm tĩnh nhìn hắn, đau đớn dưới chân cùng trên mặt làm cho trán nàng chảy mồ hôi, khuôn mặt Liễu Kim Tinh ở bên cạnh xiết chặt, toàn thân lạnh như băng, hắn không thèm nhắc lại, bởi vì hắn sợ liên lụy đến Cơ Nhi, nàng lại có thể che chở hắn như vậy khiến cho hắn không thể tin nổi, trước giờ hắn vẫn nghĩ các cô nương kỹ viện bạc tình, nhưng hắn biết mình sai lầm rồi, cho nên hắn đau lòng.

“Ha ha ha, núi cao hoàng đế còn xa, hơn nữa ngươi không thắc mắc vì sao Quốc Cữu Gia đã lâu rồi không tới Phiêu Vũ Viện hả?” khóe miệng Long Khiếu Thiên hiện ra nụ cười tà ác.

“Ngươi? Ngươi đã làm gì hắn? Chẳng lẽ ngươi không muốn sống nữa!” trong lòng Cơ Nhi kinh hãi, Long Khiếu Thiên quá mức to gan lớn mật.

“Ha ha ha, mạng đương nhiên là muốn, Quốc Cữu Gia nha, ta đã phái người chiếu cố hắn chu đáo, ngày mai sẽ trở về kinh, ngươi cho là hắn có thể bảo vệ ngươi hay sao? Một nữ tử kỹ viện thấp kém, lại có thể kiêu ngạo đến như vậy, nói ngươi thông minh ngờ đâu lại ngu ngốc đến thế, bài học từ từ tỷ ngươi còn chưa đủ sao?” Long Khiếu Thiên nhả từng chữ tựa như kim châm, đâm vào trái tim của Cơ Nhi.

Cơ Nhi trầm mặc, nàng biết mình nghĩ rất đơn giản, Long Khiếu Thiên có được địa vị cùng thân phận như ngày hôm nay, hẳn nhất định có chỗ hơn người, mà chính mình lại xem nhẹ hắn cho nên người thất bại chính là mình.

“Bảo chủ, giờ xử lý hai người này như thế nào?” Long Ngũ ra tiếng hỏi.

“Nàng không phải là con át chủ bài của Phiêu Vũ Viện sao? Phế chân nàng đi! Xem nàng còn nhảy múa được không, nên ngoan ngoãn hầu hạ nam nhân đi! Giả bộ thanh cao cái gì! Hừ” Đột nhiên Long Khiếu Thiên sắc bén nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Cơ Nhi, tàn khốc nói.

Cơ Nhi đột nhiên ngẩng đầu, hoảng sợ nhìn nam nhân vô tình trước mắt, dù sao cũng không ngờ rằng hắn độc ác như vậy.

“Không, không, ngươi không thể làm như vậy!” Cơ Nhi sợ hãi, chân của nàng nếu phế đi, thì nàng sống còn có nghĩa lý gì, cho nên nàng hoảng sợ kêu to lên.

“Vì cái gì ta không thể làm như vậy? việc mà Long Khiếu Thiên ta muốn làm không ai có thể ngăn cản!” Long Khiếu Thiên đứng dậy, đường hoàng nói không chút cảm xúc

“Không, không cần, van ngươi, là ta sai, cầu ngươi, ta thích nhảy múa, ngươi không thể tàn nhẫn như vậy, ngươi muốn đánh vào đâu cũng được, chỉ xin ngươi đừng lấy đi niềm vui của ta.” Cơ Nhi đầu hàng, nước mắt trong suốt rơi xuống, đáng thương vô cùng nhìn Long Khiếu Thiên khẩn cầu.

“Ha ha ha, ngươi hiện tại đã biết sai lầm rồi sao, lúc trước ngươi kiêu ngạo như thế nào ngươi biết không? “Long Khiếu Thiên đi đến trước mặt nàng, nửa ngồi xuống, bàn tay to hung hăng bóp cầm Cơ Nhi, nghiến răng, nghiến lợi nói.

“Là ta không đúng, là ta có mắt như mù, Long bảo chủ đại nhân đại lượng, tha cho Cơ Nhi, Cơ Nhi bằng lòng làm trâu làm ngựa!” hiện tại điều duy nhất Cơ Nhi cần làm là bảo vệ chân của nàng, cho nên nàng nhịn!

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Lấy Nhu Thắng Cường

Long Khiếu Thiên nghe Cơ Nhi cầu xin tha thứ, nhất thời tự miễn cười như điên, thậm chí làm gian sương phòng khẽ chấn động, bàn tay nhỏ bé của Cơ Nhi ở dưới tay áo nắm chặt thành nắm, trong lòng thì nếu hôm nay tránh được nạn này, một ngày nào đó nhất định phải lấy mạng chó của hắn.

“Nữ nhân kia! Bản bảo chủ có hơi khâm phục ngươi, rõ ràng là tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ hận không thể đem ta thiên đao vạn quả(1), ngươi lại có thể cầu xin tha thứ, ha ha ha, đại trượng phu cơ được giận được, ngươi quả là một nữ trung hào kiệt.” Long Khiếu Thiên xác thực đối với Cơ Nhi rất tán thưởng, rõ ràng thấy nàng toàn thân tràn ngập hận ý lại có thể quỳ gối cầu xin tha thứ, một nữ tử như vậy e rằng khó gặp.

“Nhưng mà Long Khiếu Thiên ta chưa bao giờ mềm lòng với kẻ địch, phải biết rằng thả hổ về rừng, tai họa về sau không lường được, huống chi nữ nhân dám yêu dám hận như ngươi, bản bảo chủ cũng không muốn mạo hiểm, Long Ngũ, phẩy hai chân của hai người này rồi quăng ra ngoài, để xem bọn hắn về sau kiểu ngạo kiều gì, các ngươi cứ ngồi đó trông chờ Hồng mỵ mỵ vẫn còn thu các ngươi đi, ha ha ha.” Long Khiếu Thiên nói xong lại cuồng vọng cười to, ý cười kia không hề có lo lắng, chỉ có tàn nhẫn.

“Ngươi, đồ súc sinh! Làm hại Vũ Gia của ta tan cửa nát nhà không nói, hiện tại còn muốn giết người diệt khẩu. Vũ Tuyết Cơ ta cho dù có thành quý cũng không bao giờ buông tha cho ngươi!” Cơ Nhi hiện tại thấy khăn cầu vô dụng, nhất thời không hề bận tâm đứng dậy mắng to, chết cũng muốn mang mười tám đời tổ tông của hắn ra mắng.

“Im miệng! Ta đã nói rồi, việc này ta căn bản không biết, Vũ Gia các ngươi suy tàn cũng không phải do ta gây nên, nữ nhân như ngươi chỉ biết ngậm máu phun người, nói năng bậy bạ, ngươi vì cái gì mà không đi điều tra cho rõ rốt cuộc có phải Vân Thiên Bảo của ta làm hay không!” Long Khiếu Thiên làm sao có thể chịu tội oan uổng, khuôn mặt tuần tú lập tức trở đỏ rồi gầm lên với Vũ Tuyết Cơ.

“Nói cho cùng, ngươi phẩy chân của chúng ta đi, ta làm thế nào đi điều tra, thế nên lòng ta càng có sơ sớ để hoài nghi, lần đó sao ta lại có thể bảo Quốc Cửu Gia tha cho ngươi! Mở ra một đường cho ngươi! Ngươi lại lật mặt, cư nhiên tâm địa độc ác như thế, đây không phải là có tật giật mình là cái gì!” Cơ Nhi lại nắm bắt thêm một cơ hội.

“Bảo chủ! Đừng nghe nữ nhân điên này dong dài, quăng ra là tốt rồi!” Long Ngũ không kiên nhẫn, tay chuẩn bị phẩy đi hai chân Liễu Kim Tinh.

“Không, dừng tay!” Cơ Nhi lập tức cổ nén đau đón đứng lên xô Long Ngũ ra, khuôn mặt nhỏ nhắn biến xanh đi vì đau đớn, miệng vội vàng kêu “Chuyện này không liên quan đến Kim Tinh, hắn là thị vệ mà Cửu Vương Gia để lại cho ta, ta không thể để cho hắn theo ta chịu tội!” Cơ Nhi hoảng sợ vô cùng, nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Liễu Kim Tinh đã lạnh đến cực điểm, thống khổ nói “Kim Tinh, là ta hại ngươi, ta xin lỗi!” Nói xong nước mắt liền tràn ra dàn dụa.

Liễu Kim Tinh trong lòng co thắt từng cơn, đây là lần đầu tiên Cơ Nhi gọi hắn là “Kim Tinh”, hắn bỗng cảm thấy tiếng gọi này nghe thật hay, nhìn thấy tiểu nữ nhân che chở hắn như vậy rốt cuộc không thể bình tĩnh.

“Nữ nhân, đừng khóc, ngươi không phải rất kiên cường sao?” Ta không sao, chỉ là một đôi chân mà thôi, không có gì đáng sợ cả, ở trong lòng ta ngươi luôn luôn là một nữ nhân đặc biệt, cho nên đừng khóc.” Liễu Kim Tinh nói xong, đôi mắt tràn ngập đau lòng nhìn Cơ Nhi.

Câu nói của Liễu Kim Tinh làm cho Cơ Nhi đột nhiên tỉnh ngộ, nàng sao lại quên mình là một nữ nhân chứ, nhu có thể khắc cương, đó là định luật không bao giờ thay đổi của tự nhiên, nàng phải cứu lấy chính mình, phải cứu lấy Kim Tinh.

“Ha ha ha, không nghĩ đến hai người các ngươi sắp chết rồi lại có thể nói chuyện yêu đương, bội phục, quả nhiên không giống người thường” Long Khiếu Thiên châm chọc nhìn hai người, không biết tại sao hắn lại đồng cảm với Liễu Kim Tinh, tiểu nữ nhân này quả thật rất đặc biệt.

“Long bảo chủ, Cơ Nhi mới mười bốn tuổi, thân vẫn còn nguyên vẹn, nếu như Cơ Nhi nguyện ý thế này thì sao?” Cơ Nhi chịu đau chậm rãi đứng lên đi về phía Long Khiếu Thiên, sau đó hai tay đưa lên đầu vai mình đẩy một cái, quần áo trượt xuống, lộ ra da thịt trắng bóng như tuyết, bầu ngực xinh đẹp phía trước phập phồng, hai khối chu quả hồng nhạt ngậy ngậy mê người kích thích tâm mắt của Long Khiếu Thiên.

“Xin ngươi tha cho Kim Tinh, Cơ Nhi nguyện ý lấy thân trong sạch hầu hạ ngươi!” Cơ Nhi nước mắt khô cạn, một đôi mắt to trắng tắp nhìn vào cặp mắt u ám thâm thúy của Long Khiếu Thiên.

“Cơ Nhi, ngươi điên rồi, ngươi không thể như vậy, mau kéo quần áo lên!” Liễu Kim Tinh tức giận gào thét, tim của hắn ức chế đau đớn, Cơ Nhi vì hắn làm như vậy, hắn còn có thể xem là một nam nhân hay sao?

“Long Ngũ, kéo hắn ra ngoài trước đã!” tầm mắt Long Khiếu Thiên từ trước ngực Cơ Nhi trở lại nhìn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kiên cường, không thể phủ nhận, hắn bị nữ nhân này cảm động. Hắn không tin được một nữ nhân vì thị vệ thấp kém mà trả giá thứ quý nhất của nàng.

“Không, không! Cơ Nhi, ngươi không thể làm như vậy! Không!” Liễu Kim Tinh phần nộ gào thét, nhưng thân ảnh Cơ Nhi ngày càng xa, mà nàng cũng không quay đầu lại nhìn hân.

Trong sương phòng lớn giờ chỉ còn lại hai người Long Khiếu Thiên cùng Cơ Nhi, Cơ Nhi không chớp mắt nhìn Long Khiếu Thiên đi đến gần nàng, sau đó thân thể không khỏi lay động, nàng nhớ đến cảnh Lâm Tiêu Tuyết trước kia bị Lương Thiếu cường bạo, hai tròng mắt dần dần lộ ra sợ hãi.

Đôi mắt Long Khiếu Thiên u ám lưu luyến tại bộ ngực mê người của nàng, yết hầu nuốt vài cái, đột nhiên ôm lấy Cơ Nhi, đi tới giường lớn khắc hoa trong phòng.

[1] Thiên đao vạn quả (千刀万剐): chém nghìn vạn nhát đao, chết không toàn thây

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Nữ Nhân Của Ta

Long Khiếu Thiên vốn không phải là một người ham sắc đẹp, lúc trước cũng không thật sự muốn Cơ Nhi, chỉ là muốn hù dọa nàng, nhưng nhìn thân hình ngây ngô non nớt trong ngực lại dễ dàng khơi dậy dục hỏa của hân, suy nghĩ một chút, liền đem Cơ Nhi đang kinh hoàng ném lên giường, cả thân thể cường tráng liền bao trùm lên.

“A” Cơ Nhi lập tức bật dậy kêu thảm thiết.

“Sao! Ta còn chưa có chạm vào ngươi, ngươi đã đau đến như vậy?” khuôn mặt Long Khiếu Thiên siết chặt nhìn bộ mặt trắng bạch của Cơ Nhi, trên trán nàng mồ hôi chảy xuống, làm cho hân cảm thấy hơi chói mắt.

“Chân của ta, đừng, đừng đè nặng!” Hóa ra do chân bị thương của Cơ Nhi bị chân thon dài của Long Khiếu Thiên đè ép.

Long Khiếu Thiên lập tức nghiêng người một cái, tay chống người dậy, nhìn thấy chân Cơ Nhi xanh tím kinh khủng, vết thương sưng phù muốn đòi mạng.

“Xứng đáng!” Long Khiếu Thiên nghĩ đến nàng lúc vào cửa, nhất thời châm biếm một tiếng, quay đầu nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn thống khổ của Cơ Nhi, trong lòng có hơi không thoải mái.

“Ngươi!” Cơ Nhi tức giận, lập tức mất mớ to trùng nam nhân đáng giận đến cực điểm kia, tâm hân không hề có chút đồng cảm nào.

Long Khiếu Thiên mặc dù ngoài miệng châm biếm Cơ Nhi, nhưng không có đề tiếp lên thân hình nhỏ gầy của nàng, một đôi mắt sáng chậm rãi đi xuống trước phần ngực non mềm, xinh đẹp của Cơ Nhi, thỉnh thoảng đưa tay muốn mặc áo của mình vào

“Sao vậy, không phải nói muốn hầu hạ ta sao?” Long Khiếu Thiên nhướng mi, bàn tay to bắt lấy hai tay của Cơ Nhi, không cho nàng đem cánh đẹp che khuất, con ngươi đen càng thêm thâm thúy, u ám, hân cảm thấy thật kỳ quái, tiểu nữ nhân này làm sao lại có thể dễ dàng khơi gợi dục vọng của hân ?

“Buông ra!” Hai tay Cơ Nhi dẩy gựa, ” Ngươi muốn cũng được, nhưng hy vọng ngươi nói chuyện phải giữ lời, sau đó phải thả ta cùng Kim Tinh.” Cơ Nhi nói xong bị ai nhắm hai mắt lại.

“Ha ha ha ! Ta cũng không nói sẽ thả các ngươi, mà là bỏ qua cho chân của các ngươi, Vũ Tuyết Cơ, Long Khiếu Thiên ta không thiếu nữ nhân, tuy nhiên vừa nhỏ tuổi vừa ác như ngươi thì đúng là chưa hưởng qua, nhưng mà nhớ kỹ về sau, ngươi chính là nữ nhân của Long Khiếu Thiên ta, sau này phải theo ta về Vân Thiên Bảo” Long Khiếu Thiên nói xong, ghé đầu thấp xuống, môi bạc lập tức khê hôn da thịt trước ngực của Cơ Nhi, thân thể hân có chút khẩn cấp.

“Cái gì! Thân xác ta đều giao cho ngươi, ngươi còn muốn ta tới làm gì, ngươi phải thả ta cùng Kim Tinh trở về! Bằng không không làm!” Cơ Nhi nhất thời mở mắt ra phản kháng nói.

“Vậy ngươi muốn gãy chân?” hai mắt Long Khiếu Thiên nhú lại, hiện lên lãnh quang.

“Ngươi, đồ vô sỉ!” Cơ Nhi tức giận đến cả người phát run, trên mặt cùng dưới chân đau đớn cùng sự tủi thân trong lòng khiến nước mắt chảy xuống.

Một bàn tay to của Long Khiếu Thiên sờ lên một bên bầu ngực nhỏ non nớt khéo léo của Cơ Nhi chậm rãi vuốt ve, trong đầu Cơ Nhi rất sợ hãi, cả người kịch liệt run rẩy, làm cho Long Khiếu Thiên nhíu mi, mình không hề thô bạo, sao nàng ta lại sợ tới vậy?

“Nữ nhân, nếu như không muốn đau thì ngoan ngoãn một chút!” Long Khiếu Thiên nhìn khóe mắt đầy nước mắt của nàng, hai hàng lông mày càng thêm nhíu chặt, trong lòng có chút rối rắm, nhưng người hân bây giờ đã sung lên khiến hân không nghĩ buông tha cho tiểu nữ nhân này.

“Xin, xin người nhẹ một chút...” Cơ Nhi không dám trợn mắt, nhưng sợ hãi trong đầu vẫn dần lên từng đợt, từng đợt kéo tới, nàng biết phản kháng là vô dụng, nhưng nàng không thể ức chế sợ hãi, sợ đến nỗi không thể không mở miệng khẩn cầu Long Khiếu Thiên.

Long Khiếu Thiên cảm thấy Cơ Nhi có chút kì quái, nhìn trán nàng đỏ mồ hôi cùng với nước mắt xen lẫn vào nhau, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy hoảng sợ, không biết vì sao trong lòng có chút nín thở.

“Nữ nhân, người có bệnh phải không?” Long Khiếu Thiên cảm thấy không thích hợp, mình còn chưa có chạm vào nàng, hơn nữa đây là nàng tự nguyện hiến thân, vì cái gì lại sợ đến như vậy.

Cơ Nhi chậm rãi mở đôi mắt to bị mồ hôi che dấu, đáng thương nhìn Long Khiếu Thiên nói: “Ta, ta sợ, rất sợ, cầu người, nhẹ một chút.” Thân thể nàng không ngừng run run.

Long Khiếu Thiên nhìn nàng hai mắt to hoảng sợ, dục vọng nơi thân thể hoàn toàn bị tắt, hẳn tuy rằng rất muốn nàng, nhưng mà chuyện cưỡng bạo nữ nhân hẳn chưa từng làm, lập tức đứng lên, thanh âm lạnh như băng nói “Người đứng lên đi, ta không muốn người nữa!”

“A, thật, thật sự? Vậy chân của ta cùng Kim Tinh?” Cơ Nhi trong lòng vui vẻ, lập tức đứng lên, quần áo còn lại trên người tuột xuống, cảnh đẹp bại lộ trước mặt Long Khiếu Thiên.

“Người đừng nghĩ là ta sẽ bỏ qua cho người! Cho dù hiện tại ta không chạm người, người vẫn nợ ta, từ nay về sau người chính là nữ nhân của ta! Phải ngoan ngoãn theo sát ta!” Long Khiếu Thiên không biết vì sao, trong lòng tựa hồ không muốn buông tha tiểu nữ nhân này.

“A! Vì, vì cái gì, người, người không phải là chê ta phiền sao, không chê ta không phân rõ phải trái sao? Chuyện của chúng ta còn chưa có kết thúc đâu!” Cơ Nhi thấy hắn vẫn nhìn chằm chằm ngực của mình, vội vàng mặc quần áo vào, không biết vì sao, Long Khiếu Thiên không chạm nàng khiến mối hận trong lòng nàng giảm đi rất nhiều.

“Người còn dám kiêu ngạo? Tin hay không ta lập tức muốn người!” Long Khiếu Thiên thật sự bội phục dũng khí của nàng.

“A, không, đương nhiên không phải, Long, Long Bảo Chủ, người có thể đem Kim Tinh thả ra không, ta, ta theo người là được rồi!” Cơ Nhi lập tức lấy lòng, trong lòng nghĩ bây giờ chính mình không thể đầu lại hắn, không nên tự chuốc lấy khổ, tin tưởng một ngày nào đó sẽ đem tên nam nhân đáng giận này dẫm nát dưới chân.

“Đừng nói nhiều! Đứng lên, chúng ta quay về Vân Thiên Bảo!!!” Long Khiếu Thiên không rảnh cùng nàng cò kè mặc cả, giận trừng nàng một cái rồi xoay người chuẩn bị rời đi.

“Khốn nạn!” Cơ Nhi nhìn không được mắng ra tiếng, mà Long Khiếu Thiên sau khi nghe được lập tức giận dữ quay người lại.

“Người vừa nói cái gì?” Long Khiếu Thiên bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn nàng, nghĩ thầm rằng mình đúng là suy nghĩ viễn vông, nữ nhân này làm sao có thể nghe lời?

“Không, không có gì, Long Bảo Chủ, người anh minh thần võ, hào khí tận trời, kính nể của ta dành cho người giống như nước sông cuộn cuộn, liên miên không dứt a. Hi...” Cơ Nhi nhìn hắn tức giận nhất thời cười mỉa, chậm rãi xuống giường, dưới chân sưng đau làm cho nàng hé miệng, nếu cùng hắn trở về Vân Thiên Bảo, chỉ sợ chân mình cũng sớm phế đi.

Khóe miệng Long Khiếu Thiên co quắp, lạnh lùng nhìn Vũ Tuyết Cơ thống khổ ở mép giường, nhưng mà khuôn mặt nhỏ nhắn sưng đỏ lại bày ra bộ dạng lấy lòng hắn, không biết tại sao, hắn lại muốn cười. Trong lòng nghĩ, không biết trong đầu nàng có những thứ cổ quái gì.

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Long Khiếu Thiên nghiêng đầu sang một bên, lập tức gầm lên “A!” Sau đó phi thân nhảy ra ngoài cửa, đuổi theo bóng đen phía trước.

Cơ Nhi kinh hoàng ngẩng đầu lên, chỉ thấy có ba cái ngân châm phóng tới nàng, “A” Tốc độ quá nhanh, khiến nàng căn bản không kịp né, ba cái ngân châm trực tiếp cắm vào bả vai khiến nàng đau kêu thảm thiết, trong lòng tức giận mắng: Long Khiếu Thiên, đồ chết tiệt! Châm này vốn bắn vào hắn.

“Cô nương, người không sao chứ!” Một giọng nam vang lên, Cơ Nhi lại ngẩng đầu, chỉ thấy một vị nam tử mặc hắc y che mặt tốc độ cực mau chạy vào, ôm lấy Cơ Nhi rồi phi thân ra, Cơ Nhi sợ tới mức không dám thở mạnh, nhưng mà nàng biết vị nam nhân này đến cứu nàng, vội vàng la lên “Đại hiệp, người có thể cứu thị vệ của ta được không?”

“Đừng lo lắng, đã có người cứu đi rồi.” Giọng nói của hắn mềm nhẹ, rất êm tai.

“A, vậy là tốt rồi, cảm ơn, cảm ơn, đau chết ta.” Toàn thân Cơ Nhi không có chỗ nào là không đau.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Nho Nhã Công Tử

Hắc y nam tử thấy nàng vô cùng đau đớn, liền khẽ nói: “Cô nương, thứ lỗi.” Rồi điểm huyết ngủ của nàng, ở trên nóc nhà nhảy vài cái lên xuống, sau đó rất nhanh tiến vào một biệt viện.

Chờ Cơ Nhi tỉnh lại, nhìn thấy đầu tiên chính là đôi mắt sâu thẳm đầy lo lắng của Liễu Kim Tinh.

“Kim Tinh?” Cơ Nhi chớp mắt, sau đó phát hiện người trước mặt thật đúng là Liễu Kim Tinh, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức cười kinh ngạc la lên: “Cuong thì, thật là người rồi, người không sao chứ?”

“Tiểu thư, ta không sao.” Trong lòng Liễu Kim Tinh cảm động sâu sắc, nhưng hắn không phải là người biết cách biểu đạt tình cảm, cho nên trả lời vẫn lạnh như băng.

“Không có việc gì là tốt rồi, làm ta sợ muốn chết, đúng rồi, đây là chỗ nào? Người hắc y cứu chúng ta đâu?” Cơ Nhi vừa hỏi vừa vịn mép giường định đứng lên, nhưng đau đớn nơi bả vai lập tức khiến nàng nhăn trán, Liễu Kim Tinh tức khắc lấy tay nâng nàng dậy, lấy gối mềm dựng ở phía sau lưng, từ từ cho nàng dựa vào.

“Đây là chỗ ở tạm của Tư Đồ công tử.” vẻ mặt Liễu Kim Tinh vẫn không thay đổi nói. “Tiểu thư, vai cùng chân bị sưng của ngươi đã được Nhan công tử bôi thuốc, hắn là thầy thuốc, nói rằng qua vài ngày liền khôi phục, tiểu thư không cần lo lắng.”

“Tư Đồ công tử? Nhan công tử? Cuong thì, ngươi đang nói ai? Chính là người đã cứu chúng ta sao?” Cơ Nhi nhìn căn phòng xa lạ, lập tức liên tưởng đến sự việc lúc trước.

“Vâng, đúng là người đã cứu chúng ta.” đôi mắt Liễu Kim Tinh lóe sáng nhìn nàng gật gật đầu.

Liễu Kim Tinh vừa dứt lời, ngoài cửa liền có tiếng vang nhỏ, hắn nhìn Cơ Nhi một cái, rồi đứng dậy đi ra mở cửa.

Cơ Nhi tò mò rướn cổ ra muốn nhìn ân nhân cứu mạng một chút, vừa thấy, mắt to lập tức lộ ra kinh ngạc, nam nhân này không phải là nho nhã công tử ở trước quán ngọc bội hay sao?

“Sao lại là ngươi?” Đôi mắt to linh động của Cơ Nhi tràn ngập ngạc nhiên.

“Tiểu thư, hắn chính là Tư Đồ công tử, người cứu ngươi trở về là hắn.” Liễu Kim Tinh lập tức giới thiệu nói.

“A, là ngươi a, trách không được âm thanh có điểm quen thuộc, thật sự cảm ơn ngươi.” Cơ Nhi lập tức cười nói.

“Ha ha, Cơ Nhi cô nương không cần khách khí, tại hạ là Tư Đồ Dật, vừa rồi thật ngại quá, ngân châm của bằng hữu tại hạ vừa rồi đã khiến cô nương bị thương, hiện tại đỡ nhiều chứ?” Tư Đồ Dật mỉm cười, tao nhã nhìn Cơ Nhi hỏi.

“Tư Đồ ca ca không cần khách khí, Cơ Nhi cảm tạ còn không kịp đâu, nếu như không nhờ các ngươi cứu giúp, chỉ sợ Cơ Nhi cũng bị tên hỗn đản kia bắt đem về Vân Thiên Bảo hầu hạ hắn. Đúng rồi, các ngươi có thù oán tên hỗn đản kia sao?” Cơ Nhi thật không rõ, bởi vì nàng biết bọn họ giúp đỡ nhất định không phải do sắc đẹp của chính mình.

“Vâng, ân oán cá nhân, vốn không nghĩ sẽ đã đảo kinh xà, nhưng mà nhìn thấy Cơ Nhi cô nương bị hắn bắt đi, cho nên mới nhất thời quyết định. Cơ Nhi cô nương gan dạ sáng suốt làm cho tại hạ rất bội phục. Ha ha.” Tư Đồ Dật cười đến như gió thoảng mây trời, khiến cho Cơ Nhi nhìn hắn rất thoải mái, tuy Tư Đồ Dật không giống như Liễu Kim Tinh ngũ quan tuấn tú mỹ nam tử, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác rất thuận mắt, một người là tuấn mỹ lạnh như băng, người còn lại thì mỉm cười nho nhã, không tranh sự đời.

“A, hắc, hắc, Tư Đồ ca ca cười rồi. Đúng rồi, vị bằng hữu kia của ngươi đâu, để Cơ Nhi có thể cảm ơn hắn.” Cơ Nhi nghĩ đến cảnh mình đang đá như vậy bị nho nhã nam tử thấy, thật sự có chút xấu hổ.

“À, hắn đi bốc thuốc cho Cơ Nhi cô nương rồi, chân của ngươi sưng phù rất to, trên người hắn không có sẵn nhiều dược, sợ ngày mai lại càng đau, cho nên đi mua thuốc thêm, hắn là sắp trở về.”

“A, thật sự là cảm ơn các ngươi.” Trong lòng Cơ Nhi có chút cảm động, hai người này vốn không quen biết, lại chịu ra tay cứu giúp, rồi còn giúp mình chữa thương, điều này khiến cho hảo cảm của nàng đối với hai người này lại càng lớn.

“Ha ha, không cần khách khí, địch nhân của Long Khiếu Thiên đều là bằng hữu của chúng ta.”

“Đúng thế, Long Khiếu Thiên là tên hỗn đản, đau chết mất.” Cơ Nhi nhớ đến Long Khiếu Thiên cuồng vọng tự đại, liền hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Tiểu thư, hắn có hay không đối với ngươi.....” Liễu kim Tinh lập tức lo lắng hỏi han, kì thật hắn vẫn muốn hỏi vấn đề này, bởi vì trong lòng hắn rất bất an.

“A, không có, Kim Tinh, ngươi không cần lo lắng, thân của Cơ Nhi vẫn nguyên vẹn, nhưng mà đều bị hắn thấy hết, cũng may hắn vẫn còn chút lương

tâm, bằng không ta sẽ mệt chết mất.” Cơ Nhi cảm thấy rất vui với việc Long Khiếu không xuống tay với nàng lần này.

Tư Đồ Dật mặt đỏ lui từng bước về sau, thầm nghĩ Cơ Nhi cô nương này thật là lớn mật.

“Tiểu thư!” Liễu Kim Tinh cũng nhịn không được khoe miệng run rẩy, nàng sao không thực nữ một chút chứ, trước mặt nam tử xa lạ lại không kiêng kị chút nào, thật làm cho hắn cảm thấy ngượng.

“Á, hắc, hắc, Tư Đồ ca ca, dọa tới người rồi, miệng của Cơ Nhi vốn không đóng lại được, muốn nói cái gì thì phải nói, người đừng để ý, cứ coi như không nghe thấy mấy câu vừa rồi là được.” Cơ Nhi lập tức hiểu rõ ý tứ của Liễu Kim Tinh, đáng tiếc lời nói ra vẫn làm Liễu Kim Tinh trừng mắt một cái.

“Ha ha, Cơ nhi tính tình thẳng thắn, không có việc gì, không có việc gì.” Tư Đồ Dật nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn linh động của nàng lập tức cười nói.

“Tư Đồ ca ca, người đừng kêu ta là Cơ Nhi cô nương, trực tiếp gọi Cơ Nhi là được rồi, đúng rồi, Tư Đồ ca ca, người không ngại Cơ Nhi gọi như vậy chứ.” Cơ Nhi tự ý quyết định, nàng hỏi như vậy thì Tư Đồ Dật đương nhiên không thể lựa chọn.

“Ha ha, không ngại, Cơ Nhi tuổi còn nhỏ như vậy, tại sao lại lưu lạc đến loại địa phương đó?” Tư Đồ Dật nghe Liễu Kim Tinh kể tóm tắt lại, hắn thật ngạc nhiên khi một nữ tử nhìn thanh thuần ôn nhu như vậy lại là cô nương kỹ viện.

“Ai... một lời khó nói hết. . . .” Cơ Nhi đơn giản thuật lại chuyện Vũ Gia gặp phải, cuối cùng tổng kết nói: “Dù sao ta với Long Khiếu Thiên thù đã kết rồi, một ngày nào đó, ta Vũ Tuyết Cơ sẽ bắt hắn đập đầu gọi ta là bà cố. Hừ! Còn có Long ngũ chết tiết kia, đánh ta đau quá, sớm muộn gì cũng cho hắn đẹp mặt.” Cơ Nhi sờ khuôn mặt sưng phù của mình, cảm thấy không đau nữa, nghĩ thâm, nhất định là bọn họ giúp mình bôi thuốc.

“Long Khiếu Thiên cuồng vọng lãnh khốc, giao hoạt vô cùng, Cơ Nhi cần phải cẩn thận a.” Tư Đồ Dật vì nàng lo lắng.

“Vâng, Cơ Nhi biết, người này rất đề tiện, lần sau ta cũng sẽ dùng âm mưu.” Cơ Nhi trong lòng tính toán.

“Cơ Nhi, kỳ thật Long Khiếu Thiên có rất nhiều kẻ thù, sớm muộn gì cũng gieo gió gặt bão, người chỉ là một cái tiểu cô nương, tốt nhất là không nên mạo hiểm.” Tư Đồ Dật chân thành nhìn nàng nói.

“Ha ha, Tư Đồ ca ca đừng lo lắng, Cơ Nhi sẽ không làm ầu, bị một lần đã có kinh nghiệm rồi, hi hi.” Cơ nhi biết chính mình hiện tại chỉ là một cô nương kỹ viện nho nhỏ làm sao có thể đối kháng Long Khiếu Thiên chứ, loại chuyện ngu xuẩn này chỉ có thể làm một lần, thông minh như nàng tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm như thế lần hai.

“Ha ha, vậy là tốt rồi.” Tư Đồ Dật lại mỉm cười.

Đúng lúc này, bên ngoài lại phát ra tiếng gõ cửa.

“Hắn là bằng hữu của ta đã trở về.” Tư Đồ Dật bước nhanh ra mở cửa, Cơ Nhi và Liễu Kim Tinh lập tức liếc mắt nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Ngông Nghênh Cái Gì

Thanh âm êm ái của Tư Đồ Dật truyền vào tai của Cơ Nhi: “Nhan huynh, người đã trở lại, có mua được thuốc không?”

“Có” Một vị nam tử trẻ tuổi mặc áo trắng mang theo mấy bao đồ bước vào, trực tiếp đi tới trước giường Cơ Nhi.

Cơ Nhi giương mắt vừa thấy, trong lòng sùng sốt, nhưng mà khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức lộ ra nụ cười cảm kích, nhìn nam tử tuấn mỹ quá mức kia “Cám ơn công tử cùng Tư Đồ ca ca đã cứu giúp chúng ta.”

Nam nhân này dáng người thon dài, so với Liễu Kim Tinh gầy hơn, tóc dài ngang thắt lưng lại không quấn hết lên, tóc mai thả ra hai bên, trên đầu xuyên một cây trâm ngọc bích. Khuôn mặt tuấn tú như ngọc, hai hàng lông mày như họa, đôi mắt sáng như sao, mũi cao thẳng, môi hồng răng trắng, điều khiến cho Cơ Nhi cảm thấy kì lạ là khi nhìn vào đôi mắt của nam tử này khiến cho người ta lạnh lẽo không dám tiếp cận, nhưng đôi môi đỏ mọng hơi gợi lên, vẻ mặt tựa hồ như biểu lộ ý cười không dễ thấy, khiến người ta cảm giác có chút tà khí, nhìn qua khó quên.

“Tại hạ là Nhan Nguyệt, cô nương không cần khách khí, tại hạ phóng ngân châm bị thương người.” Giọng nam tử cũng thật kì lạ, làm cho Cơ Nhi cảm thấy nhu hòa nhưng rất cứng nhắc, rất khó để đoán là ý tốt hay khó chịu.

“Ha ha ha, không sao, Cơ Nhi biết, ngân châm của người muốn bắn tên Long Khiếu Thiên hỗn đản.” Cơ Nhi đối với hắn vẫn cười nhạt như cũ, tuy rằng hắn thật tuấn mỹ nhưng mà nàng không hề mê trai, cũng biết nam nhân sẽ không thích nữ nhân nhìn hắn chảy nước miếng, huống chi nàng không hề hiểu

biết nam tử tà khí này.

“Ừm, chân cô nương cần bôi thuốc, tại hạ đã mua thuốc rồi, còn lại cô nương cứ cầm đi, nhớ rõ mỗi ngày trước khi ngủ phải đổi thuốc.” Nhan Nguyệt vô cùng tự nhiên ở bên giường ngồi xuống, mở ra túi thuốc, lấy ra một gói sau đó đưa cho Liễu Kim Tinh, khiến cho Cơ Nhi cảm giác hẳn là một thầy thuốc chuyên nghiệp.

“À, được, cảm ơn.” Cơ Nhi lập tức đem chân của chính mình ra, kéo váy dài lên, lộ ra một đoạn da thịt trắng nõn bóng loáng, nhưng mà ở chỗ chân bị thương thì sưng phù xanh tím, dữ tợn không chịu nổi.

Nhan Nguyệt nhìn chân nhỏ tròn bóng của nàng, lại sừng sốt, sau đó kì quái nâng mắt nhìn Cơ Nhi liếc một cái.

“Đúng rồi, Nhan công tử bảo ta Cơ Nhi là được rồi, còn Cơ Nhi có thể gọi người là Nhan ca ca không?” Cơ Nhi căn bản không hề để ý đến chuyện bên trong nàng mặc quần lót tam giác nhỏ, thấy hẳn nhìn nàng, lập tức cười tiếp tục nói.

Nhan Nguyệt trong lòng lại suy nghĩ, nữ tử này lại không mặc tiết lộ, đúng thật là cô nương ở kỹ viện, xem ra cũng không phải là cô nương tốt đẹp gì, hẳn vừa nghĩ vừa mở túi thuốc ra.

“Ồ, có thể, khi bôi thuốc, sẽ có chút đau, người kiên nhẫn một chút.” Nhan Nguyệt không có ngần đầu lên, nhưng mà đôi môi của hắn héch nhẹ vẫn làm cho Cơ Nhi có chút không tự nhiên, nam nhân này dường như không muốn đáp lại nàng, thật là kì quái!

“A. . . .” Cơ Nhi trong lòng khó hiểu, Nhan Nguyệt đã bắt lấy chân của nàng, đau đớn khiến nàng kêu to lên.

“Tiểu thư, người nhịn xuống một chút a.” hai hàng lông mày Liễu Tinh Kim nhíu chặt, tức khắc trấn an nói.

“Ngừng, ngừng, Nhan ca ca, không được, đau chết mất.” Cơ Nhi muốn nhịn cũng không được nâng một chân khác lên, đá văng Nhan Nguyệt ra, nam nhân này xuống tay cũng quá nặng đi.

“Người!” Khuôn mặt Nhan Nguyệt bỗng trầm lại, một tay đầy thuốc mỡ khiến mắt hắn trợn lên trừng Cơ Nhi. Nữ nhân này thật phụ lòng tốt của người khác, tốt xấu gì thì mình cũng là thần y, nàng lại không cảm kích, nhẫn một chút cũng không được.

“Chết, thật sự xin lỗi, thật sự rất đau, ta, ta không có cố ý.” Cơ Nhi đau đến nổi nước mắt đều rơi xuống.

“Tiểu thư, người bị trật chân, nhất định sẽ đau, không bôi thuốc thì sau này không thể nhảy.” Liễu Kim Tinh nhìn khuôn mặt nàng trắng bệch, ngay cả phần vốn sưng đỏ kia đều trắng, biết nhất định nàng rất đau, trong lòng hắn cũng đau theo.

“Ta, ta biết, thật xin lỗi, ta nhịn không được, Nhan ca ca, bằng không người đánh ngất ta đi.” Cơ Nhi thấy khuôn mặt Nhan Nguyệt âm trầm, sợ hẳn sẽ không bôi thuốc cho mình nữa, lập tức tỏ vẻ cầu khẩn đáng thương.

Nhan Nguyệt vừa nghe, khóe miệng co rút, rất nhanh tay liền điểm huyệt ngũ của Cơ Nhi, vội vàng đem thuốc mỡ xoa lên phần chân sưng, Liễu Kim Tinh thấy cả người hắn tỏa ra khí lạnh như băng, biết hẳn đang giận Cơ Nhi,غمغم lại bị nữ nhân đá một cước thì nam nhân nào chịu nổi.

“Cảm ơn Nhan công tử, tiểu thư nàng không cố ý, Kim Tinh thay nàng xin lỗi công tử.” Liễu KimTinh ôm quyền khom người.

“Không cần, ở đây có một lọ Bạch Ngọc Lan, mỗi ngày bôi ở mặt cùng với bã vai của nàng, qua mấy ngày liền khôi phục như cũ.” Nhan Nguyệt từ trong áo lấy ra một bình ngọc nhỏ khắc hoa tinh xảo đưa cho Liễu Kim Tinh.

“Cảm ơn Nhan huynh, lần này thật cảm tạ các người.” Liễu Kim Tinh tiếp nhận bình ngọc, cảm kích không biết nói gì cho phải.

“Ha ha, Liễu huynh người quá khách khí rồi, Cơ Nhi tính tình ngay thẳng, xuất môn bên ngoài, dựa vào bằng hữu thôi, ha ha.” Tư Đồ Dật cười nhạt nói.

“Liễu huynh, Nhan mỗ có vấn đề này muốn thỉnh giáo, không biết có nên hỏi hay không?” khuôn mặt Nhan Nguyệt tức giận hơi buông lỏng xuống, khóe miệng cười tà lại nhếch lên.

“Nhan huynh khách khí rồi, xin cứ hỏi.” mặt Liễu Kim Tinh vẫn lạnh như băng, nhưng khẩu khí đã có chút nhu hòa.

“Liễu huynh võ công cao cường, tại sao lại làm thị vệ của tiểu cô nương này ? Nàng không phải là cô nương ở kỹ viện sao?”

“Không dối gạt huynh, tại hạ là thị vệ của Cửu Vương Gia, Cơ Nhi tiểu thư chính là hồng nhan tri kỉ của Vương gia, cho nên phải tại hạ bảo hộ nàng.”

“Thì ra là thế, vậy tại sao Vương Gia không trực tiếp đem nàng đi?”

“Là Cơ Nhi tiểu thư không muốn đi, nàng tuy là cô nương ở kỹ viện, nhưng nàng giữ mình trong sạch, không muốn trở thành thị thiếp của Cửu Vương Gia, Cửu Vương Gia sợ nàng buồn bình, không muốn có người khi dễ, nên phải tại hạ bảo vệ nàng, lần này thật sự mạo hiểm, đa tạ Nhan huynh cùng Tư Đồ huynh ra tay tương trợ, bằng không tại hạ không còn mặt mũi nào gặp Vương Gia.” Trong lòng Liễu Kim Tinh vẫn sợ hãi.

Nhan Nguyệt vừa nghe, quay đầu về phía tiểu nữ nhân đang ngủ cực không an ổn trên giường, đôi mày nhíu lại, thầm nghĩ, làm thị thiếp của Cửu Vương Gia không phải tốt hơn làm cô nương ở kỹ viện sao, ngông nghênh cái gì? Nàng có phải bị ngốc không ngốc a.

.....

Cơ Nhi tỉnh lại đã là sáng sớm hôm sau, ngoài cửa sổ vang lên tiếng phố xá huyền ảo đã đánh thức nàng, chưa tỉnh ngủ nên nàng tỉnh thần không tốt, tỉnh tỉnh lại càng không tốt, há mồm kêu:” Nơì quái quỷ gì thế này, ờn chết mất! A a a!”

“Ngươi tỉnh?” Trong phòng vang lên giọng nam nhân, một thân áo lam, tóc dài phiêu động Nhan nguyệt chậm rãi đi đến bên giường nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Hòa Nhập Thật Không Dễ

Cơ nhi giặt mình bùm miệng, giặt hết cả mình, hẩn ở trong phòng nàng làm gì vậy?

”Nhan ca ca, ngươi, ngươi ở đây làm gì vậy?” Cơ nhi bị dọa tới cả lăm, đứng nói là hẩn ngồi đây nhìn mình ngủ này giờ nha, cúi đầu nhìn cái mền trên người, rất tốt, hình như không bị đi chuyển.

Nhan Nguyệt nhìn Cơ nhi đang lo sợ, khoe miệng thoáng xuất hiện nụ cười quái dị rồi nói “Ngươi yên tâm, ta vừa vào thôi, Liễu huynh đi sang Phiêu Vũ Viện nói chuyện với Ma ma rồi, ngươi tốt nhất nên ở chỗ này mấy ngày, Long Khiếu Thiên chắc đang tìm ngươi đấy.”

“A, vậy, không làm phiền hai người chứ?” Cơ nhi vừa nghe thì bình tĩnh lại, nhưng mà nàng vẫn cảm thấy Nhan Nguyệt rất kỳ quái, hình như tìm nàng có việc gì.

”Nơi này là khách sạn Long Đình, cách Phiêu Vũ Viện khá gần, ngươi biết chỗ này chứ.” Nhan Nguyệt hơi híp mắt.

“Hóa ra là ở đây, mà sao hai người lại tới nơi này?”

”Ta và Tư Đồ huynh đi theo Long Khiếu Thiên rồi tới đây. Tối hôm qua thấy Long Khiếu Thiên bắt ngươi, thấy hơi kỳ quái, bây giờ đã biết Vũ gia các ngươi cũng bị hẩn khiến cho nhà tan cửa nát” Tối hôm qua Nhan Nguyệt đã biết việc giữa Cơ nhi và Long Khiếu Thiên.

“Thế à? nhà Nhan ca ca cũng bị Long Khiếu Thiên hại sao?” Mắt to Cơ nhi chớp chớp, giờ hiểu rồi.

“Cũng có thể nói như vậy, Cơ nhi, ngươi có muốn báo thù không?” Nhan Nguyệt đột nhiên ngồi xuống bên giường nàng.

”A, Nhan ca ca có ý gì? Cơ nhi đương nhiên muốn báo thù, hẩn đàn kia quá ghê tởm” Cơ nhi nghĩ đến Long Khiếu Thiên ngang ngược lãnh huyết thì trong lòng rất khó chịu.

”Long Khiếu Thiên võ công cao cường, muốn tiếp cận hẩn rất khó, nếu như Cơ nhi thật muốn báo thù, chúng ta có thể hợp tác, nhưng mà Nhan ca ca không chỉ muốn mạng của hẩn, ta còn muốn hẩn cửa nát nhà tan!” đôi mắt Nhan Nguyệt hiện lên một tia sát ý.

“A, có cần tàn nhẫn thế không?” Cơ nhi bỗng thờ hất một cái, chưa từng nghĩ tới giết người, nàng không có gan này, càng không hận đến nỗi vậy, dù sao nàng cũng không phải là Vũ Tuyết Cơ thật.

“Không tàn nhẫn bằng hẩn! Cơ nhi, ngươi có đồng ý giúp đỡ Nhan ca ca không?” Nhan Nguyệt đột nhiên thu hồi khuôn mặt đầy sát ý, nhưng mà đôi mắt nhìn Cơ nhi có ánh nhìn khản cầu ở bên trong.

“Ồ, ta, ta cũng không có biết gì hết, làm sao giúp chứ.” Cơ nhi giờ đã rõ rồi, người này tối hôm qua vẫn tròn mắt với mình, bây giờ lại nói chuyện rất dịu dàng, hóa ra là có mục đích, thật không rõ có phải vì hẩn muốn lợi dụng mình nên mới ra tay cứu giúp, nhưng nàng không hề nghi ngờ Tư Đồ Dật, nam tử nhẹ nhàng nho nhã kia nhìn quang minh chính trực hơn Nhan Nguyệt lãnh diễm tà khí này nhiều lắm.

”Long Khiếu Thiên luôn luôn lạnh nhạt với nữ nhân, nhưng mà hình như hẩn đối với ngươi có hơi khác, Cơ nhi, hay là ngươi trà trộn bên người hẩn, chúng ta nội ứng ngoại hợp, triệt để phá hủy Vân Thiên Bảo” nụ cười tà ác của Nhan Nguyệt càng lúc càng lớn, đôi mắt sáng nhìn Cơ nhi cũng càng ngày càng lóe sáng.

“Á, Nhan ca ca, hình như ngươi hiểu lầm rồi, Long Khiếu Thiên hận không thể ăn ta, nếu ta đi vào Vân Thiên Bảo thì chắc chỉ có làm trâu làm ngựa thôi” Cơ nhi không ngốc tới mức đưa dê vào miệng hổ đâu.

”Cơ nhi, ngươi hi sinh một chút để báo thù cho phụ mẫu, chẳng lẽ ngươi không đồng ý sao?” Khuôn mặt tuấn tú của Nhan Nguyệt chậm rãi tới gần Cơ nhi, giọng nói mềm nhẹ mê hoặc nàng.

”Nhan ca ca, ngươi rõ ràng đang muốn Cơ nhi đi chịu chết, tối hôm qua Long Khiếu Thiên không có dùng sức mạnh với Cơ nhi, nhưng nếu ta tự đưa

mình vào cửa, hấn có thể buông tha Cơ nhi sao?” Mặt Cơ nhi trầm hẳn xuống.

”Cơ nhi, ngươi vốn là cô nương trong Phiêu Vũ Viện, hi sinh nhỏ đó chẳng tính là gì!” Nhan Nguyệt cho rằng Cơ nhi đã ra tiếp khách rồi.

“Chát!” Cơ nhi tức giận đến lập tức tát hấn một cái thật mạnh, không nghĩ tới khuôn mặt tuấn mỹ như thế lại ác độc tới vậy, thật khiến nàng thất vọng.

“Ngươi! Ngươi dám đánh ta?” Nhan Nguyệt không ngờ tới Cơ nhi sẽ đánh hấn, đầu bị đánh nghiêng sang bên, dấu tay hiện rõ trên mặt, đôi mắt sáng nhuộm đầy sát ý.

”Nhan ca ca, Cơ nhi đã nhìn lầm ngươi rồi, cứ nghĩ địch nhân của Long Khiếu Thiên là bằng hữu của mình, nhưng ngươi lại nói ra việc này mà không đo mặt sao? Sẽ không thấy lương tâm bất an sao? Cơ nhi tuy là cô nương kỹ viện, nhưng năm nay mới mười bốn tuổi, vẫn là hoàng hoa khuê nữ chưa trở mặt, ngươi thật quá tàn nhẫn! Ngươi làm như vậy thì có khác gì Long Khiếu Thiên sức sinh kia chứ!” Cơ nhi tức giận đến run cả người.

Đôi mắt Nhan Nguyệt nhìn Cơ nhi tức giận đỏ cả mặt, bỗng nhiên sát ý trong mắt chậm rãi biến mất, còn lại chính là áy náy.

”Xin lỗi, ta, ta quá ích kỷ, ta không biết ngươi còn chưa tiếp khách” Một lúc lâu sau, Nhan Nguyệt đứng dậy, sắc mặt có chút tái nhợt.

Cơ nhi sững sốt, nàng càng không nghĩ hấn sẽ xin lỗi, còn tưởng rằng hấn không giết cũng sẽ đánh lại, xem ra vẫn là người tốt, chỉ là bị thù hận che mờ mắt, Cơ nhi nghĩ thầm thù hận giữa hấn và Long Khiếu Thiên nhất định là sâu như biển.

“Haiz, Nhan ca ca, Cơ nhi biết ngươi có thâm cừu đại hận với Long Khiếu Thiên, nhưng mặc kệ Cơ nhi có phải hoàng hoa khuê nữ hay không, đều là người thì không có phân ra giá trị cao thấp, cô nương kỹ viện thì sao chứ, cũng có mẹ sinh ra, ngươi làm vậy là hạ thấp nhân phẩm của mình rất nghiêm trọng. Nam tử hấn đại trượng phu, sao làm như vậy được? Người như vậy có khác gì cầm thú? Nhan ca ca, thứ lỗi Cơ nhi quá lỗi, Cơ nhi tuy là nữ tử nhưng vẫn có danh dự, cũng muốn được người khác tôn trọng!” Cơ nhi nhìn hấn chăm chú.

”Cơ nhi, xin lỗi, Nhan ca ca sai rồi, ngươi, nghỉ ngơi cho tốt đi, ta đi mua điểm tâm sáng” Nhan Nguyệt chỉ cảm thấy mình không có mặt mũi nhìn nàng, thầm nghĩ trốn đi, cái tát của Cơ nhi thức tỉnh hấn, hấn không biết sao mình bỗng nhiên trở nên vô si như vậy, ngay cả chính hấn cũng tự khinh thường bản thân.

Cơ nhi nhìn bóng lưng chạy trốn vội vã khinh thường, nam nhân này, bị cừu hận đánh choáng váng đầu óc, nhưng mà cũng may hấn biết quay đầu lại, không tới nỗi quá tệ, mà mình hình như lại lên cơn rồi, sao lại kích động thế chứ, kích động là ma quỷ, kích động là ma quỷ.... Cơ nhi ngồi trên giường đan tay vào nhau, nhắm chặt hai mắt tự cảnh cáo bản thân. Một hồi sau, nàng mở mắt thờ dài, haiz, hòa nhập cô đại thật không dễ.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Không Thích Hấn

Ngay lúc Cơ nhi đang cảm xúc dào dạt thì cửa phòng được đẩy ra, Liễu Tinh Kim một thân hắc y cầm một cái bao vải bước vào.

”Tinh Kim, Hồng ma ma nói như thế nào?” Cơ nhi phát hiện gọi hấn Tinh Kim càng thuận miệng hơn so với cương thi.

Liễu Tinh Kim sau khi sững sốt thì lập tức đi tới bên giường, đôi mắt lóe sáng nhìn khuôn mặt Cơ nhi nói “Tiểu thư không cần lo lắng, Hồng ma ma là người thông minh, nàng tự nhiên biết làm thế nào” Trong lòng nghĩ tiểu nữ nhân này rốt cục không gọi hấn cương thi nữa.

“Ừ, Long Khiếu Thiên có tới tìm chúng ta không?” Cơ nhi có chút lo lắng mình sẽ đem phiền phức tới cho Hồng ma ma.

“Có, nửa đêm tới hôm qua có tới, tìm không được thì rời khỏi, cũng không có khó dễ Hồng ma ma, hấn cũng biết không phải người của Phiêu Vũ Viện tới cứu” Liễu Tinh Kim mở bao ra, bên trong đều là quần áo cho Cơ nhi tắm rửa.

“Nói cũng đúng, nhưng mà Tinh Kim nè, ta không thích ở đây, lại càng không thích Nhan công tử, chúng ta vẫn nên trở về thôi, không phải nói nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất sao? Long Khiếu Thiên đã tìm rồi thì sẽ không trở lại” Cơ nhi đề nghị.

Khuôn mặt tuấn tú của Liễu Tinh Kim trầm xuống nói “Nhan công tử đã làm gì tiểu thư sao?” Cặp mắt đen chứa đầy lo lắng cùng ánh sắc bén.

“Thật ra cũng không có gì, nhưng mà hấn muốn ta đi câu dẫn Long Khiếu Thiên, làm nội ứng cho hấn, phá đổ sinh ý của Long Khiếu Thiên” Cơ nhi nhún mày nói, ngoại trừ Liễu Tinh Kim nàng cũng tìm không được người tâm sự.

“Cái gì! Thế khác gì kêu tiểu thư đi chịu chết chứ!” Khuôn mặt Liễu Tinh Kim biến sắc.

“Ta cũng nói như vậy, cho nên sau đó hấn đã xin lỗi rồi, ta thấy hấn cũng không cố ý, có thể là vì có cừu hận quá nặng với Long Khiếu Thiên nhưng

trong lòng ta không được tự nhiên, chúng ta vẫn nên đi thôi, nhiều một chuyện không bằng thiếu một chuyện, chuyện Long Khiếu Thiên chờ Vương gia trở về thì chúng ta gộp lại tính tiếp.”

“Hào, chúng ta trở về, dù sao tiểu viện kia độc lập, tiểu thư chỉ cần không ra ngoài thì không ai biết người đã trở lại” Liễu Tinh Kim trầm tư một chút rồi nói.

“Ừm, vậy đi đi” Cơ nhi ngọ nguậy xuống giường, thế nhưng đau đớn trên đầu vai khiến nàng nhăn mày, lập tức kéo vai áo xuống thấy lỗ ngón chân có màu tím, trong lòng nhất thời kinh hãi, đây là trứng độc sao.

Liễu Tinh Kim thấy nàng không nói gì, lộ ra mảng lớn da thịt, lập tức đỏ mặt quay đầu đi, trong lòng thầm than nữ nhân này không nghĩ mình là nam nhân sao?

“Tinh Kim, người xem xem, đây là không phải có độc sao?” Cơ nhi lo lắng nói.

Khóe miệng Liễu Tinh Kim nhếch lên, không có cách nào đành xoay người, nhìn không chớp mắt ba dấu chân kia “Ngón chân Nhan công tử có độc, nhưng mà hần đã giúp người giải độc rồi, hần cho ta cái này kêu người bôi vào, qua vài ngày sẽ khỏi” Tinh Kim lấy bình bạch ngọc trong lòng ra.

“Trời ạ, thật nguy hiểm” Sắc mặt Cơ nhi trắng bệch, vội vã tiếp nhận bình ngọc, nhưng chỉ dùng một tay thấy rất bất tiện, ngẩng đầu nhìn Tinh Kim nói “Tinh Kim, người giúp ta bôi đi.”

“A, này...” Liễu Tinh Kim đỏ mặt.

”A cái gì mà a, người không phải nam nhân a, sao lẽ mề dài dòng thế, hiện tại là đang cứu người! Lẽ nào người còn nghĩ linh tính gì khác” Cơ nhi mặt trắng không chút máu.

Mặt Liễu Tinh Kim lại càng đỏ hơn, thật ra không muốn nghĩ bậy cũng bị nàng nói tới nghĩ bậy, ánh mắt tự giác chuyển qua chỗ tuyết trắng trước ngực, phát hiện thân thể của chính mình khô nóng hần lên.

”Nhanh lên một chút, chuyện này đâu có gì to tát” Cơ nhi nhìn hần đỏ mặt thì vô cùng bất đắc dĩ, tên này cũng quá tinh khiết rồi.

Liễu Tinh Kim cầm bình bạch ngọc ngồi ở bên giường, đổ ra một ít bột phấn màu trắng trong ở lòng bàn tay, sau đó khẽ run nhìn Cơ nhi, cắn răng, bàn tay to sờ soạn đầu vai trơn trượt của Cơ nhi.

”A, đau quá, người bôi nhẹ chút” Bột thuốc chà mạnh vào vết thương khiến Cơ nhi đau tới nhăn mặt.

“À rồi” Trong lòng Liễu Tinh Kim hết sức khẩn trương, lập tức nhẹ lại động tác, chậm rãi bôi quét, nhưng không biết vì sao tư tưởng hần không thể tập trung, ứng với câu nói kia của Cơ nhi, hần đang nghĩ linh tính.

Tiếng đập cửa vang lên dọa Liễu Tinh Kim nhảy dựng lên, đầu đầy mồ hôi làm cho Cơ nhi cười ha hả nói ”Tinh Kim người sao thế, kinh khủng vậy sao? Há há, có phải đang suy nghĩ linh tính không?”

Đi tới phía sau cánh cửa, Tinh Kim hít sâu vài cái cho bình tĩnh rồi mới mở cửa.

“Liễu huynh, Cơ nhi tình chưa?” Người vào là Tư Đồ Dật phong độ nhẹ nhàng, ôn nhuận nho nhã.

“Tinh, đang bôi thuốc” Liễu Tinh Kim thấy Tư Đồ Dật nhìn hần cổ quái, chỉ sợ hần hiểu lầm liền vội vã giải thích.

“Tư Đồ ca ca tới hà, ơ, không phải Nhan ca ca đi mua điểm tâm sáng sao?” Cơ nhi đã kéo áo lên che vai, thấy Tư Đồ Dật cầm bữa sáng vào thì có ý hỏi, nghĩ thầm hần chắc có tật giật mình nên không dám nhìn nàng.

“Hần có một số việc phải đi ra ngoài, cho nên nhờ ta cầm qua đây, thế nào, Cơ nhi không muốn gặp Tư Đồ ca ca sao?” Tư Đồ Dật trêu nàng.

“Làm gì có, ta đây mỗi ngày đều muốn gặp Tư Đồ ca ca mỹ nam ôn nhu, chỉ là có chút không muốn gặp Nhan ca ca thôi” Cơ nhi trước cười sau chau môi, Tư Đồ Dật thấy thế sùng sốt, cái miệng nhỏ của nha đầu kia vừa ngọt vừa cay.

“Sao thế, Nhan huynh đắc tội Cơ nhi hà?” Tư Đồ Dật không biết chuyện vì Nhan Nguyệt cũng không mặt mũi nói cho hần.

“Tư Đồ ca ca không biết thật sao?” Cơ nhi nheo mắt nhìn chằm chằm hai mắt Tư Đồ Dật.

“Ha ha, ta không biết thật, nói đi” Tư Đồ Dật buồn cười nhìn vẻ mặt cảnh giác kia, nghĩ thầm một cô nương mười bốn tuổi mà đã trải qua nhiều chuyện như vậy.

Cơ nhi nhìn mắt Liễu Tinh Kim, khuôn mặt người này đã biến trở về khối băng, Tư Đồ Dật cũng nhìn về phía Liễu Tinh Kim, phát hiện cả người hần toả ra tức giận thì không khỏi càng hiếu kỳ, Nhan Nguyệt đã làm gì Cơ nhi nhỉ?

“Tư Đồ ca ca, Nhan ca ca chắc là có cừu hận rất lớn với Long Khiếu Thiên nhỉ, hận đến phải khiến hần cửa nát nhà tan sao?” Cơ nhi nghĩ mình vẫn nên dè dặt chút.

“Ài, Tư Đồ ca ca không biết Nhan huynh đã làm gì với Cơ nhi, nhưng về việc Nhan Nguyệt là chính nhân quân tử thì Tư Đồ ca ca chưa từng hoài nghi, hơn nữa hẳn là thần y nổi danh trên giang hồ, nhưng cũng không tự cho mình là thần y, còn thường cứu giúp kẻ khác, cũng không phải người lạnh lùng. Các người không lẽ hiểu lầm gì sao?” Tư Đồ Dật nghĩ sự tình có chút kỳ lạ.

“Kỳ thật cũng không có gì, hẳn đã xin lỗi Cơ nhi rồi” Cơ nhi kể hết mọi chuyện ra.

“Thì ra là thế, cái này sợ là vì hẳn một lòng muốn báo thù, Cơ nhi, thật ngại quá, ta nghĩ Nhan Nguyệt chỉ kích động nhất thời thôi, Tư Đồ ca ca thay mặt hẳn xin lỗi người” Trong lòng Tư Đồ Dật cả kinh, lập tức chấp tay khom lưng trước Cơ nhi.

“À, Tư Đồ ca ca, kỳ thật Cơ nhi cũng không trách hẳn, hẳn cũng nói xin lỗi rồi, chỉ là trong lòng Cơ nhi có chút không được tự nhiên, sợ các người ghét bỏ Cơ nhi là một kỹ viện cô nương” Lời này Cơ nhi nói rất khéo léo, vừa giả bộ đáng thương vừa tranh thủ đồng tình.

“Thật xấu hổ với Cơ nhi, phụ thân Nhan Nguyệt bị phụ thân Long Khiếu Thiên làm hại, là thù giết cha không đội trời chung, cho nên mong Cơ nhi đừng trách Nhan Nguyệt kích động, trong lòng hẳn cũng đầy nghẹn khuất, haiz.”

” Thì ra là thế, vậy sao hẳn không tìm phụ thân Long Khiếu Thiên, lẽ nào cha nợ con trả?”

“Phụ thân Long Khiếu Thiên năm năm trước đã qua đời.”

“À, ra thế, ai, oan oan tương báo bao năm, hẳn vẫn sống trong cừu hận chẳng lẽ không mệt sao?”

“Haiz, có lẽ là quá mệt mỏi nên mới muốn Cơ nhi hỗ trợ” Tư Đồ Dật cười khổ.

Cơ nhi sùng sốt, nhìn sang Liễu Tinh Kim rồi nhìn Tư Đồ Dật, không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Sau Ba Tháng

Vũ Tuyết Cơ cuối cùng vẫn không thể thông cảm Nhan Nguyệt, đêm đó cáo biệt Tư Đồ Dật, thừa dịp bầu trời tối đen, Liễu Tinh Kim ôm nàng trở về tiểu viện của mình, từ nay về sau Cơ nhi không có tái xuất hiện trước mặt người khác, ngoại trừ Hồng ma ma thỉnh thoảng sẽ đến nhìn nàng, trên cơ bản không ai biết nàng ở trong Tuyết Viện, chỉ biết là nàng đắc tội Long Khiếu Thiên thì không thấy bóng dáng.

Mà trên thực tế, Cơ nhi trở lại tiểu viện được nửa tháng thì thương thế phục hồi như cũ, bắt đầu chăm chỉ luyện vũ, thuận tiện nhờ Liễu Tinh Kim dạy nàng một ít võ công, kiên trì cùng nghị lực của nàng khiến Liễu Tinh Kim càng thương tiếc, sau ba tháng, Cơ nhi học xong khinh công cơ bản nhất cùng với kỹ năng sử dụng phi đao(phóng dao), bởi vì nàng biết nếu mình muốn đạt được võ công cao cường như Liễu Tinh Kim thì trừ phi xuất hiện kỳ tích, nếu chỉ mô phỏng thì cũng vô ích, cho nên nàng lựa một con đường ngắn, khinh công dùng để chạy trốn, phi đao dùng để đả thương người. Tuy rằng không cao siêu nhưng đối phó người bình thường cũng dư dả.

Lúc này nàng đang tung bay trên giá gỗ trong sân, khinh công của nàng không giống người thường, bởi vì thân thể kia đã được nàng luyện tập trọn vẹn, cho nên có thể tung bay ở cọc gỗ cao thấp khác nhau, linh hoạt như một cô khí nhỏ, đẹp như một nàng bướm.

Liễu Tinh Kim lúc này đứng ở dưới mái hiên nhìn Cơ nhi mặc quần áo luyện công bay tới bay lui, khoe miệng hơi nhếch lên, tâm tình thả lỏng, không giống lúc mới bắt đầu dọa hẳn sợ phải đón lấy người khắp nơi, điểm này làm cho hẳn rất vui mừng.

Phi đao của nàng cũng không giống người khác, là hẳn dựa theo ý muốn của nàng rồi đưa người chế tạo đặc biệt, mỏng như cánh tằm, mang theo thuận tiện, nàng nói là trên người nữ hài tử giấu đao xấu xí nặng nề rất lộ liễu. Phi đao có khoảng bốn mươi cái, hai bên cổ tay buộc khoảng mười cái mỗi bên, lúc luyện tập nàng dùng tốc độ nhanh nhất phóng ra ngoài, trong viện có ba bia ngắm hồng tâm hẳn chế tác cho nàng, trên bề mặt đầy vết loang lổ bởi vì mỗi ngày ngoại trừ ngủ thì chính là luyện tập, so với Liễu Tinh Kim luyện công năm đó còn chăm chỉ hơn.

“Tinh Kim, xem đao!” Cơ nhi quát to một tiếng, trong khi cơ thể đang tung bay thì một cái phi đao bay rất nhanh về phía Tinh Kim, vị trí là bộ phận trọng điểm ở giữa hai chân.

Khỏe miệng Liễu Tinh Kim vừa kéo, nữ nhân này sẽ không bắn trái tim hay huyết thái dương sao? Về vấn đề của vị trí này, hẳn đã cùng nàng thảo luận riêng, kết quả Cơ nhi trả lời “Một đao giết một người không tốt, bắn vào mắt thì quá tàn nhẫn, chỗ khác thì cao thủ vẫn có thể phản kích, chỉ có vị trí này là quý giá nhất với nam nhân, không tránh không được, mà đối phó nữ nhân chính là bộ ngực.” Lúc đó hẳn nghe xong thì choáng váng, nhưng mà quả thật không sai! Cho nên hiện tại hẳn phải tránh, tuy rằng hẳn có thể dùng hai ngón tay kẹp lấy nhưng không sợ nhất vận, chỉ sợ vận nhất.

“Ha ha, Tinh Kim, thế nào, ta có tiến bộ sao?” Lúc này Cơ nhi luyện tập chính là xuất đao giữa không trung thật thành thạo.

“Ừm, tiểu thư có thể nghỉ ngơi” Liễu Tinh Kim thấy trán nàng đầm mồ hôi, lập tức cầm lấy khăn mặt cạnh đó đi qua lau cho nàng, đây đã thành động tác quen thuộc của hắn.

“Ha ha, có tiến bộ là tốt rồi, chỉ sợ chính mình dậm chân tại chỗ, ta luyện tiếp đây, khi nào mệt sẽ nghỉ” Cơ nhi vui vẻ nhìn khuôn mặt đẹp trai kia một chút, xoay người lộn một vòng nhảy lên xà ngang, giống như phía sau có thêm một con mắt.

“Tiểu thư, người cẩn thận một chút” Liễu Tinh Kim thường bị nàng dọa toát mồ hôi.

“Có người bên cạnh, ta không sợ” Mỗi lần như vậy Cơ nhi luôn nói câu này, nhưng mà Liễu Tinh Kim nghe xong thì tim luôn đập mạnh hơn.

.....

Vào lúc chạng vạng, Cơ nhi, Tinh Kim, tiểu Lục đang ngồi ăn cơm trong tiểu viện thì Hồng ma ma tới.

“Ma ma, xảy ra chuyện gì sao?” Cơ nhi thấy nàng vội vàng đi tới thì buống chén đĩa hỏi thăm

“Ha ha, tin tốt, Cửu vương gia gọi thư! Ma ma còn không vội vã đưa tới cho người sao, ha ha!” Hồng ma ma cười tươi đưa lá thư vừa nhận được cho Cơ nhi, Hồng ma ma thấy Cơ nhi trong mấy tháng lớn lên thật nhanh, phong thái toả sáng, vóc người càng thêm xinh đẹp quyến rũ, nàng biết Cơ nhi nhất định sẽ kiếm rất nhiều tiền cho Phiêu Vũ Viện. Điều này sao có thể khiến nàng không thương yêu Cơ nhi chứ.

“Thật sao? Cảm tạ Ma ma” Cơ nhi vô cùng thật là cao hứng, trong lòng nàng quả thật thường xuyên nghĩ đến tiểu thụ Vương gia tuần mỷ động lòng người kia, đặc biệt trước khi ngủ, dù sao mình đã bị hắn hôn rồi sờ. Vội vã tiếp thư rồi mở ra, nhưng đọc qua thì tươi cười trên mặt đã biến mất không dấu vết.

“Thế nào? Vương gia không có việc gì chứ?” Hồng ma ma lập tức hỏi, nàng cũng lo lắng nha.

“Không có việc gì, chỉ là trong tháng tới trong cung có việc nên không sẽ tới chậm hơn” Cơ nhi đưa thư cho Hồng ma ma.

Hồng ma ma vừa nhìn lập tức cười nói “Cơ nhi đang nhớ Vương gia chứ gì, Vương gia không phải đã nói sẽ tới trước khi người tròn mười lăm tuổi sao, đừng lo lắng, còn hơn một tháng nữa thôi, qua nhanh lắm, ha ha. Vương gia đã giải thích với người rồi, tiểu nha đầu đừng tức giận nữa” Hồng ma ma thấy cuối thư ký tên Cửu vương gia còn viết hai chữ nhỏ ‘nhớ nàng’. Điều này khiến nàng nhếch miệng cười to, Vương gia này thật đúng là trọng tình.

Mặt Cơ nhi đỏ hỏn lên nói “Ma ma, người đừng đoán mò, hắn là Vương gia, biết đâu lúc về kinh thành thì có người khác, thế nào sẽ nhớ kỹ Cơ nhi.”

“Ha ha, tiểu nha đầu, người từ lúc nào lại không tự tin như thế?” Hồng ma ma trêu đùa nàng.

“Cũng đúng, nếu hắn dám di tình biệt luyện (có mới quên cũ), Cơ nhi lập tức tìm mười tám nam nhân tức chết hắn, hừ!” Cơ nhi hếch cằm lên, bộ dáng không ai bì nổi.

“Ha ha, vậy là tốt rồi. Đúng rồi, việc người muốn tìm nhạc công cũng hơi khó, nhưng mà ba ngày sau Cơ nhi có thể đi Cẩm Tú hoa phố ở thành tây Dương Châu, nghe nói tri huyện đại nhân muốn chọn tám vị nhạc công diễn tấu Dương Châu phong tình ca khúc, vì chúc mừng sinh nhật Hoàng hậu nương nương cuối năm. Đến lúc đó âm luật giai nhân tài tử ở Dương Châu nhất định đều đi tham gia, người nghĩ xem ai không muốn trở thành nhạc công cung đình chứ, đó là chuyện làm rạng rỡ tổ tông mà.

“Thật vậy sao, thế thì quá tốt, cảm ơn Ma ma, Cơ nhi nhất định sẽ tìm được nhạc công thích hợp, thời gian kế tiếp Cơ nhi cần phải luyện tập vũ khúc để lên đài, không có một gã nhạc công tốt thì không làm được gì” Ý tứ Cơ nhi là nàng có ca khúc của mình, chỉ cần tìm một nhạc công có thể diễn tấu là được, nàng đã tìm mấy tên nhạc công trong viện nhưng không ai có thể diễn tấu hoàn chỉnh như nàng muốn, khiến trong nàng phiền muộn đã lâu.

Hồng ma ma đi rồi, Liễu Tinh Kim buống chén đĩa lạnh lùng nói “Ta ăn no”. Để lại chén đĩa đi vào phòng, Cơ nhi vừa nhìn trong chén cơm của hắn chưa từng động đĩa, không khỏi thắc mắc nam nhân này lại bị sao thế?

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Có Ý Định Hành Động

Buổi tối, những ngôi sao trên trời lấp lánh, gió mát vi vu, bốn bề yên tĩnh vắng vẻ, quả là ngày tốt để ngủ một giấc thoải mái.

Cơ Nhi không có thói quen ngủ sớm nên đang ở bên trong phòng buồn chán lật giở thư tịch trước mặt, bỗng nhiên nghe được phòng bên cạnh có tiếng mở cửa rất nhẹ, khóe miệng lộ ra nụ cười đắc ý, nàng thừa biết nam nhân kia không chịu được con đói lâu đâu.

Nghe đến đây bản thân có lòng tốt đi gõ cửa phòng hỏi nguyên nhân, đổi lấy là 2 chữ lạnh đến phát run: “Không sự(không có gì)!” Làm cho nàng nghẹn một cục tức, nàng không tin người to cao như vậy, buổi tối không ăn cơm sẽ không đói bụng, hừ! Cho nên trợn mắt bảo thủ kêu tiểu Lục không để lại cơm thừa và đồ ăn, đi nhìn hắn ăn cái gì, hừ, nói sao thì bản thân mới là tiểu thư.

Len lén theo Liễu Tinh Thần đi tới phòng bếp, thấy hắn ở bên trong lục lọi xung quanh thì nàng nhìn không được che miệng cười trộm.

“Ài!” Liễu Tinh Kim rất nhạy bén, thân ảnh chợt lóe lên rồi đứng trước mặt của nàng, bàn tay to đang chuẩn bị ra chiêu, khi thấy vẻ mặt cười gian của Cơ Nhi hắn lập tức hiểu ra vì sao mình không tìm được đồ ăn, là do nữ nhân này trả thù hắn.

“Thế nào? Đã đói bụng phải không?” Cơ Nhi cóc thêm sợ bộ mặt trương thối kia.

“Là người có ý?” Liễu Tinh Kim hí hóp mắt nhìn nàng, nguy hiểm vạn phần.

“Đừng vậy, ta có ý đây, ngươi muốn thế nào? Đánh ta một trận?” Cơ Nhi vung mái tóc xinh đẹp đen thui ra sau, hất mặt lên, liếc mắt khiêu khích hắn.

“Hừ!” Liễu Tinh Kim tức giận không nói được gì, hừ lạnh một tiếng rồi đi ra khỏi cửa.

Cơ Nhi duỗi tay chặn lại hỏi: “Nói cho ta biết, vì sao đêm nay ngươi khó chịu như thế, Cơ Nhi sẽ nấu cho ngươi ăn.”

“Hừ! Ăn ít chút cũng không chết!” Liễu Tinh Thần đẩy cánh tay của nàng, trong lòng hắn phải nghiêng răng nghiêng lợi, cũng bởi vì nàng, bản thân mới đói bụng, khi đó chẳng hiểu vì sao nhìn nàng chờ mong Vương gia thì ngực hắn rất khó chịu, trở lại phòng ngẫm lại vì sao lại khó chịu, kỳ quái! Muốn trở về ăn tiếp nhưng lại thấy mất mặt, cho nên nhìn chờ nàng ngủ mới dám đứng lên tìm đồ ăn, ai biết nữ nhân xấu xa kia dám nhìn lên hắn.

“Tinh Kim ~” Cơ Nhi đang đột nhiên đổi giọng, Liễu Tinh Kim sợ đến rùng mình một cái, không biết nàng lại đùa muốn bày trò gì nữa đây, nhìn bàn tay tuyết trắng nhỏ bé của nàng đặt một bên đầu vai hắn, hắn chậm rãi nâng mặt nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn của Cơ Nhi, sau đó nhìn không được co giật khoe miệng, tiểu nữ nhân này còn tròn mắt chớp chớp như kiểu đang quyến rũ hắn.

“Ngươi muốn làm gì?” Liễu Tinh Kim nuốt nước bọt, hắn phát hiện tay hắn đang đổ mồ hôi.

“Tinh Kim ~ Cơ Nhi muốn được ăn bữa ăn khuya, chúng ta đi ra ngoài ăn được không?” Thật ra mấy hôm nay Cơ Nhi đã bức bối gần chết, Liễu Tinh Thần tuy là hộ vệ của nàng nhưng vì an toàn nên sống chết không cho nàng ra ngoài, đêm nay đã kiếm được cơ hội rồi.

Liễu Tinh Kim vừa nghe liền biết tiểu nữ nhân này đang giả bộ quan tâm hắn, vậy mà bản thân lại muốn nghĩ là thật.

“Không được!” Dụ dỗ của Cơ Nhi với Liễu Tinh Kim lập tức mất đi tác dụng.

“Tinh Kim~ người ta đã lâu không được ra ngoài, hiện tại giờ là buổi tối, Long Khiếu Thiên lẽ nào lại trông chừng ta phải không, Tinh Kim, ngươi không phải cũng đang đói bụng sao? Chúng ta đi ăn mì ở góc đường nha, hơn nữa ngươi không ăn cả đêm thì dạ dày sẽ đau đấy.” khuôn mặt Cơ Nhi chuyển sang vừa đáng thương cộng với khẩn cầu trong mắt.

Liễu Tinh Kim không cần suy nghĩ phui tay nàng nâng cằm rồi nói: “Ta có thể đi phòng bếp chính tìm đồ ăn.” Nói xong khoe miệng lộ ra nụ cười đắc ý rồi xoay người bỏ đi. .

“Ngươi! Ngươi không thích ta ~ ô ô, Cơ Nhi sớm đã biết rằng, ngươi vẫn khinh thường Cơ Nhi, từ khi Vương gia đi, ngươi đã khi dễ ta, ô ô, hiện tại biết Vương gia đến rồi thì ngươi lại khi dễ ta, ô ô, vì sao Cơ Nhi ta có số khổ như thế, ngay cả chính hộ vệ cũng khi dễ ta, ô ô.” Cơ Nhi có sở trường đóng kịch rất hay, ngón tay trong nháy mắt lướt qua mắt với hồ tiêu đã chuẩn bị sẵn, nước mắt lập tức tuôn như mưa.

Liễu Tinh Kim mím môi xoay người lại, nghĩ rằng nàng giả khóc, nhưng thấy nàng lau nước mắt thì không khỏi mê muội, lẽ nào bản thân mình thật sự đối xử với nàng hơi quá đáng?

“Ô ô, ngươi là một tên đáng ghét! So với Long Khiếu Thiên còn tệ hơn! Cơ Nhi không bao giờ ... nữa để ý ngươi!” Cơ Nhi đẩy hắn ra rồi chạy vào phòng, bắt quả thì hắn sẽ chạy theo mình, khoe miệng mỉm cười thành công.

Liễu Tinh Kim nghe xong lời này, lồng ngực có chút khó chịu, lập tức xoay người thấy Cơ Nhi đau lòng mà đóng cửa phòng, khuôn mặt khóc như lê hoa đài vũ(1) khiến hắn vô cớ cảm thấy không nổi.

Một lúc lâu, Cơ Nhi chờ trong phòng sốt ruột đang muốn chửi ầm lên thì cánh cửa có tiếng gõ, nhất thời dừng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn mỉm cười.

Chậm rãi mở cửa phòng, vẻ mặt u oán nhìn khuôn mặt tuần tú đang xấu hổ của Liễu Tinh Kim mà tức giận nói: “Ngươi lại muốn làm gì!”

“Ta, chúng ta đi ăn mì.” Liễu Tinh Kim hồi hộp mà nói, khuôn mặt tuần tú lại biến lạnh, ngực cũng ngộp, vì sao mình lại phải cúi đầu chứ, nhưng nghĩ nàng có lẽ ở trong phòng khóc tới rồi tỉnh rồi ngủ, trong lòng hắn khó chịu tựa như bị ai đó đánh một quyền. .

“Bên ngoài?” Cơ Nhi nâng đôi mi thanh tú khẽ liếc nhìn hắn.

“Ừ.” Liễu Tinh Kim nhẹ lên tiếng.

“Không miễn cưỡng?” Cơ Nhi nhìn khuôn mặt lãnh khốc tuần tú của hắn, trong bụng nghẹn cười.

“Ta đã đói bụng rồi.” Liễu Tinh Kim cười đầu nhìn đôi giày đen của mình.

“Vậy được rồi, ta cùng ngươi đi.” Cơ Nhi lập tức bước ra, đóng cửa rồi kéo cánh tay hắn đi, linh hoạt kéo hắn chạy ra bên ngoài.

(1) Lê hoa đá vữ: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái khi khóc.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Mỹ Nam Như Ngọc

Trước viện đèn đuốc sáng trưng, chính là thời điểm hoàng kim của kỹ viện, oanh oanh yến yến, vui cười mắng yêu, sinh ý thịnh vượng.

Hậu viện tối mờ vắng vẻ, ánh sao âm đạm. Cơ nhi lôi kéo Liễu Tinh Kim trực tiếp nhảy qua tường chứ không thèm đi bằng cửa sau, đáp xuống ngõ hẻm u ám phía sau.

”Ha ha, không khí bên ngoài quả nhiên mới mẻ” Tâm tình Cơ nhi thật sáng khoái.

Miệng Liễu Tinh Kim gần giọng “Ăn mì xong quay về!”

”Ta biết rồi, hi hi, Tinh Kim này, mà nói thật sao hôm nay ngươi khó chịu vậy hả, ngay cả cơm cũng không ăn” Cơ nhi đưa bộ mặt gian xảo gần sát mặt hắn hỏi.

Khuôn mặt tuần tú của Liễu Tinh Kim đỏ lên, vội vã cách xa nàng lạnh lùng nói “Không có gì, bụng có hơi khó chịu.”

“Ồ, thế sao? Ta tưởng Vương gia sẽ trễ hẹn nên ngươi mất hứng chứ” Cơ nhi vung vẩy hai tay nhìn thật giống tiểu cô nương mười bốn tuổi, kỳ thực là nàng có loại cảm giác như phạm nhân vừa được thả ra, muốn trút hết bực dọc.

Liễu Tinh Kim vừa nghe thì ngừng bước chân, hắn hơi đại ra nhìn nét mặt tươi cười như hoa của nàng, đột nhiên ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng, hắn không hề mất hứng vì Vương gia sẽ trễ hẹn mà hết lần này tới lần khác khó chịu vì chỉ còn một tháng thì Vương gia sẽ trở lại, đây chẳng phải là hai chuyện hoàn toàn trái ngược sao? Trời ạ, sao lại như vậy được, Liễu Tinh Kim bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, mình đã thích tiểu nữ nhân này sao.

“Tinh Kim, đi nhanh lên, không phải ngươi đói bụng sao?” Cơ nhi kỳ quái nhìn hắn, phát hiện toàn thân hắn càng ngày càng lạnh.

Cả người Liễu Tinh Kim chấn động, lần thứ hai dùng cặp mắt u ám thâm thúy ngắm Cơ nhi, mình đã mười chín mà lại thích tiểu cô nương chỉ có mười bốn sao? Mình nhất định đã điên rồi.

Cơ nhi trẻ môi đi tới kéo hắn, Liễu Tinh Kim tinh thần có chút hoảng hốt bị nàng lôi kéo ra khỏi hẻm nhỏ, đi tới trên đường cái tương đối, mặc dù trời đã tối nhưng trên đường này khá nhiều thanh lâu kỹ viện nên đường sáng choang.

Đầu đường là một quán mì nhỏ nhưng khá sạch sẽ, chủ quán là một lão nhân hiền lành, mọi người đều gọi là Trương đại gia, mì sợi là sở trường của ông, hơn nữa ông chỉ mở buổi tối và đóng cửa lúc chợ sáng.

Lúc này trong quán chỉ có một nam tử trung niên đang ăn, Cơ nhi cùng Liễu Tinh Kim thấy người kia rất bình thường nên tin rằng không phải người của Long Khiếu Thiên, hai người yên tâm đi vào.

“Trương đại gia, cho chúng ta hai tô mì thịt với rau(1), một tô cho nhiều thịt chút” Cơ nhi nhìn về phía Trương đại gia đứng trong bếp gào to lên.

“Được rồi, cô nương chờ chút có ngay” Trương đại gia mặc dù già nhưng rất khỏe mạnh, giọng to vang, không thấy mặt thì sẽ không biết đây là một người đã gần sáu mươi tuổi.

Cơ nhi quay sang cười với Liễu Tinh Kim ngồi đối diện, nam tử trung niên kia nhanh chóng ăn xong rồi dùng tay áo chùi miệng, đặt xuống một khối bạc vụn rồi rời khỏi, thoáng cái trong quán mì chỉ còn lại hai người.

“Tinh Kim, sao ngươi im như thóc thề, có gì không vui à?” Cơ nhi thấy mặt hắn vẫn có vẻ khó chịu thì trong lòng cũng bức bối.

Liễu Tinh Kim khẽ đảo mắt nhìn nàng rồi nói “Không phải, ta vốn không thích nói chuyện.”

“Ta biết, nhưng hôm nay ngươi rất khác nha, có chuyện gì cứ nói ra chứ giữ trong người nặng bụng đấy, ta mà có tâm sự thì không thể giấu được, nếu

không thì cả đêm sẽ mất ngủ, ha ha”

“Ta không có tâm sự” Liễu Tinh Kim nói xong thì nhìn về cửa chính bởi vì lại có người vào, Cơ nhi cũng quay đầu nhìn, vừa nhìn đã khiến đôi mắt nàng lộ vẻ kinh diễm.

Đó là một nam tử vóc người thon dài, quần áo màu trắng, đầu đội bạch ngọc quan(2), dải lụa trắng buông xuống hai vai lộ ra khuôn mặt tuấn tú năm phần cương năm phần nhu, phối hợp thỏa đáng, da thịt trắng bóng, đôi mắt sáng như trăng sao, mũi cao thẳng đứng chuẩn, môi mỏng hơi hé mở, mới vào thấy hai người Cơ nhi thì hơi sững sốt nhưng lập tức mỉm cười gạt đầu thân mật, sau đó tìm chỗ gần chỗ bếp ngồi xuống thật tao nhã. (Ai không hình dung ra được dáng vẻ anh này thì mời nhìn lại hình trên)

Cơ nhi chỉ cảm thấy cả người hân phong thần tuấn mỹ, nho nhã nhẹ nhàng khoan khoái khiến nàng nghĩ tới Tư Đồ Dật, nếu như nói Tư Đồ Dật là khối ngọc đẹp ôn hòa thì nam tử này là khối ngọc hài hòa hoàn mỹ.

“Trương đại gia, cho một tô mì giò heo kho tàu(3) đi” Âm thanh ôn nhuận như nước, không nhanh không nóng khiến người nghe cảm thấy thoải mái.

“Ha ha, chờ xít, Phạm công tử hôm nay tới hơi sớm nhỉ” Trương đại gia cười to bước ra, trên tay cầm hai tô mì nóng hổi đặt trên bàn của Cơ nhi cười nói “Hai vị khách quan ăn ngon miệng.”

“Cảm tạ Trương đại gia” Cơ nhi đẩy tô nhiều thịt qua trước mặt Liễu Tinh Kim.

“Trương đại gia tinh ý thật đấy, tại hạ hôm nay chỉ tới sớm một khắc thôi mà ngài cũng phát hiện, ha ha” Tuấn mỹ nam tử cất tiếng cười trong trẻo sâu thẳm khiến Cơ nhi phải nhìn phía hắn.

“Ha ha, hôm nay Phạm công tử về mặt rạng rỡ, có chuyện gì vui sao?” Trương đại gia vừa nói vừa nói vừa vào phòng bếp, hai người vẫn có thể nói chuyện qua ô cửa, có thể thấy được vị Phạm công tử này hẳn là khách quen ở đây.

“Đúng vậy, ba ngày sau tri huyện Dương Châu tuyển nhạc công, tại hạ muốn đi thử xem” Lời mỹ nam nói làm cho ánh mắt Cơ nhi bỗng sáng ngời, ngừng đầu lần thứ hai.

“Quả nhiên là tin tức tốt, tài nghệ Phạm công tử nhất định đạt hạng nhất” Trương đại gia tán thưởng nói.

“Ha ha, hạng nhất thì không chắc nhưng tri huyện đại nhân tuyển tám người, tại hạ nghĩ là sẽ được thôi” Mỹ nam nở nụ cười tự tin.

“Rất tốt, mì hôm nay coi như Trương đại gia ta chúc mừng người trước, ha ha” Trương đại gia cũng cười ha hả.

“A, vậy tại hạ cảm ơn Trương đại gia trước, ha ha, thật sự là song hỷ lâm môn” Tính cách mỹ nam rất sáng khoái khiến Cơ nhi rất tán thưởng.

“Tới rồi đây, Trương đại gia đi lấy bình rượu ngon, chúng ta chậm rãi trò chuyện” Trương đại gia trước tiên đặt tô mì giò heo xuống trước mặt mỹ nam rồi vội về đi lấy bình rượu.

Trong lòng Cơ nhi nảy ra một ý, không biết mỹ nam này cầm nghệ thể nào, nếu như giỏi như lời nói thì đặt bên cạnh mình sẽ rất đẹp mắt, hơn nữa nhìn dáng vẻ của hắn không quá mười tám, trẻ tuổi sẽ dễ dụ hơn.

“Khụ khụ” Cơ nhi nuốt xuống mì trong miệng, khẽ thông cổ họng rồi quay đầu nhìn mỹ nam mỉm cười “Xin chào công tử, tiểu nữ cả gan hỏi một chút....”

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Đả Kích Mỹ Nam

Cơ nhi vừa mở miệng thì Liễu Tinh Kim đã đặt đôi đũa xuống trừng mắt nhìn, không phải đi ăn tô mì thôi sao? Nàng lại muốn làm gì, trêu hoa ghẹo nguyệt hả?

Mỹ nam ngược đôi mắt lấp lánh lên nhìn Cơ nhi, sau đó khẽ miệng lộ ra ý cười hỏi “Cô nương muốn hỏi cái gì?”

”Ha ha, ta muốn hỏi công tử biết nhiều loại nhạc khí không?” Cơ nhi cười mỉa với Liễu Tinh Kim một cái, vừa mỉm cười vừa nhìn mỹ nam cảnh đẹp ý vui.

“À? hà hà, cô nương cũng biết âm luật? Vậy cô nương nói thử xem cô muốn nghe nhạc khí nào?” Mỹ nam buông đôi đũa nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Cơ nhi đầy hứng thú, thâm nghĩ tiểu cô nương nhìn đẹp thật, tóc dài đen bóng, da trắng mịn như ngọc, đặc biệt cặp mắt to linh động dị thường, vừa nhìn

thì biết là người thông minh.

“Dựa vào giọng điệu của công tử thì hình như cái gì cũng biết, vậy ngươi có biết chơi đàn dương cầm, đàn violin, cello, kèn kèn saxophone, đàn ghi ta chứ?” Cơ nhi cố ý khó dễ hắn.

“Cái gì?” Mỹ nam vừa nghe thì khuôn mặt tuấn tú lập tức biến sắc, hắn nghĩ mình là thiên tài âm luật, nhạc khí nào cũng biết nhưng sao mấy cái nhạc khí mà cô nương kia vừa nói hắn chưa từng nghe qua.

“A, công tử cũng không biết sao? Ài, Cơ nhi còn tưởng rằng công tử rất lợi hại chứ, vậy mà cũng đi tham gia cuộc thi hả? Trời ạ, trên đời này không có người thật sự biết âm nhạc sao?” Cơ nhi giả vờ ngạc nhiên.

Khuôn mặt mỹ nam dần đỏ lên, xấu hổ nhìn Cơ nhi, sau cùng nói “Thật xấu hổ với cô nương quá, mấy thứ nhạc khí đó tại hạ không biết và cũng chưa từng nghe qua dù chỉ một, xem ra tại hạ chỉ là ếch ngồi đáy giếng” Về mặt mỹ nam bỗng cô đơn, lòng tự tin bị Cơ nhi đã kích mất sạch.

”Ha ha, công tử không cần khiêm tốn, không biết thì học thôi, hắc hắc” Trong lòng Cơ nhi buồn cười, nhìn Liễu Tinh Kim hắng giọng thì lập tức thu liễm ý cười, chuyển sang mếu máo.

”Cô nương, tại hạ thật sự xấu hổ, có thể cho ta biết đi đâu để học những... nhạc khí đó?” Mỹ nam quả là mười phần nhạc, hiện tại bị Cơ nhi khơi mào sự tò mò mãnh liệt.

”Ách, cái này, thành thật mà nói thì những nhạc khí này phải là nhân tài có tài nghệ rất cao mới học nổi, Cơ nhi không biết công tử có đủ tư cách hay không, nếu như không đủ thì chỉ sợ khi đi gặp vị đại sư kia sẽ bị hắn trách cứ” Trong lòng Cơ nhi vừa nảy ra ý hay.

“Việc này dễ thôi, cô nương có thể nghe thử” Mỹ nam nói xong, rút trong tay áo ra một cây ngọc tiêu xanh biếc, đặt ở bên mép bắt đầu thổi.

Tiếng sáo du dương lưu loát, khi thì nhẹ nhàng êm ái, khi thì tình cảm mãnh liệt nổi lên bốn phía, khiến cho Cơ nhi thất kinh trong lòng, xem ra mình đã khai thác được bảo vật.

Một khúc ‘Xuân giang thủy’ hoàn tất, chỉ cảm thấy dư âm uyển chuyển không dứt, có thể quấy nhiễu tâm hồn ba ngày.

”Cô nương nghĩ thế nào?” Âm thanh mỹ nam có hơi run, đôi mắt đẹp nhìn Cơ nhi hơi lóe lên, hiện tại hắn hoàn toàn không có tự tin.

“Ừm, cũng không tệ lắm, nhưng mà đây là bản nhạc bình thường nhất, ngay cả cái này cũng thôi không tốt thì chẳng phải là làm trò cười cho người khác sao, công tử, không bằng Cơ nhi hát một đoạn, nếu công tử có thể phổ nhạc để thổi thì Cơ nhi liền mang ngươi đi gặp vị đại sư kia.” Cơ nhi thiết lập cái tròng cho mỹ nam nhảy vào.

Mỹ nam nghe Cơ nhi nói nửa đoạn trước thì vẻ mặt xanh xao, nhưng vừa nghe nửa đoạn sau thì tinh thần liền rung lên, lập tức gật đầu đáp ứng “Hảo, mời cô nương hát, tại hạ sẽ thử” Mỹ nam nghĩ thầm bình thường mình nghe bất cứ bài gì đều có thể phổ nhạc thổi trong nháy mắt, cho dù bài hát có khó thế nào thì chỉ cần cho hắn một khúc(15p) là xong, hắn không tin tiểu cô nương này có thể làm khó hắn.

”Hảo” Cơ nhi nhìn Liễu Tinh Kim đang âm trầm, sau đó đứng dậy nghĩ một chút, một ca khúc hiện đại mạnh mẽ ‘Mi phi sắc vũ’ từ miệng nhỏ của nàng nhẹ hát ra, một khúc Cơ nhi vốn là sinh viên đứng đầu trong học viện âm nhạc, về sau làm đêm nửa năm, hát, khiêu vũ, nhạc khí đều là chuyện đơn giản. Nguyên nhân nàng chọn bài hát mạnh mẽ này vì nhạc đệm để nhảy múa toàn là nhạc sàn, cho nên nếu mỹ nam không phổ nhạc được thì tự mình cũng vui về một hồi(PL: chị này chơi ác dã man)

Cơ nhi vừa hát vừa nhìn khuôn mặt tuấn tú của mỹ nam, chỉ thấy khuôn mặt hắn chuyển từ chăm chú đến kinh ngạc rồi tái nhợt, tái đến mồ hôi nhễ nhại, Cơ nhi biết mình đã làm khó hắn rồi.

”Công tử, thế nào? Đây cũng chưa phải bài khó nhất nha” Cơ nhi cười khê, miệng cười như hoa nhìn mỹ nam đang kinh hãi.

”Cô nương chờ một lát, để tại hạ nghĩ một chút được không?” Về mặt mỹ nam hốt hoảng, lập tức xoay người trở lại chỗ ngồi rơi vào trầm tư suy nghĩ, tô mì chân giò nóng hồi còn chưa ăn được phân nửa giờ thành đồ ăn thừa.

Cơ nhi buồn cười đi trở về chỗ ngồi nhìn Liễu Tinh Kim mặt không biểu cảm, thấy hắn đã ăn xong thì nhẹ hỏi “Tinh Kim ăn no chưa? Có muốn hay không ăn thêm một tô không?”

”Ngươi còn ăn nữa không?” Liễu Tinh Kim nhìn tô của nàng còn hơn phân nửa.

”A, ngươi muốn ăn mì của ta sao? Được rồi, cho ngươi!” Cơ nhi lập tức đẩy tô của mình tới trước mặt hắn.

Khóe miệng Liễu Tinh Kim bỗng nhếch lên, đứng dậy nói “Ăn no rồi về thôi” Nói xong ném bạc vụn, trực tiếp đi ra cửa.

”Đứng lại” Cơ nhi bốc hỏa, “Ngươi có thái độ gì vậy, ngươi là tiểu thư hay ta là tiểu thư, đời trước ta thiếu ngươi hả, suốt ngày trưng khuôn mặt cương thi cho ta xem, ta tự mình chịu tội phải không? Có ngon thì đi đi, ta không giữ” Cơ nhi không thể nhịn được nữa, tốt xấu gì cũng chừa mặt mũi cho nàng chứ, muốn trèo lên đầu nàng sao, tức giận quăng đôi đũa xuống, không thèm nhìn nữa mà giương mắt nhìn về phía mỹ nam, thấy hắn nhú chặt hai hàng lông mày vất óc suy nghĩ.

Liễu Tinh Kim ngậy ngấn cả người tại, không có xoay người nhưng lạnh khí tỏa ra càng lúc càng nặng, cuối cùng chậm rãi xoay người lại, ánh mắt băng

lãnh bản về phía Cơ nhi đang tức giận, đột nhiên hừ lạnh rồi bước nhanh ra khỏi quán, biến mất trong đêm tối.

Cơ nhi choáng váng, không thể nào, hắn đi thật à? Trong lòng nàng nhất thời như có lửa đốt, chạy nhanh ra cửa.

”Tĩnh Kim, Tĩnh Kim, người đừng đi nha, ta sai rồi được chưa? Ai bảo người không cho ta thể diện, hu hu, người trở về đi, hu hu, người không trở lại ta làm sao bây giờ, Cơ nhi không có người không được đâu, oa oa” Cơ nhi hoảng hốt, nước mắt rơi nhanh, ở chung với Tĩnh Kim đã lâu như vậy, hắn giống như người thân của mình, làm sao nàng để hắn rời khỏi được.

Liễu Tĩnh Kim cũng không có đi xa, đứng trong góc tối ngay sát vách sinh hồn dỗi, hắn biết mình có hơi nghiêm khắc nhưng vì thất trách lần trước khiến lòng hắn còn sợ hãi, cho nên mong muốn nàng không nên gây thêm chuyện. Không nghĩ tới nữ nhân này không cảm kích, điều này khiến hắn rất bức mình.

Thế nhưng hồn dỗi trong lòng hắn rất nhanh biến mất vì hắn nghe được Cơ nhi vừa nói.

“Hừ” Nhìn bộ dáng khóc lóc hoảng sợ của nàng, Liễu Tĩnh Kim trong góc hừ lạnh một tiếng, cũng không biết là thông báo cho nàng hay đang chế nhạo nàng.

”Tĩnh Kim” Cơ nhi vừa nghe âm thanh liền biết là hắn, lập tức chạy tới nhìn mặt hắn y như đao phủ, hai mắt đầm lệ lưng tròn, đột nhiên ôm chặt hắn khóc lớn lên.

“Ô ô, người là đồ khôn, đồ khôn, hừ chết Cơ nhi, hu hu” Vừa khóc vừa mắng, rất náo nhiệt, nhưng đôi tay nhỏ bé ôm chặt thắt lưng hắn không tha, dường như sợ hắn chạy mất.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Không Gặp Không Về

inh Kim bắt đầu tránh né ánh mắt vô tội từ Cơ nhi, khuôn mặt tuần tú nóng lên, cũng may nơi này mờ tối, không đến mức khiến hắn xấu hổ, nhưng mà vẫn vội vã đẩy Cơ nhi ra “Vậy người cũng đừng gây chuyện sinh sự nữa.” “Cơ nhi không có gây chuyện sinh sự mà, Cơ nhi chỉ muốn tìm một người nhạc công tốt, người không cảm thấy hắn rất có thiên phú âm nhạc sao? Đây đúng là người Cơ nhi cần cho nên Cơ nhi muốn kiểm tra hắn, chúng ta đây không cần đi cái gì hoa phở vào ba ngày nữa đúng không?” Cơ nhi ừm khuất nhìn hắn, cái miệng nhỏ nhắn vầu lên, bàn tay nhỏ sợ hãi nắm lấy bàn tay to của hắn.

Liễu Tĩnh Kim sùng sốt, thầm nghĩ hóa ra là vậy, còn tưởng rằng nàng mỉm cười dịu dàng với mỹ nam nhà người ta vì có ý đồ gì đó, hại hắn hoảng hốt trong lòng.

Đang lúc hai người bốn mắt nhìn nhau thì mỹ nam tử trong quán mỉm cười với vợ vội vàng chạy ra, lo lắng la lên “Cô nương, cô nương đi rồi sao? Tại hạ đã phở xong rồi” Sắc mặt mỹ nam tái nhợt, hắn rất vất vả mới phác thảo xong, cứ nhiên không nhận ra cô nương người ta đã chờ không kịp đi mất, nhất thời mất mát ngồi ở trước cửa chính, thấp đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Mắt Cơ nhi sáng ngời nhìn về phía Liễu Tĩnh Kim nói “Tĩnh Kim, ta có thể đi nghe một chút không? Nếu như người không cho Cơ nhi đi thì Cơ nhi sẽ không đi” Lời Cơ nhi khiến trong lòng Liễu Tĩnh Kim run rẩy, nàng đang thể hiện rằng nàng rất quan tâm mình sao? Trời ạ, hắn phát hiện tìm hắn lại muốn nhảy ra ngoài.

“Ta không nhỏ nhen như thế” Liễu Tĩnh Kim lạnh lùng nói xong câu này, ánh mắt nhìn về phía đèn lồng mờ ảo dưới mái nhà cong giống như không để ý tới chuyện này, nhưng trong lòng ngọt như được quét mật.

“Thật né? Cảm ơn Tĩnh Kim!” Cơ nhi vui vẻ lập tức nhón chân hôn lên mặt hắn một cái, sau đó rời khỏi chỗ tối nhanh chóng chạy về phía mỹ nam đang ỉu xiu. Liễu Tĩnh Kim ngây ngẩn cả người, đôi mắt đen sáng như sao, đột nhiên hắn chậm rãi vươn tay xoa nhẹ chỗ được Cơ nhi hôn qua, toàn bộ thân thể nóng rất nhanh khiến hắn hoảng hốt, nhưng mà khóe miệng lại hiện ra nụ cười khó gặp.

“Công tử, đã chuẩn bị tốt sao?” Cơ nhi chiêm được tán thành từ Liễu Tĩnh Kim, tâm tình rất tốt đi tới trước mặt mỹ nam, tươi cười nhìn hắn.

“A, cô nương chưa rời đi, thật tốt quá, cô nương nghe một chút coi thử được chưa nhé?” Mỹ nam liền khăn trương đứng lên, khuôn mặt tuần tú ngọc trần đầy kinh hi.

“Tốt” Cơ nhi mỉm cười gật đầu, song song xoay người nhìn về phía Tĩnh Kim trong bóng tối còn chưa đi ra, khuôn mặt nhỏ nhắn thu hồi vẻ hờn hờ, đối diện với góc tối lộ ra biểu tình vô tội, bên này sáng sủa đối diện với bóng tối nên Cơ nhi nhìn không thấy khuôn mặt Liễu Tĩnh Kim, nhưng đôi mắt Liễu Tĩnh Kim vẫn tập trung trên mặt Cơ nhi, thấy vẻ mặt nàng nom nớp lo sợ thì nụ cười trên khóe miệng càng lúc càng rõ.

Âm nhạc phấn khích lập tức vang lên bên tai, mỹ nam vừa thổi thì đầu đã đầy mồ hôi, có thể thấy được độ khẩn trương của hắn, đôi mắt đẹp chăm chú không có lo lắng, Cơ nhi biết hắn đang vừa thổi vừa suy nghĩ, lúc này mọi thứ xung quanh đều không tồn tại trong mắt hắn.

Một đoạn ngắn ‘Mi phi sắc vũ’ được mỹ nam thổi trúng cao độ ngừng ngắt, tiết tấu rõ ràng, nhưng thỉnh thoảng vẫn có một ít tỳ vết khiến mồ hôi hắn không ngừng chảy xuống từ trán.

Cơ nhi kinh ngạc mở lớn miệng, người này quả nhiên là thiên tài, tự mình phổ nhạc biểu diễn nói... ít nhất... cũng phải đổ gọt nửa ngày, người này lại có thể chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã làm được, thật làm cho Cơ nhi

kinh ngạc, nhưng đồng thời trong lòng mừng rỡ, quyết định đem đoạt về.

Tiếng tiêu dừng lại, mỹ nam đỏ mặt mà nhìn về phía Cơ nhi hai tay khoác ngang ngực với vẻ mặt ngưng trọng, đợi chờ Cơ nhi quyết định.

“Cô nương, người, người nghĩ thế nào?” Mỹ nam duỗi cánh tay, dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán, hiện tại đã là cuối thu, Cơ nhi phải mặc tới hai bộ quần áo, nam nhân này lại mồ hôi nhễ nhại, có thể thấy được hắn căng thẳng tới mức nào.

“Ha ha, công tử thật sự rất có thiên phú âm nhạc, đúng vậy” Cơ nhi bước đầu không tiếc lời vỗ tay, khiến lòng mỹ nam an tâm một chút, ngại ngừng mỉm cười.

“Nhưng mà...” Giọng điệu Cơ nhi khẽ chuyển, đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm mặt mỹ nam, thấy khuôn mặt như ngọc của hắn trong nháy mắt trắng bệch, trong lòng không khỏi buồn cười.

“Không, nhưng mà cái gì? Tại hạ bởi vì thời gian gấp rút nên nhiều chỗ vẫn chưa tỉ mỉ đổ gọt, nếu như cô nương cho tại hạ thêm chút thời gian, tại hạ nhất định có thể thổi rất tốt” Mỹ nam vội vàng giải thích, hắn không muốn mất đi cơ hội gặp đại sư.

“Ha ha, công tử chó sói ruột, Cơ nhi không có ý gì, như vậy đi, mặc dù trình độ này chưa đủ gặp đại sư, nhưng nếu như không muốn từ bỏ thì chiều mai tới Phiêu Vũ Viện tìm Hồng ma ma, Cơ nhi có thể kiểm tra lại” Cơ nhi nói xong thì lộ ra nụ cười mê người.

“A, Phiêu, Phiêu Vũ Viện?” Mỹ nam khiếp sợ nhìn khuôn mặt tinh khiết của Cơ nhi, đánh chết hắn cũng không nghĩ tới Cơ nhi là cô nương kỹ viện.

“Sao thế? Âm nhạc vẫn phân địa vị cao thấp phải không, nếu như người có tư tưởng này thì Cơ nhi có thể nói cho người, người vĩnh viễn cũng không đạt tới cấp bậc của đại sư, hừ! Cáo từ!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cơ nhi lập tức trầm xuống, khẩu khí nghiêm khắc, nói xong liền xoay người rời đi.

“Á, không, không phải, cô nương đừng hiểu lầm!” Mỹ nam từ quỳnh quáng, lập tức chạy tới kéo cánh tay Cơ nhi, về mặt áy náy.

Cơ nhi xoay người lạnh lùng nhìn hắn, mỹ nam như ngọc đang hoảng hốt lo sợ.

“Cô nương đừng hiểu lầm, tại hạ chỉ không ngờ cô nương là kia, chỗ đó..., không hề có ý xem thường cô nương, thật đấy. Tại hạ Phạm Thu Nham, ngày mai sẽ tới đó thăm hỏi, mời Cơ nhi cô nương chỉ giáo nhiều hơn” Mỹ nam hai tay ôm quyền, cung kính cúi người với Cơ nhi một cái.

“Ha ha, nếu công tử yêu thích âm luật như thế thì Cơ nhi coi như là tìm được tri âm, tốt lắm, chiều mai không gặp không về” Lúc này mới Cơ nhi lúc này mới cười nhẹ với hắn, sau đó xoay người tao nhã rời khỏi.

Phạm Thu Nham ngẩng đầu nhìn bóng lưng Cơ nhi xinh đẹp, đột nhiên thở ra một hơi thật dài, trong lòng thật lâu không thể bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Phản Ứng

Cơ nhi cùng Liễu Tinh Kim sóng vai đi trên con đường mờ tối, hai cái bóng một lớn một nhỏ, một cao một thấp thân nhiên đan vào nhau, nhìn qua cũng tương đối hài hòa.

”Tinh Kim, người thấy Phạm công tử thế nào?” Cơ nhi quay đầu nhìn khuôn mặt tuần tú lạnh như băng trong đêm đen.

”Người muốn nói mặc nào? Tướng mạo? Tài hoa?” Liễu Tinh Kim nhếch môi.

”Hắn trưởng thành rất được, giống một tiên nhân, há há” Cơ nhi nghĩ đến khuôn mặt tuần tú đẹp như bạch ngọc thì cười trộm trong lòng, nhìn thích thiết.

”Hừ! Người coi trọng tên tiểu bạch kiếm* đó hả?” Tinh Kim phát hiện trong lòng mình chua loét.

”A?” Đầu Cơ nhi lập tức đầy hắc tuyến, không ngờ Tinh Kim cũng có thể nói ra ba chữ tiểu bạch kiểm, “Gì mà tiểu bạch kiểm, khó nghe thế? Muốn nói tiểu bạch kiểm thì Vương gia còn giống hơn. Ta đang nói về tài hoa, chúng ta đã kiếm được bảo vật, hắc hắc.”

“Là nguoi kiếm được bảo vật” Tinh Kim lạnh lùng hừ một tiếng.

“Ách, hi hi, ta và nguoi là người một nhà rồi” Cơ nhi lấy lòng kéo kéo cánh tay cường tráng của hắn, Tinh Kim muốn giãy ra nhưng thật ra trong lòng cũng hơi tiếc, hai người cứ cù cưa như thế mà về tới Tuyết Viện.

Vừa định tách ra trở về phòng của riêng mình thì đột nhiên nghe tiếng mái ngói nóc nhà bị bẻ, Tinh Kim biến sắc, lập tức ôm lấy Cơ nhi nhảy lên xà nhà trong phòng khách.

“Có người tới” Tinh Kim vừa nghe tiếng bước chân kia liền biết có người đang đi vào trong viện.

Cơ nhi trốn ở trong lòng hắn cảm thấy rất an toàn, không sợ chút nào, mắt to đen lúng liếng nhìn thẳng khe hở ở cửa chính.

Quả nhiên có một bóng đen nhảy xuống, che mặt, không chần chờ nhảy ngay vào phòng, Cơ nhi thấy chân người đó hình như có vấn đề, thấy hắn hết nhìn đông tới nhìn tây một hồi, bỗng nhiên nhảy lên thanh ngang ngay trên cửa chính nằm úp sấp, hình như đang tránh người nào.

Trong nháy mắt trước cửa lại rớt xuống hai bóng đen, trên tay là trường kiếm sáng chói khiến Cơ nhi bất giác rụt lui càng sâu vào lòng Tinh Kim, cổ nhân sao lại hồ chết là lấy hàng nóng ra chơi vậy, rất dễ gây tai nạn chết người nha.

“Hừ, người đâu? Nhất định là trốn đâu đây! Lục soát” Âm thanh trầm thấp của nam nhân vang lên.

”Hắn bị thương nên chắc không chạy xa, nhất định ở trong viện này, cẩn thận đừng kinh động chủ nhân” Âm thanh tên còn lại.

”Nguoi ngốc thế, đây là Phiêu Vũ Viện, giờ này cô nương còn đang tiếp khách” Âm thanh trầm thấp khiến Cơ nhi thấy có hơi quen tai.

“Vạy tìm nhanh lên, ta cũng không tin hắn có thể chạy thoát” Hai người lập tức nhảy vào phòng khách, sau đó nhẹ nhàng kiểm tra từng phòng trong.

Đột nhiên một giọt gì đó nhiều xuống ngay tại chỗ sáng ở cửa, Cơ nhi tròn to mắt, hình như là vết máu, xem ra chân người nọ bị thương, vết máu nhỏ xuống rất dễ bị phát hiện nha.

Cơ nhi khẽ kéo kéo quần áo Tinh Kim, Tinh Kim nhìn nàng lắc đầu nên Cơ nhi lập tức trật tự lại.

Hai gã hắc y nam tử nhìn từng gian phòng rồi nhìn nhau lắc đầu.

”Nguoi xem này, đây là gì thế?” Chỉ thấy trên tay một gã đang cầm áo ngực màu trắng của Cơ nhi, Cơ nhi vừa nhìn thiếu chút nữa la hoảng lên.

”Không biết, rất kỳ quái, chắc dùng để trói người, lẽ nào cô nương ở đây thích trò đó?” Nam tử giọng trầm cầm lấy áo ngực, đứng lên ngẩng đầu nhìn chỗ sáng ngoài cửa một chút rồi trả lời như vậy, Cơ nhi chột cười, đột nhiên phát hiện cả người Liễu Tinh Kim cứng ngắc, sau đó dưới mông nàng có gì đó chột vào, Cơ nhi rất kinh ngạc, lấy hai mươi hai năm kinh nghiệm liền biết tiểu đệ Liễu Tinh Kim có phản ứng.

Liễu Tinh Kim vô cùng xấu hổ, muốn lùi lại một chút, đầu đụng vào xà nhà phát ra tiếng động.

“Ồ phía trên!” Hai nam tử phía dưới lập tức ngẩng đầu, ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc Liễu Tinh Kim cấp tốc đẩy Cơ nhi vào phía trong xà nhà, sau đó nhảy xuống chạy nhanh ra khỏi phòng.

“Đuổi theo!” Hai nam tử tức khắc đuổi theo, Cơ nhi sợ tới tái mặt nhưng mà khoe miệng liền nhếch lên, nam nhân kia còn đem theo cả áo ngực của nàng truy đuổi.

Nam tử phía sau cửa rất nhanh nhảy xuống tới, nhưng hình như chân bị thương rất nặng, ngã ngồi trên mặt đất ôm chặt vết thương.

Đầu óc Cơ nhi rối loạn, nên để hắn đi hay giữ lại, nghĩ đến Tinh Kim vạn nhất gặp chuyện không may còn người thì chạy mất, bật người nhảy xuống cầm chặt phi đao mỏng chia về phía nam tử trên mặt đất, hỏi lạnh lùng “Nguoi là ai?”

”Cơ nhi, là ta, Tư Đồ ca ca” Hắc y nhân kéo khăn che mặt xuống, đúng là Tư Đồ Dật ôn nhuận như nước.

“A, Tư Đồ ca ca, sao lại là nguoi?” Cơ nhi thu đao về, nhanh chóng đốt đèn liền thấy Tư Đồ Dật rất thảm hại.

“Thật ngại quá, Tư Đồ ca ca không thể thoát khỏi bọn họ nên chỉ có thể tới đây, mong Liễu huynh có thể hỗ trợ, haiz” Cơ nhi giúp nân Tư Đồ Dật ngồi lên ghế, mặt hắn muốn xoắn vào một chỗ.

Cơ nhi nhìn xuống chân hắn, trên quần đen có một mảng lớn ướt đẫm, hình như chảy rất nhiều máu.

“Giờ đừng nhiều lời, mau vào phòng nằm xuống, miệng vết thương của nguoi cần xử lý lập tức” Cơ nhi biểu hiện rất bình tĩnh, nêng hắn đi tới phòng dành cho khách.

“Cơ nhi, hai nguoi sao lại trốn trên xà nhà?” Tư Đồ Dật tò mò hỏi.

“Ta mới đi ăn mì với Tinh Kim về thì nghe thấy tiếng động trên mái nhà” Cơ nhi vừa nói vừa xé mở ống quần hần, một màn máu thịt không rõ xuất hiện trước mặt Cơ nhi, khiến nàng thổ hốc vì sợ hãi.

“Sao lại bị thương nặng vậy? Nhan ca ca đâu?” Cơ nhi thấy mặt trên là do kiếm đâm bị thương.

“Ta và hần tách ra chạy trốn, hai người vừa rồi là Long Ngũ và Long Thất, Long Khiếu Thiên truy Nhan Nguyệt, không biết hần có chạy thoát không” Về mặt Tư Đồ Dật lo lắng, hơn nữa chảy máu quá nhiều, sắc mặt trắng bệch.

“À, hóa ra là họ, hèn chi giọng nói nghe quen quen, các người tại sao bị bọn họ truy sát?” Cơ nhi không giải thích được liền hỏi.

“Ài, một lời khó nói hết, Liễu huynh không biết có ổn không?” Tư Đồ Dật cũng lo cho Liễu Tinh Kim, dù sao vẫn áy náy trong lòng.

Vừa dứt lời thì Liễu Tinh Kim đẩy cửa vào, hiện ra khuôn mặt băng lãnh âm trầm, bởi vì hần sớm nhận ra hai người kia là Long Ngũ và Long Thất, giờ nghe được giọng Tư Đồ Dật, nghĩ thầm Tư Đồ Dật làm như vậy là hại Cơ nhi rồi.

(*)Tiểu bạch kiếm là chỉ nam nhân ——Giống như nữ tử trong thanh lâu, các nàng dựa vào nam nhân để kiếm sống. Mà tiểu bạch kiếm chính là chỉ người có vẻ ngoài đẹp đẽ nhưng lại dựa vào nữ nhân để kiếm sống., ồm, nghe giống trai bao í.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Nhan Nguyệt Tới

Cơ nhi thấy Tinh Kim vào lập tức quan tâm hỏi “Tinh Kim người không sao chứ? Thoát khỏi bọn họ chưa?”

” Liễu huynh, thật ngại quá, làm phiền huynh” Khuôn mặt tái nhợt của Tư Đồ Dật tỏ vẻ cảm kích.

” Tư Đồ huynh, sao người lại dẫn người của Long Khiếu Thiên tới đây, thế này chẳng phải hại Cơ nhi sao? Có việc thì trực tiếp tìm tại hạ là được!” Giọng điệu Liễu Tinh Kim cứng nhắc, sắc mặt lạnh hơn băng.

” Tinh Kim sao lại nói thế được, lần trước nhờ có Tư Đồ ca ca cứu giúp chứ không thì ta đã sớm bị Long Khiếu Thiên dẫn vật cho chết, có ân phải báo đáp, đạo lý này người cũng không hiểu sao?” Cơ nhi lập tức la hán, lòng dạ người này thật sắt đá, Tư Đồ Dật bị thương nặng thế này rồi.

” Không, không phải, thật sự là bất đắc dĩ không thoát được, mới nghĩ tới Liễu huynh” Về mặt Tư Đồ Dật càng xấu hổ.

“Ý ta không phải vậy, chỉ là không muốn Long Khiếu Thiên biết Cơ nhi đã về Phiêu Vũ Viện, Tư Đồ huynh có việc tại hạ nhất định sẽ giúp, cứu tại hạ một mạng, Tinh Kim đương nhiên sẽ hoàn trả” Cơ mặt Liễu Tinh Kim hơi run run.

“Được rồi, ta biết Tinh Kim đang quan tâm Tư Đồ ca ca, huynh đừng tính toán với hần, Tinh Kim, kim sang được của người đâu?” Cơ nhi sợ hai người xấu hổ, lập tức chuyển chủ đề.

“Cơ nhi, người đi nghỉ ngơi đi, ta sẽ coi chừng Tư Đồ huynh” Liễu Tinh Kim lấy ra một bình bạch ngọc, đi tới bên giường nhìn kỹ vết thương của Tư Đồ Dật “Đao chém vào không nhẹ, đã thấy đầu khớp xương rồi” Liễu Tinh Kim nhíu mày.

“Không, ta còn chưa biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì” Cơ nhi không muốn đi.

“Cơ nhi, đã khuya rồi, ngày mai lại nói tiếp, đi ngủ đi” Tư Đồ Dật mỉm cười nhìn nàng, mấy tháng không gặp, nàng càng thêm thuần khiết quyến rũ.

“Ài được rồi, giao cho người đây Tinh Kim, người đừng khi dễ Tư Đồ ca ca nha” Cơ nhi trừng mắt Tinh Kim, quay sang cười với Tư Đồ Dật rồi mới chậm rãi rời khỏi, nàng biết hai đại nam nhân này nhất định nói ra suy nghĩ của mình.

Sáng sớm hôm sau, Cơ nhi mặc bộ đồ luyện công bó sát người màu xanh biển ra khỏi phòng, tóc đen xả ra, nhẹ nhàng khoan khoái động lòng người.

“Tinh Kim, người đang đợi ta sao?” Cơ nhi thấy Liễu Tinh Kim đứng ngay cửa phòng, không khỏi khó hiểu hỏi.

Liễu Tinh Kim nhìn vóc người xinh đẹp lồi lõm của nàng, đột nhiên nghĩ đến việc xấu hổ tối hôm qua, khuôn mặt bánh mật liền đỏ ửng, dúi ánh mắt trả lời “Ta, ta muốn đi Phu Tử miếu ở thành đông, người tuyệt đối không được chạy ra ngoài nghe chưa?”

“Người đi Phu Tử miếu làm gì? Là chuyện của Tư Đồ ca ca sao?” Cơ nhi gờ tay chỉnh sửa quần áo, vừa nhìn Liễu Tinh Kim hỏi lại.

Ánh mắt Tinh Kim lóe lên không dám nhìn, vì động tác này của nàng càng khiến vóc người mê hoặc càng rõ hơn, hần cũng không biết vì sao mà cả người trở nên khô nóng khó chịu.

“Đúng vậy, hần và Nhan Nguyệt âm thầm phá hủy hai cửa hàng gỗ của Long Khiếu Thiên, tối hôm qua đi cái thứ ba thì bị Long Khiếu Thiên mai phục, cho nên mới bị truy sát, hai người hẹn rằng nếu chạy trốn được thì gặp mặt ở Phu Tử miếu tại thành đông, Tư Đồ huynh bị thương nặng không đi được nên ta giúp hần đi xem sao.”

“Vây cũng được, người đưa Nhan Nguyệt về đây an toàn hơn, dù sao chúng ta nợ người ta một mạng” Cơ nhi nhớ tới khuôn mặt tuần tú lãnh diễm tà khí của Nhan Nguyệt.

“Ừm, Tư Đồ huynh mất nhiều máu nên người kêu tiểu Lục đi mua chút dược liệu bổ huyết đi” Liễu Tinh Kim hỏi ý kiến nàng, tuy rằng Vương gia lưu lại một số tiền lớn nhưng dù sao Liễu Tinh Kim cũng là thị vệ.

“Được, ta đi liền đây” Cơ nhi nhìn Liễu Tinh Kim cười thật tươi khiến Liễu Tinh Kim càng thêm đỏ mặt, vội vã xoay người rời đi.

“Kỳ quái, làm gì mà đỏ mặt dữ vậy?” Cơ nhi lầu bầu đi qua phòng bếp, lúc này tiểu Lục thường đang làm đồ ăn sáng. Nàng vừa đi vừa nghĩ nam nhân này sao càng lúc càng quái đản, chẳng lẽ do chuyện tối qua? Cơ nhi đầu đầy hắc tuyến, tự nhìn xuống cơ thể thướt tha của mình, sau đó bất giác nhú nhú mày.

Sau nửa canh giờ, Liễu Tinh Kim toàn thân màu xám mang theo Nhan Nguyệt đội đầu lạp (nón tre rộng vành) đi vào từ cửa sau.

Cơ nhi đang luyện khinh công, tung bay giữa bốn cây sà ngang, thấy hai người trở về thì lập tức lấy hai thanh phi đao phóng về phía họ.

Nhan Nguyệt kinh hãi, khoe miệng Liễu Tinh Kim nhếch thẳng lên, bởi vì hai thanh phi đao nhắm ngay dừng quần hai người, bọn họ cùng nhảy lên tránh né, lúc đáp xuống đất nhìn về phía Cơ nhi cũng đã nhảy xuống, về mặt nàng cười tinh nghịch, tóc dài đen bóng tung bay trong gió, dáng người xinh đẹp nổi bật, khiến hai nam nhân cảm thấy trước mắt như sáng ngời.

“Tinh Kim, hai người đã về rồi, Nhan ca ca, không nhận ra Cơ nhi sao?” Cơ nhi buồn cười nhìn khuôn mặt Nhan Nguyệt kinh ngạc dưới đầu lạp.

“Khụ khụ, Cơ nhi biết võ công?” Nhan Nguyệt hoàn hồn, cời đầu lạp xuống, miệng cười nhẹ nhìn Cơ nhi.

“Nhan huynh, Cơ nhi mới luyện được trong ba tháng, chúng ta vào trong nói tiếp” Liễu Tinh Kim lập tức giải thích, “Cơ nhi, người đi thay đồ rồi tới phòng Tư Đồ huynh” Liễu Tinh Kim thật sự không muốn để nam tử khác chiêm ngưỡng vóc người bốc lửa của Cơ nhi, không biết có phải do luyện công mà tiểu cô nương mười bốn tuổi này trở mà càng ngày càng hoàn mỹ, toàn thân thể hiện vẻ xinh đẹp quyền rũ như một nữ tử trưởng thành.

“Ừ được, Nhan ca ca chờ Cơ nhi xíu nha” Cơ nhi nhìn hần cười thoải mái, sau đó như con bướm bay đi mất, mái tóc dài lay động theo chiều gió dường như tỏa ra mùi hoa quýt dễ chịu.

“Nàng luyện công ngay ở đây?” Nhan Nguyệt nhìn cọc gỗ đầy sân với sà ngang mà nhũu chặt lông mày.

“Không sai, nghị lực của nàng người không tưởng được” Liễu Tinh Kim không muốn Nhan Nguyệt xem nhẹ Cơ nhi, mà hần cũng không hề nói dối.

“Có gì trên cái bia kia?” Nhan Nguyệt thấy bia tập bắn dựa vào tường có dán gì đó thì tò mò hỏi.

“Đó là da thú cắt thành mặt người, phía trên có tên Long Khiếu Thiên” Liễu Tinh Kim nghiêm trang trả lời, lúc trước Cơ nhi phóng không trúng hồng tâm thì nhờ hần chết ra, hiệu quả vô cùng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Vũ Nương Cao Cấp

Trong phòng Tư Đồ Dật, Nhan Nguyệt nhăn mặt nhũu chặt mày nhìn Tư Đồ Dật bị thương thấy cả xương.

”Vết thương quá sâu, Tư Đồ xem ra phải tịnh dưỡng một tháng” Nhan Nguyệt tuy là thần y nhưng thương nặng vậy thì hần cũng chịu, tối đa chỉ có thể giúp hần không đau đớn, nhanh hồi phục hơn.

”Tiểu tử Long Ngũ thật hung hãn, nếu ta không chạy nhanh thì chân chắc bị phé luôn, thật không ngờ võ công Long Ngũ và Long Thất cao như thế” Trong lòng Tư Đồ Dật vẫn hơi sợ.

“Haiz, chúng ta đều đánh giá thấp đối phương, người giỏi bên cạnh Long Khiếu Thiên quá nhiều, ngay cả lão bản Cổ Hạc của cửa hàng gỗ kia cũng là

cao thủ hạng nhất, lần này có thể chạy trốn thật sự là đại hạnh trong bất hạnh, bây giờ Long Khiếu Thiên đang phái người tìm kiếm chúng ta quanh đây, xem ra lần này chúng ta phải quấy rầy Liễu huynh rồi.” Sắc mặt Nhan Nguyệt trầm trọng, nói xong thì nhìn sang Liễu Tinh Kim.

”Nguyệt, ta thấy không ổn, chúng ta nên tìm chỗ khác đi, ta sợ quấy rầy Cơ nhi tiểu thư” Tư Đồ Dật hơi xấu hổ, hẳn biết Liễu Tinh Kim nhất định không thích bọn họ ở lại.

”Tư Đồ, kỹ viện là nơi Long Khiếu Thiên không ngờ tới nhất, tương đối an toàn, và lại ở đây có Liễu huynh và Cơ nhi, cũng tương đối thuận tiện” Nhan Nguyệt so với Tư Đồ Dật mặt dày hơn.

”Cái này..” Tư Đồ Dật khó xử nhìn sang Liễu Tinh Kim lạnh lùng.

Đúng lúc này Cơ nhi đẩy cửa vào, trên người đã thay bộ đồ màu canh biếc, mái tóc được cột bằng dây lụa xanh lá kết cái nơ con bướm, cả người nhìn thật nhẹ nhàng khoan khoái mà lại quyến rũ cực kỳ.

”Tư Đồ ca ca, tiểu Lục nấu xong canh bổ huyết rồi, huynh uống đi” Cơ nhi cầm trên tay một chén canh lớn nóng hôi hổi.

Thân ảnh Liễu Tinh Kim lập tức di chuyển cầm lấy chén canh, hai tay Cơ nhi liền xoa xoa mái tóc, cười nói ”Nóng quá, haha” Liễu Tinh Kim nhìn nàng đầy trách cứ, không biết kêu hắn tới bưng sao? đáng đời.

”Đa tạ Cơ nhi, thật sự đã quấy rầy Cơ nhi rồi” Tư Đồ Dật vội vàng nói cảm ơn.

”Cơ nhi, Tư Đồ và ta muốn ở lại đây một thời gian được không?” Nhan Nguyệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sinh động của Cơ nhi hỏi thẳng, hẳn nghĩ dù sao Liễu Tinh Kim cũng không phải chủ nhân.

”A, được chứ, đương nhiên rồi, Tư Đồ ca ca bị thương nặng như vậy, còn đi đâu được chứ? Ở lại đi, dù sao trong viện này cũng chỉ có ta, Tinh Kim và tiểu Lục thôi” Cơ nhi vừa nói vừa nhìn Liễu Tinh Kim đầy thâm ý, khoe miệng Liễu Tinh Kim dẹt một cái.

”Ha ha, vậy cảm ơn Cơ nhi, sẽ không quấy rầy Cơ nhi chứ?” Khuôn mặt tuần tú của Nhan Nguyệt lộ ra nụ cười thoải mái.

”Không đâu, Cơ nhi phải hơn tháng nữa mới gặp khách, một tháng tới Cơ nhi phải luyện vũ đạo, đến lúc đó chỉ sợ ầm ĩ tới Nhan ca ca và Tư Đồ ca ca thôi” Cơ nhi cau mày.

”Cơ nhi phải, phải tiếp khách?” Nhan Nguyệt kinh ngạc vô cùng.

”Cơ nhi sẽ không nhận khách” Liễu Tinh Kim liền phản bác lạnh lùng, trong ánh mắt chứa đầy hàn ý.

”À, ta không phải tiếp khách, là gặp khách, Cơ nhi là vũ nương cho nên phải lên đài biểu diễn, không cần tiếp khách, Cơ nhi muốn làm vũ nương cao cấp chứ không phải loại tiếp khách” Cơ nhi giải thích.

”Vũ nương cao cấp?” Nhan Nguyệt rất tò mò.

”Ha ha, tới lúc đó Nhan ca ca nhìn là hiểu, được rồi, nếu hai người cần gì thì ta sẽ kêu tiểu Lục mua, còn nữa, không ai biết ta đã trở về cho nên chúng ta ra vào chỉ có thể leo tường” Đôi mắt Cơ nhi nhìn Nhan Nguyệt và Tư Đồ Dật.

”Không sao hết, Cơ nhi, kỳ thật người không cần làm vũ nương” Nhan Nguyệt nhìn vẻ thanh thuần của nàng, có chút hy vọng nàng không làm nghề này.

”Ha ha, nữ nhân không thể dựa vào nam nhân, Cơ nhi muốn tay làm hàm nhai, có vậy nam nhân mới không thể hô to gọi lớn với ta, hờ hờ, với lại ta thích nhảy múa cho nên quyết định làm vũ nương, có lẽ nhiều người sẽ nghĩ Cơ nhi là nữ nhân hèn hạ nhưng tự mình hiểu mình trong sạch là được, cần gì quan tâm tới người ngoài. Huống hồ Cơ nhi cũng chẳng muốn làm thánh nữ, đi con đường của mình, ai thích nói gì cứ nói” Cơ nhi nhìn hai người cười thật tiêu sái.

Nhan Nguyệt và Tư Đồ Dật đều giật mình, mở to mắt nhìn khuôn mặt nàng đầy, đây là một tiểu cô nương mười bốn tuổi sao? Trình độ tự tin, thông dong và thoải mái này sợ là bọn họ chưa từng đạt tới.

”Cơ nhi nhảy múa khẳng định rất đẹp, ha ha” Tư Đồ Dật cười khẽ đánh vỡ trầm mặc.

”Đĩ nhiên, ở Dương Châu này, Cơ nhi tự xưng thứ hai thì không ai dám xưng thứ nhất, há há” Cơ nhi định nói toàn quốc nhưng sợ họ nghĩ mình quá tự cao giống mấy đứa điên.

Nhan Nguyệt và Tư Đồ Dật đưa mắt nhìn nhau, sau đó rất ấn ý nhìn về phía Liễu Tinh Kim đang nhếch miệng cười.

”Ừm” Liễu Tinh Kim không thể làm gì khác hơn là gật đầu, hai nam nhân kia liền lộ ra chút ý thương thức.

”Cơ nhi, buổi chiều Phạm công tử kia tới, người nói với Hồng ma ma chưa?” Liễu Tinh Kim thấy hai người có vẻ hứng thú với Cơ nhi, trong lòng thấy khó chịu liền nghĩ biện pháp phá ngang.

”Ý chết xem quên, giờ ta phải đi kêu tiểu Lục tìm Hồng ma ma, Tư Đồ ca ca, huynh chậm rãi dưỡng thương nhé” Cơ nhi nói xong vội vã chạy ra.

“Liễu huynh, người sống chung với Cơ nhi chắc là rất hài lòng, Cơ nhi là một nữ hài tử thật vui tươi.” Khóe miệng Nhan Nguyệt vẽ ra nụ cười hơi gian tà.

“Không bị dọa thành bệnh tim là tốt rồi” Liễu Tinh Kim chép miệng, không dám đồng ý.

.....

Sau bữa trưa, Nhan Nguyệt ra ngoài thám thính tin tức Long Khiếu Thiên, Tư Đồ Dật hành động bất tiện nên chỉ có thể nằm nghỉ, Liễu Tinh Kim nhìn Cơ nhi luyện công trong viện, trong lòng nghĩ trong viện càng ngày càng nhiều người, đây cũng không phải chuyện tốt, sớm muộn gì cũng bị phát hiện.

Ý nghĩ của Liễu Tinh Kim hoàn toàn chính xác, lúc tiểu Lục đi tìm Hồng ma ma thì đụng phải Họa Mi hôm nay dậy sớm.

“Ai nha, Ma ma, hai người đi đâu sớm thế?” Họa Mi một thân đỏ rực, chuẩn bị đi ra luyện hát.

“Họa Mi, sao hôm nay dậy sớm vậy? Tối hôm qua không có khách sao?” Hồng ma ma vừa thấy nàng lập tức nhăn mày.

“A, ta, mấy hôm nay người thấy khó chịu cho nên không tiếp khách” Họa Mi thấy ánh mắt lợi hại của Hồng ma ma, nhất thời sợ tới mức cả lấm, đã nhiều ngày không có người khách quen nào tới tìm nàng, đều bị mấy tiểu nha đầu đoạt đi rồi, hại nàng không có khách cho nên hôm nay mới dậy sớm.

“Hừ! Người nha, ngay cả nha đầu đều kém hơn, tiếp không được khách thì hạ giá đi, người ta mười hai bạc mà người hai mươi hai, khách quen đều chơi chán rồi, tân khách chê người quý, tiểu nha đầu vừa tiện nghi vừa non, người lấy gì so với chúng. Còn nữa, người cứ hát mãi mấy bài cũ rích, phải bắt chước Lan Chi đi, nàng vừa học được hai bài hát mới. Họa Mi, nếu người còn tiếp tục không kiếm được tiền thì đừng trách Ma ma” Giọng Hồng ma ma càng ngày càng lạnh, dù sao mở cửa buôn bán nghề này, nàng cũng không tính đường phé vật.

“Ma ma, người đừng tức giận, Họa Mi đã biết” Nhất thời Họa Mi tối sầm mặt, cúi thấp đầu.

“Hừ! Tiểu Lục, chúng ta đi” Hồng ma ma hừ lạnh một tiếng, mang theo tiểu Lục đi tới Tuyết Viện của Cơ nhi.

Họa Mi ngẩng đầu nhìn bóng lưng các nàng mà chau mày, Hồng ma ma đi Tuyết Viện làm gì? Lễ nào nha đầu chết tiết kia đã trở về? Từ lúc nha đầu chết tiết kia giẫm lên trên đầu, mình sống chẳng dễ chịu chút nào, thiệt xui xẻo!

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Dự Tính Trước

Họa Mi giật mình bước nhanh đuổi theo, sau đó núp tại khe cửa của Tuyết Viện thấy Hồng ma ma ngồi bàn bạc sự tình với Cơ nhi ở bàn đá giữa sân, vẻ mặt Hồng ma ma vui vẻ, Cơ nhi nói chuyện sáng khoái khiến Họa Mi bỗng nổi lòng oán hận, quả nhiên là tiểu tiện nhân này đã về, thảo nào mình không có khách, đồ sao chó!

Họa Mi nhìn ra ngoài một hồi rồi im lặng rời khỏi, trong lòng nghĩ tới việc Cơ nhi còn hơn tháng nữa sẽ lên đài, đến lúc đó sợ mình chẳng còn chỗ đứng nữa, mà nha đầu chết tiết kia lại còn càng ngày càng đẹp, vóc người no đủ, khuôn mặt nhỏ nhắn trong sáng, lại còn chưa khai bao nữa, nhiều đồ chưa đủ câu hồn nam nhân sao. Nghĩ tới đây, trong lòng Họa Mi nảy ra ý, gõ cửa vũ kỹ Phụng Đình. Vừa qua buổi trưa, Phạm Thu Nham một thân xanh đen, đẹp như trích tiên được hộ vệ dẫn tới Tuyết Viện.

“Cơ nhi cô nương, bài hát tối hôm qua tại hạ đã phổ xong rồi” Phạm Thu Nham vừa thấy Cơ nhi đang chờ hán trong viện thì lập tức tiến lên nói, khuôn mặt tuấn mỹ, đẹp như ngọc thạch lóe lên ánh mừng rỡ.

“Ha ha, Phạm công tử mời ngồi, tiểu Lục châm trà” Cơ nhi mỉm cười nhìn khuôn mặt tuấn tú lễ độ của hán, trong lòng thầm khen hán quả là một đại mỹ nam, nếu ở hiện đại chỉ sợ sớm bị các sắc nữ nhào vô xé xác, da thịt vóc người, diện mạo ôn nhu, giọng nói êm tai, ngấm lại sẽ khiến người ta chảy nước miếng (PL: ta cũng chảy nước miếng đây, haha)

“Đa tạ Cơ nhi cô nương” Phạm Thu Nham vui vẻ ngồi xuống, sau đó quay đầu nhìn sơ bố trí trong viện, hai mắt để lộ ra kinh ngạc và khó hiểu.

“Phạm công tử, nếu như người dùng cả đêm không thể thông suốt bài hát đó thì Cơ nhi cũng sẽ không cho người tới” lời Cơ nhi nói khiến Phạm Thu Nham nhất thời xấu hổ đỏ mặt, vì sao lòng tự tin của mình luôn bị nàng đá kích chẳng còn chút nào.

“Ha ha, nhưng mà Cơ nhi biết người là người yêu âm luật thật sự, như vậy đi, ta thấy vụ tuyển chọn thi đấu kia người không cần đâu, ở lại đây làm nhạc công đi, ta là vũ nương của kỹ viện này, hiện đang thiếu một nhạc công chủ lực. Bởi vì ca khúc của Cơ nhi đều do chính ta phổ nhạc, viết từ, so với những ca khúc người thường nghe sẽ rất khác, Phạm công tử nếu như muốn nâng cao tài nghệ của mình thì đây là cơ hội của người, bởi vì nhạc công bình thường không thể diễn tấu được ca khúc của Cơ nhi” Cơ nhi chậm rãi nói trong khi nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của hán, trong lòng vẫn tán thưởng da thịt

trên mặt hần, sáng trắng, lỗ chân lông nhỏ xíu, màu da tuyết trắng hồng nhạt, khiến nàng có cảm giác kích động muốn nhào tới cắn một cái.

“A, cái này?” Phạm Thu Nham không nghĩ tới Cơ nhi sẽ hội yếu hần làm nhạc công của nàng, nhất thời thấy khó xử, hần chỉ muốn gấp vị đại sư kia thôi, với lại đánh đàn tại kỹ viện sẽ làm hần không tự nhiên.

“Người đừng lo vấn đề tiền lương, Cơ nhi kiếm được sẽ không thiếu phần của người” Cơ nhi cho rằng hần lo lắng việc này.

“Không, không phải, tại hạ...” Phạm Thu Nham không biết nói thế nào, hần sợ Cơ nhi hiểu lầm là hần khinh thường nàng.

“À, người không thích sao? Hay là người có dự định khác? muốn vào cung làm nhạc công?” Cơ nhi cau mày, vậy phải làm sao bây giờ, khó lắm mới tìm được người vừa ý.

“A không, đương nhiên không phải, muốn tiến cung chỉ vì nghe nói nhạc công trong cung tài nghệ siêu quần, tại hạ muốn đi thỉnh giáo.”

“Ha ha, ta hiểu rồi, người muốn học tập tài nghệ, ta dạy cho người là được, người muốn gặp đại sư cũng có thể” Cơ nhi đang nghĩ cách khó dễ hần.

“Thật sao? Tại hạ phải làm gì để thấy vị đại sư kia?” Hai mắt Phạm Thu Nham lập tức sáng quắc nhìn thẳng Cơ nhi, khuôn mặt lộ vẻ khát vọng.

“He he, dĩ nhiên là người phải vượt qua cửa của ta đã, ngày nào đó người mạnh hơn ta thì Cơ nhi sẽ thực hiện lời hứa” Cơ nhi buồn cười nhìn tên nam tử dám xem thường nàng.

“Tiểu Lục, đem đàn tranh của ta lại đây” Cơ nhi biết là nếu mình không thể hiện thực lực thì vị mỹ nam tử này sẽ không biết hần đã lãng phí thời gian học ở trường.

Đàn tranh là nhạc khí có thể biểu hiện thực lực tốt nhất, mà Cơ nhi từ nhỏ được phụ mẫu bồi dưỡng tài năng, ba tuổi đã đàn được ca khúc đơn giản, về sau nàng có thể nhắm mắt mà đàn, ngay cả thầy nàng cũng khen nàng có tài năng âm nhạc, nhưng Cơ nhi yêu thích vũ đạo hơn.

Đàn tranh cổ đại khác với hiện đại nhưng đơn giản hơn, tại hiện đại Cơ nhi diễn tấu với đàn tranh hai mươi một dây nhưng ở đây chỉ có mười sáu dây. Nàng thử đàn qua vài lần thấy quá đơn giản nên chán nản, nhưng mà nếu muốn vị đại mỹ nam này tâm phục khẩu phục thì Cơ nhi phải chứng minh bản lĩnh thôi.

Phạm Thu Nham mừng rỡ, hần vẫn nghĩ Cơ nhi nhỏ tuổi nhưng quá tự tin, tuy rằng ca khúc kia cổ quái khiến hần tốn nhiều công sức nhưng chỉ dừng lại ở việc nghe nàng hát, bây giờ nghe nàng muốn chơi đàn tranh thì không còn gì thích hơn, hần rất thích đàn tranh nên rất tự tin với bản thân, đến nay vẫn chưa ai giỏi hơn hần.

Tiểu Lục dưới sự trợ giúp của Liễu Tinh Kim đã đặt đàn tranh dưới mái hiên, Cơ nhi nhẹ khẩy tóc ra sau, chậm rãi ngồi xuống trước đàn tranh, vài trắng quần trên ngón tay đều bị nàng tháo ra, vết thương cũ mới chồng chất.

“Cơ nhi, tay người?” Liễu Tinh Kim sợ nàng diễn tấu không được, dù sao có mấy vết phỏng đã vỡ đang lên da non.

“Không sao hết” Cơ nhi nhìn hần cười dịu dàng, đeo lên mấy cái vuốt sắt vào tay phải.

Phạm Thu Nham vẫn ngồi trước bàn đá đối diện, đôi mắt sáng ngời nhìn Cơ nhi, trong lòng rất khản trương, mong rằng Cơ nhi sẽ không khiến hần thất vọng.

“Ha ha, Phạm công tử, Cơ nhi rất ít đánh đàn, nửa năm qua cũng chỉ đàn hai lần, hôm nay người có phúc lắm đấy, nhưng mà Cơ nhi nói trước là nếu Phạm công tử thấy Cơ nhi giỏi cầm hơn người thì người phải lưu lại làm nhạc công của ta, đương nhiên muốn bái ta làm thầy cũng được, nếu như cầm nghệ Cơ nhi không bằng thì Cơ nhi lập tức mang người đi gặp lão sư của ta được chứ?” Cơ nhi tính trước, đời này chuyện nàng tự tin chỉ có vài thứ, đàn tranh vừa vận dụng nhất, tuy rằng giờ nàng mới mười bốn tuổi nhưng cầm nghệ của nàng tới mười chín năm, so với tuổi của Phạm Thu Nham còn nhiều hơn, nhất định sẽ thắng.

Phạm Thu Nham sửng sốt, sau đó cười thật rục rịch nói “Được, một lời đã định!”

“Ha ha, một lời đã định” Cơ nhi nhẹ nhàng khoan khoái nở nụ cười, nương theo đàn tranh thử âm tiếng...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Sùng Bái Sâu Sắc

Cơ nhi nhìn Phạm Thu Nham cười quyền rũ, ngón tay lướt qua huyền cầm, âm nhạc lưu loát lập tức phát ra.

Chỉ thấy tay phải Cơ nhi thác, phách, khều, di, gảy, khảy, điều, nhón; tay trái ấn, trượt, xoa, run (mấy từ tả động tác đánh đàn, có vài cái PL ko biết). Điều khiển thuần thục, âm thanh không ngừng biến hóa, giai điệu trau chuốt no đủ.

Một khúc đàn tranh tiêu biểu “Cao sơn lưu thủy” được nàng diễn tấu như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, thoải mái lên xuống, âm nhạc hồn hậu sâu sắc. Từ giọng thấp đến cao âm, từ cao âm đến giọng thấp, thủ pháp cuộn tấu, từng chút một thấm sâu vào lòng, âm hưởng kỳ diệu trong veo khiến người nghe dường như đắm mình trong mỹ cảnh thiên nhiên tráng lệ, trước mắt hình như có núi cao sừng sững, nước chảy róc rách khiến tâm hồn vui vẻ thoải mái.

Cơ nhi hoàn toàn đắm mình, hai mắt nhắm nghiền dường như đang hợp nhất làm một với âm nhạc, khiến Phạm Thu Nham khiếp sợ vô cùng, ngây ra như phỗng.

Dur âm cuối lưu lại thật lâu, có ý vị thật khác, Cơ nhi mở hai mắt cười nhẹ nhìn khuôn mặt tuấn tú thất sắc đã lâu của Phạm Thu Nham.

“Phạm công tử nghĩ thế nào?” Cơ nhi tao nhã đứng dậy, thấy trên mặt tiểu Lục và Liễu Tinh Kim đầy vẻ say sưa thì ý cười càng lớn.

“Cơ nhi cô nương, tại hạ xấu hổ! đã từng dám coi thường Cơ nhi cô nương nay được nghe một khúc này, tại hạ chỉ ít phải học mười năm mới có thể đạt được, thật sự quá hổ thẹn” Phạm Thu Nham bỗng nhiên tỉnh ngộ, sắc mặt kích động không thôi, sùng bái Cơ nhi sâu sắc.

“Ha ha, vậy Phạm công tử có thừa nhận bản lĩnh không bằng Cơ nhi chứ?” Cơ nhi khẽ cười nói.

“Thật sự xấu hổ, tại hạ tự nhận là cao thủ đàn tranh nhưng đối mặt cô nương chỉ như một đứa nhóc, xem ra tại hạ không mặt mũi gặp sư phụ Cơ nhi cô nương, chỉ cầu cô nương có thể nể mặt thu tại hạ làm đồ đệ” Phạm Thu Nham nói xong liền quỳ xuống hành lễ bái sư.

“Á, không không, nghìn vạn lần không được, hi hi, Cơ nhi hay nói giỡn, Cơ nhi mới mười bốn tuổi mà có đồ đệ lớn như vậy sẽ bị chê cười nha, nếu như Phạm công tử thật sự phục Cơ nhi thì chỉ cần tuân thủ ước định là được” Cơ nhi lập tức nhắc nhở hắn.

“Đó là đương nhiên, tại hạ còn muốn xin Cơ nhi cô nương chỉ dẫn nhiều hơn, mong Cơ nhi cô nương vui lòng dạy bảo” Phạm Thu Nham hai tay ôm quyền, cúi đầu một lạy.

“Ha ha, Phạm công tử không cần nói năng quá lễ độ, rằng Cơ nhi chưa hết rồi, gì mà chỉ dạy với chả dạy bảo, người không hiểu thì cứ hỏi, về sau là người một nhà nên Cơ nhi sẽ gọi người Phạm ca ca nhé, tiểu Lục, đi dọn dẹp một gian phòng, Phạm ca ca sau này sẽ ở chung với chúng ta. Được rồi, giới thiệu đây là Liễu Tinh Kim, người có gì cần cứ hỏi hắn, hắn là quản gia của Cơ nhi đây” Cơ nhi nói đến đây thì nhìn Liễu Tinh Kim đang bất động chớp chớp mắt to, mà Liễu Tinh Kim ném cho nàng một cái nhìn xem thường, thiếu chút nữa khiến Cơ nhi phì cười.

“Chào Liễu huynh” Phạm Thu Nham nở nụ cười ấm áp, hắn vốn không phải người gò bó, nghĩ đến mình rốt cục tìm được người đáng làm sư phụ thì tâm lý cao hứng miễn bàn.

Liễu Tinh Kim gật đầu coi như trả lời, đột nhiên lông mày hắn nhướn lên rồi bay lên mái hiên, vụt qua góc tường viện khiến Phạm Thu Nham giật mình nhảy lên, Cơ nhi nhìn hắn ngoắc tay, thân ảnh Phạm Thu Nham chợt lóe tới trước mặt Cơ nhi, đem Cơ nhi ngạc nhiên muốn rút cằm xuống đất, tên nhãi nhép này cư nhiên có võ công, hơn nữa hình như rất cao, thật sự khiến mình hết hồn.

Một bóng dáng màu trắng mảnh mẽ nhảy vào từ ngoài tường, Cơ nhi liền lấy một phi đao phóng về phía hắn, người tới tung mình tránh né rồi vững vàng rơi xuống đất, vừa nhìn vừa cười trộm Cơ nhi, lập tức khoe miệng lộ ra nụ cười gian xảo nói “Cơ nhi, sao lại đánh lên hả?”

“Nhan ca ca, ta cũng không biết là ai tới, nếu như là bọn đều cán thì sao, đây là tiên hạ thủ vi cường, ha ha” Người tới không ai khác chính là Nhan Nguyệt lãnh diễm tà khí.

“Vị này đây là?” Nhan Nguyệt khó hiểu nhìn Phạm Thu Nham, hiển nhiên bị vẻ tuấn mỹ kia hù sợ.

“Tại hạ là Phạm Thu Nham, tới đây học nghệ với Cơ nhi cô nương” Phạm Thu Nham cũng không ngờ có nhân vật phức tạp như vậy trong viện này, tới hôm qua thấy Liễu Tinh Kim băng lãnh đã khiến hắn kinh ngạc, giờ thêm vị lãnh diễm này càng khiến hắn kinh hãi.

“Phạm huynh biết võ công? Thật sự khiến tại hạ kinh ngạc” Giọng điệu Liễu Tinh Kim âm lãnh, trong đôi mắt sao kia toàn là hàn ý, hắn lại không nhìn ra Phạm Thu Nham là một cao thủ võ lâm, chỉ thấy mỗi khí tức dịu dàng ưu nhã kia, thật đáng chết.

“À, cũng không có gì, dùng để phòng thân thôi” Phạm Thu Nham cười nhạt, hình như không hề để ý địch ý từ Liễu Tinh Kim.

“Phạm huynh học từ ai vậy?” Nhan Nguyệt cũng rất tò mò, hắn trao đôi chút ánh mắt với Liễu Tinh Kim.

“Cái này, thật ngại quá, sư phụ không muốn người khác biết tên hắn cho nên tại hạ không tiện nói” Phạm Thu Nham khó dễ cười mĩa.

“Haiz, được rồi, đâu phải đang thăm vấn phạm nhân, Phạm ca ca vừa nhìn đã biết không phải người xấu, với lại hắn có thể coi trọng gì ở Cơ nhi chứ, cướp về làm thể vẫn ngại nhỏ, đừng hỏi nữa, mỗi người đều có bí mật mà, thôi đi vào nói tiếp” Cơ nhi lập tức trừng mắt nhìn Liễu Tinh Kim, người này thật là quá khản trương.

“Ha ha, nói vậy cũng đúng” Khóe miệng Nhan Nguyệt nhếch lên, sau đó nhìn tay phải Cơ nhi sợ hãi nói “Cơ nhi, tay người sao thế?”

“À, hi hi, không sao đâu, vừa rồi đánh đàn không cẩn thận khiến vết thương bị nứt ra, hai tay giờ xấu quá, phải bảo dưỡng lại chứ một tháng sau khiêu vũ sẽ thất bại thảm hại.

“Tay nữ hài tử vậy là không đẹp đâu” Nhan Nguyệt mỉm cười tà ác.

“Đúng rồi, Nhan ca ca, người là thần y nhất định có biện pháp đúng không, Cơ nhi tin cậy người nha, hi hi” Cơ nhi liền vui vẻ kéo tay hắn, hai tròng mắt lóe sáng như ngọc.

Nhan Nguyệt xấu hổ nhìn bàn tay tay nhỏ bé của nàng nói “Vào đây nói tiếp đi”, nói xong lập tức sai bước đi vào phòng.

“Xin lỗi Cơ nhi, hại người bị thương” Phạm Thu Nham thấy nàng mấy ngón tay nàng có vết máu, trong lòng không khỏi áy náy.

“Không sao, nếu không sao Phạm ca ca phục Cơ nhi chứ, muốn nhân tài thì phải nỗ lực thôi, đây là chút lòng thành, ha ha” Cái miệng nhỏ nhắn của Cơ nhi vẽ ra, đôi mắt xinh đẹp nhìn Phạm Thu Nham – đã nắm chặt người rồi-....

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Oán Hận Của Nhan Nguyệt

Cơ nhi kêu Liễu Tinh Kim bố trí cho Phạm Thu Nham rồi chạy qua gian phòng của Tư Đồ Dật, tay nàng cũng không phải là việc nhỏ.

” Cơ nhi, vừa rồi là người đàn huyền cầm sao?” Tư Đồ Dật vừa thấy Cơ nhi ánh mắt lập tức sôi nổi mà hỏi thăm.

“Đúng vậy, rất đặc sắc chứ” Cơ nhi không ngại mà nhướn mày khoe.

“Quá đặc sắc, Cơ nhi người mới mười bốn tuổi, cảm nghệ sao cao siêu được vậy? Cho dù bắt đầu học từ khi sinh ra cũng chưa thấy ai có thể so sánh với người, thật sự khiến ta quá chấn động” Tư Đồ Dật không tiếc lời ca ngợi.

“Ha ha, hóa ra Tư Đồ ca ca cũng biết âm luật” trong lòng Cơ nhi kinh ngạc nhưng liền mỉm cười vui vẻ.

“Cơ nhi xem thường Tư Đồ rồi, hắn không chỉ biết mà còn rất lợi hại đấy” Nhan Nguyệt lập tức trêu ghẹo bổ sung.

“Thật á, vậy quá tốt rồi, Cơ nhi đang thiếu nhạc đệm đây, Tư Đồ ca ca trốn không thoát rồi” Cơ nhi hài lòng nhìn hắn.

“Nhạc đệm? Nhạc đệm là sao?” Tư Đồ Dật khó hiểu nhìn lại nàng.

“Cơ nhi muốn làm vũ nương, đương nhiên phải có âm nhạc phụ họa lúc khiêu vũ, nhạc công trong viện quá kém cỏi nên Cơ nhi phải tìm nhạc công tốt, đã lựa được Phạm ca ca rồi nên Tư Đồ ca ca cũng không trốn thoát được, he he” Cơ nhi không ngờ mình có thu hoạch tốt như vậy, nghe Tư Đồ nói liền biết người này nhất định cũng là cao thủ, bây giờ còn sợ không thành công sao?

“A, Cơ nhi, này, Tư Đồ ca ca sợ là không được, người của Long Khiếu Thiên tìm kiếm chúng ta khắp nơi, sẽ liên lụy tới người” Tư Đồ Dật nhìn sang Nhan Nguyệt nói.

“Sợ gì chứ, đến lúc đó Cơ nhi sẽ giúp hai người cải trang, cam đoan Long Khiếu Thiên không nhận ra” Cơ nhi đã sớm nghĩ tới bản thân cũng có vấn đề này, nên nàng chuẩn bị biến mình thành yêu cơ, tức là khiến mình trên sân khấu yêu mỹ gọi cảm khiến người khác không nhận ra.

“Há? Cơ nhi còn có thể dịch dung?” Nhan Nguyệt lập tức nhìn nàng với cặp mắt khác xưa.

“Dịch dung gì chứ? Cơ nhi không biết, Cơ nhi chỉ biết hóa trang thôi, đến lúc đó ta sẽ cho Tư Đồ ca ca và Phạm ca ca một bộ mặt đặc biệt, há há, cam đoan không ai nhận ra” Cơ nhi nghĩ thầm mình biến thành gọi cảm thì hai đại mỹ nam cũng phải đẹp mắt chút mới nóng bỏng chứ.

“Cái này, cái này” Tư Đồ Dật khó xử nói không nên lời, lại không có ý từ chối.

“Tư Đồ ca ca cứ dưỡng thương trước, dù sao hiện tại huynh hành động bất tiện, tối nay chúng ta nói tiếp, Cơ nhi phải đi phổ nhạc trước đã, được rồi, Nhan ca ca có tiên dược điều trị tay Cơ nhi không?” Cơ nhi vươn tay về phía Nhan Nguyệt.

“Ha ha, tiên dược thì không có nhưng cái này có thể trị” Nhan Nguyệt đưa nàng một bình nhỏ, bên trong là thuốc hắc phối chế, có thể kích thích mọc da non, loại bỏ vết sẹo.

“Oa, cảm ơn Nhan ca ca” Cơ nhi hưng phấn hết sức, cảm bình thuốc như cảm bảo bối.

“Cơ nhi, người đánh đàn trong viện có sợ viện trước biết không?” Tư Đồ Dật nhíu mày hỏi.

“Hi hi, nơi này là kỹ viện nha, tất cả mọi người đều cần luyện tập, tiểu viện này hơi xa viện trước, hơn nữa nếu biết thì đã sao, Hồng ma ma sẽ làm các nàng cảm miệng” Cơ nhi đã sớm nhắc nhở Hồng ma ma,” Mà Nhan ca ca lại nghe được tin gì sao?”

“Tin tức tốt!” Trong mắt Nhan Nguyệt đột nhiên xuất hiện sự âm ngoan vui sướng, khóe miệng cười tà ác khiến Cơ nhi khẽ run.

“Tin tức tốt là gì?” Tư Đồ Dật lập tức hỏi.

“Long Khiếu Thiên sợ rằng không có thời gian tìm chúng ta, tối hôm qua lúc ta chạy trốn thì hắn bị người ám sát thụ thương, hiện tại đang dưỡng thương” Sắc mặt Nhan Nguyệt có chút kích động.

“Cái gì! Có chuyện này sao? Người biết ai ám sát Long Khiếu Thiên chứ?” Tư Đồ Dật kinh hãi ngồi bật dậy.

“Cái này ta không rõ, nhưng mà mặc kệ là ai cũng là chuyện tốt với chúng ta, chuyện xấu Long Khiếu Thiên làm không ít, khá nhiều người muốn giết hắn” Nhan Nguyệt cảm hận nói.

Cơ nhi không nói gì, tuy rằng nàng cũng ghét tên nam nhân cuồng vọng tự đại kia, nhưng nghĩ lại thì Long Khiếu Thiên chắc không tới nỗi xấu xa như Nhan Nguyệt nói, bởi vì dù hắn đáng hận trong chuyện của Vũ Tuyết Cơ nhưng hắn cũng không biết rõ, với lại đêm đó vì nàng hoảng sợ mà buông tha nàng, nếu như thật sự tội tệ thì sẽ để ý nàng chết sống sao?

“Cái này có thể do chuyện xấu phụ thân hắn để lại chăng?” Cơ nhi ngập ngừng mở miệng.

“Phụ tử như nhau, Cơ nhi không lẽ lại đồng tình với hắn? Lần trước hắn xem chút cát đứt chân của người, lẽ nào người còn nghĩ rằng hắn là người tốt?” Trong giọng nói Nhan Nguyệt ẩn chứa tức giận.

“Đương nhiên không phải, Cơ nhi biết hắn là tên khốn nhưng mà sao hắn có nhiều kẻ thù thế, nhìn hắn cũng không già lắm, hay là do phụ thân hắn kết oán để lại?” Cơ nhi vội vã chốt dạ xua tay.

“Hừ, ai biết, cho dù là phụ thân hắn nhưng vẫn là phụ nợ tử trả, huống hồ mấy năm qua hắn lũng đoạn thị trường, còn đắc tội ít người sao?” Sầu hận trong lòng Nhan Nguyệt bị khơi dậy.

“Vây quên đi, hiện tại hắn thụ thương thật quá tốt,... ít nhất ... chúng ta tạm an toàn” Cơ nhi mặc kệ họ, hiện tại mình chẳng có gì thì dựa vào đầu đòi đầu với Long Khiếu Thiên, nhưng mà một ngày nào đó mình sẽ đòi lại gấp bội, tuy nhiên chính hắn thậm tệ là được chứ chưa tới mức muốn giết người.

“Không, thừa dịp hắn thụ thương, ta cũng nên trét thêm ít muối vào vết thương chứ?” Khóe miệng Nhan Nguyệt lộ ra nụ cười tà ác.

“Á!” Cơ nhi kêu sợ hãi, nhìn Nhan Nguyệt đầy lo lắng, người đẹp trai thế kia mà ác gớm.

“Nguyệt, người đừng nóng ruột, lỡ như đó là cái bẫy dụ người ra thì sao?” Tư Đồ Dật nhíu chặt đôi mày, trong lòng thấp thỏm.

“Ta cũng có nghĩ tới, cho nên chuẩn bị đêm nay đi xem, nếu như là một cái bẫy thì ta cũng chạy trốn được, nếu như Long Khiếu Thiên thật sự thụ thương thì ta nhân cơ hội đốt trụ Văn Thiên Bảo luôn, coi hắn tới đâu đường thương, ta muốn hắn vĩnh viễn không yên ổn!” Ánh mắt Nhan Nguyệt hiện lên sự hung ác.

“Hò, Nhan ca ca thật đáng sợ, nữ nhân cũng không ác bằng người” Cơ nhi hơi sợ nhìn khuôn mặt tuấn mỹ đầy tà khí này, thấy khá đáng tiếc nam nhân này rõ ràng bị thù hận che mắt.

“Hừ! Thù giết cha không đội trời chung, ta há có thể để hắn đắc ý” Nhan Nguyệt hừ lạnh một tiếng.

“Nhan ca ca, oan oan tương báo biết khi nào hết, mà làm như vậy sẽ tổn thương người vô tội, người không cảm thấy quá tàn nhẫn sao?” Cơ nhi không ủng hộ hắn, hơn nữa hắn làm thế thì rất có khả năng mình sẽ bị liên lụy.

“Cơ nhi, người còn nhỏ không hiểu được, việc này người không cần lo, cứ luyện võ đạo của người cho tốt, Nhan ca ca đang chờ ngày thưởng thức đây” Nhan Nguyệt không muốn cãi nhau với Cơ nhi, nữ nhân luôn luôn nhẹ dạ mà.

“Ta sợ đến lúc đó người không xem được, haiz, không nói nữa, Cơ nhi đi luyện tập đây” Trong lòng Cơ nhi rầu rĩ xoay người đi ra, lúc nàng cúi đầu mở rộng cửa thì đâm đầu vào lòng Liễu Tinh Kim.

Liễu Tinh Kim thấy nàng có vẻ khác lạ, đang muốn mở miệng hỏi ai dè Cơ nhi đưa tay nắm vạt áo hắn cố sức lôi kéo hắn vào phòng nàng.

Chương 47: Vẫn Là Thanh Quan

(ý nói vẫn còn trong trắng, chưa tiếp khách)

Cơ nhi đóng cửa trong phòng muộn, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Liễu Tinh Kim hoàn toàn không biết tình hình, nói nghiêm túc “Tinh Kim, các người giết người phóng hỏa có phải sẽ không bị bắt?”

Liễu Tinh Kim sững sờ nói “Ai nói thế, chỗ nào cũng có vương pháp, người lại muốn làm gì?”

”Không phải ta mà là Nhan Nguyệt, hấn điên rồi, không khiến thiên hạ đại loạn không được” Cơ nhi buồn bực nói.

”Hừ, cho nên ta nói không nên để họ ở đây nhưng người không nghe” Liễu Tinh Kim lần này tìm được cơ hội phản kích.

“Bây giờ lại không thể đuổi bọn hấn đi, hơn nữa bọn họ đã cứu mạng chúng ta, thế nhưng ta không muốn rước thêm phiền phức, Tinh Kim, hay là người đi kêu họ đổi chỗ ở đi?” Cơ nhi biết với tính tình kia của Nhan Nguyệt thì sớm muộn gì cũng gặp chuyện không may.

“Ta không muốn đi” Trong lòng Liễu Tinh Kim đang muốn ỏi đây, lúc trước làm người xấu còn bị nài trách cứ.

”Tinh Kim, người đi đi~ Cơ nhi xin người đấy, người không cần đuổi Tư Đồ ca ca, chỉ cần đuổi Nhan Nguyệt là được rồi mà~” Cả người Cơ nhi lập tức dính vào Liễu Tinh Kim, âm thanh mềm nhẹ nũng nịu khiến Liễu Tinh Kim rung mình một cái, nhưng mà tiểu mềm mại trong lòng làm cho cả người hấn nóng hổi hấn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập khẩn cầu nhìn hấn, cái miệng nhỏ héch lên hồng nhạt mê người, khiến Liễu Tinh Kim nuốt nước miếng, tiểu nữ nhân này rốt cuộc có biết hay không mình đang làm gì không?

”Tinh Kim, có được hay không, tính là Cơ nhi cầu xin người đi” Cơ nhi như bông hoa lan, đôi tay nhỏ bé ôm vòng eo Tinh Kim cứng tráng không buông. Nàng sao lại không biết mình đang làm gì, đương nhiên là câu dẫn hấn vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn rồi.

Cả người Liễu Tinh Kim cứng ngắc, thấy rằng thân thể mình càng ngày càng nóng thì nhanh chóng đẩy Cơ nhi ra, trên gương mặt màu mặt ong xuất hiện màu đỏ ửng “Ta, ta đi coi thử rồi nói tiếp” Nói xong lập tức xoay người mở rộng cửa rồi khỏi.

Cơ nhi phía sau cửa liền quay một vòng giờ hai ngón tay chiến thắng, khoe miệng lộ ra nụ cười gian trá.

.....

Buổi tối gió mát thổi nhẹ, sao sáng đầy trời, Cơ nhi ngồi ở bàn đá trong viện ăn trái cây nghe Phạm Thu Nham thổi khúc, nghĩ rằng làm thần tiên cũng thế này thôi.

“Cơ nhi thấy sao?” Phạm Thu Nham lại trái ngược với Cơ nhi đang thích ý, đầu hấn đã đầy mồ hôi, bởi vì ca khúc hấn thổi là bài Cơ nhi vừa hát cho hấn nghe một khúc trước.

“Ừm, qua đây nghỉ ngơi đi, Phạm ca ca, Cơ nhi không thể không nói người là một thiên tài” Cơ nhi lập tức ca ngợi hấn.

“A, thật sao?” Phạm Thu Nham đặt mông ngồi xuống, uống xong hai chén nước lạnh, mừng rỡ mà nhìn Cơ nhi.

“Nhưng mà... Ha ha...” Cơ nhi nhìn khuôn mặt tuần tú bỗng tái mét mà cười ra tiếng.

“Cơ nhi, ‘nhưng mà’ Của người mỗi lần đều cần nói chậm vậy sao?” Phạm Thu Nham dùng tay áo xoa xoa mồ hôi trên trán, nhìn tiểu quý Cơ nhi cười khổ nói.

“Hắc hắc, cái này gọi là nghệ thuật nói chuyện, trước tiên khiến cho người hài lòng thì đã kích tới cũng tương đối dễ tiếp thu” Cơ nhi khẽ liếc xéo hấn, lộ ra vẻ chuyện này người cũng không hiểu được.

“A, này này...” Phạm Thu Nham nhe nhả cũng không chịu được mà cười tươi.

“Tập quen là tốt rồi” Liễu Tinh Kim bên cạnh lạnh lùng nói một câu.

“Ha ha, Phạm ca ca thấy chưa? Đây mới là cao nhân! Ha ha, Tinh Kim, không hiểu sao Cơ nhi thấy người càng ngày càng hiểu Cơ nhi rồi, thật khó!” Cơ nhi nhìn Liễu Tinh Kim vút mị nhãn, khiến Liễu Tinh Kim hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình, hấn thừa biết tiểu nữ nhân này luôn là chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ. Hại mình lúc này đắc tội Nhan Nguyệt, tên kia không rên một tiếng đã đi, còn nói sẽ không liên lụy bọn họ nhưng hấn lại hấn Tư Đồ Dật lưu lại bởi vì hấn không thể chiếu cố bệnh nhân cho nên để lại được trị thương tốt nhất, nói một tháng sau trở lại. Mà tiểu nữ nhân này lại còn ra vẻ cười khổ năng cũng không có biện pháp, đắc tội cho hấn triệt để.

“Ha ha” Phạm Thu Nham cười to, hấn nghĩ Cơ nhi thật sự là một nữ hài tử đặc biệt, không chỉ có tài nghệ cao siêu mà còn lạc quan hài hước, khiến

người khác cảm nhận được sức sống dào dạt mạnh mẽ của nàng.

“Phạm ca ca, chúng ta rất tùy tiện nên người cũng không cần quá ý tứ, như vậy mọi người mới vui vẻ, được rồi Phạm ca ca không cảm thấy từ khúc vừa rồi không thích hợp dùng tiêu thổ sao?” Cơ nhi nở nụ cười hồn nhiên, cùng hình tượng giao hoạt vừa rồi hoàn toàn khác.

“Á, đúng vậy rồi” Phạm Thu Nham lần thứ hai cười khở.

Đúng lúc này, tiểu Lục về mặt hoảng hốt chạy vào trong viện.

“Tiểu Lục, xảy ra chuyện gì?” Cơ nhi khó hiểu dò hỏi.

“Tiểu thư, không tốt rồi, Quốc cửu gia lại tới đây.”

“Cái gì! Chuyện gì xảy ra, không phải hần đã về kinh sao? Hồng ma ma sao không cản hần” Khuôn mặt Cơ nhi lập tức biến sắc, cả người bật lên khỏi ghế.

“Hồng ma ma đi vắng, là Họa Mi khai người ra, không biết tại sao nàng biết tiểu thư đã trở về” Tiểu Lục gấp đến độ giậm chân.

“Đừng nóng vội, mau lên, người chết trước ngăn cản một lát là được, Tinh Kim, mau rút toàn bộ cọc gỗ ở đây đi, Phạm ca ca trước trốn đi, người này không dễ chọc, ta đi thay quần áo” Cơ nhi lập tức giao việc cho mọi người, còn mình chạy ào vào trong phòng.

“Liễu huynh, ta giúp người” Phạm Thu Nham thấy nhiều cọc gỗ nhiều như vậy thì một mình Liễu Tinh Kim sẽ mất nhiều thời gian, Liễu Tinh Kim nhìn hần gật đầu ý cảm tạ.

Ngay lúc tất cả đã xong thì ngoài cửa vang lên giọng nói sốt ruột của tiểu Lục “Quốc cửu gia, hay là để tiểu thư đi nhà gian gấp ngay, ở đây không tiện lắm.”

“Tiểu nha đầu tránh ra, bản Quốc cửu thật lâu không gặp Cơ nhi, lẽ nào gặp một chút cũng đều không được, trước viện quá ẩm ỉ, bản Quốc cửu thích ở đây” Tần Chân một thân lam sắc cầm bảo nạm vàng, tay cầm quạt xếp màu trắng, đưa tay đẩy tiểu Lục ra.

Một vị thị vệ cao to phía sau giúp hần mở cửa, về mặt Tần Chân vui vẻ phong độ nhẹ nhàng sai bước vào.

“Cơ nhi, Tần đại ca đến thăm nàng đây” Tần Chân sang sảng hô to, lộ ra vẻ mặt hưng phấn vì sắp gặp được tiểu nữ nhân trong ý nghĩ.

Cơ nhi dẫn Tư Đồ Dật và Phạm Thu Nham không được xuất hiện, tự mình khoác lên nụ cười đi ra ngoài, đương nhiên đi theo đằng sau là Liễu Tinh Kim so với bình thường càng thêm âm lãnh.

“Tần đại ca, sao người lâu vậy không tới gặp Cơ nhi” Cơ nhi thấy vẻ cột nhà của Tần Chân, trong lòng lại càng coi thường, nhưng trên mặt lại cười dịu dàng với vẻ chân thành vô cùng.

Tần Chân thấy Cơ nhi một thân từ y, tóc dài lay động chạy vội ra thì trước mắt sáng ngời, không nghĩ tới mấy tháng không gặp mà tiểu nữ nhân này lại trưởng thành thêm chút, hơn nữa càng thêm xinh đẹp động lòng người, nhưng đôi mắt to trong trẻo sáng sủa kia khiến hần giật mình, xem ra tiểu nữ nhân này vẫn là thanh quan, nếu như có thể làm nam nhân đầu tiên của nàng thì nàng nhất định một lòng với mình. (PL: người mơ cũng không được đâu)

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Có Thể Hôn Người Không?

Về mặt Tần Chân kinh hi nhanh chóng nghênh đón, mong muốn Cơ nhi có thể cho có thể cho một cái ôm thăm thiết, ai dè Cơ nhi dừng lại trước mặt hần, chỉ vươn đôi tay cầm tay hần, Tần Chân có hơi thất vọng, hần thật hi vọng có thể ôm thân thể xinh đẹp lồi lõm có hứng thú này. Bỗng nhiên cảm giác bàn tay nàng hơi nhám lại càng hoảng sợ, vội vã cúi đầu vừa nhìn kinh ngạc nói “Cơ nhi, tay nàng làm sao vậy?”

”Ha ha, không có gì, bị thương lúc luyện cầm thời, đã ổn rồi, không phải Tần đại ca đã trở lại kinh thành hà, sao quay lại nhanh thế, Cửu vương gia không đi cùng người sao?” Cơ nhi nhìn thấy thị vệ cao to phía sau hần, thầm nghĩ hần cũng học nhanh gọn, biết mang theo một cao thủ bên mình.

”Cơ nhi, nàng còn nhớ tiểu Vương gia làm gì, hần đang bận tuyển Vương phi rồi! Tần đại ca thế nhưng làm xong việc liền vội vã trở về nhìn Cơ nhi, Cơ nhi không hề nhớ thương Tần đại ca sao?” Sắc mặt Tần Chân chuyển sang u oán mà nhìn Cơ nhi.

Trong lòng Cơ nhi sùng sốt kéo tay Tần Chân tới ngồi tại bàn đá, nhân cơ hội rút tay về, nhìn hần mỉm cười nói “Sao lại thế, Tần đại ca, Vương gia thật sự đang tuyển phi hà” Kỳ thật Cơ nhi một chút cũng cười không nổi, ngực như bị đánh một quyền thật khó chịu.

“Đương nhiên, tiểu Vương gia đã mười sáu tuổi là lúc tuyển cử Vương phi, thái hậu đang giúp hẩn thu xếp, Cơ nhi cũng đừng nhớ thương hẩn nữa, hiện tại hẩn làm sao nhớ tới nàng được, ngày mai Tần đại ca mang nàng đi du hồ nha?” Ánh mắt Tần Chân sáng quắc, nhìn gần Cơ nhi càng khiến tim hẩn đập nhanh không thôi, chỉ thấy khuôn mặt Cơ nhi nhỏ nhắn tron mềm, thanh thuần quyến rũ, cả người tỏa ra một loại hương vị đặc biệt dung hợp từ hai loại phẩm chất hoàn toàn tương phản, vô cùng hấp dẫn hẩn.

“Quốc cửu gia, tiểu Vương gia chắc là bị ép buộc” giọng nói băng lãnh của Liễu Tinh Kim vang lên cắt ngang hai người.

“Tinh Kim, người chăm sóc Cơ nhi kiểu gì vậy, người xem tay nàng vậy có đau lòng không chứ?” Tần Chân trừng mắt tức giận nhìn Liễu Tinh Kim, thuận tiện cầm lấy bàn tay Cơ nhi không muốn buông ra, “Cơ nhi, nàng luyện cầm vát và vậy làm gì, trở lại với Tần đại ca đi, nàng muốn cái gì Tần đại ca đều mua cho nàng” Tần Chân biểu hiện ra động cơ bất lương muốn chiếm giữ của hẩn.

“Tần đại ca, người đang nói gì vậy, Cơ nhi không thích nghe đâu, Cơ nhi không thích dựa vào nam nhân, người xem ngay cả Vương gia đã thề thốt cam đoan sẽ trở về gặp Cơ nhi, bây giờ cũng không cần Cơ nhi, Cơ nhi còn có thể dựa vào nam nhân sao sao? Tần đại ca đừng làm Cơ nhi khó xử” Trong lòng Cơ nhi buồn bực hoảng hốt, tuy rằng lời Tần Chân cũng không chắc là thật, nhưng nghe loại chuyện này thì trong lòng không dễ chịu, dù gì lúc nàng không ngủ được thường cầm ngọc bội của Mộ Dung Linh Tuyền đưa cho nàng nhớ tới hẩn.

“Tiểu thư, Vương gia sẽ không như vậy” Liễu Tinh Kim thấy ánh mắt Cơ nhi có vẻ thương tâm liền nói xen vào, hẩn cũng không tin Vương gia là loại người này, nếu như không coi trọng Cơ nhi thì nhất quyết không để mình lại bảo vệ nàng.

“Ài, Tinh Kim người không biết sao? Nữ nhân hay thay đổi, nam nhân lại càng dễ thay đổi hơn, nếu không sao mọi người đều ba vợ bốn nàng hầu, có mới nới cũ chứ” Lời này của Cơ nhi rõ ràng đang châm chọc Tần Chân, tuy rằng về mặt nàng đây oán hận.

Tần Chân có hơi xấu hổ, nhưng lập tức lại tươi cười nói” Cơ nhi, nàng đừng nghi ngờ Tần đại ca, Tần đại ca biết nàng trẻ hơn, nếu như sớm biết Cơ nhi thì Tần đại ca nhất định chỉ chuyên tâm một mình Cơ nhi” Dễ ngon dễ ngọt cộng với biểu tình chân thành thì nữ nhân đều bị hẩn lừa hết, nhưng trong lòng Cơ nhi chỉ cười nhạt, nam nhân nếu như tin được thì heo mệ đều leo cây được.

“Ha ha, Tần đại ca cũng là nếu như, nếu như biết trước kết quả thì Cơ nhi sẽ không lưu lạc tới đây, lại càng không biết Tần đại ca, mà cách đây mấy năm Cơ nhi vẫn là một con nhóc, không mong không ngực, Tần đại ca có thấy cũng chẳng thèm để ý đâu, ha ha” Cơ nhi cười duyên, thuận tiện rút tay về che lấy miệng.

“Cơ nhi...” Tần Chân nhìn về hài lòng kia của Cơ nhi thì không hiểu vì sao chẳng cười nổi, chỉ cảm thấy thương xót, mà Liễu Tinh Kim bên cạnh bặm môi, trong lòng buồn bã.

Đêm nay Tần Chân rất có phong độ rời khỏi sớm, Cơ nhi ịu xu trở lại phòng của nàng, cầm lấy ngọc bội dưới gối ngồi nhìn ngắm người.

“Thùng thùng” Tiếng đập cửa vang lên, Liễu Tinh Kim cầm thức ăn khuya đi vào, thấy Cơ nhi hai mắt nhắm nghiền mà trái tim như vỡ vụn thành nhiều mảnh.

Tinh Kim cầm chén đặt lên bàn, đi tới trước mặt Cơ nhi, nhẹ nhàng ôm hai vai của nàng, Cơ nhi lập tức dựa vào lòng hẩn khóc nức nở.

Một lúc lâu sau, Liễu Tinh Kim thở dài dịu dàng an ủi “Cơ nhi người đừng tin lời Quốc cửu gia, Vương gia không phải loại người như vậy, hẩn sẽ quay lại, người phải tin tưởng hẩn” Tim Tinh Kim như đang bị bóp chặt.

“Ta biết, nhưng lòng Cơ nhi vẫn rất đau, Tinh Kim, kỳ thật Cơ nhi không thể ôm bất cứ hy vọng xa vời gì đúng không? Cho dù trong lòng Vương gia nhớ tới Cơ nhi thì hẩn vẫn là Vương gia, không thể lấy một vũ nương làm Vương phi đúng không?” Trong lòng Cơ nhi rất rõ ràng, nhưng nàng vẫn muốn hỏi lại, đây là cái gốc của nữ nhân.

“Cái này, Cơ nhi có thể làm trặc Vương phi” Bàn tay Liễu Tinh Kim nắm chặt lại.

Ha ha, không phải là duy nhất thì dù là Vương phi Cơ nhi cũng không thèm, cho tới bây giờ Cơ nhi không nghĩ tới chia sẻ nam nhân của chính mình của mình với nữ nhân khác, kể cả hẩn yêu mình nhất thì sao chứ, cảm tình không được có dù chỉ một hạt cát, Cơ nhi rất ích kỷ chỉ muốn tìm tình yêu chuyên nhất, Tinh Kim, cái này đưa cho người” Cơ nhi cố gắng kiên cường hơn, nhét bạch ngọc trong tay vào tay Tinh Kim, nàng không nên tiếp tục tưởng tượng.

“Cơ nhi, người, không phải người rất thích Vương gia sao?” Liễu Tinh Kim kinh ngạc nhìn khuôn mặt đã khô nước mắt của nàng.

“Phải thì sao chứ, thích rất bình thường, mỹ nam ta đều thích, ha ha” Cơ nhi tự giễu.

Khóe miệng Liễu Tinh Kim giật giật, đem bạch ngọc trả lại cho nàng “Phải do tự người trả lại” Nói xong tức giận đứng lên.

“Tinh Kim...” Cơ nhi đưa tay kéo hẩn.

Liễu Tinh Kim sững sốt, bởi vì giọng nói Cơ nhi bỗng trở nên ưu thương mềm dịu.

“Người thích Cơ nhi sao?” Cơ nhi chăm chú nhìn đôi mắt u ám thâm thúy kia.

Khuôn mặt tuấn tú của Liễu Tinh Kim nóng lên, ánh mắt lóe lên, trong lòng nhảy dựng lên, không biết tiểu nữ nhân này lại muốn làm gì.

“Không vui sao? Ta biết không ai thích ta mà, ngày mai cùng Quốc cữu gia du, không bằng theo hấn cho xong?” Cơ nhi buồn bã nói.

“Cơ nhi!” Liễu Tinh Kim nhất thời tức giận rống to.

“Làm gì lớn tiếng thế, Cơ nhi bây giờ rất buồn, làm nữ nhân sao lại khổ thế này, người thích mình toàn là sắc quý! Người mình thích lại không thích mình, ai, thật vô vị” Cơ nhi động kinh(抽筋), nhưng mà nàng quả thật đang nghĩ/muốn động kinh đây.

Thân thể Liễu Tinh Kim cứng còng, hai bàn tay nắm chặt, hấn mới không phải là sắc quý!

“Tinh Kim...” Cơ nhi đi tới trước mặt hấn, bỗng nhiên dang hai tay nhanh chóng ôm lấy cổ hấn, vẻ mặt ưu thương nhìn hấn nói “Tinh Kim, ta có thể hôn người không?”

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Muốn Làm Người Nổi Tiếng

Tinh Kim bị Cơ nhi dọa không dám cử động, tim dường như muốn phá ngực chui ra.

Cơ nhi nhìn chằm chằm nhếch bạc môi kêu gọi, nuốt xuống nước miếng, chậm rãi đưa miệng mình tới gần, trong lòng nhưng nghĩ chính mình không thể giao trái tim lên người tiểu thụ Vương gia, tự mình lún càng sâu thì sau này càng đau khổ, mình quyết không thể ở vào thế bị động, ai động lòng nhiều hơn sẽ trả giá nhiều hơn, không may mình chính là người đó, nghĩ tới đây Cơ nhi bỗng nhiên nhắm chặt mắt, hôn thẳng lên.

“Úm a...” Cơ nhi mở mắt nhìn, hóa ra Liễu Tinh Kim dùng bàn tay to che kín miệng nàng, khuôn mặt tuần tú đỏ bừng như trái cà chua.

Cơ nhi liền đẩy mạnh bàn tay hấn ra, tức giận nói “Tinh Kim, ngươi có ý gì, ngại Cơ nhi xấu sao? Vương gia đã không cần Cơ nhi, lẽ nào ngươi cũng ghét bỏ ta?” Cơ nhi nói xong thì giống một oán phụ mím chặt môi.

”Quên đi, ta không tin mình không tìm được nam nhân, hừ!” Cơ nhi ưỡn ngực, cười gian xảo nói “Phạm ca ca chắc vẫn chưa ngủ, nam nhân tuần mỹ như thế, Cơ nhi đi câu dẫn hấn đây” Cơ nhi tuyệt đối đang cố ý.

Khuôn mặt tuần tú của Liễu Tinh Kim nhất thời biến, hung hăng trừng mắt nhìn nàng nói “Ngươi rốt cuộc muốn gì, đã nói Vương gia không phải loại người như vậy!” Lời nói đầy tức giận dội thẳng về phía Cơ nhi, nàng lại dám ngang nhiên muốn đi câu dẫn nam nhân.

”Không phải loại người như vậy thì sao, hấn không thể chỉ có mình Cơ nhi. Ta không muốn chỉ có mình hấn, ta không muốn tổn thương, ta phải có càng nhiều nam nhân!” Cơ nhi càng tức giận hơn hấn, hét thật lớn.

”Ngươi” Liễu Tinh Kim bị tức giờ lên bàn tay.

”Ngươi muốn đánh ta sao? Ngươi đánh a, đánh đi!” Cơ nhi tức giận giờ chân đạp hấn một cái, Liễu Tinh Kim bất động, Cơ nhi lại giờ lên hai tay đánh xối xả vào ngực hấn, Liễu Tinh Kim vẫn không nhúc nhích.

”Ngươi là tên khốn nạn, nam nhân đều khốn nạn, khốn nạn!” Cơ nhi đánh mệt, hét lớn một tiếng xoay người bỏ đi.

Đột nhiên bị Liễu Tinh Kim nắm cánh tay kéo về, ôm chặt vào lồng ngực kiên cố của hấn.

“Ta không có khốn nạn!” Liễu Tinh Kim tức giận nhìn khuôn mặt đầm nước mắt kia, đôi mắt đen u ám thâm thúy, trong khi Cơ nhi chưa kịp hiểu ý hấn thì cái miệng nhỏ đã bị bạc môi của hấn hung hăng xâm chiếm.

Cơ nhi sùng sốt choáng váng, giật mình hoàn hồn, hai tay dùng sức đẩy hấn nhưng Liễu Tinh Kim sức lực kinh người, vững vàng ôm nàng trong lòng khiến nàng không thể động đậy, đôi môi lạnh lẽo, cái lưỡi nóng hôi cướp đoạt mạnh mẽ, biểu hiện tức giận của hấn với nàng khiến Cơ nhi cuối cùng bại trận xụi lơ trong lòng hấn.

Cường biến thành hôn nồng nhiệt hôn nồng nhiệt, bá đạo biến thành dịu dàng, giam cầm biến thành ôm, thân thể xinh đẹp dựa vào trước ngực hấn, phù hợp tới vậy.

“Ừ a...” Cơ nhi cả người nóng hôi phát ra tiếng thở gấp mê người, khiến Liễu Tinh Kim toàn thân căng thẳng, lý trí trong nháy mắt giật mình tỉnh giấc, tư tưởng bắt đầu giãy dụa mãnh liệt.

”A...” Cơ nhi kêu sợ hãi vì Liễu Tinh Kim đột nhiên đẩy mạnh nàng ra.

“Sau này đừng xem nhẹ mình” Khuôn mặt Liễu Tinh Kim đỏ bừng, thở hồng hộc, đôi mắt sáng như ánh sao nhìn mặt nàng ửng hồng trắng mịn, hấn không thể tin được mình lại dám hôn nàng.

Cơ nhi vẫn không nhúc nhích nhìn hấn, sau đó khẽ nhếch một bên lông mày, đợi hấn tiếp tục nói.

“Không phải nam nhân nào cũng là sắc quỷ, lại càng không phải ai cũng ba vợ bốn nàng hầu” Liễu Tinh Kim nói xong thì cảm thấy mặt mình nóng sắp chín rồi, vội vã xoay người muốn bỏ chạy.

Khóe miệng Cơ nhi dựng thẳng lên, nhìn không được nói “Ta biết, ta chỉ buồn bực trong lòng thôi, sao ngươi lại thật thà thế chứ?”

Cơ nhi ra vẻ vô tội chớp chớp mắt.

Liễu Tinh Kim sững sốt, sau đó hận không thể tìm cái lỗ chui vào, nữ nhân này phản ứng cũng quá đặc biệt, nàng chẳng phải nên xấu hổ hoặc tức giận tát hấn một cái sao? Vì sao vẫn là vẻ được tiện nghi còn khoe mẽ chứ.

Cơ nhi thấy hấn vừa xấu hổ vừa sợ hãi, đột nhiên cười trộm nói “Tinh Kim, kỹ thuật hôn của ngươi không tồi nha, học ở đâu thế? Vương gia nói ngươi là xử nam, ta thấy không giống đâu...”

Liễu Tinh Kim nhanh chóng xoay người, ‘bộp’ một cái, cái trán đụng phải cánh cửa, lần thứ hai chạy trời chết.

Cơ nhi cười ha ha, rồi bất giác đưa tay xoa cánh môi, nhúu đôi mày, đêm nay chắc là sẽ không nghĩ tới Vương gia rồi.

.....

Ngày hôm sau, Cơ nhi tâm tình khoái trá, ăn mặc mát mẻ đứng hình chữ nhật dựng thẳng trong sân, khiến Phạm Thu Nham mới ra định đi luyện cảm nhìn thấy hoảng sợ xoay người trở lại, thầm nghĩ Cơ nhi ăn mặc gì kì vậy, y phục bó sát người không nói, mà là áo ngắn tay với quần đùi, không khéo lại cảm lạnh.

”Không cần kinh ngạc, tập cho quen là được” Liễu Tinh Kim lạnh lùng đứng phía sau hấn, nghĩ đến Cơ nhi muốn đi câu dẫn hấn thì rất chi là khó chịu.

”A, nàng, bình thường vẫn thế này sao?” Phạm Thu Nham giật mình hỏi.

”Hiện tại là mùa thu nên không tới nổi, mùa hè càng mát mẻ hơn” Tinh Kim nói xong đi ra ngoài, tối hôm qua bị nộ hôn kia ám ảnh cả đêm không ngủ được, trán vẫn hơi đau, cứ nghĩ đến nộ hôn cuồng nhiệt kia thì mặt hấn lại phát nhiệt.

Cọc gỗ trong viện được dỡ bỏ, bởi vì Cơ nhi không muốn Tần Chân biết bí mật của nàng, huống chi nàng nghĩ cơ thể này đã có thể làm bất cứ động tác độ khó cao nào, cho nên hiện tại nàng muốn biến chỗ này thành sân khấu.

”Tinh Kim, ngươi đi tìm Hồng ma ma coi đã giúp ta dựng sân khấu chưa? Làm tốt đem qua đây, từ hôm nay trở đi Cơ nhi phải dần dựng bài nhảy.” Cơ nhi dường như đã quên chuyện tối qua.

“Được” Liễu Tinh Kim trái lại có chút xấu hổ, đôi mắt liếc nhìn nàng rồi đi ra khỏi viện, nghĩ thầm lẽ nào nàng đã quên sao?

”Phạm ca ca, huynh dạy thủ khúc kia cho Tư Đồ ca ca chưa?” Cơ nhi lập tức buông đùi, mỉm cười dịu dàng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc kia.

Phạm Thu Nham đỏ mặt đi tới hành lang cà lăm nói “Cơ, Cơ nhi, ngươi, ngươi sau này mặc cái này khiêu vũ sao?”

“Ha ha, đương nhiên không phải, đây là quần áo luyện công, vũ áo sẽ đẹp hơn” Cơ nhi cúi đầu nhìn quần áo nịt của mình, mỉm môi nói “Phạm ca ca đừng để ý, mặc vậy để luyện tập cho dễ thôi.”

“À, hóa ra là như vậy, ha ha, từ khúc kia Tư Đồ huynh đã học xong, hấn rất lợi hại” đôi mắt Phạm Thu Nham như đang lóe sáng, đó là loại hưng phấn tìm được tri âm, không nghĩ tới mình có thể nhận thức hai vị cao thủ một lúc.

“Rất tốt, sau này Cơ nhi nhờ cậy hai người, còn chút thời gian Cơ nhi phải tập hát nhiều từ khúc phong cách khác nhau, Phạm ca ca và Tư Đồ ca ca phải quen thuộc toàn bộ trong một tháng nha, còn nữa, âm nhạc hai người thiếu không khí sân khấu, cho nên ta kêu Hồng ma ma kiểm cặp song sinh huynh đệ dễ thương có thể làm bạn tấu. Buổi chiều bọn họ sẽ tới, Phạm ca ca giúp Cơ nhi chỉ cho bọn họ một chút, trước khi lên đài mười ngày, chúng ta phải chính thức diễn thử, Cơ nhi phải một lần thành danh, cho nên chỉ có thể thắng không thể thua” Trong đôi mắt Cơ nhi có lòng tin nhất định phải thắng.

“Được, ta đã biết” Phạm Thu Nham lập tức mỉm cười gật đầu, nhưng liền thắc mắc hỏi “Cơ nhi, ngươi muốn thành danh làm gì?”

”Ha ha, rất đơn giản, bởi vì Cơ nhi muốn làm người nổi tiếng!” Khóe miệng Cơ nhi tươi lên, làm dáng quăng cái mị nhãn cho hấn.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Ham Muốn Chiếm Giữ

Sau giờ ngo, Tần Chân hưng phấn mà đi vào tiểu viện, Cơ nhi không thể làm gì khác ngoài việc cùng hắn đi du hồ, mà Liễu Tinh Kim một thân băng lãnh theo sát phía sau nàng.

Hồ Minh Nguyệt ở Dương Châu được núi Thanh Sơn vây quanh, hồ nước xanh biếc, cảnh sắc tuyệt vời, là nơi du ngoạn nổi danh tại Dương Châu.

Bên hồ có hàng cây với những bông hoa đỏ thắm thơm nức mũi, dòng người nối liền không dứt trên con đường nhỏ bằng đá, trên mặt hồ có tốp năm tốp ba thuyền hoa cỡ lớn cùng với vô số thuyền nhỏ nhìn thật đẹp mắt, khiến cho Cơ nhi dù không tình nguyện đi ra ngoài cũng rất thích mắt, tâm tình tốt hẳn lên.

”Cơ nhi, thích chỗ này không?” Tần Chân đầu đội ngọc quan màu tím, quần áo đẹp đẽ quý giá sắc tím, cây quạt trên tay nhẹ lay động, khuôn mặt tuấn lãng, phong độ nhẹ nhàng khiến du khách nữ ném sang ánh mắt ái mộ, nhưng mà trong mắt Tần Chân lúc này chỉ có Cơ nhi một thân xanh nhạt tay áo viền thiên thanh, tóc dài thẳng tắp chỉ có một cây ngọc trâm xanh biếc lại lại có vẻ thanh thuần tú lệ vô cùng.

”Vâng, ở đây đẹp quá, không ngờ Dương Châu cũng có chỗ thế này, hi hi” Cơ nhi xoay đầu nhìn chung quanh, nhưng không hề nhìn Tần Chân.

”Nếu như Cơ nhi thích thì Tần đại ca có thể mang nàng tới đây mỗi ngày” Tần Chân lấy lòng nói.

”Ha ha, địa phương dù đẹp thế nào thì tới nhiều lần cũng sẽ nhàm chán, nữ nhân cũng giống như vậy, đạo lý này lẽ nào Tần đại ca cũng không hiểu sao?” Cơ nhi không quên châm chọc hắn.

”Cơ nhi, cái miệng nhỏ của nàng tạm tha Tần đại ca đi” Tần Chân cười khỏ, trong lòng hắn hiện tại chỉ nghĩ tới mình nàng thôi nha.

”Ha ha, Tần đại ca, đó là thuyền hoa sao?” Cơ nhi cũng không làm tới, lập tức che miệng cười khẽ, sau đó ngón tay chỉ thuyền lớn trên mặt hồ hỏi.

”Đúng vậy, Cơ nhi muốn đi lên ngồi không?” mắt Tần Chân lập tức sáng ngời.

”Trên đó không phải có cô nương sao? Không phải chỉ có nam nhân có tài mới lên được sao?” Cơ nhi kinh ngạc nói.

”Là có cô nương, nhưng mà không quan trọng, Cơ nhi muốn đi thì Tần đại ca có thể bao hết, A Cửu, còn không mau đi!” Tần Chân không đợi Cơ nhi gạt đầu, kêu thị vệ cao to của hắn đi bao thuyền.

”vậy có phải tốn rất nhiều tiền không?” Cơ nhi ngạc nhiên hỏi.

”Ha ha, tiền không là vấn đề, chỉ cần Cơ nhi thích” Tần Chân rút cục có nhân cơ hội kéo tay Cơ nhi đi tới thuyền hoa.

Khỏe miệng Cơ nhi bỗng nhếch lên, nam tử tuấn tú lại nhiều tiền hào phóng như vậy chỉ sợ là nữ nhân đều bị hắn lừa, trách không được trong phủ thế thiếp thành đàn, đoán chừng có nhiều người là tự đưa mình tới cửa rồi.

”Tần đại ca là Quốc cửu gia đương nhiên có nhiều tiền, đáng thương ta đây kỹ viện cô nương, ai, thật sự là đồng nghiệp bất đồng mệnh a” Cơ nhi u oán nhìn hắn một cái thấp đầu thở dài.

”Cơ nhi thiếu tiền sao? Tinh Kim, chuyện gì đang xảy ra?!” Tần Chân lập tức tức giận hỏi Liễu Tinh Kim.

Liễu Tinh Kim vốn không hiểu ý Cơ nhi, nàng không có tiền thì ai có tiền đây, Vương gia cũng để lại không ít tiền, sao giờ lại thanh nghèo khổ.

”Ha ha, Tần đại ca mắng Tinh Kim làm gì, hắn cũng không có tiền, ai, Vương gia cũng không phải của Cơ nhi, Cơ nhi sẽ tự mình kiếm tiền thôi” Cơ nhi liền nói tiếp, không cho Tinh Kim trả lời.

”Cơ nhi không cần sốt ruột, Tần đại ca bây giờ có ngân phiếu một vạn hai (10200), nàng cầm trước đi, lát trở về Tần đại ca sẽ đi tiền trang lấy thêm, nàng đừng làm mình quá mệt mỏi” Tần Chân liền thương tiếc lấy tập ngân phiếu trong lòng ra.

”A, Tần đại ca, không cần không cần, Cơ nhi làm sao mặt dày lấy tiền của người được, Cơ nhi cũng không phải nữ nhân của người, vậy không được đâu” Cơ nhi giả bộ hoảng sợ đẩy tay hắn ra.

”Cơ nhi đang nói gì thế, nàng gọi ta Tần đại ca, Tần đại ca làm sao để nàng chịu khổ chứ, như thế không phải càng khiến Tần đại ca xấu hổ sao? Tinh Kim, còn không cầm lấy!” Tần Chân vẫn làm bộ tức giận.

Liễu Tinh Kim cố nhịn cười nhìn Cơ nhi diễn xuất về vô tội, chỉ có thể đưa tay tiếp nhận, thầm nghĩ nữ nhân này cần nhiều tiền vậy làm gì, chính nàng còn muốn làm vũ nương, thật không biết trong đầu nàng đang nghĩ cái gì.

”Cảm tạ Tần đại ca, Cơ nhi rất quá cảm động, Cơ nhi có ca ca như người chính là phúc khí đã tu luyện ba đời” Cơ nhi giả vờ ra vẻ cảm động tràn trề.

“Ha ha, chút lòng thành có đáng gì, đi thôi, a Cửu hẳn là đã bao xong thuyền” Tần Chân thoả mãn lôi kéo bàn tay thô ráp của Cơ nhi đi tới thuyền hoa, trong lòng cũng đang xoay tròn, Cơ nhi coi hắn như ca ca nhưng hắn tuyệt không muốn làm ca ca, mong rằng a Cửu đừng phá hỏng chuyện này.

Cơ nhi vừa đi vừa quay đầu lại chớp chớp mắt nhìn Liễu Tinh Kim đi đằng sau sắc mặt âm lãnh, khóe miệng lộ ra nụ cười gian, làm cho Liễu Tinh Kim khinh bỉ liếc nàng, nàng đúng là một tên lừa đảo nhỏ.

Ba người đi tới cạnh một thuyền hoa nhìn qua rất hoa lệ, a Cửu cung kính thuật lại “Thiếu gia, thuộc hạ đã đuổi hết người tạp vụ xuống, thuyền này có thể cho thuê tới tối muộn.”

“Được, tốt, Cơ nhi đi lên đi” Tần Chân thoả mãn gật đầu, sau đó lôi kéo đi lên thuyền hoa.

Thuyền hoa chia làm ba tầng thượng trung hạ, cô nương bên trong không còn, chỉ còn lại một nam tử trung niên cầm lái ở đầu thuyền, a Cửu với Tinh Kim không thể làm gì khác hơn là chia nhau phục vụ, a Cửu châm trà rót nước, Tinh Kim cầm đồ ăn vật lên lầu ba, một bên lầu ba là một sương phòng nữ tử khéo léo tinh xảo, bên kia rộng mở chuyên dùng để ngắm cảnh, Cơ nhi và Tần Chân hai người an vị trước bàn tròn thưởng thức phong cảnh nói chuyện phiếm, thuyền lớn chậm rãi rời bờ tiến vào trong hồ.

“Đây là trà gì thơm quá, uống ngon thật, hi hi” Cơ nhi cầm ly trà a Cửu rót uống một hơi cạn sạch, tiện tay cầm lấy một viên mứt hoa quả ném vào trong miệng.

“Tiểu thư, đây là Tuyệt Phiêu Hương, là trà xanh thượng đẳng” A Cửu cung kính trả lời, thấy Tần Chân dùng mắt ra hiệu, sẽ giúp Cơ nhi rót đầy.

“Ừm, không tệ, mứt hoa quả này ăn cũng ngon lắm, ở đây thật là hưởng thụ” Cơ nhi lưỡi biếng tựa vào ghế dựa, khẽ nhắm mắt.

“Ha ha, thời tiết này du xác thực rất thư thái” Tần Chân nhìn nàng cười khế, cây quạt nhẹ nhàng lay động, đôi mắt lóe ra tinh quang.

“Hai người đi xuống dưới đi, nếu không được gọi thì các người đừng lên, bản Quốc chủ muốn chộp mắt một chút, ở đây thật thoải mái” Tần Chân cũng nằm nghiêng xuống, ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng.

“Vâng, thiếu gia” A Cửu lập tức khom người đáp ứng, mà Liễu Tinh Kim cau mày lại, nhìn Cơ nhi ra vẻ thích ý, khóe miệng co quắp chỉ có thể rời khỏi.

“Cơ nhi, Tần đại ca tháng sau phải về kinh rồi, nàng trở về với Tần đại ca được không?” Tần Chân quay đầu nhìn nàng, trong lòng không ngừng hưng phấn.

“A, Cơ nhi cùng Tần đại ca trở về làm gì? Đi Tần đại ca quý phủ cho người ta ghét sao?” Cơ nhi lườm hắn một cái.

“Sẽ không, các nàng không có gan đó, Cơ nhi, Tần đại ca thật sự thích, tuy rằng Tần đại ca hoa tâm một chút nhưng chỉ cần Cơ nhi hài lòng với Tần đại ca, Tần đại ca nhất định chuyên sủng người một người được không?” Lời Tần Chân nói thật sự là tình chân ý thiết (tình ý chân thành), hẳn quả thật mong muốn Cơ nhi có thể thích hắn.

Cơ nhi mở to mắt, ngồi thẳng lưng nhìn ra cảnh đẹp của hồ Minh Nguyệt, sau đó quay đầu nhìn Tần Chân mỉm cười nói “Tần đại ca, người đừng nói giỡn nữa.”

Tần Chân lúc này cũng ngồi dậy, sắc mặt chăm chú nói “Cơ nhi, Tần đại ca không hề nói giỡn” Nói xong đứng lên ngồi xuống ghé bên cạnh Cơ nhi, bàn tay to giữ vai Cơ nhi, trong con ngươi đen nổi lên ham muốn chiếm giữ.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Nam Nhân Đề Hư Hổng

Trong lòng Cơ nhi sùng sốt, nụ cười trên mặt lập tức biến mất, trở nên khẩn trương khác thường “Tần, Tần đại ca, người, người sẽ không nghĩ ép buộc Cơ nhi chứ?”

” Cơ nhi, nàng nói cái gì vậy, Tần đại ca là thật tâm thích nàng thì làm sao ép buộc nàng chứ, chỉ là muốn Cơ nhi cho Tần đại ca một cơ hội” Tần Chân khẩn cầu nhìn Cơ nhi.

“A, ha ha, Tần đại ca đừng ngồi gần như thế, Cơ nhi không quen lắm, có chuyện gì chậm rãi nói” giọng điệu Cơ nhi mềm nhẹ, cơ thể khẽ di chuyển đem cái ghế của mình cách xa hắn một chút.

” Ai, hảo” Tần Chân thờ dãi đáp ứng một tiếng, sau đó ngồi trở lại ghế lúc đầu, lưỡi nhấc nằm xuống nhưng một đôi con ngươi đen vẫn nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ nhắn thanh thuần động lòng người của Cơ nhi.

Cơ nhi lúc này mới thả lỏng, cũng tự lui vào trong ghế bành khẽ cười nói, “Tần đại ca, người vì sao thích xem nữ tử nhảy múa?” Cơ nhi có ý chuyển trọng tâm câu chuyện.

”Bởi vì nữ tử biết khiêu vũ là đẹp nhất, vóc người tốt, khí chất tốt, tinh ranh khéo léo, hơn nữa kỹ thuật nhảy đều có thể tác động lòng người, nhưng mà từ lần trước nhìn vũ đạo của Cơ nhi thì Tần đại ca đối với các cô nương nhảy múa khác không hề ... cảm thấy hứng thú nữa” Tần Chân nhớ lại lúc ấy, nhớ tới vũ đạo buộc chặt tâm hồn kia.

“A, khoa trương tới vậy sao?” Cơ nhi có hơi đắc ý.

“Thật mà, Cơ nhi dường như khiến điệu vũ kia có linh hồn, lúc đó Tần đại ca chỉ cảm thấy tâm đau thật đau, cho tới bây giờ chưa hề xem vũ khúc nào có thể khiến Tần đại ca chân động như vậy, Cơ nhi, nàng thật sự là một thiên tài nhảy múa” Tần Chân sợ Cơ nhi không tin, lập tức ngẩng đầu lên biểu hiện sự nghiêm túc của hắn.

“Hi hi, vậy là tốt rồi, bằng không Cơ nhi mang tiếng chết, Tần đại ca, người xem qua rất nhiều cô nương nhảy múa đúng không? Người nói xem một tháng sau Cơ nhi lên đài biểu diễn có thể một lần thành danh không, dù sao trong nghề này có nhiều cô nương biết nhảy múa lắm.”

“Đương nhiên sẽ, điệu nhảy của Cơ nhi là hay nhất mà Tần đại ca từng xem, nhưng mà...” Tần Chân ngập ngừng.

“Nhưng mà cái gì?” Cơ nhi tò mò hỏi, nàng cần ý kiến, bởi vì nàng không biết về cổ đại, sôi nổi và tự tin cũng không chắc sẽ thành công.

“Nhưng mà nam nhân đi kỹ viện đều là tâm hoan mua vui, điệu vũ của Cơ nhi quá ưu thương, không thích hợp lên đài biểu diễn” Lời này của Tần Chân không hề sai.

“Hi hi, đó là hiển nhiên, Cơ nhi sẽ không nhảy điệu vũ thương cảm thế đâu, ngoại trừ cái này còn có cái gì Cơ nhi cần chú ý không?” Cơ nhi khiêm tốn thỉnh giáo, Tần Chân mặc dù phong lưu bất kham nhưng phương diện này hẳn quả thật là một chuyên gia.

“Ha ha, lẽ nào Cơ nhi không tự tin vào bản thân sao?” Tần Chân cảm lấy chén trà trên bàn đưa cho Cơ nhi, tự mình cũng uống một hơi cạn sạch.

“Không phải không tự tin, chỉ muốn hiểu rõ hơn chút thôi, Cơ nhi còn nhỏ nên không có kinh nghiệm về việc này lắm” Cơ nhi vui vẻ uống trà, nghĩ thầm ý tứ của nàng đã rất rõ rồi.

“Thêm một tháng là Cơ nhi được mười lăm tuổi nhỉ?” Tần Chân cảm một hạt dẻ dứt Cơ nhi, sau đó tự bóc một ít đậu phộng.

“Vâng, Cơ nhi chuẩn bị lên đài diễn xuất vào sinh nhật, Tần đại ca nhớ tới cổ động nhe” Cơ nhi mở miệng đón lấy, cười túm tít ăn ngon lành.

“Ừ, Tần đại ca chắc chắn sẽ xem Cơ nhi biểu diễn, bằng không Tần đại ca sợ sẽ hối hận cả đời” Tần Chân khoa trương nói.

“Không biết Vương gia có tới không nhỉ?” Cơ nhi đột nhiên u oán nói, trong đầu nghĩ tới khuôn mặt khả ái tuần nọ kia, nhưng mà lập tức bị khuôn mặt băng lãnh nam tính của Liễu Tinh Kim thay thế, khiến miệng nàng khẽ rút một cái.

“Cơ nhi, nàng thật là biết cách làm đau lòng Tần đại ca đấy” Tần Chân thở dài.

Cơ nhi không lên tiếng, ngẩng đầu nhìn từng đám mây trắng chậm rãi trôi qua, bỗng nhiên cảm giác mí mắt thật nặng không khỏi ngáp một cái.

“Cơ nhi buồn ngủ sao? Nếu vậy thì vào trong phòng ngủ chút đi, chờ thuyền cập bờ Tần đại ca sẽ gọi da65y” Tần Chân cau mày nhìn Cơ nhi đang buồn ngủ.

“A, không, không cần, đã nói đi du dò với Tần đại ca thì sao Cơ nhi đi ngủ được chứ, ở đây rất thoải mái, Cơ nhi dựa vào là được rồi” Cơ nhi hơi xấu hổ.

Tần Chân nhìn nàng ngẩng mặt dựa vào ghế, đôi mắt to dần ỉ trệ, khóe miệng hiện ra nụ cười gian tà khó phát hiện.

“Cơ nhi, ngày nàng lên đài sẽ đấu giá đêm đầu tiên của nàng sao? Dù sao mười lăm tuổi cũng không còn nhỏ, Hồng ma ma sợ là chờ đem nàng thành cây rụng tiền nhỉ?” Tần Chân có ý dụ dỗ nói khẽ, cố tình hỏi mấy câu như vô ý.

“Ha ha, đương nhiên không bán, Cơ nhi sẽ không bán thân đâu, còn nữa nam nhân đều rất hư hỏng, chiếm được rồi sẽ không trân trọng nữa, không chiếm được mới là tốt nhất, Hồng ma ma nếu như muốn biến Cơ nhi thành cây rụng tiền thì nàng nên biết đạo lý này, ha ha” Cơ nhi cười khẽ, sau đó ngáp một cái tròn mắt nhìn bầu trời trong xanh, phát hiện chính mình thật sự không cố được, bình thường nàng đã quen ngủ trưa nên trong hoàn cảnh êm dịu thế này thì thật sự quá khó để tỉnh táo.

“Cơ nhi ngủ đi, Tần đại ca nhìn nàng thế này rất khó chịu” Tần Chân thấy nàng cố gắng mở mắt thì không khỏi buồn cười.

“Vậy được rồi, Cơ nhi chỉ ngủ một chút thôi, Tần đại ca lát nữa nhớ kêu ta dậy đó” Cơ nhi đỡ ghế đứng lên, Tần Chân vẫn ngồi đó nhìn nàng đi vào trong sường phòng, nụ cười tà ác rốt cuộc nổi rõ trên mặt.

Cơ nhi ngồi ở mép giường lác lác đầu, vì sao ngày hôm nay đặc biệt buồn ngủ vậy, thật sự là kỳ quái, quay đầu nhìn Tần Chân vẫn nằm trên ghế ăn đậu phộng nghĩ thầm hẳn là không có vấn đề, ngắm lại vẫn thấy có gì không thích hợp nên vội vã dùng chân đá cái ghế, âm thanh to thể chắc Tinh Kim sẽ

nghe thấy, Cơ nhi khẽ cười không thèm cời giầy nằm xuống, đầu vừa chạm gối đã ngủ say.

Một lát sau Tần Chân mới chậm rãi đứng dậy, vỗ vỗ vụn đậu phộng trên người, xoay người đi vào sương phòng nhìn thân ảnh màu xanh nhạt đang nằm cười gian xảo, hưng phấn chà xát hai tay.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Xuân Được

Liễu Tinh Kim ngồi ở dưới lầu hai quả thật có nghe thấy động tĩnh trên lầu ba, đương nhiên a Cửu cũng nghe thấy rồi.

“Ta đi lên nhìn” A Cửu nhìn mắt Liễu Tinh Kim rồi vội vã xoay người lên lầu, thầm nghĩ thiếu gia sao bất cẩn vậy, vốn muốn làm Liễu Tinh Kim hôn mê nhưng hán lại không thêm uống trà, khiến trong lòng hán thật sốt ruột.

Tuần mi Liễu Tinh Kim nhú lại, quanh què nhìn hán một cái, thầm nghĩ Cơ nhi nếu có nguy hiểm chắc sẽ kêu cứu.

”Ha ha, không có việc gì, thiếu gia và Cơ nhi tiểu thư đang đùa giỡn thôi, ai, thiếu gia vì Cơ nhi tiểu thư tổn không ít tâm tư nha, chưa từng thấy thiếu gia đối xử với cô nương nào nghiêm túc như vậy” A Cửu cười cười giả là.

Liễu Tinh Kim vẫn im lặng như cũ, thần nhiên liếc mắt đánh giá a Cửu, người này cao to uy mãnh, huyết thái dương gồ cao, ánh mắt tinh nhuệ, vừa nhìn liền biết là một cao thủ, cũng không biết Quốc cửu gia tìm ở chỗ nào.

A Cửu thấy hán không nói lời nào cũng thấy không thú vị, ngồi bên cạnh cắn hạt dưa, khoe miệng lại lộ ra sự vui vẻ khiến Liễu Tinh Kim không giải thích được.

“Ta đi lên nhìn” Liễu Tinh Kim nghĩ mình một hồi lâu không thấy Cơ nhi, cả người khó chịu, trong lòng nhớ tới nàng cho nên đứng dậy.

“A, không cần đi, lỡ như quý rầy Quốc cửu gia thì không hay đâu” A Cửu lập tức ném hạt dưa trong tay, khăn trương đứng lên, lần này khuôn mặt tuần tú của Liễu Tinh Kim biến sắc, cả người chợt lóe lao lên trên lầu, a Cửu kinh hãi không nói hai lời tung ra một chưởng tới lưng Tinh Kim.

Liễu Tinh Kim không có biện pháp đành phải bay lên không lộn một vòng né tránh, a Cửu bắt đầu tấn công.

”Liễu huynh đừng làm chuyện điên rồ, người Quốc cửu gia muốn thì chưa từng không chiếm được, người đâu cần phải chống lại chi cho thêm phiền” Giọng a Cửu cũng trầm xuống.

”Đê tiện!” Liễu Tinh Kim liền rút trường kiếm bên hông ra, lúc này lòng hán nóng như lửa đốt, a Cửu cũng không phải đèn cạn dầu, trường kiếm xuất thủ, nhất thời bùng nổ trên tàu buồng nhỏ trên tàu đây đao quang kiếm ảnh, cái bàn bị hất lộn ngược khiến người chèo thuyền sợ hãi, ném mái chèo lao nhanh xuống nước, hán cũng không muốn vì mấy lượng bạc mà mất mạng nhỏ, lúc này thuyền đang ở giữa hồ, bốn phía ngẫu nhiên có thuyền nhỏ lướt qua nhưng cán bán không ai để ý tới.

Lầu ba, Tần Chân ngồi ở bên giường nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh thuần của Cơ nhi, khoe miệng lộ ra nụ cười nụ cười – dâm đãng, vội vã nâng đầu Cơ nhi lên rồi lấy trong lòng ra một viên tiểu dược hoàn màu đỏ bỏ vào miệng nàng, ở phía sau gồ một cái, dược hoàn trôi vào họng.

”Cơ nhi, chờ nàng trở thành người của Tần đại ca thì phải ngoan ngoãn theo Tần đại ca trở lại kinh thành nha” Tần Chân buông đầu Cơ nhi, hai tay vội vã cời quần áo nàng.

Lúc vạt áo trước ngực Cơ nhi bị cời ra, áo ngực đỏ nhạt đập vào mắt Tần Chân, Tần Chân tròn tròn mắt đây là cái gì vậy? Nhưng mà thấy phân nửa ngực lộ ra rất tròn thì thân thể hán liền cứng rần, chẳng lẽ đây là kiểm yếm mới nhất, quả thật so với kiểu thường gọi cảm hơn nhiều.

”Cơ nhi, không nghĩ tới tiểu nữ nhân như nàng lại đẹp thế này” Trong mắt Tần Chân thoáng hiện lục quang, bàn tay to cách áo ngực chạm vào ngực Cơ nhi.

“Rắc” Một tiếng gỗ bị gay làm Tần Chân giật mình, vừa định khom người hôn môi Cơ nhi thì bị gián đoạn.

“Ừm...” Khuôn mặt Cơ nhi bắt đầu chậm rãi ửng hồng, trong miệng phát ra tiếng rên khẽ.

”Cơ nhi tiểu bảo bối, Tần đại ca tới yêu nàng đây” Lực chú ý của Tần Chân bị kéo về, rất nhanh đứng dậy tự cời áo khoác, trong lòng nghĩ a Cửu có thể đối phó Liễu Tinh Kim, thịt béo đưa tới miệng thì không thể để rớt được.

“Ừm, nóng quá...” Khuôn mặt Cơ nhi càng ngày càng đỏ, hai mắt nhắm nghiền, đôi mi thanh tú nhú lại, trên trán toát ra tầng mồ hôi mỏng.

Tần Chân nhìn không được cười dâm đãng nói “Tiểu bảo bối, đây chính là ‘xuân tâm hoàn’ đặc biệt của Tần đại ca, nhất định sẽ làm nàng dục tiên dục tử, sau đó nàng cứ theo Tần đại ca đi, hắc hắc” Tần Chân cởi hết quần áo phụ tùng trên người, khẩn cấp lôi kéo áo ngực Cơ nhi nhưng phát hiện thế nào cũng không cởi được thứ kỳ quái này, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, trong lòng bức bối bắt đầu kéo vấy Cơ nhi trước.

Lúc cởi vấy xuống thì dưới thân Cơ nhi lộ ra tiểu nội khổ tam giác màu hồng nhạt, lại một lần nữa khiến Tần Chân kinh ngạc muốn rút hai mắt, nhìn cái khổ gọi cảm khả ái cùng đùi đẹp thon dài tuyết trắng, Tần Chân nuốt nước miếng nói “Cơ nhi thật đúng là tiểu yêu tinh nha, mấy thứ này ở đây ra vậy, làm cho nam nhân dục hóa bành trướng” Tay Tần Chân bắt đầu dọc theo bắp đùi thon dài của Cơ nhi xoa lên.

“Ừm a...” Cơ nhi ngày càng thờ ơ, trong lúc ngủ mơ nàng chỉ cảm thấy cả người nóng lên, mà tay Tần Chân chính là khối băng khiến nàng thoải mái mà than nhẹ.

Tần Chân không chịu được loại âm thanh mê người này, lập tức cúi người xuống vươn liếm dọc theo đùi Cơ nhi đi lên, một bàn tay còn không quên đầu tranh với áo ngực của Cơ nhi.

“Ấn...” Cơ nhi rốt cuộc bị dục hóa trong cơ thể đánh thức, nàng mở hai mắt đầy sưng mù.

“Cơ nhi, nàng tỉnh rồi” Tần Chân nhất thời kinh hãi đứng dậy, cúi người nhìn khuôn mặt nàng trắng mịn đỏ ửng.

“Ừm a, ta nóng quá...” Bộ não Cơ nhi bị cháy sạch mơ mơ màng màng.

”Cơ nhi, Tần đại ca giúp nàng giải nhiệt” Tần Chân cúi đầu muốn hôn môi Cơ nhi.

“A...” Cơ nhi bắt đầu khôi phục chút lý trí, lắc đầu nhìn chăm chú người trước mắt, “Tần, Tần đại ca?”

”Tiểu yêu tinh, thứ này làm sao mà cởi?” Tần Chân phiền muộn nói, nghĩ thầm hán trắng hoa tay già đời, hôm nay lại gặp phiền phức mới.

“A, Tần đại ca, người, người đang làm gì, tại sao có thể như vậy?” Cơ nhi thấy rõ người này chính thị trần như nhộng Tần Chân, giật mình tỉnh giấc sau đó ngẩng đầu nhìn chính mình, một loại phần nộ vô biên lập tức chạy ào vào đầu nàng.

”Cơ nhi, Tần đại ca thích nàng, nàng trúng ‘xuân tâm hoàn’ nếu không giải được dục hóa sẽ chết cháy, Tần đại ca lập tức giúp người” Tần Chân tuyệt không sợ bởi vì tay hán chỉ cần đụng tới da thịt Cơ nhi thì cả người nàng liền run lên, thoải mái mà than nhẹ.

”Người thật là đê tiện!” Cơ nhi phát hiện trong thân thể mình càng ngày càng nóng, càng ngày càng trống rỗng, loại cảm giác này nàng làm sao không biết được.

”Ha ha, cái gì đê tiện? Tiểu yêu tinh, ai kêu nàng mê người như thế, Tần đại ca cũng nhìn không được” Bàn tay Tần Chân trực tiếp sờ vào giữa hai chân Cơ nhi.

Cơ nhi xấu hổ vung tay định tát Tần Chân thì hán lập tức bắt được tay nàng, đặt ở cạnh đầu nàng, trong mắt hiện lên tức giận nói “Cơ nhi, người đừng rượt mò không uống muốn uống rượu phạt, Tần đại ca cũng sẽ không thương hương tiếc ngọc.” Nói xong một bàn tay khác không hề báo động trước xé rách tiểu khổ của Cơ nhi.

“Á! Người đi chết đi!” Cơ nhi lập tức vung một cước đá về phía đầu Tần Chân, Tần Chân cười lạnh một tiếng bắt được gậy vãi Cơ nhi, trong mắt hiện lên vẻ bạo ngược, mà đúng lúc này, một màn khiến hán không muốn chết cũng không được đã xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Giải Xuân Dục

Chỉ thấy Tần Chân trợn to mắt kinh hoàng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bị dục hóa thiêu đỏ của Cơ nhi, cả người chậm rãi ngã ra sau, trên cổ bị một phi đao mỏng như cánh ve cắt đứt động mạch chủ, máu đỏ phun ra ồ ồ. Trên người Cơ nhi lập tức bị máu tươi nóng hổi bắn tung tóe, nàng rất nhanh ngồi dậy kinh hãi nhìn thân thể Tần Chân giũ giũ vài cái rồi tắt thở, hóa ra trong gầy vài nàng ẩn dấu phi đao, đây là nàng để ngừa vạn nhất, bởi vì cổ đại ca thù nhiều nên nàng chuẩn bị phòng khi cần đến, mắt vừa thấy Tần Chân bắt được chân nàng cường thế đáng sợ, trong lòng nàng quỳnh lên giũ ngang chân, đem vũ khí bí mật của mình xuất ra, đây là lần đầu tiên nàng sử dụng nhưng không ngờ lại giết chết Quốc cửu gia.

”Tình Kim!” Cơ nhi hoảng sợ kêu to lên, máu huyết toàn thân sôi trào tới cực điểm, nàng bắt chấp áo ngực mất trật tự, quần lót rách nát, cả người đầy máu, lao đảo đứng dậy vọt ra.

Lúc này Liễu Tình Kim và a Cửu đã đánh tới lầu ba, khước mắt hai người thoáng nhìn hình dạng Cơ nhi đều bị dọa ngây người, cả hai đều ngừng tay, Liễu

Tinh Kim là vạn phần kinh hoàng, mà sắc mặt a Cửu trắng xanh.

“Tinh Kim, ta, ta không cần thận đã giết Quốc cửu gia” Cơ nhi sợ đến hai chân như nhũn ra, quỳ rạp xuống đất, cái lạnh trên sàn nhà lập tức khiến nàng nằm úp sấp xuống, trong lòng sợ hãi lại bị nhiệt lửa làm cả người phi thường khó chịu, muốn mượn cảm giác mát lạnh của sàn nhà hạ nhiệt.

“Cái gì!” A Cửu lập tức nhảy dựng lên bắn về phía sương phòng, vừa thấy bên trong vũng máu là Tần Chân đang trần truồng thì mặt không có chút máu, không biết làm gì.

“Cơ nhi, chuyện gì xảy ra?” Liễu Tinh Kim cũng lắc mình nâng dậy Cơ nhi trên sàn nhà, bộ dạng Cơ nhi rách nát khiến hấn kinh hãi.

“Tinh Kim, ta, ta trúng xuân dược!” Cơ nhi lập tức níu cánh tay Liễu Tinh Kim, không hề muốn buông ra.

“Cái gì! Súc sinh!” Liễu Tinh Kim quay đầu thấy tình cảnh buồn nôn của Tần Chân bên trong, trong lòng nhất thời thấy căm giận ngút trời, chỉ cảm thấy Tần Chân chết chưa hết tội, nhìn bóng lưng a Cửu cứng đờ đột nhiên tỉnh máu tối sầm lại, kiểm sắc rồi tay bay tới xô xuyên qua lưng a Cửu, đâm thấu ngực.

“Ngươi, các ngươi thật quá to gan...” A Cửu xoay người lại, lời còn chưa dứt cũng đã ngã xuống gần Tần Chân, chết không nhắm mắt.

“Cơ nhi, ngươi cố nhịn chút đã!” Liễu Tinh Kim không còn hơi sức quản nhiều như vậy, cũng may trên thuyền đã không có người khác, hấn nhắc Cơ nhi lên bay nhanh chui vào khoang thuyền, để cả người nàng ngâm trong lu nước.

“Cơ nhi, ngươi đứng ở đây đừng đi đâu, ta đi trước xử lý thi thể” Liễu Tinh Kim đầu đầy mồ hôi, khuôn mặt trắng tái nhợt, giết Quốc cửu gia là đại sự tru di cửu tộc.

Bị nước lạnh vây quanh khiến Cơ nhi thanh tỉnh một chút, kinh hoàng khóc rống lên, “Tinh Kim, làm sao bây giờ, ta, ta giết người!”

Trong lòng Cơ nhi cực kỳ sợ hãi, trong đầu nghĩ đến hai mắt lồi lên của Tần Chân, bộ dạng chết không nhắm mắt, sợ đến toàn thân run rẩy.

“Đừng, đừng lo lắng, ta sẽ xử lý!” Liễu Tinh Kim nói xong lập tức chạy ra ngoài, trong lòng hấn cũng kinh hoàng vạn phần, nhưng hấn biết mình không thể để Cơ nhi gặp chuyện không may.

Liễu Tinh Kim đem thi thể Tần Chân và a Cửu cột vào cùng nhau, sau đó dùng nước tẩy rửa vết máu đáng sợ kia, thu thập thỏa đáng đợi đêm tối xuống, hấn không thể để bất luận kẻ nào phát hiện việc này, mà hiện tại lo lắng duy nhất chính là người chèo thuyền trung niên đã nhảy xuống, nhưng mà đã không quản được nhiều như vậy, kéo dài được bao lâu thì kéo.

Xử lý xong tất cả cả người Liễu Tinh Kim đã thấm ướt mồ hôi, đi tới mái chèo cố sức lay động đem thuyền rời xa bờ thêm chút.

Dưới khoang thuyền, nước lạnh trong lu đã ức chế không được xuân dược trong thân thể Cơ nhi phát tác, ngay cả nước lạnh đều bắt đầu chậm rãi ấm lên.

“Tinh Kim, Tinh Kim!” Cơ nhi không muốn chết, lúc này nàng chỉ có Tinh Kim có thể cứu nàng.

Liễu Tinh Kim nghe thấy tiếng gọi, lập tức buông mái chèo, nhảy xuống khoang thuyền thấy khuôn mặt nhỏ nhắn Cơ nhi đã thành màu đỏ thẫm, không khỏi thất kinh.

“Tinh Kim, cứu ta!” Cơ nhi lập tức đứng dậy ôm cổ Liễu Tinh Kim, miệng nhỏ nhiệt tình hôn lên môi Tinh Kim.

Liễu Tinh Kim ôm thân thể trơn trượt bước ra từ nước mà cả người nhất thời cứng còng.

“Tinh Kim, cho ta, mau cho ta!” Cơ nhi chịu không nổi, đôi tay nhỏ bé bắt đầu xả y phục Liễu Tinh Kim, cả người giống như rắn nước cuốn lấy Liễu Tinh Kim.

“Cơ nhi, ta, ta, a” Khuôn mặt tái nhợt của Liễu Tinh Kim rốt cuộc có huyết sắc, tay Cơ nhi đã cường thế mà luồn vào trong quần khó của hấn, khiến tiểu đệ hấn đứng lên.

“Tinh Kim, đừng xấu hổ, nếu không cho ta, Cơ nhi sẽ chết” Đầu Cơ nhi hiển nhiên bị nước lạnh làm tỉnh táo, lúc này còn thẹn thùng gì chứ, tình thế không cho phép Liễu Tinh Kim kéo dài.

Liễu Tinh Kim cũng biết trên thuyền chỉ có một nam nhân là hấn, nếu như hấn không Cơ nhi thì Cơ nhi hấn phải chết, huống chi trong lòng hấn không hề muốn để Cơ nhi chết, bàn tay to nâng lên eo nhỏ Cơ nhi, ôm nàng làm cho phía sau lưng của nàng dựa vào boong thuyền.

Những nụ hôn đầy lửa nóng khiến dục hỏa bốc cháy lên, quần áo còn sót lại trên người Cơ nhi không cánh mà bay, cả người ướt đầm trơn mịn không tì vết khiến tiểu đệ Tinh Kim bành trướng tới cực điểm, rất nhanh cỡi xuống quần áo và đồ tùy thân rồi ôm lấy Cơ nhi. Cặp đùi đẹp của Cơ nhi lập tức quắp lấy trên thắt lưng Tinh Kim, Tinh Kim biết nàng sớm nhịn nhịn không được, đem tiểu thân thể của nàng đột nhiên trầm xuống.

“A, đau quá!” Cơ nhi ngẩng đầu lên, kêu thảm thiết ra tiếng, nước mắt tuôn trào, máu tử nữ lặng yên rót xuống.

Liễu Tinh Kim vô cùng thương tiếc, lập tức dùng môi bao trùm miệng nhỏ của nàng, đưa lưỡi nhiệt liệt khuấy đảo như sóng lớn bên trong miệng nàng,

làm cho lực chú ý của nàng dời đi, dừng lại chờ nàng thích ứng khiến Liễu Tinh Kim mồ hôi như mưa, thẳng đến Cơ nhi chậm rãi thả lỏng.

Di chuyển chậm rãi bắt đầu, cũng làm cho trống rỗng trong cơ thể Cơ nhi được nhồi từ từ.

“Ừm a...” Biểu tình vừa thống khổ vừa vui thích trên mặt Cơ nhi làm cho Tinh Kim triệt để yên tâm, bắt đầu thả ra nhiệt tình trong cơ thể hẳn.

Hai bóng người ôm nhau trong khoang thuyền hôn ám, dây dưa, trần trụi gằm nhẹ, thở gấp liên tục, hình như hoàn toàn không nhớ rõ bọn họ vừa mới giết người ngay trước đó.

Trời dần dần tối hẳn, trong khoang thuyền trong khoang thuyền thấy không rõ lắm, Cơ nhi ngượng ngùng tựa ở trong lòng Liễu Tinh Kim thở gấp, nghe tiếng tim đập nhanh từ Liễu Tinh Kim, trong lòng chậm rãi bình tĩnh trở lại.

“Tinh Kim, cảm tạ ngươi” Cơ nhi nhẹ giọng nói, đôi mắt sáng mở to trong bóng tối nhìn hai tròng mắt sáng như ngọc của Liễu Tinh Kim.

Liễu Tinh Kim sững sốt, lập tức nheo mắt nhìn nàng, nữ nhân bình thường trải qua loại chuyện này thường phản ứng thế này sao?

“Tinh Kim, chúng ta giờ phải làm gì? Phải đi tự thú sao?” Cơ nhi nghĩ tới mình không có ý giết Tần Chân, hỏi thử xem.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Xử Nam Sao?

Nửa đêm hôm đó, Liễu Tinh Kim cẩn thận ôm Cơ nhi về tới Phiêu Vũ Viện, hai người một thân chặt vật, vừa vào tiểu viện đã bị Phạm Thu Nham thấy được.

Tóc Cơ nhi tán loạn, trên người được bọc tấm mền mỏng, mà tóc tại Liễu Tinh Kim cũng mất trật tự, hắc y nhàu nát, dọa Phạm Thu Nham sợ nhảy dựng.

”Ngươi, các ngươi không phải đi du hồ với Quốc cửu gia sao? Sao lại thành như vậy?” Phạm Thu Nham tròn to mắt kinh ngạc hỏi.

”Phạm huynh, ngày mai nói tiếp, Cơ nhi mệt mỏi” Liễu Tinh Kim lạnh lẽo trả lời có lệ, ôm Cơ nhi vẫn im lặng trở về phòng, đóng cửa phòng, khiến Phạm Thu Nham bên ngoài càng thêm khó hiểu.

”Đã trễ thế này, Phạm ca ca sao còn chưa ngủ?” Cơ nhi thò đầu ra khỏi ngực Tinh Kim không dám nhìn Phạm Thu Nham.

”Không biết, người này cũng rất cổ quái!” Liễu Tinh Kim hừ lạnh một tiếng, buông Cơ nhi xuống, “Ta đi múc nước cho nàng rửa mặt chải đầu.”

”Đừng, đừng, Tinh Kim đừng đi, ta sợ” Cơ nhi giết nên nội tâm đương nhiên sợ hãi bất an, nghĩ đến cảnh toàn thân run rẩy giúp Liễu Tinh Kim hủy thi diệt tích, nàng nghĩ mấy buổi tối tới đêm hôm mà ngủ được.

Hóa ra sau khi xuân được của nàng được, hai người hợp lực đem thi thể Tần Chân và a Cửu cột vào trong lu nước rồi thả chìm xuống đáy hồ, sau đó thu dọn thuyền hoa sạch sẽ rồi quay đầu vào bờ, thừa dịp bầu trời tối đen không ai thấy bỏ chạy trở về.

“Cơ nhi đừng sợ, hẳn bị trừng phạt đúng tội, nàng đừng suy nghĩ nhiều, không ai biết đâu” Tinh Kim đau lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, trong lòng nghĩ sáng mai nhất định phải đi nhỏ cỏ tận gốc, giết người chèo thuyền kia, chỉ có hẳn thấy diện mạo bốn người họ.

“Biết vậy, nhưng mà ta vẫn sợ, rất sợ” Cơ nhi phản ứng giống như người bình thường, ở hiện đại nàng giết Lương Thiếu rồi lập tức tự sát cũng không sợ thế này, nhưng bây giờ ở cổ đại giết Tần Chân, chính mình lại không muốn chết cho nên nàng không an tâm được.

Tinh Kim thở dài ôm chặt lấy nàng nhẹ giọng nói “Cơ nhi, có ta ở đây đừng sợ, ta sẽ không để bất luận kẻ nào thương tổn nàng.”

“Tinh Kim, ta biết ngươi rất tốt với ta, thế nhưng ta một mình thật sự sẽ sợ, hu hu” Cơ nhi khóc to trong lòng hẳn.

“Ta đây không đi, đừng khóc, nàng ngủ đi nhé? Đã nửa đêm rồi, thân thể của nàng sẽ chịu không nổi” Liễu Tinh Kim yêu thương khuyên nhủ.

“Ô ô, ngươi ôm ta ngủ được không? Ta rất sợ” Cơ nhi lúc này yếu đuối vô cùng, ôm chặt Liễu Tinh Kim không buông.

“Được thôi, ngủ đi, đừng nghĩ nhiều như vậy, ngày mai tính lại chuyện gì cũng không có” Liễu Tinh Kim dịu dàng thoải mái nói, đã có da thịt chi nên hai người không còn ngăn cách nữa.

Cơ nhi lúc này mới nhắm hai mắt lại, nhưng đôi tay vẫn nắm chặt bàn tay to của Liễu Tinh Kim không tha, thẳng đến khi cả người mỏi mệt, tinh thần rã rời khiến nàng rốt cuộc chìm vào giấc ngủ.

Liễu Tinh Kim nhưng ngủ không được, hần nghĩ về tất cả chuyện ngày hôm nay, nhìn Cơ nhi đang ngủ vẫn nhủ chặt mi tâm, âm thầm phát thệ mình nhất định sẽ không để nàng gặp chuyện không may, song song đó một ý nghĩ khác cũng xuất hiện trong đầu hần. Cơ nhi rất đặc biệt, Cơ nhi thuần mỹ đều làm cho hần ý thức được mình đã sớm yêu tiêu nữ nhân này, hần nghĩ mình rất may mắn trở thành nam nhân đầu tiên của nàng, nghĩ đến da nàng trắng nõn nà, mềm dẻo nhiệt tình, hần phát hiện thân thể hần lại buộc chặt. Vội vã nhẹ nhàng gỡ khỏi tay Cơ nhi, chậm rãi đứng dậy đi ra ngoài nhưng phát hiện Phạm Thu Nham vẫn đứng dưới mái hiên rất kỳ quái, hần cảm thấy phải đề cao cảnh giác với nam tử ôn nhuận này.

“Liễu huynh, các người không sao chứ?” Phạm Thu Nham hiển nhiên biết Liễu Tinh Kim đi ra, lập tức xoay người quan tâm mà hỏi thăm.

“Phạm huynh, sao người còn chưa ngủ, người có chuyện cần tìm Cơ nhi sao?” Liễu Tinh Kim đi thẳng vào vấn đề.

“À, không có gì, chỉ là hình như Cơ nhi bị thương đúng không? Hôm nay xảy ra chuyện gì? Tối như vậy mới về, ta vốn có khúc nhạc muốn cho Cơ nhi nghe.” Tuấn nhan như ngọc của Phạm Thu Nham lộ ra vẻ thất vọng.

Liễu Tinh Kim nghe thế thầm nghĩ hần thật đúng là cảm si, trong lòng hơi buồn, khoe miệng hiện ra nụ cười cứng nhắc nói “Không có gì to tát, lúc Cơ nhi du hồ không cẩn thận rớt xuống nước, nàng không biết bơi cho nên bị sợ hãi.”

“A, sao lại không cẩn thận thế, nàng nhất định rất sợ hãi” Phạm Thu Nham đồng tình Cơ nhi.

“Ồ, Phạm huynh sớm nghỉ ngơi đi, ta muốn đi tắm rửa chút” Liễu Tinh Kim nói xong rồi đi, bỗng nhiên nhớ ra gì đó quay lại nói, “Được rồi Phạm huynh, đừng nói với ai việc Cơ nhi đi du hồ với Quốc cữu gia.”

“Ừm, hảo, ta đây đi ngủ” Phạm Thu Nham đáp ứng một tiếng rồi rời khỏi, Liễu Tinh Kim cũng không đi tắm liền mà sang tiểu viện của Hồng ma ma, biết được chuyện Cơ nhi cùng Tàn Chân du chi có nàng và tiểu Lục thôi, yên lòng chiếu cố vài câu mới trở lại rửa mặt chải đầu thay đồ, chờ hần thay đồ sạch sẽ đi tới gian phòng Cơ nhi, chỉ thấy Cơ nhi cứ nhiên bọc mền lúi về góc giường, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, hai mắt rung rung, toàn thân run rẩy.

“Cơ nhi, nàng, nàng không sao chứ?” Liễu Tinh Kim chỉ cảm thấy tim mình như muốn ngừng đập.

“Hu hu, Tinh Kim, người vì sao bỏ đi vậy, hu hu, ta rất sợ” Cơ nhi lúc này mới khóc ra, cả người nhào vào trong lòng Liễu Tinh Kim.

“Đừng khóc, đừng khóc, ta chỉ đi tắm rửa, nàng tỉnh lúc nào?” Tinh Kim lập tức lên giường để cho nàng dựa vào lòng.

“Hu hu, ta sợ, Tinh Kim đừng rời khỏi ta” Cơ nhi khóc thảm thiết.

“Ta không rời khỏi, đừng khóc nữa, ta ở đây với nàng” Liễu Tinh Kim thở dài, nghĩ thầm như vậy làm sao giấu được đây, người khác không biết, tự mình lại bại lộ trước.

“Cơ nhi, nàng phải tỉnh táo lại, như vậy rất nhanh sẽ bị lộ, Tàn Chân rất đáng chết, nàng coi như giết con cầu điên, không cần nghĩ tới hần, không sao đâu” Liễu Tinh Kim cổ vũ Cơ nhi.

“A, nhưng , nhưng hần rõ ràng là người mà” Khóe miệng Cơ nhi co quắp.

“Không, hần chính là cầu, một con cầu dơ bẩn, nàng không được nghĩ hần là người, nhớ kỹ hần không phải người, là cầu, cho nên chết chưa hết tội” Tinh Kim chăm chú nhìn hai tròng mắt sợ hãi của nàng khẳng định nói.

“Vậy chính là ta không có giết người, chỉ là giết một con cầu” Cơ nhi biết việc này rất hoang đường, nhưng hiện tại nàng phải tự thôi miên chính mình.

“Đúng, Cơ nhi nàng phải tỉnh lại, loại chuyện này trong chốn võ lâm rất bình thường, cho nên nàng không được suy nghĩ nhiều” Liễu Tinh Kim vỗ nhẹ vai nàng dịu dàng trấn an.

“Thật sự không có việc gì?” Cơ nhi ngẩng đầu lên nhìn hần, bỗng nhiên trong đầu dần hiện ra cảnh cuồng dã triền miên trên tàu, nghĩ đến lần đầu tiên của mình đã cho hần, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ ửng lên.

“Thật sự không có việc gì!” Liễu Tinh Kim nhìn nàng cam đoan nói, Cơ nhi nhìn hần một lúc lâu, sau đó gật gật đầu tựa vào lồng ngực hần.

Giữa lúc Liễu Tinh Kim cho rằng nàng đã ngủ rồi thì Cơ nhi đột nhiên chậm rãi mở miệng hỏi “Tinh Kim, người có phải là xử nam không?”

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Nàng Nguyễn Ý Sao?

Cả người Liễu Tinh Kim chấn động, đương nhiên là bị nàng hù dọa, khuôn mặt tuần tú không thể ức chế mà đỏ lên.

”Làm gì thế, hỏi một chút cũng không được sao? Lần đầu tiên của Cơ nhi đã cho huynh, nếu huynh không phải xử nam thì chẳng phải ta đã lỗ to sao!” Cơ nhi nhìn khuôn mặt hấn đỏ lên lập tức chu miệng.

”Ta, ta chưa nói không phải” Liễu Tinh Kim đương nhiên là xử nam, hơn nữa đã giữ gìn mười chín năm, làm sao có thể phủ nhận được chứ.

”Ha ha, thật sự sao, thế nhưng lại có vẻ rất lão luyện, không giống xử nam nha” Cơ nhi hỏi tương cường thế cùng nhiệt tình của hấn, biểu môi mếu máo, nhưng mà trong lòng lại rất hài lòng.

Khuôn mặt Liễu Tinh Kim càng hồng, cả lăm nói “Ta, chúng ta có thể ngừng nói chuyện này không?”

”Vì sao, làm cũng làm rồi, còn sợ nói sao, hơn nữa nếu như Vương gia biết ta được huynh... Hắc hắc, huynh nói xem hấn sẽ thế nào?” Trong đầu Cơ nhi chỉ cần không nhớ tới Tần Chân thì khôi phục bản sắc bình thường.

Nhất thời Liễu Tinh Kim cứng người, khuôn mặt tuần tú trắng nhách, nhìn mặt Cơ nhi nói không nên lời.

”Ha ha, sợ tới thế à, vậy huynh lúc đó không nghĩ đến Vương gia sao?” Cơ nhi chọc phá hấn riết giờ nghiền luôn.

Liễu Tinh Kim vẫn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng không nói gì, quả thật lúc đó hấn chỉ nghĩ tới cứu nàng, hơn nữa trên thuyền chỉ có mình hấn là nam nhân, hấn làm sao nghĩ đến Vương gia được, với lại cho dù có nam nhân khác thì hấn cũng không bằng lòng để cho người khác chạm vào nàng.

”Không có” lần này Tinh Kim trả lời rất thẳng thắn.

”Ha ha, huynh không sợ Vương gia giết huynh hả?” Cơ nhi nhướn mày.

”Nàng cũng là nữ nhân của hấn” Liễu Tinh Kim nhìn nàng khẳng định.

”Ách, Tinh Kim, huynh thật sự không sợ sao?” Cơ nhi thấy kỳ quái.

”Sợ! Nhưng mà chuyện cũng đã rồi, lẽ nào ta không nên cứu nàng, để nàng chết sao? Vương gia muốn trách tội thì Tinh Kim sẽ chấp nhận” Liễu Tinh Kim quả nhiên là nam tử hán.

”Tinh Kim thật là một nam nhân tốt nha” Cơ nhi lập tức ôm lấy ngực hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ, nàng thích nam nhân có trách nhiệm.

”Ta ở bên người Vương gia đã năm năm, năm năm sau nếu như nàng nguyện ý thì ta mang nàng xa chạy cao bay” Ánh mắt Liễu Tinh Kim nhìn Cơ nhi lộ ra tình ý.

”A, Tinh Kim không phải thị vệ Vương gia sao?” Cơ nhi tò mò hỏi.

”Lúc ta mười bốn tuổi bị cừu gia truy sát ở Tần Châu, được tiểu Vương gia lúc đó mới mười tuổi cứu ta từ dưới chân cừu gia, cho nên ta tự nguyện bán mạng vì hấn mười năm” Liễu Tinh Kim nói ra bí mật không muốn người biết trong lòng hấn.

”Tinh Kim, huynh cũng có cừu gia à? Là ai thế?” Cơ nhi nhìn khuôn mặt hấn đầy ưu thương, bỗng cảm thấy thương hấn nhiều hơn.

”Ha ha, có nói Cơ nhi cũng không biết, là người có quyền thế ở kinh thành” Đôi mắt Liễu Tinh Kim hiện lên tia hận ý.

”Trời ạ, Tinh Kim đừng nói là huynh là người rất có thân phận đấy, Cơ nhi sẽ bị dọa nha” Trong lòng Cơ nhi khản trương nhảy loạn lên.

”Cơ nhi muốn nghe một chuyện xưa không?” Tinh Kim ôm vai nàng, thấp đầu nhìn khuôn mặt thanh tú thanh thuần kia, nhất thời trong lòng mê mại hấn, nàng là nữ nhân của hấn.

”Nếu như rất đau khổ thì không cần nói ra” Tay Cơ nhi đùa bốn bàn tay to của hấn, nàng sợ mình sẽ khơi dậy vết thương dưới đáy lòng Tinh Kim.

”Năm năm rồi, haiz” Tinh Kim thở dài một hơi, đại cừu vẫn chưa báo được mà cừu gia càng ngày càng mạnh, đây là đau nhức trong lòng hấn.

”Tinh Kim, huynh vẫn nên nói cho ta biết đi, nói ra sẽ dễ chịu hơn chút, chí ít có hai người chia sẻ đau khổ” Cơ nhi thật sự rất tò mò.

Tinh Kim cảm động nhìn nàng, ôm nàng vào trong ngực thật chặt.

”Cơ nhi, kỳ thật ta, ta là con riêng của thừa tướng hiện nay Hoàng Phủ Vinh Nghị” Tinh Kim rút cuộc đem con bài chưa lật của mình ra.

”Cái gì! Thật á, ta quả nhiên không đoán sai, đã nói làm gì có người thường nào khốc như huynh chứ” Cơ nhi lập tức ca thán.

”Ta chỉ là một đứa con riêng, có cái gì để đắc ý chứ” Tinh Kim không nghĩ như nàng.

“Hoàng Phủ Tinh Kim, cũng rất êm tai, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Nói mau, Cơ nhi tò mò muốn chết” Cơ nhi hưng phấn hẳn, người nam nhân đầu tiên của mình hóa ra rất hoành tráng, lão thiên gia không bạc đãi nàng rồi.

“Ai, nương ta tên là Liễu Vân, là biểu muội của lão trang chủ Hồng Diệp sơn trang, tính cách kiên trinh cường ngạnh như vì chữ tình mà ủy khuất chính mình, một lần ngẫu nhiên nàng nhận biết phụ thân ta rồi yêu hắn, nhưng nàng cũng không nguyện ý vào phủ Thừa tướng làm trắc phu nhân, cho nên sinh ta xong thì ở trong tiểu viện tại kinh thành, nương ta tuy rằng không trở thành trắc phu nhân của Hoàng Phủ Vinh Nghị nhưng nàng vẫn nghĩ ta có thể vào gia phả của họ Hoàng Phủ nên sau khi ta lớn một chút thì nói ra.”

“Thế nhưng không ngờ bị thừa tướng phu nhân kịch liệt phản đối, nương ta tìm bà ta lý luận nhưng bà ta là ai chứ!” Liễu Tinh Kim nói đến đây trong mắt đầy đau thương nhìn Cơ nhi tiếp tục nói, “Bà ta tên họ Mộ Dung Thi Vũ!” Ánh mắt Tinh Kim đầy căm hận.

”Mộ Dung Thi Vũ? ý huynh thừa tướng phu nhân là muội muội hoàng thượng?” Cơ nhi lập tức nghĩ tới Cửu vương gia Mộ Dung Linh Tuyền.

”Không, là bác của hoàng thượng. Ngốc quá, hoàng thượng là ca ca Cửu vương gia, thừa tướng phu nhân làm sao là muội muội chứ” Liễu Tinh Kim khinh thường nhìn nàng một cái, Cơ nhi le lưỡi xấu hổ, mình chưa suy nghĩ đã nói bừa.

”Vậy không lẽ sau này nương huynh bị Mộ Dung Thi Vũ hại chết, mà huynh may mắn tránh được một kiếp?” Cơ nhi nghĩ đến nội dung khuôn sáo cũ này trong TV.

“A, sao Cơ nhi biết?” Liễu Tinh Kim nhất thời giật mình mở to mắt.

“Ách, chuyện này cũ lắm!” Cơ nhi quăng ánh mắt xem thường “Nói như vậy, Mộ Dung Thi Vũ này là hoàng cô của Cửu vương gia, huynh sao lại nguyện ý làm thị vệ cho hắn? Hắn cứu huynh thế nào?”

”Mộ Dung gia cũng có người tốt người xấu, ta chỉ hận Mộ Dung Thi Vũ thôi, bởi vì ta là trưởng tử nên bà ta nhất định phải dồn ta vào chỗ chết, khi đó ta mười bốn tuổi, võ công cũng không cao, một mình chạy trốn tới Tần Châu, lúc đi tới đầu đường thì bị cao thủ mà Mộ Dung Thi Vũ phái ra bắt ta nhìn thấy, cử tử nhất sinh, may mà khi đó tiểu Vương gia đi ngang qua đã cứu ta. Ta vì báo ân, cũng để luyện hảo võ nghệ, cho nên lưu tại bên người hắn, đáp ứng bán mạng vì hắn mười năm.”

”Mộ Dung Thi Vũ biết tiểu Vương gia cứu huynh sao?” Cơ nhi vội la lên.

”Không biết, bởi vì sư phụ ghét ác như cừu, lúc nghe xong chuyện của ta thì tự nhiên giết sạch mấy người kia, đương nhiên ta không có nói mình là Hoàng Phủ Tinh Kim, mà khi đó ta cũng không biết hắn là Cửu vương gia.”

”Tinh Kim, huynh không tủi thân sao?” Cơ nhi thật tâm đau lòng cho hắn.

“Đã hết tủi thân rồi, về sau ta đi theo sư phụ tiểu Vương gia tập võ, nhất tâm muốn báo thù, nhưng phủ Thừa tướng cao thủ như mây, ta vẫn không có cơ hội giết Mộ Dung Thi Vũ mà vài lần suýt nữa chết, sau đi theo tiểu Vương gia khắp nơi nên ta cũng ít cơ hội ở kinh thành, haiz” Liễu Tinh Kim trong mắt có cô đơn, cảm giác có lỗi với mẫu thân.

”Trách không được mỗi sáng huynh đều luyện công sớm, Tinh Kim đừng đau khổ nữa, người xấu sẽ bị quả báo, Mộ Dung Thi Vũ ác như thế thì sớm muộn gì cũng bị trời phạt” Cơ nhi ôm sát ngực hắn.

”Cơ nhi, chờ Vương gia tới ta nghĩ trở lại kinh thành, nàng theo ta về nhé?” Trong lòng Liễu Tinh Kim có lo lắng.

“A, huynh, huynh còn muốn đi báo thù hả?” Cơ nhi lo lắng.

“Ừ, nhưng mà ta lo cho nàng” Tinh Kim không hề giấu diếm cảm tình của hắn với nàng.

”Ha ha, Tinh Kim, huynh không lẽ muốn cưới ta làm nương tử sao?” Cơ nhi buồn cười nhìn hắn.

Về mặt Liễu Tinh Kim nghiêm túc, mắt sao thâm thúy nhìn mặt nàng nói “Cơ nhi nguyện ý sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Có Chuyện Kỳ Quái

Cơ nhi nhìn vẻ chăm chú của Tinh Kim mà cười không nổi, bởi vì nàng phát hiện nam nhân này đang rất nghiêm túc. Nàng chỉ mới mười bốn tuổi, ở hiện đại vẫn chỉ là học sinh trung học, kết hôn sẽ bị cho là khủng điên, hơn nữa nàng cũng không biết cảm tình Tinh Kim với nàng là thế nào, dù sao nếu không

trúng xuân được thì nàng và hần sợ là vĩnh viễn cũng sẽ không có bước này.

“Cơ nhi, kỳ thật ta vẫn chưa báo được thù nên sợ sẽ liên lụy nàng nhưng rất lo lắng nếu để nàng lại một mình nơi này” Liễu Tinh Kim thờ dài, trong lòng nàng e rằng chỉ có mình Vương gia thôi.

“Tinh Kim, người, người không cảm thấy ta quá nhỏ tuổi sao?” Cơ nhi giựt giựt khoe miệng.

”Ha ha, nàng sắp mười lăm rồi, tuy rằng hơi nhỏ nhưng mà nương ta lúc mười lăm đã mang thai ta rồi” Ngón tay Tinh Kim điểm nhẹ chóp mũi nàng, trong mắt đầy sùng nịnh.

“A, không thể nào” Cơ nhi đầu đầy hắc tuyến, nhưng mà lập tức nghĩ đến sự biến thái của cô đại, nhớ ra ở hiện tại mười bốn tuổi mới dậy thì nhưng mà Vũ Tuyết Cơ này từ năm ngoài đã dậy thì rồi.

“Ha ha, Cơ nhi chẳng lẽ không biết nữ tử bình thường mười lăm tuổi đã có thể lập gia đình sao? Nếu như trước mười tám tuổi không xuất giá thì đã là gái ỉu thì rồi” Tinh Kim nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kinh ngạc kia mà khẽ cười ra tiếng.

“Ta không thèm xuất giá sớm thế đâu, ta phải lập nghiệp trước rồi mới thành gia,... ít nhất... hai mươi tuổi mới lập gia đình” Cơ nhi kỳ thật muốn nói ba mươi tuổi nhưng sợ sẽ làm Tinh Kim hãi, cho nên đổi thành hai mươi tuổi.

Lúc này đến lượt Tinh Kim kinh ngạc “Cơ nhi, nàng là nữ hài tử thì lập nghiệp gì chứ, ở nhà nuôi con là tốt rồi, nuôi gia đình cứ để nam nhân lo” Tinh Kim vẫn theo chủ nghĩa đại nam nhân.

“Tinh Kim, người nói như vậy là sai rồi, Cơ nhi phải tự lập tự cường, không thèm nhìn sắc mặt nam nhân đâu” Cơ nhi lườm hần một cái bén ngót.

Tinh Kim nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tự tin của nàng, không nói gì nhắm mắt lại, Cơ nhi cho rằng hần mệt mỏi nên lập tức nằm xuống, gối đầu lên cánh tay hần, chỉ chốc lát sau đã ngủ nặng nề, mà trong đầu Liễu Tinh Kim suy nghĩ rất nhiều, phát hiện chính mình thật bất đắc dĩ, vấn đề có nguyện ý hay không kia cũng đã bị mắc cạn.

Ngày thứ hai, thời tiết tươi đẹp, ánh mặt trời sáng lạn, là một ngày đẹp khó có được. Hai người bởi vì tối hôm qua thật sự quá mệt mỏi nên tới lúc mặt trời lên cao mới tỉnh lại.

“Tiêu rồi!” Cơ nhi nhất thời sợ hãi kêu một tiếng, bên tai đã nghe được tiếng diễn tấu nhạc khúc rất nhỏ.

Sắc mặt Liễu Tinh Kim cũng thay đổi, hai người đến bây giờ mới tỉnh thì người bên ngoài chẳng phải đã biết? Trời ạ, danh dự Cơ nhi.

“Ta đi bằng cửa sổ” Liễu Tinh Kim vừa nói xong lập tức nhảy ra ngoài qua cửa sổ, khoe miệng Cơ nhi bậm lại, nàng cũng chưa nói gì mà, quá lắm để bọn họ biết hần là bạn trai của nàng là được.

Liễu Tinh Kim vừa rời khỏi thì trong đầu nàng lập tức nhớ tới cảnh nàng giết chết Tần Chân, sợ run cả người vội vã ra khỏi phòng, nàng không dám ở một mình.

“Tiểu thư, cô tỉnh rồi” Tiểu Lục đã đợi thật lâu ở bên ngoài, thường ngày tiểu thư tuy rằng dậy trễ nhưng mà chưa từng trễ thế này, nếu không phải Phạm công tử nói hôm qua tiểu thư bị khiếp sợ thì nàng đã sớm gõ cửa.

“Á!” Cơ nhi có tật giật mình, sợ đến nhảy dựng lên “Tiểu Lục, người muốn chết hả, tính hù chết ta sao?”

“Hức!” Tiểu Lục lập tức ủy khuất thấp đầu.

Cơ nhi biết mình hơi quá đánh, tiểu Lục chính là nha hoàn nhu thuận nhất nàng gặp qua, dạng người làm nhiều nói ít.

“Tiểu Lục, xin lỗi nha, tối hôm qua ta gặp ác mộng nên giờ vẫn ám ảnh, người đột nhiên đứng ở chỗ này thì làm sao ta không giật mình chứ? Hắc hắc, ta rửa mặt chải đầu trước” Cơ nhi lập tức xin lỗi, tiểu Lục mếu máo giúp nàng rửa mặt chải đầu.

”Tiểu thư, bực gỗ đã đưa tới, còn có hai huynh đệ nhạc công buổi chiều hôm qua cũng, Hồng ma ma còn cầm tất cả những gì cô cần để ở trong phòng quần áo của cô.”

“Tốt lắm, từ hôm nay ta sẽ không ra ngoài, tập luyện thật tốt” Sự thật là Cơ nhi không dám ra ngoài.

“Tiểu thư, hôm qua du hồ với Quốc cửu gia vui chứ? Buổi tối qua Họa Mi còn tới hỏi thăm đấy.”

“Cái gì, Họa Mi cũng biết? Vậy chẳng phải mọi người đều biết sao?” Sắc mặt Cơ nhi liền trắng bệch.

“Tiểu thư sao thế, Họa Mi cũng không rõ lắm nên tới hỏi ta, ta mới nói cho nàng ta biết, nhưng mà ta kêu nàng đừng nói lung tung kéo Yến nhi cô nương nghe thấy sẽ khó chịu” Tiểu Lục sợ hãi nói.

Cơ nhi chỉ cảm thấy cả người rét run, vốn tưởng rằng không ai biết, không ngờ bà tám kia đã biết vậy chẳng phải toàn bộ Dương Châu sẽ biết rất nhanh sao?

“Tiểu thư, cô ổn chứ? Lại nhớ tới ác mộng tối hôm qua sao?” Tiểu Lục thấy khó hiểu.

“A, không, không phải, tiểu Lục, sau này có ai hỏi về chuyện ta du hồ với Quốc cửu gia thì cứ nói Quốc cửu có chuyện thất hứa không tới. Hơn nữa hân đã trở về kinh thành, sau này cũng không quay lại” Cơ nhi bỗng nhiên nghiêm khắc nhìn tiểu Lục.

“A, dạ, tiểu Lục đã biết” Tiểu Lục biết mình đã gây rắc rối, trong lòng thấy áy náy.

Cơ nhi chậm rãi rửa mặt chải đầu nhưng trong lòng kinh hoàng không yên, vậy phải làm sao bây giờ?

“Bây giờ ta sang cổ Họa Mi, miệng nữ nhân kia có thể nói gà thành vịt, ta cũng không muốn trước khi lên đài đã bị mất danh tiếng” Cơ nhi nói xong lập tức trở về phòng thay quần áo, sau đó vội vã đi ra viện trước, nàng muốn giảm thấp thương tổn đến thấp nhất, vạn nhất sự tình truyền ra thì nàng và Tĩnh Kim đều xong đời, xấu hơn còn có thể khiến cả Phiêu Vũ Viện đều bị trừng phạt.

Viện trước rất im ắng vì lúc này các cô nương bận rộn cả đêm đều đang ngủ say, Cơ nhi mới vừa đi đến cửa viện trước thì Liễu Tĩnh Kim đột nhiên nhảy ra kéo nàng, Cơ nhi thấy sắc mặt hân âm lãnh liền vội vã đi theo.

“Tĩnh Kim, sao ngươi lại đi ra từ viện trước? Thế này, Họa Mi biết chuyện chúng ta du, ta phải đi khiến nàng cảm miệng” Cơ nhi vội la lên.

“Không cần!” Ánh mắt băng lãnh lợi hại liếc mắt Cơ nhi, Cơ nhi sững sốt rồi nghĩ ngợi một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn liền trắng xanh.

“Tĩnh Kim, ngươi” giọng Cơ nhi run rẩy.

“Nàng tạm thời đừng ra ngoài, bây giờ ta còn có việc cần đi làm, nhớ kỹ, chưa từng xảy ra chuyện gì biết chưa?” Trong mắt Liễu Tĩnh Kim hiện lên quan tâm, sau đó buông tay Cơ nhi, leo tường đi ra.

“Tiểu thư, sao cô còn chưa đi?” Tiểu Lục nhìn Cơ nhi sắc mặt trắng bệch thất hồn lạc phách đi vào, lập tức kinh ngạc hỏi thăm.

“Tiểu Lục, ta bị choáng đầu” Cơ nhi sợ hãi quá độ, cánh cửa vừa đóng lại thì lập tức lao đảo ngã xuống.

“Tiểu thư!” Tiểu Lục kêu sợ hãi, nhanh chóng tiến lên đỡ lấy, “Có ai không, Liễu thị vệ, Phạm công tử!” Tiểu Lục gọi to.

Phạm Thu Nham thoáng cái chạy ra từ bên trong, thấy Cơ nhi té xỉu lập tức tiếp lấy Cơ nhi từ trong tay tiểu Lục hỏi to “Xảy ra chuyện gì?”

“Ta, ta cũng không biết, tiểu thư vừa vào cửa thì té xỉu” Tiểu Lục vô tội nói.

“Liễu thị vệ đâu?” Phạm Thu Nham không còn bình tĩnh nổi, vừa nói vừa ôm Cơ nhi vào phòng Tư Đồ Dật, đặt ở trên nệm, khiến Tư Đồ Dật kinh hãi bật ngồi dậy.

“Tiểu Lục sáng giờ không hề thấy Liễu thị vệ a” Hai mắt Tiểu Lục đắm lệ lưng chừng, tiểu thư nhất định là bị mình chọc giận, mình đáng lẽ không nên nói cho Họa Mi.

“Tiểu Lục ngươi đừng lo lắng, Cơ nhi không sao đâu” Phạm Thu Nham cau mày bắt mạch cho Cơ nhi.

“Phạm huynh, xảy ra chuyện gì?” Vết thương trên chân Tư Đồ Dật tuy rằng tốt hơn nhiều nhưng vẫn không thể xuống giường.

Đúng lúc này, cánh cửa viện bị người ra sức đập mạnh, tiểu Lục hết hồn lập tức xoay người chạy ra.

“Tiểu Lục, bình tĩnh” Ánh mắt Phạm Thu Nham chột lóe, trên mặt hiện vẻ khôn khéo khó phát hiện, từ tối hôm qua hân đã thấy chuyện tình có vẻ kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 57: Kinh Hồn Táng Đám

Gõ cửa chính là Hồng ma ma vội về mặt sốt ruột, vừa vào cửa liền hỏi Cơ nhi ở đâu, tiểu Lục không có biện pháp khác đành ăn ngay nói thật, Hồng ma ma lập tức chạy vào trong phòng Tư Đồ Dật, nàng biết trong viện Cơ nhi có nhạc công Phạm Thu Nham nhưng không biết còn có một Tư Đồ Dật, kinh ngạc liếc nhìn Tư Đồ Dật hiện lãnh rồi vội vã vọt tới trước mặt Cơ nhi đang bất tỉnh.

“Cơ nhi bị sao thế? Tại sao lại xỉu lúc này” Hồng ma ma nóng ruột hô to.

” Hồng ma ma, xảy ra chuyện gì?” Phạm Thu Nham không đáp mà hỏi ngược lại.

” Ai, chuyện lớn rồi, Họa Mi bị giết” Hồng ma ma liền kinh hoàng nói ra.

“Hà, Chuyện xảy ra khi nào?” Phạm Thu Nham cũng biết Họa Mi là cô nương trong viện, “Chuyện này thì quan hệ gì tới Cơ nhi?” Hân chủ yếu lo lắng cái này.

” Ta cũng không biết, hình như chưa lâu, nha hoàn của Họa Mi hét lên thì mọi người mới phát hiện, Ma ma muốn nhờ Cơ nhi tìm Quốc cữu gia dân xếp một chút, người của quan phủ đang tới đây, nếu truyền ra ngoài thì còn ai tới nữa chứ, sót ruột chết đi được” Hồng ma ma nhìn Cơ nhi vẫn bất tỉnh mà gấp như kiến bò trên chảo nóng, “Ai, ta đi ra chống đỡ trước, Cơ nhi tỉnh lại phải lập tức cho ta biết nha” Hồng ma ma nói xong, cũng không thêm hỏi Tư Đồ Dật là ai, vội vã rời khỏi.

“Tiểu Lục, người đi ra trước nhìn xem rốt cuộc chuyện gì xảy ra” Sắc mặt Phạm Thu Nham không đổi, trực giác nói cho hân việc này nhất định có quan hệ với Cơ nhi, bằng không Cơ nhi sao lại xỉu lúc này, mà Liễu Tinh Kim đến bây giờ chưa từng trở về.

Tiểu Lục gật đầu vội vã rời khỏi, Tư Đồ Dật giãy dụa muốn đứng lên, Phạm Thu Nham đưa một tay đặt ngang trước ngực, một tay tạo hình Lan hoa chi(1) đặt trên tay kia, mắt nhắm lại rồi đột nhiên mở ra, Lan hoa chi cấp tốc diểm hai cái trước ngực Cơ nhi, Cơ nhi lập tức yếu ớt tỉnh lại, mà chiêu này của hân khiến Tư Đồ Dật kinh hãi, đây chẳng phải võ lâm thất truyền đã lâu ‘ Quan Thế Âm Lan Hoa Chi’ sao? Làm sao hân biết được?

“Ta, ta bị sao thế?” Cơ nhi kinh ngạc nhìn sắc mặt không tốt lắm của Phạm Thu Nham.

“Cơ nhi, xảy ra chuyện rồi, Họa Mi cô nương đã chết, Hồng ma ma đang tìm người” Phạm Thu Nham liền nâng nàng ngồi dậy.

“A, nàng, nàng đã chết thì có liên quan gì tới ta?” Trong đầu Cơ nhi hồi tưởng một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, kinh hồn táng đảm.

“Bà ấy muốn nhờ người tìm Quốc cữu gia hỗ trợ, quan phủ đang qua đây tra xét” Phạm Thu Nham càng thêm khẳng định việc này có liên quan tới Cơ nhi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch kia đã để lộ toàn bộ bí mật ra.

“Quốc, Quốc cữu gia, hân, hân trở lại kinh thành rồi” Cơ nhi bối rối không thôi, nói cũng không rành mạch, trong lòng tràn đầy sợ hãi.

“Vậy không có việc gì, không cần kinh hoàng, Hồng ma ma hân là có thể xử lý, người nghỉ ngơi thêm đi” Phạm Thu Nham trấn an nàng, nhìn mặt nàng toát mồ hôi khiến hân nhăn chặt lông mày.

“Cơ nhi, Tinh Kim đâu, tại sao mỗi ngày vẫn thấy hân mà hôm nay chẳng thấy đâu?” Tư Đồ Dật ngồi ở mép giường, trong mắt chứa thâm ý nhìn sang Phạm Thu Nham.

“A, Tinh Kim, ta, ta không biết, hân, hân có việc ra, ra ngoài rồi” Cơ nhi nói lắp một tràng, thật sự bình tĩnh không được.

“Cơ nhi, người có chuyện gì sao, có muốn nói cho Tư Đồ ca ca nghe không?” Tư Đồ Dật lần này càng khẳng định, tiểu nữ nhân luôn luôn hào hiệp đầy sức sống giờ giống như con chuột đang sợ hãi, thật sự khả nghi.

“Không, không có, ta đi ra ngoài nhìn chút” Cơ nhi chạy trốn chết, nàng không phải hiệp nữ cổ đại, giết người cũng chẳng sao, nàng nghĩ tới pháp luật hiện đại, giết người thì thường mạng, mình là hung thủ giết người, mà Tinh Kim vừa giết Họa Mi, như vậy tiếp tục sớm muộn gì cũng lộ ra, nàng làm sao bình tĩnh được đây.

Trở lại gian phòng của mình, Cơ nhi uống xong hai chén nước lớn mới bắt đầu tỉnh táo lại, dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán, thầm nghĩ hân là không ai biết chuyện này, chính mình phải cố gắng bình tĩnh nếu không muốn tự hại bản thân và Tinh Kim, nghĩ tới đây nàng nắm chặt hai tay, hít sâu mấy hơi thở rồi lấy ra ngọc bội dưới gối ra khỏi phòng, nàng không thể làm cho chuyện này càng thêm âm ỉ.

Viện trước, đại môn đóng chặt, nhưng bên trong hộ viện và nha hoàn người đến người đi, về mặt vội vã, Cơ nhi trực tiếp chạy tới gian phòng Họa Mi, lúc này trước cửa có hai quan sai, thật nhiều cô nương đều là vẻ kinh hoàng nhìn vào bên trong.

“Ồ, nha đầu kia trở về lúc nào thế, tiểu thư nàng đã chết mới xuất hiện nha” Có cô nương thấy Cơ nhi lập tức chằm chọc.

“Cơ nhi không đếm xỉa tới việc này, vội vã lớn tiếng gọi “Hồng ma ma...” Bởi vì quan sai đã cản nàng lại.

Hồng ma ma ở trong về mặt sót ruột, đang giải thích với đại nhân khám nghiệm tử thi và nha dịch, nghe được âm thanh Cơ nhi lập tức chạy sang.

“Cơ nhi, người tỉnh rồi, thật tốt quá” Hồng ma ma thấy Cơ nhi như thấy cứu tinh, sau đó thấy mấy nữ nhân tụ tập bên ngoài liền hét lớn, “Có cái gì hay mà nhìn, ai dám nói bậy ra ra ngoài thì lão nương sẽ bán cho mấy lão nát rượu!

Các cô nương nhất thời sợ hãi quay về phòng, Hồng ma ma kéo Cơ nhi sang một bên nhẹ giọng nói “Cơ nhi, nhanh đi mời Quốc cữu gia, không thể để sự tình loạn ra ngoài.”

“Ma ma, Quốc cữu gia đã trở về kinh thành, hôm qua mới đi. Hơn nữa việc này Ma ma sau này cũng đừng nhắc tới, Quốc cữu gia không muốn người khác biết hân đã tới Dương Châu” Trong lòng Cơ nhi bình tĩnh rất nhiều, đầu óc cũng linh hoạt hẳn lên.

“A, được rồi, nhưng mà hân không ở đây làm sao giờ, xem ra phải dứt lốt tiền rồi, mấy phủ nha này cũng rất tham lam” Hồng ma ma đau xót túi tiền.

Cơ nhi sùng sốt, thăm nghĩ dù ở đâu thì cứ có tiền là dễ xử, nhưng lập tức nghĩ rằng chuyện là do mình gây ra nên dù sao cũng phải ra chút sức lực.

“Ma ma đừng nóng vội, ta có ngọc bội của Cửu vương gia, có thể tìm Tri phủ đại nhân hỗ trợ” Cơ nhi lập tức nói.

“Thật tốt quá! Ai nha, làm ta lo muốn chết, Cơ nhi, lần này cũng toàn bộ dựa vào ngươi” Hồng ma ma vui mừng quá đỗi, tràn đầy cảm kích.

“Ma ma, hiện tại quan trọng nhất chính là che miệng mọi người không thể để sự tình lộ ra, nếu như khách nhân biết trong Phiêu Vũ Viện có cô nương mới chết thì ai còn dám tới” Cơ nhi sợ nhất chính là việc này.

“Ừm, việc này Ma ma cũng nghĩ tới, lát nữa ta sẽ giáo huấn các nàng thật hung ác coi thử ai dám nói bậy, nhưng mà cũng thật là kỳ quái, khám nghiệm tử thi nói Họa Mi vừa mới chết không lâu, một kiếm bị mất mạng, vậy không phải là khách nhân tới hôm qua, là ai chứ?” Hồng ma ma nhíu mày.

Trong lòng Cơ nhi không thể không chế mà kinh hoàng, Tinh Kim thật là tàn nhẫn.

Đúng lúc này, nha dịch và khám nghiệm tử thi về mặt ngưng trọng đi tới.

“Hồng ma ma, các ngươi ở đây ai cũng có hiềm nghi, cho nên trước phải tạm dừng kinh doanh, không được xuất nhập, chờ tra được hung thủ mới tiếp tục mở cửa! Ngươi theo chúng ta trở lại ghi chép một chút” Vị quan gia cao ta nghiêm khắc nói.

Hồng ma ma vừa muốn phản đối, Cơ nhi kéo nàng nói thầm “Ma ma đi nha môn trước đi, Cơ nhi lát nữa sẽ qua sau.” Cơ nhi đi trước an bài Tư Đồ Dật, nếu tra xét mà thấy Tư Đồ Dật đang bị thương thì nhất định bị hoài nghi.

“À được, Cơ nhi, ngươi cần phải nhanh lên một chút, Ma ma toàn bộ dựa vào ngươi” Hồng ma ma lôi kéo ống tay áo nàng nói khẩn thiết.

“Yên tâm đi, Vương gia đã giao trước với Tri phủ đại nhân rồi” Cơ nhi nhìn nàng mỉm cười ra vẻ rất tự tin, kỳ thật trong lòng khẩn trương cực độ.

Hồng ma ma đi theo nha dịch rời khỏi, thi thể Họa Mi cũng bị mang đi, cô nương trong viện một người cũng không cho ra khỏi cửa, Hồng ma ma giao cho hộ viện nếu như ai dám kể chuyện này ra ngoài thì cứ đợi đấy, cho nên cô nương và bọn nha hoàn đều nơm nớp lo sợ, trốn vào gian phòng của mình chờ Hồng ma ma trở về.

Cơ nhi chạy về tiểu viện thì Phạm Thu Nham kéo nàng sang một bên nói “Ta đưa Tư Đồ huynh đi chỗ khác rồi, việc này vừa lớn vừa nhỏ, Tư Đồ huynh như vậy chắc chắn sẽ bị hoài nghi.”

“A, cảm tạ ngươi, Phạm ca ca, ta cũng nghĩ như vậy, hiện tại ta muốn đi nha môn, Tinh Kim còn chưa trở về nên Phạm ca ca có thể cùng đi với ta chứ? Cơ nhi có hơi sợ” Cơ nhi lôi kéo cánh tay hần khẩn cầu.

“Hảo” Phạm Thu Nham sáng khoái đáp ứng, ngọc tiêu để vào trong lòng, đi theo Cơ nhi xuất môn.

Nha môn Dương Châu và tri huyện phủ đệ ở chung một chỗ, phía trước là nha môn, đằng sau là tri huyện phủ đệ. Trong áo Cơ nhi cất không ít ngân phiếu, đã thông quan sai, thuận lợi mà gặp được Dương Châu tri phủ Dương đại nhân.

Dương đại nhân đang ở nội đường phòng khách chờ Cơ nhi và Phạm Thu Nham, nhưng có thêm một người ngồi, chờ Cơ nhi đi vào nhìn thấy thì nhất thời sợ đến khuôn mặt nhỏ nhắn biến sắc, kinh hoàng lấy tay che miệng.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Gặp Lại Kể Ác

Người ngồi trong chính là kẻ khiến Cơ nhi ghét muốn học máu nhất – nam nhân ngạo mạn Long Khiếu Thiên “Cơ nhi cô nương, biệt lai vô dạng, không nghĩ tới ở chỗ này cũng có thể gặp được ngươi, chúng ta thật là có duyên, ha ha ha.”

“Duyên cái đầu ngươi á, mà ngươi ở chỗ này làm gì?” Cơ nhi vừa thấy hần thì tự nhiên bức mình, tâm tư thay đổi thật nhanh, chẳng phải hần bị thương sao? Nhìn sao cũng chẳng thấy chỗ nào không ổn, lẽ nào thật là cái bẫy? Nhan Nguyệt bị hần bắt?

”Ha ha ha, ngươi vẫn mạnh mẽ như thế, nợ ta lúc nào bồi thường hả?” Long Khiếu Thiên nhìn Cơ nhi dường như lại trưởng thành thêm một phần, không khỏi nhưn mày thú vị, tiểu nữ nhân này thật là càng ngày càng ngon mắt, nghĩ đến thân thể non mịn của nàng khiến ngực Long Khiếu Thiên nhất thời căng thẳng.

”Cái gì nợ của ngươi, ta căn bản không nợ ngươi, lần trước ngươi khiến ta bị trúng ngân châm xem chết ta còn chưa tính!” Cơ nhi bức tức trừng hần.

”Cơ nhi, trước đừng âm ỉ, chính sự quan trọng hơn” Phạm Thu Nham vội vã kéo tay Cơ nhi nhẹ giọng nói, đôi mắt sáng liếc nhìn Long Khiếu Thiên, nghĩ thầm tại sao Cơ nhi lại biết Long Khiếu Thiên, chẳng phải nàng là kỹ viện tiểu cô nương sao? Xem ra chuyện mình không biết khá nhiều đây.

“Khụ khụ...” Tri huyện đại nhân hiển nhiên bị sự bắt đầu này làm đơ người, lúc này mới thanh tỉnh lại lập tức hỏi “Vị cô nương này tìm bản quan có chuyện gì?” Dương tri huyện khoảng chừng bốn mươi tuổi, khuôn mặt nhìn cũng tương đối đài hoàng nhưng mà Cơ nhi cũng không dám nói hấn là người tốt, từ xưa mười người có chức vị thì chín người xấu, nhìn hấn có quan hệ tốt với Long Khiếu Thiên thì biết ngay là quan thương cầu kết.

“Là như vậy” Cơ nhi đem chuyện Họa Mi bị giết, kỹ viện bị niêm phong nói một lần, cuối cùng xuất ra ngọc bội của Mộ Dung Linh Tuyền đưa cho Dương tri huyện nói “Mong muốn tri huyện đại nhân có thể dàn xếp một chút!”

“À, hóa ra là Cơ nhi cô nương mà Cửu vương gia từng nhắc qua, mời ngồi mời ngồi, chuyện này đương nhiên không thành vấn đề, cô nương bị giết là chuyện thường xảy ra, chúng ta cũng theo điều lệ mà làm việc thôi, lát nữa bản quan giao phó là xong, Cơ nhi cô nương yên tâm” Lời Dương tri huyện nói làm cho Cơ nhi biết lão quan này cũng là một tên lừa thiện sợ ác, nhưng mà với nàng mà nói cũng là việc tốt, tốt nhất là cứ bỏ mặc đấy thì sẽ không tra tới mình và Tinh Kim.

“Cơ nhi cô nương thật lợi hại, không chỉ nhận thức Quốc cửu gia mà còn quen biết Cửu vương gia, thật khiến tại hạ ước ao” Âm thanh Long Khiếu Thiên châm chọc truyền tới.

“Ồ, Cơ nhi cô nương cũng biết Quốc cửu gia sao, thật sự là thất kính thất kính” Dương tri huyện mắt sáng quắt, liền vỗ mông ngựa(nghịch ngữ)

“Không phải Long bảo chủ cũng biết Quốc cửu gia sao, được rồi, lần trước ngài đưa Quốc cửu gia rời khỏi mà sao giờ vẫn chưa thấy ông về? Cơ nhi còn chờ ông tới cô động mình đây” Cơ nhi gạt mình, khoe miệng mỉm cười nhìn Long Khiếu Thiên, bộ dáng hiền lành kia khiến Long Khiếu Thiên có hơi mờ mịt.

Long Khiếu Thiên không rõ ý Cơ nhi, may kiếm hơi nhíu nói “Quốc cửu gia là quý nhân bận bịu, làm sao lại đặc biệt vì một cô nương biểu diễn mà quay lại Dương Châu chứ?”

“Nói cũng đúng, Cơ nhi là tiểu nhân vật nên cũng không dám cùng Long bảo chủ đại nhân vật so sánh, ha ha, tri huyện đại nhân cảm tạ ngài, nếu như không còn gì thì Cơ nhi đi trước” Trong lòng Cơ nhi cười thầm, nhìn Dương tri huyện cúi mình rồi đứng lên.

“Chậm đã!” Long Khiếu Thiên lập tức đứng dậy đi tới trước mặt Cơ nhi, kéo nàng sang một góc gần giọng “Nữ nhân, dường như ngài vẫn nợ ta một lời giải thích!”

“Giải thích cái gì? Ta với ngài hình như không có quan hệ gì, nếu như Long bảo chủ thích Cơ nhi thì một tháng sau nhớ kỹ tới cô động” Cơ nhi cười duyên nói, sau đó nhìn Dương tri huyện cao giọng nói, “Đại nhân, nếu như ngày nào đó Cơ nhi thiếu tay thiếu chân thì ngài nhớ kỹ tìm Long bảo chủ đòi công đạo cho ta nha.”

“Ngươi!” Long Khiếu Thiên nhất thời tức giận trừng mắt nhìn khuôn mặt đầy ý cười của Cơ nhi, nhẹ giọng âm lãnh nói “Ngươi đừng quên, ngươi là nữ nhân của ta!”

Đêm đó ngài không tìm được ta thì ngài đã mất đi tư cách, muốn ta làm nữ nhân của ngài trừ phi khiến ta cam tâm tình nguyện” Cơ nhi cũng lạnh lùng mà trả lời hấn.

“Thế à? Vậy ngài cứu ngài là ai? Chắc không phải cái tên bị nhốt trong địa lao chứ?” Mắt Long Khiếu Thiên hiện lên vẻ hung ác nham hiểm.

“Ta không biết ngài nói ai, những người đó tới giết ngài kết quả ngàn năm ngộ thương ta, nên đương nhiên phải cứu ta, so với ngài thì bọn họ lương thiện hơn! Long Khiếu Thiên, ngài đừng làm ta thêm khinh bỉ ngài!” Trong lòng Cơ nhi rung mạnh, ý hấn rõ ràng là nói Nhan Nguyệt đã bị hấn bắt.

“Ngài được lắm! Ta sẽ coi ngài làm sao bay ra khỏi bàn tay ta” Long Khiếu Thiên tức giận đến tái mặt, nghiêng răng nghiêng lợi.

Cơ nhi sững sốt, đột nhiên lớn tiếng cười rộ lên nói “Ha ha, hóa ra Long bảo chủ thích Cơ nhi tới thế à, Cơ nhi thấy rất cao hứng nha, Dương đại nhân, đầu năm nay tiểu nhân nhiều lắm, ngài phải nhớ bảo hộ an toàn cho Cơ nhi đó, cuối tháng Vương gia sẽ, đến lúc đó Cơ nhi nhất định nói tốt cho ngài mấy câu.”

“Vâng vâng, đa tạ Cơ nhi cô nương, Cơ nhi cô nương đi thông thả” Dương tri huyện mặt mày rạng rỡ cười tà tiễn Cơ nhi cất bước.

Long Khiếu Thiên nhìn khuôn mặt Cơ nhi đầy khiêu khích mà nắm chặt nắm tay, nữ nhân, ngài đừng hòng thoát khỏi tay ta.

Phạm Thu Nham cùng Cơ nhi dẫn Hồng ma ma vui vẻ về tới Phiêu Vũ Viện, quan sai nha môn lập tức rời khỏi, Hồng ma ma kêu mọi người gọi vào trong đại viện thông báo, còn Cơ nhi chau mày đi về Tuyết Viện với Phạm Thu Nham cả đường vẫn không nói gì.

“Phạm ca ca, ngài đi đưa Tư Đồ ca ca trở về đây, ta có chuyện trọng yếu muốn nói cho hấn!” Cơ nhi vừa vào cửa lập tức xoay người nhìn Phạm Thu Nham nói.

“Được” Phạm Thu Nham đáp ứng một tiếng, nhanh chóng nhảy ra tiểu viện, không tới một chén trà nhỏ đã cổng Tư Đồ Dật đã trở về, hóa ra hấn giấu Tư Đồ Dật ở phòng cũi trong nhà dân sát vách.

Tư Đồ Dật vừa thấy Cơ nhi liền lo lắng hỏi “Cơ nhi, ngươi không sao chứ?” Dáng dấp khẩn trương kia khiến lòng Cơ nhi ảm áp.

“Tư Đồ ca ca, Cơ nhi không sao hết, nhưng mà Nhan ca ca đã xảy ra chuyện!”

“Cái gì! Làm sao ngươi biết” Khuôn mặt tuần tú của Tư Đồ Dật bỗng chốc trắng bệch.

Cơ nhi liền đem chuyện tình đùng phải Long Khiếu Thiên nói ra, cả người Tư Đồ Dật run lên, thầm nghĩ Long Khiếu Thiên quả nhiên âm hiểm, bỗng nhiên hần nhìn Phạm Thu Nham một lúc lâu rồi hai tay ôm quyền khấn cầu “Phạm huynh, huynh và ta vốn không quen biết, Tư Đồ thật sự xấu hổ vì hiện tại muốn cầu huynh một chuyện, mong muốn huynh có thể hỗ trợ, sau này Tư Đồ sẽ đền đáp thích đáng.” Tư Đồ Dật biết Phạm Thu Nham vốn là một cao thủ thâm tàng bất lộ.

“Tư Đồ huynh đừng khách khí, hai ta cũng coi như người tri âm, có chuyện gì mời nói” Phạm Thu Nham vội vã tiến lên đáp ứng.

“Phạm huynh, huynh có thể đi ‘Vũ Hoa các’ hỏi thăm bằng hữu ta được không?” Tư Đồ Dật nhìn khuôn mặt tuần tú ôn nhuận của Phạm Thu Nham hỏi.

“Cái gì! Vũ Hoa các!” Tiếng nói ôn hòa của Phạm Thu Nham bỗng cao lên.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Không Thể Không Phục

Cơ nhi không hiểu vội vã hỏi “Vũ hoa các là chỗ nào thế, Phạm ca ca cũng biết sao?”

Tư Đồ Dật khó xử nhìn khuôn mặt tuần tú biến sắc của Phạm Thu Nham nói “Thật ra ta hẳn phải kể toàn bộ sự kiện cho Phạm huynh nghe.”

Phạm Thu Nham nhìn Tư Đồ Dật một chút rồi trầm thấp nói “Phạm mỗ chăm chú lắng nghe”, sắc mặt Phạm Thu Nham đông lại, ngồi xuống bên giường Tư Đồ Dật.

Tư Đồ Dật ngẩng đầu nhìn Cơ nhi, Cơ nhi lập tức mếu máo nói “Cơ nhi cũng muốn nghe, hiện tại mọi người là bằng hữu rồi, các ngươi không được lừa gạt Cơ nhi.”

“Cơ nhi ngồi xuống đi” Tư Đồ Dật cũng không muốn giấu nàng.

“Vâng” Cơ nhi ngây ngốc ngồi bên người Phạm Thu Nham, một tay đặt lên bờ vai hần như anh trai, nghiêng người nhìn Tư Đồ Dật.

Phạm Thu Nham không quen nên liền đỏ mặt khẽ nhích người ra, nghĩ thầm Cơ nhi sao lại tùy tiện thế, hần vẫn chưa hiểu được việc này với Cơ nhi chỉ là chuyện thường tình.

“Tư Đồ ca ca nói mau đi, Vũ hoa các là chỗ thế nào? Cơ nhi tò mò lắm” Cơ nhi thúc giục Tư Đồ Dật đang cúi đầu suy xét.

“Phạm huynh, ngươi thật sự chỉ là một nhạc công?” Tư Đồ Dật cũng có lo lắng của hần.

“Ha ha, Tư Đồ huynh nếu lo lắng thì không nói cũng được, vốn là Phạm mỗ hơi đường đột, như vậy đi, ta sẽ đi thử trước, ngươi nói cho ta biết đặc điểm của hần một chút” Phạm Thu Nham nhìn Tư Đồ Dật rồi mỉm cười, dù sao muốn tìm tới Vũ hoa các thì sự tình sẽ không đơn giản như vậy, bọn họ cũng không quen thân nên Tư Đồ Dật cảm thấy do dự là bình thường.

“A... sao hai người lại thế, ta mặc kệ, hai người mau nói cho ta biết Vũ hoa các là chỗ nào, Cơ nhi tò mò sắp chết rồi” Cơ nhi nhất thời thất vọng kêu to lên.

“Ha ha ha, Vũ hoa các là tổ chức sát thủ hắc ám thành lập trên giang hồ, thần bí khó lường, trải rộng toàn quốc, tiếp nhận chức vụ sát nhân, nhưng mà Các chủ tính tình cổ quái, không phải nhiệm vụ nào cũng tiếp, ngày đó trước khi rời khỏi Nhan Nguyệt nói muốn đi ‘Vũ hoa các’ một chuyến. Ta đang suy nghĩ nếu như hần mời được sát thủ đi giết Long Khiếu Thiên thì sao hần lại bị bắt, việc này rất là khó hiểu, lẽ nào hần không mời được sát thủ?” Tư Đồ Dật nhìn về phía Phạm Thu Nham.

“A, hần đã nói là không giết Long Khiếu Thiên mà?” Cơ nhi nhảy dựng lên, “Không phải nói là phá hỏng làm ăn trước sao?”

“Ai, bởi vì hần thấy chân ta bị tổn thương nguyên khí, nói là giết hần rồi làm suy sụp Vân Thiên Bảo cũng như nhau! Hần hoàn toàn vì ta, haiz” Tâm lý Tư Đồ Dật cực độ khó chịu, chân mình tuy rằng không quá nhưng hành động vẫn rất trắc trở.

“Người này kích động nên ngu luôn rồi! Giờ tốt rồi, Long Khiếu Thiên đang ngồi trong trong nha môn tri phủ uống trà thơm, hần thì bị bắt, thần y gì chứ,

đúng là ngu ngốc!” Cơ nhi mắng một trận, đã nói nàng không hảo cảm với Nhan Nguyệt, lớn lên có khuôn mặt thông minh nhưng toàn làm chuyện điên rồ, hiện tại bị bắt thì Tư Đồ ca ca làm sao còn tâm trí giúp nàng đánh đàn đây, nàng đi nơi nào tìm nhạc công xuất sắc như thế chứ.

“Cơ nhi người không biết Nhan Nguyệt, Nhan Nguyệt cũng không phải người kích động, chỉ là đối với chuyện về Long Khiếu Thiên đặc biệt kích động mà thôi, người chậm rãi tiếp xúc với hắn một thời gian thì sẽ hiểu hắn, trên người hắn không hề ít bí mật, cũng là một người ngoài lạnh trong nóng, bằng không cũng không tự nguyện chiếu cố ta cho tới hôm nay” Tư Đồ Dật ra sức bênh vực Nhan Nguyệt.

“Được rồi Tư Đồ ca ca, huynh có quan hệ gì với hắn vậy? Hắn đối với huynh tốt như vậy sao?” Cơ nhi lại tò mò.

“Mạng của ta là hắn cứu, năm ấy lúc ta du ngoạn trên núi bị rắn độc cắn, kịch độc không gì sánh được, té xiêu dưới gốc đại thụ được hắn ra tay cứu giúp, tính ra ta nợ hắn một mạng nhưng hiện tại đều là hắn chiếu cố ta, ta còn liên lụy hắn” Tư Đồ Dật xấu hổ.

“Hắn cũng lợi dụng người đối phó Long Khiếu Thiên đó thôi” Cơ nhi không phục.

“Không phải, hắn để ta rời khỏi nhưng ta cũng không có việc gì hệ trọng, với lại muốn báo đáp ân cứu mạng của hắn nên mới đi cùng, Cơ nhi à, Nhan Nguyệt thật sự không phải người xấu” Tư Đồ Dật không hiểu vì sao Cơ nhi lại không thích Nhan Nguyệt.

“Được rồi, tính ta keo kiệt đấy, vậy Tư Đồ ca ca nhất định phải đi cứu hắn à?” Cơ nhi trề môi nói.

“Cũng phải xác định xem Nhan Nguyệt có thật bị hắn bắt không, Long Khiếu Thiên cũng rất giáo hoạt” Tư Đồ Dật lập tức nhìn về phía Phạm Thu Nham.

“Ha ha, ta đây phải đi Vũ hoa các hỏi một chút” Phạm Thu Nham nhìn hắn cười cười.

“A, Phạm ca ca, người nghìn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì, bằng không Cơ nhi chết mất” Cơ nhi lo lắng gần chết, vì sao thoáng cái lại xảy ra nhiều chuyện thế chứ.

“Yên tâm, ta đi rồi sẽ trở về, không sao đâu” Phạm Thu Nham nói xong nhìn Tư Đồ Dật đang cảm kích rồi xoay người rời khỏi.

Tư Đồ Dật chờ Phạm Thu Nham đi xa mới nói “Cơ nhi làm sao quen biết Phạm huynh?”

“Hừ, hắn có vấn đề gì sao?” Cơ nhi lập tức buồn chuyện đêm khuya.

“Hắn xác thực là một nhạc, nhưng là cũng không hề đơn giản như vậy như chúng ta nghĩ, thật không biết hắn rốt cuộc là ai?” Tư Đồ Dật nhíu mày suy ngẫm.

“Ài, quân hắn là người nào làm gì, dù sao hắn sẽ không hại ta, người ta nói tướng mạo từ tâm sinh không phải sao? Hắn vừa suất vừa ôn nhu như thế thì làm sao là người xấu được, đánh chết ta cũng không tin” Cơ nhi hỏi tướng khuôn mặt tuấn tú phong hoa tuyết đại của Phạm Thu Nham.

Đang lúc Tư Đồ Dật im lặng nhìn Cơ nhi thì Liễu Tinh Kim đã trở về, lập tức kéo Cơ nhi trở về phòng.

“Tinh Kim, huynh đi đâu vậy, dọa ta đau cả tim! Họa Mi đã chết, quan phủ cũng tới tra qua, huynh muốn hù chết ta sao?” Cơ nhi lập tức đưa tay đánh.

Liễu Tinh Kim nắm tay nhỏ bé của nàng lạnh lùng nói “Cơ nhi bình tĩnh! Đã không sao rồi!”

“Hả, cái gì mà không sao? Huynh, huynh đã làm gì?” Cơ nhi nhất thời sợ hãi.

“Không có gì, chỉ là tìm người chèo thuyền kia thật lâu, đã cảnh cáo hắn không được nhắc tới chúng ta. Cơ nhi, về sau cứ coi như chưa từng xảy ra chuyện này, Quốc cữu gia tới Dương Châu cũng rất ít người biết, kinh thành cũng không biết hắn dạo chơi bao lâu, sẽ không ai chú ý đâu, yên tâm” Liễu Tinh Kim đương nhiên sẽ không nói mình đã thủ tiêu người chèo thuyền, hắn cũng không cho phép có bất luận cái gì tai họa ngầm nào tồn tại.

“Thế nhưng trong lòng ta vẫn rất sợ” Cơ nhi trốn vào trong lòng hắn.

“Đừng sợ, giết một người mà thôi, ngày mai nàng nên đi giết gà, giết nhiều một chút sẽ không sợ nữa.”

“Hò, giết gà?” Khóe miệng Cơ nhi ngoác ra.

“Ừm, lần đầu tiên ta giết người cũng rất sợ ngủ không yên, mỗi ngày trong đầu đều là cảnh đó, sao đó ta đi chợ giúp người ta giết gà, về sau không hề sợ nữa, nếu Cơ nhi không chịu được thì có thể thử xem”

“Trời ạ Tinh Kim, huynh thật tài tình, chuyện này cũng nghĩ ra được” Cơ nhi đầu đầy hắc tuyến, thật sự phải bội phục hắn.

Chương 60: Ban Đêm Tìm Hiểu Vũ Hoa Các

Hôm nay Cơ nhi không có tâm trí để luyện công, đi theo đằng sau Tinh Kim, tình cảnh ngày trước hoàn toàn thay đổi, Tinh Kim sợ nàng mệt nhưng khuyên như thế nào Cơ nhi cũng không dám ở một mình.

Sau bữa tối Phạm Thu Nham vẫn chưa trở về, Tư Đồ Dật phi thường lo lắng, Cơ nhi cũng lo lắng hẳn lên, nếu như Phạm Thu Nham gặp chuyện không may thì nàng làm sao bây giờ.

”Vũ hoa các ở chỗ nào vậy?” Cơ nhi hỏi Tư Đồ Dật “Phạm ca ca sẽ không gặp chuyện xấu chứ?”

Về mặt Liễu Tinh Kim âm trầm nói “Long Khiếu Thiên đề tiện vô sỉ, các ngươi sao lại tin hắn!”

”Tinh Kim, chính vì không tin hắn mới đi Vũ hoa các thám thính tin tức Nhan ca ca, vì sao đã nửa ngày mà còn chưa trở về, thật là sốt ruột muốn chết!” Cơ nhi đi lòng vòng trong phòng.

”Các ngươi! Haiz, Vũ hoa các có thể tùy tiện đi sao? Các chủ gia tính cách cổ quái, làm việc tùy hứng, ở kinh thành ta có đi qua một lần, thiếu chút nữa mất mạng đi ra, haiz!” Khuôn mặt tuần tú của Liễu Tinh Kim đen thui.

“Ặc, mở cửa buôn bán mà không chút lễ độ à?” Cơ nhi không hiểu.

“Vũ hoa các là một chi của Hắc Âm hội nhất nhìn trong hắc đạo, mà Hắc Âm hội căn bản không thiếu tiền, Vũ hoa các nói là mở rộng cửa buôn bán thay người trừ ưu nhưng thật ra chỉ là lấy cớ, chỉ có người bọn họ muốn giết mới tiếp nhận chức vụ đi giết, nhiệm vụ bình thường cũng không tiếp, hơn nữa đưa ra giá trên trời thì có mấy người có thể đi? Nếu như chọc giận Các chủ gia thì tính mệnh khó giữ được” Tinh Kim một hơi nói rất nhiều.

“A, có người kiêu ngạo như thế hả?” Cơ nhi kêu sợ hãi.

“Không phải kiêu ngạo mà là bọn họ có tiền vốn, bang chủ Hắc Âm hội tư cách bí ẩn, thế lực cường đại, ngay cả quan phủ cũng không quản chuyện bọn họ” Tinh Kim lạnh lùng giải thích.

“Trời ạ, vậy Phạm ca ca chẳng phải rất nguy hiểm? Tinh Kim, hay là chúng ta đi coi thử?” Cơ nhi lo lắng nói.

Khuôn mặt Liễu Tinh Kim càng lạnh hơn, mà về mặt Tư Đồ Dật hồ thẹn, hắn cũng không ngờ Vũ hoa các lại quý dị như vậy.

“Tinh Kim~ đi xem nha, chúng ta không đi vào mà chỉ ở ngoài nhìn thôi, nha?” Cơ nhi làm nũng lắc lư cánh tay hắn, Tinh Kim nhìn khuôn mặt nàng đang khẩn cầu, bộ dạng làm nũng như muốn chảy nước, trong đôi mắt nổi lên nhu tình khó phát hiện.

“Cơ nhi đừng đi, nếu như ngay cả các ngươi cũng gặp chuyện không may thì tâm ta không chịu nổi” Tư Đồ Dật đã sắp áy náy mà chết, giấy dựa muốn rời giường.

“Ai nha Tư Đồ ca ca, huynh đừng bước xuống, hiện tại là thời gian quan trọng nhất, nếu như vết thương tái phát sẽ rất phiền phức, mau nằm xuống, chúng ta chỉ đi dạo ngoài cửa không sao đâu, trước nửa đêm nhất định trở về” Cơ nhi lập tức đỡ lấy hắn.

“Cơ nhi ngươi, ngươi nói Tư Đồ ca ca phải cảm tạ ngươi sao cho tốt đây” Trong lòng Tư Đồ Dật cực kỳ khó chịu.

“Cảm tạ gì chứ, sau này huynh phải đi theo Cơ nhi làm nhạc công của Cơ nhi là thì tốt rồi, được rồi huynh nằm nghỉ đi, chúng ta đi đây” Cơ nhi nhìn hắn cười dịu dàng, lôi kéo Liễu Tinh Kim rời khỏi.

Trong viện, về mặt Liễu Tinh Kim không muốn nàng đi, Cơ nhi chu miệng nói “Tinh Kim không thương Cơ nhi, Cơ nhi đã đem thứ quý giá nhất của nữ nhân cho ngươi, ô ô, ngươi tuyệt không thích Cơ nhi” Nói xong giả bộ lau nước mắt.

Khuôn mặt Liễu Tinh Kim hơi nóng lên, nhìn nàng làm bộ ủy khuất mà thờ dài bất đắc dĩ nói “Nàng đã ăn chắc ta rồi” Ý tứ chính là không thể không đầu hàng.

“Ha ha, Cơ nhi chỉ biết Tinh Kim hay nhất, mua~” Cơ nhi mặt mày rạng rỡ ôm lấy hắn thơm lên môi hắn, làm cho mặt Tinh Kim càng đỏ hơn.

“Ta đi là được rồi, nàng lưu lại” Tinh Kim xấu hổ nhìn nàng.

“Không được, ta phải đi theo huynh, huynh là nam nhân của ta rồi, với lại ở một mình ta sợ lắm” Cơ nhi biểu môi.

Trong lòng Liễu Tinh Kim ‘ầm’ một tiếng, núi băng bị hòa tan triệt để, câu nói huynh là nam nhân của ta rồi khiến hắn kích động vạn phần.

“Cơ nhi” Hai tròng mắt Liễu Tinh Kim u ám thâm thúy, yên lặng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thuần mỹ của nàng.

“Được rồi, đừng có sến quá, thay quần áo thôi” Cơ nhi lập tức lôi kéo hắn chạy về trong phòng, khoe miệng Liễu Tinh Kim bỗng nhiên rút vài cái, bẹp

bếp môi.

Nửa khắc sau (7-8 phút) Cơ nhi và Tinh Kim chuẩn bị hoàn tất, biến mất trong đêm đen.

Vũ hoa các tọa lạc tại bờ sông Tần Hoài, một tòa tiểu lâu kiến trúc ba tầng độc lập, sân đằng sau nối thẳng với sông Tần Hoài, ba chiếc thuyền lớn đang ở bến. Trước từng gác lầu treo đèn lồng cao cao đỏ thắm, hai bên là hàng dương liễu được trồng thẳng hàng, ngắm phong cảnh từ xa quả thật khá đẹp nhưng Cơ nhi cũng không có hứng thưởng thức, trao đổi ánh mắt với Tinh Kim rồi nghênh ngang đi tới đại môn, trải qua thương lượng, Cơ nhi chuẩn bị trực tiếp tới cửa hỏi người.

“Đứng lại! Vũ hoa các không phải chỗ tiêu cô nương như ngươi có thể tùy tiện tới” Một gã toàn thân đồ đen trẻ tuổi lập tức rút kiếm ngăn lại, vẻ mặt hung thần ác sát.

“Ha ha, mở rộng cửa buôn bán lẽ nào có sinh ý mà không tiếp?” Cơ nhi ăn mặc rất đẹp, một thân màu đỏ tay áo rũ dài, thắt lưng thêu hoa màu trắng, trong tay có cây quạt tròn mỏng họa hình hồng nga múa dưới trăng, tóc dài thướt tha cột lên một lọn nhỏ được cố định bằng cây trâm màu đỏ, cả người quyền rũ mang theo vẻ thanh thuần, cử chỉ ưu nhã, âm thanh mềm nhẹ giống như tiểu thư khuê các. Mà Tinh Kim vẫn là hộ vệ của nàng, áo đen quần đen, hé ra khuôn mặt tuấn tú vĩnh viễn lạnh như băng.

“Hừ, chẳng lẽ là tiểu cô nương tới đây bàn chuyện làm ăn?” Hộ viện trẻ tuổi kinh ngạc một chút.

“Đương nhiên, không lẽ bản tiểu thư ăn no không có gì làm, nửa đêm tới địa phương quý quái này đi dạo à?” Khuôn mặt Cơ nhi lạnh lùng, cây quạt trong tay vung vẩy.

Hộ viện trẻ tuổi hừ một tiếng nói “VẬY cô nương chờ ở đây” Nói xong đi vào thông báo.

Cơ nhi bẹp miệng, lúc này mới nhìn xung quanh phát hiện quang đây lại không có thêm tòa nhà nào hết, không khỏi hiếu kỳ nói “Tinh Kim, quanh đây sao không có nhà cửa nào khác vậy, lẽ nào xung quanh đều là địa bàn Vũ hoa các?”

“Vũ hoa các chỗ nào cũng thế, kinh thành cũng như vậy, nghe nói lúc mới xây thì xung quanh có nhà khác nhưng về sau thường chết người làm họ sợ rồi rời khỏi, lâu ngày thừa lại một mình nó.”

“Trời ạ, lẽ nào người khác cũng không biết là bọn hấn làm? Chuyện này quá rõ còn gì.”

“Rất rõ ràng nhưng mà không chứng cứ, còn nữa thế lực bọn họ lớn, ai dám đắc tội?”

“A, lẽ nào hoàng thượng cũng không để ý?” Cơ nhi nghĩ thầm mình mới giết một người mà đã sợ muốn mất nửa cái mạng, bọn họ đúng là như đang giết gà í, xem ra mạng người ở cô đại thật sự không đáng tiền.

“Quý biết, mọi người chỉ biết là hậu thuẫn Vũ hoa các là Hắc Âm hội, ngay cả triều đình đều kiêng kỵ, hay là hai bên có cấu kết cũng không chừng! Hừ!” Trong thanh âm Tinh Kim còn kèm theo tức giận, hiển nhiên là rất ghét Vũ hoa các này.

Cơ nhi lôi kéo bàn tay to của hấn, nhướn mày nhìn khuôn mặt tuấn tú kia, thầm nghĩ nam nhân này vì báo thù nhất định đã ăn không ít.

Đúng lúc này, tên kia hộ viện trẻ tuổi kia bước nhanh đi tới.

“Thật ngại! Chủ tử sáng sớm mới vừa về nói rằng hấn còn chưa nghỉ ngơi đủ, ai cũng không gặp! Hai vị mời trở về đi!” Hộ viện nói giọng đe dọa.

“Cái gì! Nghỉ ngơi một ngày đêm vẫn chưa đủ? Kiêu ngạo quá đấy! Ngươi đi nói với hấn, bản tiểu thư ra giá mười vạn hai, sinh ý này hấn có làm không!” Cơ nhi nổi bão, đồ kiêu ngạo quá đáng.

Hộ viện trẻ tuổi kinh hãi, có hơi nghi ngờ nhìn Cơ nhi, khóe miệng Cơ nhi cười nhạt lấy từ trong lòng xấp ngân phiếu một vạn hai mà Tần Chân cho, “Đây là lễ gặp mặt cho hấn!” Kỳ thật Cơ nhi không dám xài tiền của người chết.

“Ta, ta đi hỏi lại đã!” Nam tử trẻ tuổi thấy Cơ nhi hào khí như thế, vội vã nhận lấy xấp ngân phiếu xoay người chạy đi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cơ nhi bởi vì tức giận mà đỏ lên, Liễu Tinh Kim kéo tay nàng lại.

“Cô nương, mời vào trong” Hộ vệ trẻ tuổi chạy đi ra, lần này trên mặt thay bằng vẻ tươi cười.

Cơ nhi lạnh lùng châm chọc nói “Hóa ra cũng là một người yêu tiền, còn tưởng rằng thanh cao lắm đấy” Nói xong thì đi vào trong.

Viện trước có núi giả cùng hoa cỏ, mùi thơm ngát lan tỏa, phòng khách rường cột chạm trổ xanh vàng rực rỡ.

“Tiểu thư, chủ tử ở bên trong, mời cô đi vào, vị nhân huynh này mời ở bên ngoài nghỉ ngơi” Liễu Tinh Kim bị hai gã hắc y hộ viện ngăn lại, mời trà trong đại sảnh.

Tinh Kim sững sờ nhìn về phía Cơ nhi, Cơ nhi nhìn hấn mỉm cười nói “Không sao đâu, người ta đang ra về cao giá thôi, ta có việc sẽ gọi người, đừng lo lắng” Nói xong đi theo hộ viện vào trong.

Liễu Tinh Kim nắm tay ghế, ngồi ở ghế gỗ lim phòng khách, mắt nhìn tứ phương, tai nghe tám hướng, lúc này đây hấn quyết không thể bỏ qua âm thanh của Cơ nhi dù một chút xiu.

Cơ nhi theo hộ viện đi vào sâu bên trong, đi qua tiểu, trực tiếp đi tới thuyền lớn bên bờ sông, âm ảnh từ chuyện cũ khiến cả người nàng run lên.

“Cô nương, mời vào trong” Hộ viện giúp nàng dời đi cửa gỗ khoang tàu khắc hoa mẫu đơn.

Cơ nhi lấy lại bình tĩnh cất bước đi vào, còn chưa kịp nhìn cảnh tượng bên trong, cửa gỗ đằng sau đã bị đóng lại, dọa nàng nhảy dựng lên.

“Cần gì đóng mạnh thế, chẳng lẽ sợ người ta thấy hả!” Tiếng chửi bới lập tức xuất khẩu trôi chảy.

“Cô nương nghĩ buồn bán giết người có thể gặp người à” Bên trong truyền đến một giọng nam trầm thấp khêu gợi, Cơ nhi quay đầu vừa nhìn nhất thời hai mắt hoảng sợ đủ kiểu, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt tới cực điểm

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Chính Văn 01: Yêu Nghiệt Chủ Động

Cơ nhi toàn thân cứng ngắc nhìn nam tử lười biếng nằm dài ở nhuyển tháp, mắt to nổi trội, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn không gì sánh được.

Nam tử kia khoảng chừng mười tám tuổi không hơn, làn da trắng nõn, mày kiếm như bay, mũi cao thẳng, môi đỏ mọng bóng loáng, mái tóc đen tuyền như trút xuống hơi nghiêng, một đôi mắt phượng hẹp dài, ánh mắt mang đầy xuân tình, trường áo mỏng màu đỏ phong tình vạn chủng, cả người như yêu nghiệt trên đời tuyệt đại tao nhã.

Nhưng lúc Cơ nhi nhìn khuôn mặt này cả người lại run rẩy, bởi vì ... Khuôn mặt này lại giống Lương thiếu ở hiện đại tới bảy phần, chỉ khác nhau ở khí chất, một người là băng lãnh nội liễm, một người phong tình phóng khoáng.

” Cô nương, tại hạ đáng sợ tới vậy sao?” Ngay lúc Cơ nhi đang run rẩy cả người thì hồng y nam nhân cũng đồng dạng đánh giá nàng, tiểu nữ nhân này trở nỡ rất được, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh thuần, vóc người xinh đẹp, đôi mắt to linh động vẫn theo dõi hấn không nhúc nhích.

” Ngươi, ngươi là ai?” Cơ nhi bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, không lẽ Lương thiếu cũng xuyên qua tới đây, nàng phát hiện tim nàng đập nhanh tới nỗi muốn nhảy ra ngoài.

” Ha ha, tiểu cô nương không biết ta là ai ư? Vậy ngươi tới nơi này làm gì, còn đưa ta lễ gặp mặt lớn như vậy?” Yêu nghiệt nam tử khê đòi mắt, ánh mắt lấp lánh đầy xuân ý quyến rũ khiến người nhìn đỏ mặt.

“Ngươi, ngươi là Vũ hoa các Các chủ?” Cơ nhi rút cuộc tìm thấy đầu lười của mình, nhưng về mặt vẫn không thể tin như cũ.

“Đương nhiên, cô nương muốn giết nhân vật trọng yếu nào mà ra tới mười vạn hai? Tại hạ rất tò mò đấy.” Âm thanh trầm thấp mị hoặc, mắt phượng xinh đẹp ngậm xuân khiến Cơ nhi không khỏi đỏ mặt, nam nhân này cũng quá lãng lợ nha, so với nữ nhân còn yêu mị hơn, thật là không còn gì để nói.

“Ngươi, ngươi không phải Lương thiếu chứ?” Mắt Cơ nhi chăm chú nhìn thẳng nam tử kia, muốn nhìn xem rốt cuộc hấn có phải tên cầm thú đó không.

*Hồng y trong tiếng hoa luôn có nghĩa là quần áo đỏ

“Lương thiếu? Ai?” Hồng y nam tử chau mày hỏi lại, sau đó lười biếng ngồi dậy, áo mỏng màu đỏ nhất thời buông sang hai bên, lộ ra tảng lớn ngực trắng nõn cùng hai khỏa cây mơ chói mắt, Cơ nhi đỏ mặt xoay đầu sang bên, trong lòng chửi bới liên tục rốt cuộc hấn muốn làm gì hả, nam nhân mặc như vậy thật quá biến thái.

“Không biết thì thôi, chúng ta nói chuyện chính sự đi, mà phiền ngươi mặc quần áo đẳng hoàng dùm” Cơ nhi nghĩ thầm hấn không phải Lương thiếu là tốt rồi, mặc công mình lại mặc ới.

“Ha ha, tại hạ vẫn luôn mặc thế này, cô nương nhìn cho quen là được” Hồng y nam tử kéo xuống vạt áo dựa vào ghế, vẫn là kiểu lười biếng như trước.

Khóe miệng Cơ nhi nhếch lên, thầm nghĩ ngươi để cho ta xem lễ nào ta còn không dám xem, chẳng qua muốn biểu hiện về thực nữ cổ đại thôi, mới lộ nhiều đó thì đã là gì.

Xoay người lại bắn ánh mắt tới khuôn mặt tuấn tú của yêu nghiệt trước mắt, nhìn thế nào cũng thấy muốn ới bởi vì nhìn hấn nàng lại nhớ tới Lương thiếu cầm thú kia, tuy rằng hình dạng biến thái của hấn rất gọi cảm chết người nhưng nàng tuyệt đối không cảm thấy hứng thú.

“Bỏ qua đi, Cơ nhi muốn hỏi Các chủ một chút, có hay không một mỹ nam tử tên là Phạm Thu Nham đã từng tới đây?” Cơ nhi không dài dòng, nàng sợ Tinh Kim sốt ruột chờ đợi. Cũng không thích ở chung với người này thêm nữa, cảm giác hắn rất quái dị khiến nàng bất ổn.

“Hử? Cô nương không phải tới bàn chuyện làm ăn sao? Chẳng lẽ là tới thám thính tin tức?” Hồng y nam tử khẽ nhếch phượng, lóe ra một tia sáng lạ.

“Một vạn lượng bạc cho một tin tức đủ chứ?” Cơ nhi nhìn hắn cười nhạt.

“Ha ha ha, một vạn hai là nhiều lắm sao?” Nam tử mắt phượng hơi nghiêng, mặc dù cười nhưng trên mặt không chút ý cười, trong lòng Cơ nhi hoảng hốt, nhớ lại Tinh Kim từng nói là Các chủ tính cách quái dị chỉ làm những thứ mình thích, đừng nói rằng hắn lên con nhà.

“Há há, không nhiều lắm không nhiều lắm, đối với Các chủ nhân tài anh tuấn vĩ ngạn(cao lớn) mà nói thì một vạn hai đương nhiên là ít rồi” Khuôn mặt Cơ nhi lập tức biến đổi, cười mỉa trả lời.

Hồng y nam tử sừng sốt, khóe miệng hơi giật giật nhìn kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn quyến rũ của Cơ nhi.

“Anh tuấn vĩ ngạn? Ha ha ha, tại hạ lần đầu tiên nghe được người khác dùng loại từ này hình dung tại hạ” Phượng mắt của nam tử khẽ đảo, ngừng đầu cười to, lúc này mới là đang cười thật sự.

“Ách, hắc hắc, vậy Các chủ có thể nói cho Cơ nhi biết Phạm Thu Nham có tới đây hay không? Hắn rời khỏi một ngày đêm chưa về nhà, Cơ nhi rất lo lắng” Cơ nhi sốt ruột hỏi.

Cơ nhi đang chờ đợi hắn trả lời, đột nhiên bóng dáng đỏ trước mắt chợt lóe, giây tiếp theo cảm nhô đã bị bàn tay to thon dài trắng nõn bóp lấy, khuôn mặt tà mị kia cách nàng chỉ một ngón tay khiêng nàng giật mình là to lên.

“Phạm Thu Nham có quan hệ gì với ngươi?” Giọng nói hắn trở nên âm lãnh, mắt phượng phát ra tia sắc bén giống như bắn vào linh hồn Cơ nhi, mà loại ánh mắt này lại khiến nàng nghĩ đến thời gian Lương thiếu cường bạo nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt trắng bệch.

“Sợ à? Không muốn chết thì nói nhanh, tại hạ không có rãnh đùa với ngươi, còn nữa đừng đùa với ta, ta tuyệt không thích anh tuấn vĩ ngạn” Hồng y nam tử nhìn khuôn mặt mất đi huyết sắc mà nhú mày.

“Ta, ta không hề nói giỡn, Các chủ anh minh thần võ, Cơ nhi không dám, Phạm, Phạm ca ca là bằng hữu của Cơ nhi, nếu như Cơ nhi đã mạo phạm Các chủ mong ngài bỏ qua” Cơ nhi bị bàn tay to bóp cằm nên lời nói có phần không rõ ràng.

Hồng y nam tử buông cảm nàng ra rồi nhìn một lượt từ trên xuống dưới “Anh minh thần võ? Tiểu cô nương không còn từ nào hay hơn à? Tại hạ cũng không thích, như vậy đi, nếu ngươi nói khiến ta thoả mãn thì ta sẽ nói cho ngươi” Bóng dáng chợt lóe, yêu nghiệt lại trở về nằm trên ghế dài, đưa tay chống đầu, tay kia nghịch nghịch lộn tóc dài, đôi mắt yêu mị hứng thú nhìn Cơ nhi đang tức giận.

Trong lòng Cơ nhi đang chửi bới mười tám đại tổ tông nhà hắn nhưng biết mình không thể đắc tội tên này, cũng không muốn đem mạng ra đùa nên dù trong lòng hận hắn tới nghiền răng nhưng cũng đành cố cười quyến rũ.

“Các chủ không thích anh minh thần võ? Vậy uy phong bát diện? Tuấn mỹ vô song? Khuynh quốc khuynh thành? Tuyệt đại tào nhâ?...” Cơ nhi liệt kê ra một loạt mười mấy từ dùng để hình dung, nhưng nhìn hồng y nam tử mỉm cười lắc đầu thì khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng suy sụp, thật sự tìm không ra từ tốt nào nữa rồi.

“Ngươi rốt cuộc thích dạng từ ngữ nào? Đây chính là những từ để miêu tả mỹ nam tử tốt nhất rồi, Cơ nhi thật sự không tìm ra được từ nào nữa” Cơ nhi ủy khuất biểu môi.

“Ha ha, nếu như tại hạ tuấn mỹ như ngươi nói thì vì sao lúc ngươi vừa nhìn thấy ta lại sợ tới vậy? Ăn ngay nói thật đi, miễn cho da thịt chịu khổ” Hóa ra nam tử chỉ là hiếu kỳ phản ứng của Cơ nhi với hắn, bình thường lúc nữ nhân lần đầu thấy hắn nếu không phải kinh diễm thì là ái mộ, mà tiểu cô nương này lại sợ tới mức mặt mày trắng bệch, điều này khiến kẻ thích chưng diện là hắn thấy khó chịu.

“À, bởi vì Các chủ rất giống một người Cơ nhi quen biết, Cơ nhi không, không có ý gì khác” Cơ nhi rất chi buồn bực, nam tử gì mà tính đàn bà quá đi, cứ vướng mắc với chuyện này hoài.

“Thế à? Vậy ngươi sợ bằng hữu đó sao? Hắn đã làm gì ngươi?” Đầu óc hắn chuyển động nhanh chóng.

“Hắn không phải bằng hữu của ta! Hắn là một súc sinh! Cạn bã! Chết một vạn lần vẫn chưa hết tội!” Cơ nhi nhất thời nổi bão buột miệng chửi.

Hồng y nam tử càng cảm thấy hứng thú, không khỏi nhếch đôi mắt phượng hẹp dài nói “Vậy ý ngươi là ta cũng là súc sinh, cạn bã, chết chưa hết tội?”

“A, đương, đương nhiên không phải, tuy rằng các ngươi giống nhau nhưng mà hắn là cảm thú còn ngươi tương đối giống yêu nghiệt, là hai loại hình hoàn toàn khác nhau” Cơ nhi vội vã giải thích.

“Ha ha ha, thú vị thú vị, yêu nghiệt à? Ta thích! Ha ha ha” Nam tử lần thứ hai đứng dậy, phong tình vạn chủng đi về phía Cơ nhi đang hoảng hốt.

“Tiểu cô nương, ngươi tên là gì, bao nhiêu tuổi?” Về mặt hắn đầy ý cười, giọng điệu mềm nhẹ, bởi vì hai chữ ‘yêu nghiệt’ mà tâm tình tốt hẳn.

Da đầu Cơ nhi tê dại, vì mình quá căng thẳng mới nói bừa vậy mà hắn lại thích, sớm biết thế đã nói luôn rồi, hại nàng tiêu phí không ít não tế bào.

”Ta, ta là Cơ nhi, hiện tại mười bốn tuổi” Cơ nhi cũng không dám đùa với tên biến thái này nữa.

“Mười bốn? Nhỏ như vậy?” Hồng y nam tử sững sốt, coi giọng điệu và can đảm của nàng không giống nữ tử mười bốn tuổi, tuy rằng khuôn mặt nhỏ nhắn non nặn nhưng hẳn đoán ít nhất cũng mười sáu tuổi.

“Đạ, vậy giờ yêu nghiệt đại ca có thể nói cho Cơ nhi biết chưa?” Cơ nhi lập tức lấy lòng hắn.

“Yêu nghiệt đại ca? Ta không già như thế” Yêu nghiệt lập tức giận tái mặt.

“A, vậy, vậy yêu nghiệt ca ca, có thể nói cho Cơ nhi không, Cơ nhi thật sự rất sốt ruột” Khóe miệng Cơ nhi co quắp, nam nhân này tính toán mấy thứ nhỏ nhặt thế.

Yêu nghiệt nhú nhú lông mày, nhìn vẻ mặt quả thật rất sốt ruột của Cơ nhi mà bình thân nói “Phạm Thu Nham đúng là có tới nhưng mà đã sớm rời khỏi.”

“Vậy hẳn có bị gì không?” ý Cơ nhi là hẳn không đứt tay đứt chân gì chứ.

“Có thể có gì hả?” Yêu nghiệt giương mắt nhìn lại.

“Hi hi, không sao là tốt rồi, vậy yêu nghiệt ca ca Cơ nhi xin ra về, ngài nghỉ ngơi cho khỏe đi” Cơ nhi lập tức xoay người bỏ chạy.

“Chậm đã!” Yêu nghiệt gọi nàng lại.

“Á, yêu nghiệt ca ca có gì dạy bảo thế?” Tim Cơ nhi đập mạnh một cái, người này quả nhiên hi nộ vô thường, siêu cấp biến thái.

“Ngươi còn chưa nói người giống ta là ai đâu?” Yêu nghiệt nhìn chằm chằm mặt Cơ nhi, trong mắt hiện lên tia sát ý, hẳn không cho phép bất cứ ai giống hắn, khuôn mặt hắn chính là độc nhất vô nhị.

“Á!” Cơ nhi kinh hãi, nhưng mà đầu óc xoay chuyển nói “Hắn, hắn đã chết.”

“Đã chết? Ngươi giết?” Yêu nghiệt hiển nhiên không tin nàng.

“Không, không phải ta giết, là kẻ thù của hắn ra tay, ta, ta cũng không biết, dù sao hắn đã chết rồi” Cơ nhi nhìn tên kia tới gần từng bước, hoảng hốt tới chính mình nói gì cũng không rõ.

“Tiểu cô nương, ngươi đang đùa với ta hả?” Khuôn mặt tuần tú của yêu nghiệt chậm rãi phóng to trước mắt Cơ nhi, ánh mắt âm lãnh khiến Cơ nhi sợ hãi lùi về sau.

Yêu nghiệt vươn tay ôm lấy thắt lưng của nàng, đầu để sát càng gần, Cơ nhi càng ngày càng sợ vì nhìn hắn toàn nghĩ tới Lương thiếu, nửa người trên càng cong xuống dưới tới mức yêu nghiệt nhìn không thấy khuôn mặt của nàng, mà cả người nàng trong tay yêu nghiệt cong thành vòng cung.

Yêu nghiệt nam rốt cục nhìn không được tức giận nhếch môi, nữ nhân này dám tránh né mặt hắn mà cong người tới mức này, thân thể gì mà mềm dẻo kinh khủng.

Bàn tay trên lưng bất ngờ buông ra, yêu nghiệt cười nhạt thầm nghĩ là người tự mình chuốc lấy cực khổ, hẳn cũng không phải người thương hương tiếc ngọc.

Ai dè hai tay Cơ nhi chống xuống giống hệt cây cung trên mặt đất, thấy yêu nghiệt thối lui nàng mới lộn một vòng chậm rãi đứng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn vì đứng chống ngược đầu mà đỏ bừng, nhưng nhìn vậy cũng biết nàng rất thành thạo.

”Cơ nhi không dám đùa với công tử, người nọ thật sự đã chết, nếu ngươi không tin thì Cơ nhi cũng không biết phải làm gì, mong yêu nghiệt ca ca thả Cơ nhi đường lui, thị vệ của ta rất sốt ruột rồi” Cơ nhi bị hắn kích thích như thế, trái lại tâm trở nên bình tĩnh, nói xong thì xoay người kéo cửa gỗ buồng nhỏ trên tàu.

Yêu nghiệt nam hiển nhiên bị một màn vừa rồi của nàng kinh động, chần chờ một chút rồi phóng tới kéo cánh tay Cơ nhi hỏi “Cơ nhi, ngươi cũng nên nói cho yêu nghiệt ca ca, ngươi là ai?”

“Á!” Cơ nhi sợ hãi quay lại, đôi mắt tràn đầy vẻ hoang mang bất định, vừa rồi nàng chỉ giả bộ bình tĩnh thôi.

“Ta, ta là Phiêu Vũ Viện vũ nương” Cơ nhi thành thật trả lời chỉ vì muốn rời khỏi nhanh chóng.

“À ra thế, tuy Cơ nhi còn nhỏ tuổi nhưng can đảm cũng không hề nhỏ, yêu nghiệt ca ca có điểm thích ngươi đấy” Hồng y nam tử nhìn khuôn mặt nhỏ nhỏ

“A, nghìn vạn lần không nên, đa tạ yêu nghiệt ca ca yêu thích, Cơ nhi đi đây” Cơ nhi giật mình, nàng không cần tên biến thái này thích đâu, lập tức nhìn hắn cười ngọt ngào mở cửa lần hai.

“Cơ nhi, bao nhiêu tiền một đêm?” Yêu nghiệt lần thứ hai ngăn cản.

Cơ nhi sùng sốt quay đầu hỏi “Cái gì bao nhiêu tiền một đêm?”

“Ngươi không phải kỹ viện cô nương sao? Bao nhiêu tiền một đêm, yêu nghiệt ca ca thích ngươi nên muốn mua một đêm được chứ?” Cặp phượng mắt yêu mị kia càn quét Cơ nhi từ đầu tới chân vài lần, hần phát hiện ngực mình bỗng nóng rực lên, đã lâu không chạm vào nữ nhân, phải để thân thể giải phóng mới được.

“Ngươi! Cơ nhi là vũ nương, không phải kỹ nữ, chi khiêu vũ không bán thân!” Cơ nhi tức giận tới run người, “Hơn nữa nếu như ta thiếu tiền thì có thể cho ngươi lễ gặp mặt một vạn hai sao? Ngươi! Ngươi! Quên đi! Ta đi đây!” Cơ nhi sợ mình sẽ giận quá chửi ầm lên.

Yêu nghiệt nghĩ thầm cũng đúng, nhất thời đôi mắt lộ ra vẻ thất vọng, nhìn thân thể nho nhỏ của nàng nhanh chóng rời khỏi căn phòng.

Trước viện, Tinh Kim hiển nhiên đã ngồi không yên, đang dấy dưng với hộ viện bỗng thấy Cơ nhi tức giận đi ra, trong lòng cả kinh chạy tới kéo tay nàng vội hỏi “Cơ nhi nàng không sao chứ, bọn họ bắt nạt nàng à?”

Cơ nhi nhìn khuôn mặt lo lắng của hần trong lòng mềm nhũn, sắc mặt dịu lại mỉm cười nói “Cơ nhi không sao, đi thôi, Phạm ca ca chính xác đã tới nhưng mà đã rời khỏi” Vừa nói vừa nắm chặt bàn tay to của hần, hai người sóng vai đi ra Vũ hoa các thần bí.

Thân ảnh màu đỏ lập tức xuất hiện tại phòng khách, hộ viện hoảng sợ không biết vì sao Các chủ đi ra đây, đều quỳ xuống hành lễ.

“Phiêu Vũ Viện ở đâu?” Phượng mắt yêu nghiệt quét thủ hạ của mình một lượt.

“Chủ tử, ngài đang nói tới ‘kỹ viện?’” Thủ hạ không rõ chủ nhân vì sao dò hỏi chuyện kỹ viện.

“Ừm” Đáp nhẹ một tiếng, ánh mắt sắc bén bắn về phía nam tử vừa đáp lời.

“Tại, tại con đường phía thành đông, bên trong có vài kỹ viện, tiểu nhân mạng chủ tử đi.”

“Không cần” Yêu nghiệt nói xong, bóng đỏ chợt lóe biến mất không dấu vết, mà mấy người hộ viện đều bị dọa toát mồ hôi lạnh.

.....

Cơ nhi và Liễu Tinh Kim rất nhanh đã về tới Tuyết Viện, đi tới trong phòng Tư Đồ Dật, mà Tư Đồ Dật đã gấp y như con kiến bò trên lửa, tự mình xuống giường ngồi ở ghế dài cạnh bên cửa sổ.

“Tư Đồ ca ca, sao huynh lại ngồi đó, mau trở lại giường nhanh” Cơ nhi vừa thấy hần như vậy thì hoảng hốt nâng hần dậy, Tư Đồ Dật không thể làm gì khác hơn là trở lại dựa vào trên giường.

“Cơ nhi, Liễu huynh, thế nào rồi?” Tư Đồ Dật khẩn trương hỏi thăm.

“Tư Đồ ca ca, Phạm ca ca có tới đó nhưng Các chủ nói hần rời khỏi rất sớm, không biết hần đi chỗ nào rồi?” Cơ nhi cũng hao tổn tâm trí vì hần.

“Phạm công tử thâm tàng bất lộ, không bị nguy hiểm đâu, Cơ nhi không cần lo lắng” Khóe miệng Liễu Tinh Kim cười nhạt, hần vẫn thấy Phạm Thu Nham khá cổ quái, tuy rằng hần không có ác ý với Cơ nhi, cũng thật là một nhạc si, nhưng hần nhất định cũng là người có bí mật giống mình.

“Liễu huynh nói có lý, nếu hần không trở lại, tin tức của Nhan Nguyệt cũng không biết, ả” Tư Đồ Dật nóng ruột vô cùng.

“Tư Đồ ca ca đừng lo lắng, chắc là hần sẽ về rất nhanh thôi” Cơ nhi thoải mái nói, “Tinh Kim, huynh đem cầm vào đây, Cơ nhi muốn khảy một bản.”

Liễu Tinh Kim ngạc nhiên nhưng không hỏi lại, lập tức cầm đàn tranh vào cho Cơ nhi.

“Tư Đồ ca ca, nghe một chút âm nhạc có thể giúp tâm bình tĩnh, Cơ nhi tin tưởng Nhan ca ca người tốt sẽ được trời giúp, không sao đâu” Cơ nhi mỉm cười nói xong, ngón tay khẽ chuyển, tiếng đàn ưu mỹ dịu dàng phát ra từ ngón tay nàng.

Trong lòng Cơ nhi kỳ thực cũng không bình tĩnh, Quốc cữu gia chết, Họa Mi chết, yêu nghiệt nam tử giống Lương thiếu, rồi Phạm Thu Nham mất tích đều khiến lòng nàng phiền não, cho nên nàng cũng cần dùng âm nhạc để trị liệu, theo bản nhạc thông thả trôi qua thì tâm Cơ nhi bắt đầu bình tĩnh trở lại, Tư Đồ Dật cũng bình tĩnh hơn nhìn Cơ nhi tài hoa hơn người, nhỏ nhắn xinh xắn động lòng người mà lộ ra vẻ tán dương.

Một khúc hoàn tất, Cơ nhi mỉm cười đứng dậy nói “Tư Đồ ca ca đừng lo lắng nữa, mau mau ngủ đi, ngày mai Phạm ca ca nhất định sẽ mang tin tức trở về” Cơ nhi kỳ thật tự trách mình sao lại đã quên tin tức Nhan Nguyệt, tuy rằng mình không có hảo cảm với hần nhưng yêu nghiệt kia làm cho nàng cảm giác rất áp bách.

“Ừm, cảm ơn Cơ nhi, các ngươi cũng mệt mỏi rồi, đi nghỉ sớm đi” Khuôn mặt tuần tú ôn nhuận của Tư Đồ Dật hiện ra nụ cười ấm áp.

Cơ nhi và Liễu Tinh Kim ra khỏi phòng Tư Đồ Dật, Liễu Tinh Kim nhìn sang Cơ nhi ăn mặc mỹ lệ xinh đẹp rồi quay về hướng phòng mình.

“Tinh Kim, huynh ngươi đừng đi” Cơ nhi vươn tay nắm áo hần, “Cơ nhi không dám ngủ một mình” Khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ đáng thương.

Khuôn mặt Tinh Kim hơi đỏ lên, đôi mắt dịu dàng nhìn lại, bị Cơ nhi lôi kéo vào gian phòng của nàng.

“Tĩnh Kim huynh sao vậy, cứ đứng như tượng hừ, huynh không muốn ngủ sao?” Cơ nhi vừa cời áo khoác vừa nhìn Tĩnh Kim nhăn mặt hỏi, trong lòng đang suy nghĩ đã làm rồi mà còn thẹn thùng há?

“Cơ nhi, ta, ta...” Mặt Liễu Tĩnh Kim càng đỏ hơn.

“Ta với chả tôi, mau tắm rửa đi ngủ, dù sao Cơ nhi sẽ không ngủ một mình, nếu huynh không chịu thì ta sẽ qua phòng Tư Đồ ca ca đó” Cơ nhi đang thử kích thích hắn, nàng nam nhân này rất thích mình.

“A, nàng!” Tĩnh Kim lập tức nổi giận.

“Được rồi đùa thôi, Cơ nhi chỉ ngủ với huynh, thế nhưng huynh cũng không thể đứng bất động mãi được” Cơ nhi lập tức trấn an hắn, trên mặt lộ ra nụ cười gian xảo.

Trong lòng Tĩnh Kim ngọt ngào, nhìn đôi mắt giao hoạt của nàng mà đỏ mặt nói “Vậy, ta đi tắm đây” Nói xong xoay người đi nhanh.

”Tĩnh Kim, ta và huynh đi chung, Cơ nhi không dám ở một mình” Nói xong lôi kéo Tĩnh Kim đi sang phòng hắn.

Liễu Tĩnh Kim vẫn thấy chưa quen, trước mặt Cơ nhi ngại ngần y như đứa bé mới lớn, chỉ khi Cơ nhi xoay người mới bằng lòng thay y phục, trong lòng Cơ nhi buồn cười nhưng mà để có thể đi ngủ sớm một chút thì đành phải đưa lưng về phía hắn thôi, trong lòng nghĩ đến đâu một màn cuồng dã trong khoang thuyền, khí lực cường tráng, thân thể rắn chắc, biểu tượng nam nhân hung mãnh, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nóng như đốt.

”Đi thôi” Tĩnh Kim tắm rửa thay quần áo sạch sẽ, vẻ mặt nhẹ nhàng khoan khoái nhìn Cơ nhi.

“A, được!” Cơ nhi vội vã bỏ chạy về trước khiến hắn chẳng hiểu ra sao.

Trở lại trong phòng, Cơ nhi cũng rửa mặt chải đầu nhanh chóng, tới lúc nàng mặc vào áo ngủ cột ngang lưng bằng lụa đen đi tới giường thì, nàng thấy mặt Tĩnh Kim so với nàng vẫn đỏ hơn.

Tĩnh Kim đã nằm ở phía bên ngoài nên Cơ nhi chậm rãi bò qua người hắn vào bên trong, sau đó kéo mền chui vào ôm cổ Tĩnh Kim nói “Tĩnh Kim, nằm xuống ngủ đi, đỏ mặt gì chứ, chúng ta đã là người yêu rồi.”

Liễu Tĩnh Kim bị Cơ nhi ôm thì toàn thân lập tức sôi trào lên, kỳ thật nhìn Cơ nhi mặc nội y khêu gợi với quần nhỏ làm cho toàn thân hắn nóng hổi, đầu óc nhớ tới thân thể xinh đẹp mềm dẻo như rắn nước, đôi mắt quấy rầy cùng âm thanh mê người dễ nghe.

“Cơ nhi, người yêu là gì vậy?” Liễu Tĩnh Kim cố nén dục vọng trong thân thể, nằm xuống nghiêng mặt nhìn nàng.

“Ha ha, người yêu chính là chưa thành thân nhưng đã là một đôi rồi, giống như chúng ta bây giờ vậy.” Cơ nhi đổi sang ôm cánh tay hắn, đầu gác lên vai cười tùm tùm nhìn hắn.

Mặt Tĩnh Kim nóng hổi, đôi mắt thâm tình nhìn Cơ nhi không nói gì, trong lòng rung động không ngớt, hắn rất thích Cơ nhi nhìn như vậy, rất thích nàng làm nũng với hắn, rất thích giọng nói dịu dàng và nụ cười sáng lạn của nàng, hắn biết tâm mình đã hoàn toàn lạc đường trên tiểu nữ nhân chỉ có mười bốn tuổi này.

“Tĩnh Kim, huynh có thích Cơ nhi hay không?” Cơ nhi chớp chớp mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú điêu luyện sắc sảo kia, nghĩ thầm mình có một người yêu thể này cũng được lắm, tiểu thụ Vương gia kia xem ra mình không cần mong ngóng nữa rồi.

Trong lòng Liễu Tĩnh Kim nhảy nhót hoảng loạn, vẻ mặt xấu hổ, đôi mắt sao ẩn tình, nhìn khuôn mặt thanh thuần của Cơ nhi một lúc lâu rồi gật đầu, sau đó ngượng ngùng dời ánh mắt, tim cũng sắp rớt ra ngoài.

“Ha ha, ta biết mà, Cơ nhi mỹ lệ khả ái như vậy nên Tĩnh Kim nhất định thích ta, bằng không cũng sẽ không thường nhìn lên Cơ nhi, he he” Cơ nhi tay nhỏ bé đem khuôn mặt đang quẩn tới cực điểm trở về, hóa ra tiểu nữ nhân biết lâu rồi.

“Tĩnh Kim, huynh nói chuyện đi chứ, cứ để Cơ nhi độc thoại vậy hả? Người yêu không có gì giấu nhau hết” Cơ nhi không hài lòng phản ứng của Tĩnh Kim đầu gối, tuy rằng hắn đã thừa nhận nàng nhưng nàng vẫn chưa hài lòng.

“Cơ nhi, ta, ta không biết nói gì” Tĩnh Kim lập tức bối rối, sợ Cơ nhi không thích hắn.

“Nói gì cũng được, đúng rồi, huynh một kiếm giết Họa Mi à?” Trong đầu Cơ nhi đột nhiên nhớ tới chuyện này.

“Trước đây Họa Mi đối xử với nàng như thế, bây giờ còn soi mói nàng tới vậy thì nhất định là đồ ky, chết chưa hết tội!” Hai tròng mắt Tĩnh Kim lập tức hiện lên sát ý.

“Huynh, sao huynh biết nàng ta có ý xấu với ta?” Cơ nhi thắc mắc hỏi lại.

“Là tiểu Lục nói, Cơ nhi, nàng đừng khổ sở vì loại nữ nhân đó, lần này nàng ta hỏi thăm chuyện giữa nàng và Quốc cứu gia, chắc chắn không có ý tốt.” Liễu Tĩnh Kim lo lắng nhìn Cơ nhi.

“Tĩnh Kim, chúng ta giết người như vậy thật sự không sao chứ?” Cơ nhi liền nhớ tới cảnh nàng giết người.

“Đừng sợ, không sao hết, tuy rằng chuyện Quốc cữu rất phiền phức nhưng ít ra hiện tại vẫn an toàn, sau này muốn tra xét cũng không dễ dàng như vậy, Cơ nhi, hay là chúng ta rời khỏi Dương Châu nhé?” Đôi mắt Tĩnh Kim sáng quắc.

“A, này.....” Trong lòng Cơ nhi chuyển mấy vòng, “Không phải Cơ nhi không muốn rời khỏi Dương Châu nhưng Cơ nhi muốn làm chút gì đó cho Phiêu Vũ Viện đấy, Hồng ma ma đối với Cơ nhi rất tốt, Cơ nhi không thể đi như vậy được, với lại chúng ta kiếm nhiều tiền rồi hãy rời khỏi Dương Châu nha?”

“Ừm, vậy cũng được, Hồng ma ma quả thật đối với nàng rất tốt, cái gì cũng chuẩn bị cho tốt, không tới một tháng là lên đài, nếu nàng đi bây giờ chắc bà ấy sẽ đau lòng lắm. Cơ nhi yên tâm đi, chuyện Quốc cữu gia mất tích sẽ không bị kinh thành phát hiện nhanh thế đâu, đến lúc đó chúng ta đi cũng chưa muộn” Tĩnh Kim suy nghĩ rồi trả lời.

“Ừm, hiện tại tâm tình đã bình tĩnh hơn, chỉ cần huynh không để ta ở một mình là được, huynh không được rời khỏi ta, ta sẽ sợ lắm” Đầu Cơ nhi cọ cọ trên cánh tay hắn, cái miệng nhỏ nhắn ỷ khuất chu ra, ra vẻ đáng thương nhìn Tĩnh Kim.

“Sẽ không, mau ngủ đi, đừng suy nghĩ nhiều, Tĩnh Kim sẽ ở bên cạnh nàng” Tĩnh Kim yêu thương kéo nàng vào trong lòng vỗ về.

Cơ nhi rất phối hợp trốn vào trong lòng hắn, ngửi hương vị nam nhân dễ chịu trên người hắn, cảm thấy lòng mình an tâm thật nhiều.

Hai người an tĩnh ôm nhau không nói gì, nghe tiếng tim đập của nhau, Cơ nhi nhắm hai mắt lại.

Nhưng Liễu Tĩnh Kim lại ngủ không được, mỹ nhân trong ngực, còn là nữ nhân mình yêu thương, thân thể lồi lõm đầy kích thích kẻ sát vào thân thể to lớn của hắn khiến toàn thân hắn càng ngày càng nóng, cuối nhìn Cơ nhi đã nhắm hai mắt lại, hắn không dám quấy rầy nàng đành tự cười khổ, thân thể lên lút lút ra bên ngoài miễn để giảm bớt đụng chạm với Cơ nhi, sẵn tiện muốn tỏa bớt nhiệt.

“Tĩnh Kim...” Giọng nói rất nhỏ của Cơ nhi khiến Tĩnh Kim giật mình.

“A, có gì không Cơ nhi?” Tĩnh Kim vội vã hỏi, âm thanh khàn khàn.

“Huynh đừng lùi nữa, Cơ nhi muốn gác chân” Hóa ra Cơ nhi muốn gác chân bó* của mình lên, kết quả dưới mền trống trơn khiến nàng ngủ khó chịu.

*Chân bó: phụ nữ Trung Quốc ngày xưa hay bị bó chân từ bé nên bàn chân thường phát triển không bình thường.

Khóc miệng Liễu Tĩnh Kim co quắp, mồ hôi lạnh toát ra từ trán, không thể làm gì khác hơn là đuổi chân trở lại.

“Ha ha, như vậy mới thoải mái” Cơ nhi lập tức đem chân bó của mình gác lên, tay nhỏ bé ôm lấy trước ngực hắn, hơi nằm sấp đè lên cạnh sườn Tĩnh Kim, tìm được tư thế ngủ thoải mái nhất.

“Cơ nhi...” Tĩnh Kim nghĩ mình sắp biến thành cảm thú rồi, bởi vì thân thể hắn hoàn toàn bành trướng rồi, miệng khô lưỡi khô, cả người nóng rực

“Hử?” Cơ nhi mở đôi mắt buồn ngủ nhìn hắn.

“Ta muốn uống nước” Liễu Tĩnh Kim nhìn khuôn mặt mê man này, đường nhìn không tự chủ nhìn xuống da thịt tuyết trắng trước ngực nàng, tiếng nói càng khàn hơn.

“Ừ” Cơ nhi đành phải buông hắn ra, Tĩnh Kim lập tức rời giường cầm lấy nước lạnh trên bàn dội lên người, tiểu đệ không an phận dưới khó vẫn không chịu nằm xuống.

Cơ nhi thấy hắn không trở lại nên thò đầu ra nhìn, sau đó thì thấy được cảnh hùng vĩ kia thì đỏ mặt, mình sao lại ngốc thế nhỉ, nam nữ ngủ cùng nhau mà cái gì cũng không làm thì đúng là khó tin, huống chi Tĩnh Kim thích mình mà mình còn ăn mặc gợi cảm, càng không ngừng ma sát hắn, bởi vì nàng cho rằng hai người đã có quan hệ vợ chồng nên cũng không cần phải mỗi ngày, giờ nghĩ lại thấy thật buồn cười.

“Tĩnh Kim...” Âm thanh mềm nhẹ khiến cả người Tĩnh Kim run lên, quay đầu nhìn trên giường, áo ngủ trước ngực không thể che hết bộ ngực mê người, tiểu đệ của hắn giờ càng thêm bướng bỉnh.

“Tĩnh Kim, huynh mau tới đây” Trong lòng Cơ nhi buồn cười, nam nhân này quá ngây thơ nha, nếu như nam nhân xấu xa một chút chỉ sợ đã sớm ăn mình sạch sẽ rồi, còn hắn vẫn cố chịu đựng, vì điểm này mà Cơ nhi càng thương hắn hơn.

“Ừm” Tĩnh Kim cười khổ, chỉ có thể chậm rãi trở về trên giường. Cơ nhi lập tức như con rắn quấn lấy hắn, hại hắn không dám cử động.

“Tĩnh Kim, huynh muốn ta sao?” Giọng nói Cơ nhi mỉa mai, hoàn toàn ra ý câu dẫn.

“A, Cơ, Cơ nhi...” Âm thanh Liễu Tĩnh Kim khàn khàn gay gắt, “Ta sợ nàng mệt, hôm qua lần đầu tiên đã làm nàng đau” Liễu Tĩnh Kim quả thật rất lo cho nàng.

“Đáng ghét, đã sớm hết đau rồi” Cơ nhi sừng sốt, nhất thời hờn dỗi đánh ngực hắn.

“Thật vậy chẳng? Cơ nhi...” Ánh mắt Tĩnh Kim đầy lửa nóng, ôm chặt lấy nàng.

“Không muốn thì ta ngủ trước mặt kệ huynh” Khuôn mặt Cơ nhi đỏ bừng, nàng không chủ động hơn nữa đâu.

“Cơ nhi...” Tinh Kim không nhẫn nại được nữa, lập tức nghiêng người đè lên, mắt sao chớp động ánh lửa dục vọng, nhìn về mặt Cơ nhi e thẹn, lang tính nổi lên.

Những nụ hôn nồng nhiệt trút xuống, cái miệng nhỏ nhắn bị cưỡng thế xâm chiếm, bàn tay to hơi run bắt đầu xoa xoa tú đỉnh, nhẹ nhàng mà nhào nặn.

“A ưm...” Cơ nhi miễn cưỡng cảm nhận thời phút ra âm thanh ư ư hoặc, khiến toàn bộ thân thể Tinh Kim càng căng hơn.

Hai lưỡi ướt sũng nhiệt tình dây dưa cuộn cuộn, khí tức Tinh Kim trầm trọng, Cơ nhi thở gấp liên tục, bàn tay to từ dịu dàng trở nên mạnh mẽ, từ trên đi xuống chạm lên dục vọng trong Cơ nhi.

“Cơ nhi...” Hôn từ miệng xuống lỗ tai xinh xắn, khẽ liếm mút, trên chốc Cơ nhi run rẩy liên tục, tay nhỏ bé chủ động ôm lấy phần lưng trơn tru tuyệt cường tráng, toàn bộ thân thể hơi cong lên, trống rỗng khó nhịn, muốn được càng nhiều.

“Ưm a...” Thân thể Cơ nhi miễn cưỡng cảm vô cùng, dưới sự khiêu khích của Tinh Kim giống như cánh hoa mới nở, cả người nổi lên một tầng hồng nhạt xinh đẹp như đóa Mạn Đà La trong đêm đen, khiến Tinh Kim không thể nhịn nữa đột nhiên dùng sức đẩy vào.

“A hức...” Thân thể Cơ nhi co rút lại, tiếng kêu từ miệng bị Tinh Kim nuốt hết, tuy rằng hân hận không thể lập tức chuyển động nhưng thân thể non nớt của Cơ nhi bao quanh hân chặt chẽ khiến hân không dám nhúc nhích, mồ hôi trên trán khẽ chảy xuống rớt trên trán Cơ nhi, cái lưỡi linh hoạt dây dưa lưỡi nàng, như muốn đem nàng ăn sạch vào bụng.

Phát hiện thân thể Cơ nhi thả lỏng, Tinh Kim buông ra miệng Cơ nhi, chậm rãi chuyển động nhanh dần.

“Ư... a...” Tiếng rên mê người yêu kiều nhẹ nhàng vang lên, rớt vào tai Tinh Kim tựa như tiếng của thiên nhiên, lồng ngực căng tràn thỏa mãn.

”Tinh Kim...” Một lúc lâu sau Cơ nhi thở hồng hộc, tiếng kêu phát ra như mèo con.

“Ồ” Tinh Kim ngẩng đầu, âu yếm hôn lên miệng nàng một cái.

“Huynh còn chưa nói cho ta biết, vì sao kỹ thuật của huynh tốt như vậy?” Trước khi chìm vào giấc ngủ Cơ nhi chỉ nhớ hỏi về vấn đề này.

Khóe miệng Liễu Tinh Kim mím lại, sau đó cười tà nhẹ nói bên tai nàng “Bởi vì ta muốn Cơ nhi thoải mái chứ” Ý tứ của hân đương nhiên là vì khiến Cơ nhi thoải mái mà biểu hiện cho tốt. Nhưng mà nhìn thấy Cơ nhi đã mệt tới mức ngủ luôn thì biết rằng tiểu nữ nhân này bảo đảm không nghe thấy gì, hại hân cố gắng lấy hết can đảm trả lời, khóe miệng bẹp bẹp, nhẹ ôm nàng rồi thỏa mãn mà nhắm hai mắt lại ngủ.

Ngoài cửa sổ, một thân ảnh màu đỏ quý mị đang trôi nổi, đôi mắt đẹp để tản ra tia lạnh lẽo, tiểu nữ nhân này chẳng phải đã nói nàng không phải kỹ nữ sao, vì sao lại cùng nam nhân mây mưa thất thường, âm thanh từ miệng nàng ta hình như rất hưởng thụ đấy, lẽ nào nàng ta ghét bỏ mình?

Tên đó chính thị là yêu nghiệt mỹ nam Các chủ của Vũ hoa các, người nào đó rất nghi ngờ việc cô nương kỹ viện không bán thân nhưng vì cảm thấy hứng thú với người ta nên tới Phiêu Vũ Viện hỏi, biết Cơ nhi quả thật là thanh quan khiến hân khá vui vẻ, hơn nữa hân cũng rất muốn nhìn một tháng sau lên đài diễn xuất, thăm dò được vị trí tiểu viện bỗng nghe thấy tiếng nam nữ hoan hảo, trong lòng cả kinh dừng lại gần cửa sổ nghe thừ, tiếng mê người hầu hạ kia không phải tiểu nữ nhân đó thì là ai, nhất thời cảm giác bị lừa dối khiến hân phẫn nộ, nàng là đồ lừa đảo.

Đứng một lúc lâu, màu đỏ chợt lóe tới viện trước, chỉ tên vũ kỹ tư sắc không tị Liễu Phương Tinh hầu hạ.

Trong sương phòng, mỹ nam lưỡi biếng nằm ngang, tóc đen phiêu tán như thác nước, vai áo hơi lệch, mắt phượng tràn đầy lưu quang, lộ ra vô hạn phong tình.

Một thân áo hồng voan mỏng Liễu Phương Tinh vào cửa thấy mỹ cảnh như vậy không khỏi sửng sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức tươi cười, yếu điệu đi tới trước mặt yêu nghiệt nam tử.

“Công tử, muốn Phương Tinh hầu hạ thế nào?” Hai mắt Phương Tinh quyến rũ đầy xuân ý, toàn bộ thân thể tựa ở trên mỹ nam, đôi tay nhỏ bé bắt đầu xoa da thịt so với nữ nhân còn mềm mịn hơn, thăm nghĩ đêm nay thật sự là quá may, vốn cho rằng phải hầu hạ mấy lão nát rượu, ai dè có người tuyển vũ kỹ giúp nàng đỡ mất ỏi một đêm. Càng không nghĩ tới khách nhân lại tuổi trẻ mê hoặc như vậy, khiến tâm can vốn cẩn thận của nàng chợt nhảy.

Mắt phượng khẽ nâng lên lãnh ý, môi đỏ mọng khẽ nhếch “Cô nương, hay là múa trước một đoạn đã.”

“Phương Tinh tuân mệnh” Phương Tinh vung lên tay áo, nhanh nhẹn khởi vũ, sa mỏng hồng nhạt tung bay, tư thái xinh đẹp muôn vẻ, quả thật múa khá ổn nhưng yêu nghiệt nam muốn nhìn thử sự mềm dẻo của Phương Tinh.

” Cong thất lưng thử xem” Môi đỏ phun ra mị âm yếu ớt.

“Đạ” Phương Tinh lập tức cúi người ra sau, hai tay chống xuống biến thành nửa hình cầu, sự mềm dẻo khá tốt.

“Đứng lên đi.”

“Đạ” Khuôn mặt Phương Tinh tròn mầu đỏ bừng, cánh tay cố sức đẩy người đứng lên, thờ hồn hể bất định, hiển nhiên so với Cơ nhi nhẹ nhàng lộn một vòng đứng dậy rất khó coi.

“Ngươi là vũ nương lợi hại nhất ở đây sao?” Âm thanh mềm mại đáng yêu, nghe rất thân thiết.

“Phương Tinh không dám nhận” Phương Tinh ngượng ngùng, quả thật nàng là một trong vũ kỹ xuất sắc nhất Phiêu Vũ Viện.

“Ngươi bán thân năm bao nhiêu?”

“A, ta, lúc mười lăm tuổi” Phương Tinh không biết mỹ nam vì sao hỏi việc này, khuôn mặt hiện lên sự xấu hổ, năm nay nàng mười bảy, nam nhân đã quen mặt nàng rồi.

“Biết Cơ nhi cô nương sao?” Yêu nghiệt nam từ rớt cuộc nói đến vấn đề chính.

Phương Tinh chấn động, mặt đầy vẻ kinh ngạc, chậm rãi đi tới bên người yêu nghiệt nam, chu miệng nói “Công tử, hóa ra ngài không phải đến tìm Phương Tinh sao?” Trong giọng nói có chút lăm lăm cùng hờn dỗi của nữ tử.

“A!” Phương Tinh còn chưa kịp ngồi xuống thì cả người đã bị mỹ nam đặt ở dưới thân, nàng sợ hãi kêu lên nhưng lập tức đỏ ửng đầy mặt.

“Cơ nhi cô nương cũng là vũ kỹ sao?” Khóe miệng mỹ nam cười tà ác, nhìn nữ tử dưới thân bị hấn mê hoặc, trong lòng hiện lên sự đắc ý.

”Nàng, nàng còn chưa lên đài nên không thể tính, hơn nữa Hồng ma ma nói Cơ nhi cô nương sau này sẽ bán nghệ không bán thân” Phương Tinh thành thật trả lời.

“Hử? Nào có kỹ viện cô nương không bán thân? Xem dáng vẻ phong tình đó hẳn là đã sớm không phải thanh quan, sao còn nói không bán mình?” Trong lòng yêu nghiệt càng bức bối, không phải thanh quan mà dám ghê tởm ta ư, lẽ nào dáng vẻ mình kém như vậy? Buồn cười.

“A, công tử đừng nói lung tung, tất cả mọi người đều biết việc Cơ nhi là thanh quan, công tử đừng phá hỏng danh dự Cơ nhi cô nương, sau này Cơ nhi cô nương chính là trụ cột của Phiêu Vũ Viện” Trong mắt Phương Tinh hiện lên vẻ cô đơn, cũng là sáng nay Hồng ma ma phát biểu đã nói rõ, Cơ nhi chưa lên đài đã là đệ nhất thế đồ, hơn nữa không cho phép bất cứ cô nương nào hãm hại, quấy rầy nàng ta.

“Ha ha ha, không sai, thật không sai!” Yêu nghiệt tức đến bật cười, tiểu nữ nhân kai không những lừa mình mà còn lừa tất cả, thật quá lợi hại.

“Công tử, đêm đẹp qua mau, công tử sẽ không muốn làm việc khác sao?” Phương Tinh ngượng ngùng nhìn hắn, đôi tay chủ động ôm cổ hắn.

“Làm, đương nhiên làm, nhưng mà không phải ngươi, ha ha ha” Bóng đỏ chợt lóe rồi biến mất, hàn khí vẫn còn quanh quẩn, một xấp ngân phiếu rơi xuống đập vào mắt Phương Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Chính Văn 02: Ở Chung Thử Xem

Thân ảnh mầu đỏ lần thứ hai xuất hiện tại Tuyết Viện, ánh trắng mầu bạc rơi xuống trường sam mầu đỏ tạo nên vẻ quý dị lạ thường.

Yêu nghiệt nhìn cửa sổ sương phòng của Cơ nhi, nghĩ đến chuyện Cơ nhi nói bán nghệ không bán thân với vẻ tự hào trên mặt thì trong lòng tức giận đến nghiến răng, rõ ràng là nàng chường mắt mình đây mà! Một ả vũ kỹ nho nhỏ lại dám đùa bỡn hắn, tưởng hắn là Dẫn Nguyệt Trần đưa ngọc sao? (yêu nghiệt mỹ nam Dẫn Nguyệt Trần từ hôn nhẹ dịu dàng anh anh nhận nuôi! ! !)

Bàn tay to thon dài chậm rãi duỗi vào trong áo lấy ra một hộp vuông mầu trắng, lên lút trôi đến trước cửa sổ, đang muốn mở hộp ra thì đột nhiên một bóng trắng chợt lóe, một cỗ nội lực mạnh mẽ đánh úp về phía hắn.

Giật mình lập tức tránh sang ngang, tiêu sái xoay người, tà áo đỏ lay động gọn sóng, đẹp tới rung động lòng người.

Chỉ thấy trước mắt là một thân bạch y, dịu dàng như ngọc Phạm Thu Nham, lúc này trên khuôn mặt tuấn tú không hề có chút ý cười mà nhìn chằm chằm yêu nghiệt Dẫn Nguyệt Trần.

”Nàng là nữ nhân của ngươi?” Yêu nghiệt chậm rãi rời khỏi cửa sổ không chút tiếng vang, giọng nói yêu mị truyền vào trong tai Phạm Thu Nham.

Ngọc tiêu trên tay Phạm Thu Nham vỡ một cái, hơi tức giận trừng mắt nhìn Dẫn Nguyệt Trần, sau đó hai bóng dáng một trắng một đỏ nhanh chóng xoay người rời khỏi Tuyết Viện.

Vũ hoa các, trong buồng nhỏ xa hoa trên tàu, Duẩn Nguyệt Trần cười gian xảo nhìn Phạm Thu Nham vẽ mặt băng lãnh, chờ mỹ nam như trích tiên này mở miệng.

“Ngươi tới đó làm gì? Không được phép thương tổn Cơ nhi! Nàng là cô nương tốt!” Phạm Thu Nham đánh mắt khẩu khí nho nhã trước kia, nói thật nghiêm khắc.

“Thế nào? Ngươi thích nàng thật à? Nàng chính là một tên lừa đảo, chẳng lẽ ngươi không biết nàng đang nằm trên giường với nam nhân sao?” Duẩn Nguyệt Trần lắng lơ đi tới, đưa tay kéo vai Phạm Thu Nham ẩn ngồi xuống ghế.

“Cái gì! Nói bậy! Cơ nhi không phải loại người như vậy!” Phạm Thu Nham đương nhiên không tin.

“Ta đã bao giờ lừa ngươi chưa, lúc tối nàng có tới đây hỏi tin tức của ngươi, ta do tò mò nên đi qua nhìn thử, hơn nữa ta nghe được tiếng nam nữ giao hoan mới xác định tiểu nữ nhân kia đúng là một tên lừa đảo, còn nói cái gì bán nghệ không bán thân, giả bộ thanh cao” Yêu nghiệt đối diện Phạm Thu Nham biểu môi.

“Trong phòng nàng thật sự có nam nhân?” Phạm Thu Nham có hơi hoài nghi, bởi vì yêu nghiệt này cũng không dám lừa hắn.

“Không tin thì tự mình nhìn” Khuôn mặt tuấn tú của Duẩn Nguyệt Trần nổi giận.

“Đó chắc là Tinh Kim, tối qua lúc hai người trở về hình như là có hơi khác, thật là kỳ quái, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Phạm Thu Nham nhíu chặt lông mày.

“Ngươi ở đó làm gì? Lẽ nào nữ tử nghệ siêu tốt mà ngươi nói là nàng?” Đôi môi đỏ mọng của Duẩn Nguyệt Trần mở lớn, vẽ mặt kinh ngạc.

“Không sai, chính là nàng, nếu ngươi nghe qua tiếng đàn của nàng như quanh quẩn ba ngày, hồn khiến mộng nhiều (1)” Phạm Thu Nham quả nhiên là một cầm si.

“Xì, có tới mức vậy không? Ngươi bị tẩu hỏa nhập ma rồi” Yêu nghiệt nhìn ánh mắt si mê kia của Phạm Thu Nham, bắt đầu đi lắc đầu.

“Ngươi mới bị tẩu hỏa nhập ma, mỗi ngày đều ăn mặc thế này còn ra thể thống gì nữa” Phạm Thu Nham lập tức phản bác.

“Ta thích đây, ngươi không cảm thấy rất đẹp sao? Tiểu nữ nhân kia nói ta là yêu nghiệt, ta thích tên này” Duẩn Nguyệt Trần nở nụ cười nghiêng thành mị hoặc, nhìn Phạm Thu Nham phao mị nhãn.

“Thật sự là gia môn bất hạnh!” Phạm Thu Nham xoay người xem thường.

“Ha ha, sớm đã bất hạnh, nếu không sao lại còn mỗi hai người chúng ta, mà ngươi đừng học mấy thứ linh tinh kia nữa, qua giúp ta đi, Vũ hoa các rất nhiều việc một mình ta không quản hết được” Yêu nghiệt tỳ khuất nhìn Phạm Thu Nham.

“Vậy ngươi đừng tạo ra nhiều như vậy, không thấy mệt sao? Đáng đời!” Phạm Thu Nham bực mình trừng hắn.

“Ca, ngươi thật quá đáng!” Yêu nghiệt rốt cục bắt đầu gọi ra tiếng, hóa ra hai người này là huynh đệ cùng cha khác mẹ.

“Ngươi cũng không thiếu tiền, đùa vui thì được nhưng đừng sinh sự, ca cũng không rảnh coi chừng ngươi” Đôi mắt Phạm Thu Nham lóe sáng nhìn Duẩn Nguyệt Trần, đầy mắt có chút tình thân.

“Ta nào có gây chuyện thị phi, tháng này còn chưa có mối làm ăn nào.”

“Ngươi đừng ra vẻ, không có tiền đi Hắc Ám hội cảm là được, không đói chết được” Phạm Thu Nham tức giận nói.

“Ca, chúng ta không nói cái này nữa he he, ca thích Cơ nhi cô nương kia sao? “Yêu nghiệt nam hỏi thăm lấy lòng.

“Mục đích của ta chỉ là muốn học tập, ngươi lại muốn làm gì?” Phạm Thu Nham nhìn về mặt kỳ quái của hắn.

“Ta thích tiểu cô nương kia a, tuy rằng nàng không phải thanh quan, nhưng chung quy vẫn có thể chơi đùa !” Trong lòng Duẩn Nguyệt Trần đã có thừa ác tính, Cơ Nhi kia lừa hắn, hắn phải báo thù tàn ác nhục mạ nàng.

“Cái gì! Ngươi là hỗn tiểu tử.” Phạm Thu Nham vừa nghe, sợ rằng muốn lập tức giơ tay đánh người.

“Ai nha, ca, ta có nói giết nàng đâu, ngươi cần gì hấp tấp vậy! Ngươi nói không thích nàng mà!” Duẩn Nguyệt Trần sợ đến mức lập tức ôm đầu.

“Ngươi, ngươi, đừng ăn nói xằng bậy! Nàng cùng Tinh Kim đích thị là một đôi, ngươi đừng rảnh rỗi đi phá hoại nhân duyên người khác. Hơn nữa ta vẫn muốn học cầm nghệ cho tốt, nếu ngươi có ý định với nàng, coi chừng ta lột da ngươi!” Phạm Thu Nham trừng mắt nhìn Duẩn Nguyệt Trần.

Duẩn Nguyệt Trần lập tức mếu máo, mắt phượng chuyển động nói “Không đụng đến thì không đụng đến, nhưng mà ngươi nên xem lại, tiểu nữ nhân đó tuyệt đối là người không chịu nổi cô đơn, tuổi còn nhỏ mà đã phong tình như vậy sau này chắc sẽ còn tìm nhiều nam nhân hơn, nàng nếu có thể chung thủy với một nam nhân thì ta có thể cả đời không chạm vào nữ nhân!”

”Tiểu tử chết bầm, đừng nhiều lời ngụy biện như vậy, nếu không có việc gì làm thì mau đi cứu Nhan Nguyệt ra.” Phạm Thu Nham bị hấn chọc giận, khóe miệng co giật giảo huấn hấn.

“Ca, ngươi không phải đã đi thử sao? lẽ nào thất thủ? “Duẩn Nguyệt Trần nghi ngờ nhìn ca ca mình, hấn sao lại thất thủ được, không tự đi làm lại bắt mình đi chịu chết? Nhưng mà võ công của Long Khiếu Thiên không thể cao hơn được, có đánh chết hấn cũng không tin ca mình thất thủ.

“Long Khiếu Thiên rất giảo hoạt, hấn nói với Cơ nhi là nhốt Nhan Nguyệt tại tầng hầm của Vân Thiên Bảo nhưng kỳ thật chỉ là một bó củi, cho nên ta phải làm sáng tỏ một chuyện ” Phạm Thu Nham phiền muộn nói.

“Thì ra là thế, ca, cứu hấn ra ngoài có lợi ích gì, không lẽ vì nữ nhân kia?” Duẩn Nguyệt Trần không tài nào hiểu được.

“Ta thích vậy, thế nào! Nhanh đi trước khi trời sáng phải đem người đưa đến tiểu viện của Cơ Nhi.”

“Ca, ngươi điên rồi!” Duẩn Nguyệt Trần hô to. “Ai nha! Đừng đánh, ta đi là được rồi. “Duẩn Nguyệt Trần bị ngọc tiêu gõ lên đầu một cái lập tức kêu thảm thiết đứng lên.

“Chỉ có trong viện yên ổn, Cơ nhi mới bằng lòng toàn tâm dạy ta. Ngày mai thức dậy, nàng sẽ an tâm luyện tập.” Phạm Thu Nham nhìn về phía xa, đã không có lo âu, đôi người mấy khi tìm được tri kỷ, huống hồ Tư Đồ Dật cũng là một kỳ tài âm nhạc hiếm có, làm sao hấn có thể bỏ qua.

...

Sáng sớm ngày thứ hai, Liễu Tinh Kim không muốn tiểu Lục thấy hấn trong phòng Cơ nhi, cho nên sớm đã rời giường luyện võ , nhưng trong lòng lại không yên, cứ nghĩ đến tối qua triển miên, toàn thân hấn lại nóng lên.

“Liễu huynh sớm vậy.” Phạm Thu Nham đứng trước cửa ngáp từ trong phòng đi ra, mục đích vẫn muốn hù dọa Tinh Kim.

“Phạm huynh, ngươi, ngươi trở về khi nào?” Liễu Tinh Kim nghĩ đến Tư Đồ Dật đang ở cách phòng cơ nhi đến ba gian phòng, nhưng phòng của Phạm Thu Nham lại sát bên cạnh phòng Cơ nhi, hấn nếu như về từ sớm không lẽ đã nghe được tiếng hoan ái của mình cùng Cơ Nhi?

“Ta về từ tối hôm qua, đi tìm Liễu Huỳnh nhưng ngươi không có trong phòng, lại nghĩ đến Cơ Nhi chắc vẫn còn sợ việc ngày trước té sông nên đã gọi ngươi đến canh chừng.” Phạm Thu Nham một thân bạch y phiêu phiêu, dáng tươi cười dịu dàng.

“A, vâng, đúng vậy. “Liễu Tinh Kim mặt đỏ bừng như vừa bị ong chích. Phạm Thu Nham nhìn qua biểu hiện đã hiểu ngay, quả nhiên đệ đệ hấn nghe được tiếng nam nữ ân ái là của Cơ Nhi và Tinh Kim, thế nhưng Cơ nhi không phải một tháng sau lên đài sao? Nếu như mở bao, Hồng ma ma sẽ không tức giận sao? Hay là Hồng ma ma căn bản không biết, nhưng mà chuyện này cũng liên quan tới hấn.

“Được rồi, Nhan Nguyệt đã trở về đang ở trong phòng Tư Đồ Dật.” Phạm Thu Nham không muốn hấn quá xấu hổ, dù sao hấn cũng là thị vệ thân tín của Cơ nhi.

“Cái gì?” Liễu Tinh Kim kích động, vì sao đêm qua xảy ra nhiều chuyện như vậy hấn lại không biết.

“Ha ha, đi, đi thăm hỏi thôi, ta đoán bọn họ cũng ngủ không được” Phạm Thu Nham đi đến bên cạnh vỗ vỗ bờ vai của hấn, nhìn ra được Tinh Kim quả thật thích Cơ nhi, đây thật sự là một mối lương duyên.

“Là Phạm huynh cứu Nhan Nguyệt sao? “Liễu Tinh Kim hỏi.

“Đương nhiên không phải, ta cũng không có bản lĩnh lớn như vậy, là Vũ hoa các cứu hấn.”

“A, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? “

“Ha ha, bởi vì ta ra tiền, để cho bọn họ cứu người mà không phải sát nhân. Ha ha. . . ” Phạm Thu Nham cười tựa mây trời trên trời.

Liễu Tinh Kim kinh ngạc theo sát hấn vào đến phòng Tư Đồ Dật, nhìn bóng lưng hấn càng ngày càng hấn thật cổ quái.

Lúc này Nhan Nguyệt đang giúp Tư Đồ Dật thay thuốc, gặp Phạm Thu Nham vào liền lộ vẻ mặt cảm kích, nhưng thấy đằng sau là Liễu Tinh Kim thì khó tránh khỏi xấu hổ, bởi vì Liễu Tinh Kim không thích hấn ở chỗ này.

” Liễu huynh, ta giúp Tư Đồ Dật thay thuốc xong sẽ đi ngay.” Nhan Nguyệt tính tình ngay thẳng không chịu nổi người khác mất lạnh.

Liễu Tinh Kim khóe miệng co quắp một chút bình thần nói: “Ngươi ở lại đi, mọi người cùng chiếu cố nhau !” Liễu Tinh Kim biết Cơ nhi lần này nhất định phải lưu Nhan Nguyệt ở lại, bởi vì không đầy một tháng nữa sẽ lên đài, nàng không muốn Tư Đồ Dật có buồn phiền .

” Cảm tạ Liễu huynh, Nguyệt, lưu lại đi, ta sẽ lo lắng đến chết mất.” Tư Đồ Dật lập tức nhìn Liễu Tinh Kim nói lời cảm tạ, Nhan Nguyệt khẽ cười nói, “Vậy cảm tạ Liễu huynh.” Hấn cũng không ngại, chủ nhà đã mở miệng thì hấn không có lý do để rời đi, phòng chừng hiện tại Long Khiếu Thiên đang đi Vũ hoa các tìm người tính sổ.

” Phạm huynh, đa tạ ngươi ra tiền thuê Vũ hoa các, bao nhiêu tiền? Ta sẽ mau chóng trả lại cho ngươi!” Nhan Nguyệt nhìn Phạm Thu Nham mỉm cười

ôm quyền.

”Ha ha, Nhan huynh không cần khách khí, giết người không hỏi, cứu người cũng rất tùy tiện, chỉ là một trăm lượng, hà tất nói đến!”

”Cái gì? Một trăm lượng?” khoe miệng Nhan Nguyệt cứng ngắt, mình chỉ đáng giá nhiều đó thôi sao, thật sự quá đã kích.

”Không sai, Tư Đồ huynh, bây giờ ngươi có thể an tâm mà vì Cơ Nhi diễn tấu rồi, ha ha.”

”Đó là đương nhiên, nếu không có Cơ nhi, tại hạ cũng không có được nhiều bằng hữu như vậy, Cơ nhi còn có không đầy một tháng nữa sẽ lên đài, từ hôm nay trở đi tại hạ cùng Phạm huynh phải hợp tác cho tốt, không thể làm cho Cơ nhi thất vọng, ha ha.” Tư Đồ Dật sáng khoái cười lớn.

”Không sai, không sai, ngày hôm trước ta đã học được một khúc, hiện tại thôi cho Tư Đồ huynh nghe thử, xem có chỗ nào không hợp?” tính ngiên nhạc của Phạm Thu Nham lại tái phát.

”Hào hảo, sáng sớm có thể nghe được tiếng tiêu cao siêu của Phạm huynh, cũng là điều đáng quý của cuộc sống ha ha ha.”

Liễu Tinh Kim nhìn ba người, trên mặt ngoại trừ hơi co giật thì không có biểu tình khác,” Ta đi xem Cơ nhi. “Nói xong xoay người rời khỏi. Nhan Nguyệt nhìn theo bóng lưng hắn cười tà.

Trong phòng Cơ nhi vẫn còn say sưa ngủ y như một con mèo lười, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hô hấp rất nhỏ, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, làm cho Tinh Kim tràn ngập nhu tình. Tinh Kim luyện tiếu không muốn đánh thức nàng, ngồi ở bên cạnh cứ như vậy ngẩn người nhìn khuôn mặt nàng tự cười, đến khi Cơ nhi tự tỉnh giấc.

”Cơ nhi, nàng tỉnh rồi à?” Tinh Kim dịu dàng nói.

”Ồ, Tinh Kim, huynh thức dậy lâu rồi sao?” Cơ nhi xoa dụi mắt, nhìn quần áo đầu tóc hắn đã chỉnh tề, không khỏi kỳ quái hỏi.

”Ừm, ta sáng sớm đã thức luyện công, ta sợ nàng bị hiểu lầm.” Tinh Kim ngượng ngập nói.

”Hiểu lầm cái gì, huynh chính là bạn trai của ta a, quang minh chính đại ở chung mà thôi, có cái gì mà hiểu lầm chứ ha ha.” Cơ nhi buồn cười nhìn khuôn mặt tuấn tú đang chuyển sang màu hồng của hắn, phát hiện Tinh Kim này thật sự càng ngày càng suất sắc.

”Cơ nhi, Phạm Thu Nham cùng Nhan Nguyệt đã trở về” ánh mắt Tinh Kim phát sáng đem chuyện hồi sáng này nói rõ.

”A, vậy là tốt rồi, vốn đang lo lắng Nhan Nguyệt gặp chuyện, bây giờ Tư Đồ ca ca có thể an tâm, như thế rất tốt, ha ha. Cơ nhi có thể yên tâm luyện tập rồi.” Cơ nhi ngồi dậy, áo khoát trượt xuống, lộ ra chiếc áo ngủ màu đen khiêu gợi trên lưng da thịt trắng nõn càng thêm phần xinh đẹp, làm cho Tinh Kim toàn thân nóng lên, vội vã cầm quần áo đến cho nàng thay đổi.

”Tinh Kim, huynh giúp ta thay áo đi.” Cơ nhi có ý trêu chọc Tinh Kim, bởi vì hắn quá dễ dãi mặt, nàng phải tăng cường rèn luyện hắn một chút.

”A, Cơ nhi. . .” Tinh Kim lập tức nuốt nước miếng, hắn không dám cam đoan tự mình có thể chịu đựng được.

”Nhanh lên một chút nào, Cơ nhi phải mau đến xem bon họ thế nào rồi.” Cơ nhi thúc giục, quì gối trên giường nhích đến trước mặt Tinh Kim.

”Được, hảo. “Tinh Kim hai tay run lên, đem thắt lưng đen tháo xuống, mỹ cảnh trước ngực lập tức hiện ra ở trước mặt hắn, sau đó động tác hắn ngừng lại bởi vì hai mắt đã dời xuống nơi khác.

”Chán ghét ~nhờ huynh chắc đến ngày mai vẫn chưa mặc xong.” Cơ nhi một bên oán giận, một tay cầm lấy áo ngực tự mình thay vào, “Giúp ta buộc phía trên lại đi.” Cơ nhi đưa lưng về phía Tinh Kim.

”A, được.” Tinh Kim đưa tay kéo dây áo ngực lên, nhưng cả nửa ngày vẫn chưa buộc xong, bởi vì tay hắn đang rung, căn bản là buộc không chính xác, trong đầu hiện lên cảnh hai người ân ái nóng bỏng, hắn tuyệt đối không nghĩ sẽ buộc lại mà lại càng muốn xé rách.

”Ai, ta thật sợ huynh rồi!” Cơ Nhi chỉ còn biết tự mình đưa tay ra sau buộc lại, sau đó xoay người lại phẫn nộ nhìn Tinh Kim đang đỏ mặt “Trong đầu không thể ngừng nghĩ đến chuyện kia sao?” nói xong liền cho hắn một cái liếc xéo thật dài.

Liễu Tinh Kim càng đỏ mặt hơn, cúi đầu không nói lời nào, hắn cũng không muốn nghĩ nhưng hết lần này tới lần khác lại nghĩ đến việc đó, hắn không biết cách nào kìm chế cảm xúc của mình.

Cơ nhi mặc xong quần áo, nhìn bộ dạng ngốc nghếch của Tinh Kim, chu chu cái miệng nhỏ nhắn lên nói “Cơ Nhi đã là người của huynh rồi, huynh còn phải suy nghĩ nhiều sao? Chúng ta mỗi đêm đều ngủ chung giường với nhau, đúng là kẻ ngốc.”

Liễu Tinh Kim lập tức ngẩng người, bỗng cuối người ôm nàng vào lòng nói “Ai bảo Cơ nhi của ta xinh đẹp như thế, làm ta không khống chế được.” nói xong liền hung hăng gặm lấy đôi môi nhỏ nhắn thơm mát, bàn tay to lớn không ngừng vuốt ve khắp nơi, làm cho vật cường đại phía dưới thẳng đứng lên, cọ vào bụng của nàng, dám nói hắn là đứa ngốc phải phạt tiểu nữ nhân này.

”Chán ghét, ta chưa đánh răng ah!” Cơ nhi chờ Tinh Kim buông nàng ra, lập tức làm nũng dùng cánh tay nhỏ bé đánh vào khuôn ngực vạm vỡ của hắn. khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, nam nhân này nhiều khi khiến nàng ăn không tiêu.

“Ha ha, không quan hệ, Tinh Kim vẫn thích!” Tinh Kim lại hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, đến khi hai người tựa như không thể thở nổi mới chịu buông ra.

“Ta, ta đi rửa mặt chải đầu!” Cơ Nhi lập tức chạy trốn chết, nàng sợ nếu lại tái diễn lần nữa, nàng không tự thoát ra được.

“Ha ha. . .” Liễu Tinh Kim hài lòng nở nụ cười, nghĩ đến ngày trước luôn bị nàng dọa đến chạy trốn chết hiện tại đã báo thù xong. Nhưng mà cuối đầu nhìn vật dưới thân liền biến thành cười khở, ở lại trong phòng điều hòa khí huyết một hồi lâu, hần mới dám ra ngoài. . .

Tư Đồ Dật ở trong phòng, đã nghe thấy tiếng bước chân vội vã từ xa của Cơ Nhi.

“Phạm ca ca đã trở về à? Nhan ca ca người không sao chứ? Còn có Tư Đồ ca ca, chân huynh đã bớt chưa? Cơ Nhi lo lắng hỏi thăm ba người.

Ba người lập tức quay lại khoan khoái nhìn Cơ Nhi mỉm cười.

“Cơ Nhi, lần này Nhan ca ca thật sự không đi nữa.” trên mặt băng lãnh của Nhan Nguyệt hiện lên nụ cười tà.

”Ha ha a, đương nhiên có thể ở lại, Nhan ca ca, thuốc của người thật sự tốt, tay của Cơ Nhi đã khỏi rồi.” Cơ Nhi lập tức vươn tay nhỏ bé của nàng cho Nhan Nguyệt xem.

”Ừm, hữu dụng là tốt rồi!” Nhan Nguyệt thần nhiên nói.

“Quá hữu dụng là khác, Nhan ca ca còn nữa không?” Cơ Nhi mặt như kẻ trộm cười hề hề nhìn gương mặt anh tuấn của Nhan Nguyệt.

“A, Cơ Nhi dùng hết rồi sao?” Nhan Nguyệt như bị hù dọa, một lọ kia hần dùng rất lâu mới hết.

“Không có, chỉ là bảo bối tốt như vậy, Cơ Nhi đương nhiên lấy càng nhiều càng tốt, hắc hắc.”

Nhan Nguyệt khoe miệng kéo thẳng lên nói ” lần sau Nhan ca ca sẽ làm thêm cho người, hiện tại trên người không còn nữa.”

“A, được rồi.” Cơ Nhi trong lòng thất vọng, vốn nghĩ sẽ kiếm được một ít tiền, để tiểu Lục đi dụ dỗ mấy cô nương kia, cam đoan ngân lượng cuộn cuộn tới.

“Được rồi Nhan ca ca, người có thuốc làm cho nữ nhân khi quan hệ không mang thai được không a?” Cơ Nhi tối hôm qua đã nghĩ đến vấn đề này, cũng may hiện tại là thời kỳ an toàn, nếu như mười bốn mang thai, nàng thật không có thể diện đi gặp hương thân phụ lão.

“A , Cơ, Cơ Nhi, người, người cần loại được ấy làm gì?” Nhan Nguyệt đã sợ đến khuôn mặt tuấn tú tái nhợt, mà Tư Đồ Dật không tài nào lý giải được nhìn thẳng Cơ Nhi, chỉ có Phạm Thu Nham là bình tĩnh nhất.

“Ta phải tránh thai a, không muốn nhỏ như vậy mà đã có hài tử đâu, dù có ta cũng không nuôi nó sống nổi.” Cơ Nhi không muốn giấu diếm, dù sao Tinh Kim cùng nàng sớm tối ra vào, sớm muộn gì mọi người cũng sẽ biết.

“Cơ Nhi, người, người?” Tư Đồ Dật thần khí luống cuống.

Nhan Nguyệt nhất thời mặt lộ vẻ khinh thường cười lạnh nói “Cơ Nhi không phải bảo là vũ nương cao cấp, bán nghệ không bán thân sao?”

“Đúng vậy, chuyện đó là đúng ta bán nghệ không bán thân, nhưng ta là giao thân cho bạn trai!” Cơ Nhi khó chịu nói.

” Cái gì bạn trai?” Nhan Nguyệt không giải thích được.

“Chính là đối tượng dự bị để thành thân, hai người trước chỉ ở chung mà thôi, có điều gì cần làm thì làm thử, cái này gọi là thử sống chung, nếu không thử người làm thế nào biết tiêu đề của hần có bị bệnh không, đây chính là hạnh phúc cả đời của nữ nhân, tục ngữ có câu: hôn nhân muốn tốt thì đời sống tình dục phải hài hòa! hiểu hay không! ngayj nhiên làm gì?” Cơ Nhi lời lẽ thẳng thừng , hùng hổ tuyên bố.

Ba nam nhân đều bị nàng làm choáng váng, nói gì vậy, tục ngữ ấy chỗ nào ra? Bọn họ sao chưa từng nghe qua, hơn nữa những lời này từ miệng một tiểu cô nương mười bốn tuổi, thật giống sao?

“Thế nào? Cơ Nhi nói không đúng sao?” Cơ Nhi nhìn bộ dạng kinh ngạc của ba nam nhân trước mặt mới biết mình quá can rở, đây là cổ đại, không thể trước khi thành thân đã cùng nam nhân lên giường, đầu óc mình đúng là bả đậu, sợ là đã trở thành một kẻ hư hỏng lãng lơ.

“Người nghĩ rất đúng?” khẩu khí Nhan Nguyệt mang đầy sự châm chọc.

“Được rồi, ta sai, ta sai, các người nghĩ ta thối lắm phải không, nhưng mà Nhan ca ca, người thật sự không có loại được này sao?” Cơ Nhi lập tức thừa nhận sai sót, thậm nghĩ cũng may mình là cô nương kỹ viện, đây đúng là có thích hợp nhất cho sự lãng lơ

“Có! Cơ Nhi hần đã có bạn trai rồi à?” đôi mắt Nhan Nguyệt lóe lên sắc thái lạnh lùng, đối với Cơ Nhi hoàn toàn thất vọng.

“Thật tốt quá, thật có a, Nhan ca ca lúc nào cho ta, ngày hôm nay được không? Cơ Nhi đã có bạn trai rồi a, các người cũng biết hần đó.”

“Ai?” Nhan Nguyệt cùng Tư Đồ Dật hầu như thất kinh hỏi.

Cơ nhi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên nói “Là, là Tinh Kim.” Nói xong vẫn thẹn thùng cúi đầu.

“Hắn, hắn không phải thị vệ Vương gia phải đến sao?” Tư Đồ Dật muốn ngắt xiu nói.

Trong lòng Cơ nhi lập tức đau xót, ngẩng đầu nói “Ai, Cơ nhi cùng Vương gia có duyên không phận, Cơ nhi lần trước không cẩn thận trúng xuân dược, nhờ có Tinh Kim cứu ta, nếu không chỉ sợ Cơ nhi đã mất mạng từ lâu. Tinh Kim đối với ta rất tốt, Cơ nhi không muốn phụ lòng hắn, đáng thương Cơ nhi chưa đến mười lăm mà đã thất thân, a a a!” Cơ nhi nghĩ đến mười bốn tuổi đã thất thân, nhất thời kinh hoàng hết.

“Trúng xuân dược?” Phạm Thu Nham trong lòng cả kinh nói, “là buổi tối hôm trước sao? có phải Quốc cửu hại ngươi không?” Phạm Thu Nham thông minh vừa đoán đã trúng.

“Phanh!” Cửa phòng lập tức bị Liễu Tinh Kim dùng lực đẩy vào, khăn trương hô to “Cơ nhi!” Người vừa mới nhìn vào cũng thấy hắn lo lắng cho Cơ nhi thế nào.

“Tinh Kim, ha ha, tới rồi a.” Cơ nhi lập tức cười tủm tỉm đi đến kéo tay hắn.

Về mặt Tinh Kim đỏ bừng hỏi thăm “Cơ nhi, xảy ra chuyện gì, sao lại hét lớn tiếng như vậy?”

“Ha ha, Cơ nhi nhớ huynh ah, nên gọi huynh đến, rất linh ah!” Cơ nhi đùa giỡn nói.

“A, Cơ nhi, nàg?” khuôn mặt Tinh Kim gần như thành màu gan heo, hoảng hốt mà nhìn ba nam nhân kia, chỉ muốn đào một cái hố chui xuống.

“Xấu hổ gì nữa, Cơ nhi đã nói rồi, huynh là bạn trai của Cơ nhi, đồ ngốc! Ở đây đều là người một nhà, không ai chê cười huynh đâu.” Cơ nhi lườm hắn một cái.

Phạm Thu Nham nhất thời cười khẽ đứng lên nói “Liễu huynh không cần để bụng, Cơ nhi đã nói toàn bộ sự việc, mong rằng hai người đầu bạc đến già, ha ha.”

“Ha ha ha, Phạm ca ca, ngươi muốn làm ta cười chết sao?” Cơ nhi vừa nghe câu chúc mừng, cười đến nổi đứng không vững.

Khóe miệng Phạm Thu Nham cong lên, ta nói sai sao?

“Phạm ca ca, Cơ nhi mới mười bốn tuổi à, tình ái là tự do hiểu hay không, chuyện xảy ra nhanh như vậy không chắc giữ được lâu, biết đâu không đến một năm Tinh Kim sẽ không còn thích Cơ nhi. Có thể hai người tính cách không hợp nhau sẽ hay cãi nhau, làm sao bên nhau đến bách niên giai lão, ta nghĩ ta sẽ sớm chết vì tức mắt, ha ha ha.” Cơ nhi cười đến rụng rẩy.

Sắc mặt Tinh Kim từ hồng biến thành đen, bản thân hắn biết cho dù là mười năm, hai mươi năm hay cả đời này hắn cũng chỉ thích và yêu mình nàng, cũng sẽ không cãi nhau với nàng, hắn muốn cùng nàng đầu bạc răng long, suy nghĩ của nàng và hắn có hơi khác xa nhau, làm tim hắn không khỏi sinh đau đớn.

Nhan Nguyệt cùng Tư Đồ Dật đầu đầy hắc tuyến nhìn Cơ nhi, trong đầu mỗi người một suy nghĩ, tiểu nữ nhân này quá đặc biệt, đặc biệt đến làm cho người khác không thể hiểu nổi nàng.

“Thấy choáng chưa? Ha ha ha, kỳ thật hai người có thể yêu nhau đến già là một chuyện tốt, nhưng rất nhiều mối tình không vượt qua nổi thử thách, Cơ nhi và Tinh Kim chỉ mới bắt đầu, làm sao biết chúng ta có thể bên nhau bạc đầu đến già. Một ngày nào đó nếu Tinh Kim thích một cô nương khác, chẳng lẽ Cơ nhi cũng phải tôn sùng đi theo hắn, để cho hắn nạp thê thiếp sao? Nữ nhân khác làm được điều đó, nhưng Cơ nhi tuyệt đối không thể.” Cơ nhi bỗng nhiên nhìn về phía Liễu Tinh Kim.

“Ta sẽ không thích nữ nhân khác!” Tinh Kim bỗng nhiên tức giận quát, sau đó bực tức quay đầu đi.

“nhìn xem, nam nhân lúc nào cũng nóng tính.” Cơ nhi nhún nhún vai, tự mình chỉ đang ví dụ thôi mà.

“Cơ nhi, ngươi vẫn nên đi xem Liễu huynh đi, hắn đối với ngươi là một lòng yêu thương.” Phạm Thu Nham lo lắng nói.

“Ha ha, yên tâm, hắn mạnh miệng nhẹ dạ, ngoài lạnh lùng nhưng tâm rất nóng, đồ chửi là hết, hắc hắc. “Cơ nhi nói tiếp “Hai người phải cãi nhau, cảm tình mới có thể sâu đậm.”

Ba nam nhân nhìn lẫn nhau, không thể nói gì thêm.

“Mau luyện nhạc đi, hai người các ngươi hợp tác thế nào rồi, biểu diễn cho Cơ nhi nghe một chút.” Cơ nhi hất tóc ngồi xuống ghế trên, ra lệnh.

Tinh mâu Phạm Thu Nham sáng ngời, lập tức đem đàn tranh bày trên giường, để Tư Đồ Dật chuẩn bị cho tốt, tự mình lấy ra ngọc tiêu, tiêu sái phiêu dật, mà Nhan Nguyệt nhìn Cơ nhi về mặt vênh vang đắc ý, hung ác nham hiểm, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thanh âm đàn tranh dày dặn, tiếng tiêu nhẹ nhàng khoan khoái, phối hợp không chê vào đâu được, Nhan Nguyệt nghe tựa như người say mà Cơ nhi càng nghe thì đôi mi thanh tú trên mặt càng nhíu chặt.

”Ngừng” Cơ nhi đứng lên bảo hai người ngừng lại.

Phạm Thu Nham thấy sắc mặt nàng không tốt, vội la lên: “Cơ nhi, không đứng chỗ nào sao? “

“Đem cầm cho ta! “Cơ nhi phiền muộn lắc đầu, nàng phải nhảy vũ khúc nồng nàn sôi động, cần âm nhạc mãnh liệt mà hai người nhà nhận này cơ hồ lại trực tiếp đem giai điệu trở nên dịu dàng không gì sánh được, thật làm nàng muốn chết cho xong.

“Hào! “Phạm Thu Nham trán đầy mồ hôi, lẽ nào mình thối sai? Hắn rõ ràng đã xem xét lãnh ngộ rất kỹ.

”Nghe rất hay! âm nhạc phải có hồn, các người này giờ gây đàn kiểu gì vậy, các người có dùng linh hồn của chính mình sao?” Giọng nói Cơ nhi nghiêm khắc, sau đó ngón tay chuyển động như mây bay nước chảy lưu loát sinh động.

Nhan Nguyệt lần đầu tiên nghe Cơ nhi đánh đàn, thấy nàng khí thế bất phàm thì trong lòng không khỏi hoảng hốt, hắn từng không tin nàng có thể so sánh với Tư Đồ Dật, tuy rằng nghe Tư Đồ Dật nói vô số lần, nhưng hiện tại mắt thấy tai nghe hắn thật sự đã hiểu.

Tiếng đàn vang lên, tình cảm mãnh liệt dâng trào, cùng là một khúc nhạc, nhưng trong tay Phạm Thu Nham cùng Tư Đồ Dật thì ôn hòa ưu nhã, nhưng khi đến tay Cơ nhi lại gan đục khơi trong, làm cho người nghe nhiệt huyết sôi trào, tâm tình đang bình lặng cũng phải theo âm thanh pháp phông bất định.

Phạm Thu Nham cho tới bây giờ vẫn chưa từng diễn tấu qua thể loại ca khúc khuấy động như vậy, lòng mảy không khỏi nhúu chặt, đồng thời càng thêm bội phục Cơ nhi hơn, tuy rằng bản thân hắn và Tư Đồ Dật diễn tấu cũng rất êm tai nhưng hoàn toàn khác với Cơ nhi, mà làn điệu của nàng lại rất hợp lý, rất mới lạ, thật sự làm cho hắn thâm ca ngợi, đôi tay kia trời sinh ra nhất định để đánh đàn, đôi tay giống như có phép thuật, mỗi thanh âm bắn ra tựa tinh linh nhanh nhẹn bay lượn.

Phạm Thu Nham đang chìm đắm trong sự sùng bái đối với Cơ nhi thì tiếng đàn đột nhiên dừng lại.

“Thế nào? Khác nhau ở chỗ nào?” Cơ nhi quay đầu nhìn về phía ba nam nhân.

“Cơ nhi, Tư Đồ ca ca thật sự hồ thẹn, âm nhạc quả thật là có linh hồn, mà linh hồn hình như được nắm giữ trong tay của ngươi, Tư Đồ ca ca quả thật múa rìu qua mắt thợ.” Tư Đồ Dật thật sự bội phục.

Nhan Nguyệt vẻ mặt đại ra, đặt trên khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng thật sự không thích hợp.

”Cơ nhi, quá tuyệt vời, có thể chỉ giáo Phạm ca ca không?” Phạm Thu Nham kích động đi đến trước mặt Cơ nhi nắm chặt đôi tay nhỏ bé kia.

”Ha ha, đương nhiên có thể. “Cơ nhi nhìn hắn cười ngọt ngào, nụ cười tự tin làm cho Phạm Thu Nham có chút thất thần.

Kế tiếp là lúc Cơ nhi chăm chú chỉ dạy Phạm Thu Nham cách điều khiển âm điệu sao cho hài hòa , biến tấu phối hợp kỹ xảo, khiến khuôn mặt tuấn tú như ngọc kia toả sáng, Tư Đồ Dật cũng vậy, ở bên cạnh chăm chú lắng nghe, hắn cũng là người cực độ yêu thích âm luật.

Nhan Nguyệt mếu máo đi ra ngoài, sao hắn phải hào phóng với tiểu nữ nhân này mà chuẩn bị cho nàng thuốc tránh thai chứ, nghĩ đến lý luận không biết xấu hổ của nàng, hắn ngoại trừ khinh bỉ vẫn là khinh bỉ, một tiểu nữ nhân sao lại có nhiều đạo lý lớn như vậy.

Nửa ngày qua rất nhanh, chờ tiểu Lục gọi mọi người dùng bữa tối thì Cơ nhi mới cười nói “Ngày hôm nay tới đây được rồi, ngày mai học tiếp, còn vài thủ thuật các người cần học, đợi các người học xong cho tốt thì Cơ nhi sẽ nhảy cùng, được rồi, hai huynh đệ phiền phức kia nhờ Phạm ca ca chỉ điểm một chút, bọn họ không cần học biến đổi âm luật đâu, chỉ cần bọn họ dùng cảm hồ trợ các người trộn lẫn làm tăng hiệu quả giai điệu.”

”Cơ nhi, cái gì gọi là trộn lẫn giai điệu?” tinh thần Phạm Thu Nham hưng phấn, ngày hôm nay hắn thật sự lãnh hội được nhiều điều phong phú, rất cao hứng.

”Ách, cái này chính là các người là chủ, bọn họ là phụ, bọn họ thêm vào giúp âm thanh của hai người thêm êm tai hơn, cái này ngày mai Cơ nhi sẽ làm mẫu cho xem, bây giờ mọi người dùng bữa đi” Cơ nhi vỗ vỗ cánh tay mình, ngồi dạy họ cả buổi khiến thất lưng nàng đau nhức.

”Được, cảm tạ Cơ nhi.” Phạm Thu Nham thật tình nói lời cảm tạ không mang vụ lợi.

”Ha ha, Phạm ca ca đừng khách khí như vậy, Cơ nhi lên đài vẫn phải dựa vào các người.” Cơ nhi vừa nói vừa đi ra ngoài.

”A, Tinh Kim, huynh làm ta giật mình! “Cơ nhi đột nhiên la hoảng lên, vừa định bước ra thì đụng phải vẻ mặt lãnh khốc của Liễu Tinh Kim đang đứng ở cửa.

”Hừ!” Tinh Kim nén giận nhìn nàng một cái, hừ lạnh.

”Ha ha a, còn đang tức giận hả, Cơ nhi chỉ ví dụ thôi mà, đi dùng bữa đi.” Cơ nhi buồn cười lôi kéo cánh tay hắn, đem hắn ra ngoài.

Khóe miệng Liễu Tinh Kim kéo thẳng lên, sau đó nhìn thấy đằng sau Phạm Thu Nham cũng vừa đi ra, nhất thời đỏ mặt bỏ tay Cơ nhi ra.

”Ha ha, huynh thẹn thùng gì chứ, bọn họ đều biết hết rồi, lẽ nào đêm nay huynh không muốn ngủ chung với Cơ nhi nữa ?” Cơ nhi xoay người cười hỏi hắn.

”Nàng, nàng im ngay! “Tình Kim lập che miệng nàng lại, nàng rốt cuộc có biết mình đang nói cái gì hay không.

”Ha ha. . .” Cơ nhi cười gần chết, vẻ mặt đỏ bừng mắc cỡ của hắn thật sự rất khả ái.

Phạm Thu Nham nhìn Cơ nhi cười đến rụng rời, không biết vì sao bỗng nhiên hắn lại ao ước muốn được như Liễu Tình Kim.

Nhan Nguyệt với vẻ mặt nghiêm nghị đã trở về, ném cho Cơ nhi một bao được nói ” Sáng uống một lần, uống trong ba ngày, có thể phòng một năm không mang thai” Nói xong khinh thường liếc mắt nhìn Cơ nhi.

“Nhan ca ca, người có thành kiến với Cơ nhi à, Cơ nhi không ăn trộm không chiếm đoạt, cũng chỉ có một người nam nhân là Tình Kim, rốt cuộc chỗ nào khiến Nhan ca ca chán ghét? mọi người là người một nhà huynh cứ nói ra, Cơ nhi sẽ sửa, mặc công Nhan ca ca nhìn thấy Cơ nhi cứ không thoải mái rồi dẫn đến táo bón là không ổn đâu” Trong lòng đùa cợt Nhan Nguyệt nhưng nét mặt thành khẩn cực kỳ khiến Phạm Thu Nham cười khẽ, mà trên khuôn mặt tuấn tú của Liễu Tình Kim đã nổi gân xanh trên trán, khóe miệng Nhan Nguyệt bỗng nhiên khô quắp.

” Không có. “Nhan Nguyệt thân nhiên trả lời một tiếng, vội vã vào phòng đỡ Tư Đồ Dật ra phòng khách, thường ngày đều đưa com đồ ăn vào nhưng hôm nay Tư Đồ Dật muốn thay đổi cho nên Nhan Nguyệt đem hắn ra ngoài, có thể cùng mọi người đàm đạo trò chuyện.

Phạm Thu Nham cười khẽ đứng lên nói: “Cơ nhi, người cùng nhan huynh hình như có điểm hiểu lầm. “

” Không có, chỉ là hắn cứ nhìn ta với vẻ châm chọc thì Cơ nhi không nghĩ cũng không được, vẫn là Tình Kim tốt nhất, hi hi.” Cơ nhi quay mặt nhìn Tình Kim ném cho hắn một cái nhìn triều mến.

” Ta, ta đi bụng thức ăn! “Tình Kim lập tức tông cửa xông ra.

” Ha ha ha, thật sự là sắt thép biến thành chì thêu a.” Phạm Thu Nham buồn cười nhìn Cơ nhi trên cột Tình Kim, trong lòng nghĩ thầm Liễu Tình Kim nhất định rất hạnh phúc.

Nhan Nguyệt vừa lúc đỡ Tư Đồ Dật đi ra đương nhiên nghe được Cơ nhi nói, toàn thân cứng ngắc, đợi Tư Đồ Dật vỗ vỗ vai hắn mới lại cất bước đi ra.

“A, Tư Đồ ca ca, mau mau ngồi ở đây. “Cơ nhi nhanh nhẹn chạy đến, vội vã dìu hắn.

Nhan Nguyệt vẫn nhìn không được nhìn nàng một cái lạnh lùng.

” Ha ha a, Phạm ca ca xem đi! Nhan ca ca vừa khinh bỉ Cơ nhi xong, may mà Cơ nhi bách độc bất xâm, nếu không cứ bị ánh mắt soi mói này nhìn chắc com ngon cũng nuốt không trôi.” Cơ nhi trêu chọc Nhan Nguyệt.

Nhan Nguyệt không biết để mặt mũi ở đâu, khuôn mặt tuấn tú bỗng đỏ lên, trên mặt vốn luôn lãnh diễm nay có vài phần sắc ấm.

” Cơ nhi, người nói nhiều quá, ha ha. “Phạm Thu Nham nhất thời cười lắc đầu .

Com nước một chút, trên đài xuất hiện bốn nam một nữ, nhìn vào cứ như một gia đình ấm áp.

” Ha ha, chúng ta sau này sẽ là người một nhà, như vậy thật tốt, Phạm ca ca cùng Tư Đồ ca ca chúng ta cùng nhau kiếm tiền, Nhan ca ca cũng đừng vì cừu hận mà che hai mắt, người sống cả đời không thể lúc nào cũng đau buồn, nên hài lòng với thời gian và những điều đang có, người xấu sẽ gặp báo ứng, hơn nữa mọi người cùng thương lượng, không tốt sao? “Cơ nhi vừa ăn vừa không quên gấp đồ ăn cho Tình Kim, hắn không nói chuyện chỉ cúi đầu đỏ mặt ăn nhưng trong lòng đã ngọt như đường.

” Cơ nhi nói xong thật tốt. “Tư Đồ Dật cũng lo lắng việc Nhan Nguyệt mỗi ngày đều nuôi ý định báo thù, tính cách sẽ bị thay đổi.

” Ha ha, Nhan ca ca, người có cái gì không vui nói ra, mọi người thương lượng thương lượng, nhiều người lực lượng sẽ tốt hơn, nên biết rằng dù người đã xảy ra chuyện gì chúng ta sẽ cùng giúp sức.” Cơ nhi mỉm cười nhìn hắn.

Nhan Nguyệt không trả lời cúi đầu ăn com, trong lòng có chút cảm động nhưng hắn xưa nay không biết biểu lộ tình cảm thế nào nên không biết nói gì.

“Ai, ăn như vậy sao có dinh dưỡng.” Cơ nhi đứng lên gấp đồ ăn bỏ vào chén hắn.

Nhan Nguyệt ngẩng đầu lên, trong đôi mắt tà mị hiện lên một tia kích động, đã bao nhiêu năm rồi hắn không hưởng thụ được sự quan tâm dịu dàng như thế này.

“Cảm, cảm tạ.” Giọng Nhan Nguyệt có chút trầm thấp.

“Ha ha, cảm tạ cái gì, đã nói mọi người là người một nhà sao, người giúp Cơ nhi phối được, nhưng đừng hi vọng Cơ nhi trả tiền nha, ha ha , ăn ăn” gương mặt Cơ nhi lộ ra tia cười tỏa sáng lần nữa.

Phạm Thu Nham cùng Tư Đồ Dật nhìn nhau, sắc mặt âm áp.

“Ai nói sẽ lấy tiền của người chứ!” Nhan Nguyệt nói thầm một tiếng.

“Có nói ta cũng không đưa.” Cơ nhi đối một tiếng.

“Ngươi!”

“Ta rất đánh đá.”

“Ngươi!”

“Ta rất vô sỉ!”

”Ngươi!”

“Ta ăn!” Cơ nhi lập tức vui đầu ăn.

“Ha ha ha. . .” mọi người nhìn thấy cảnh này không khỏi bật cười.

. . .

Đêm khuya thanh tĩnh, viện trước lại bắt đầu náo nhiệt, nhưng hậu viện vẫn im ắng như trước, Nhan Nguyệt ở cùng phòng với Tư Đồ Dật, ngủ ở trường thấp, hẳn không ngủ được hai mắt mở to thờ dài.

“Ha ha, Nguyệt, ngươi đừng tính toán với Cơ nhi, Cơ nhi không có gì sai, chuyện tình cảm là chuyện riêng của nàng ngươi không cần nghĩ nhiều, kì thật ta nghĩ nàng nói cũng đúng, nữ nhân cũng có thể tự cường, ta hiện tại rất muốn thấy cảnh nữ nhân này lên đài biểu diễn sẽ như thế nào, khả năng cảm nghệ của nàng rất tốt ta tin vũ đạo của nàng cũng không kém” trên khuôn mặt ôn nhuận Tư Đồ Dật lộ ra vẻ chờ mong.

Nhan Nguyệt nhịn không được trở mình nói “Ta vốn không có thành kiến với nàng, nhưng nàng mới mười bốn tuổi không nên có nhiều đạo lý như vậy.

“Ha ha a, cái này ta cũng rất kinh ngạc, nhưng mà hiện tại đã quen rồi, hơn nữa ta căn bản không cảm thấy nàng mười bốn tuổi, có lúc ta nghĩ nàng trưởng thành hơn chúng ta nhiều.”

“Thế nhưng đôi lúc ta thấy nàng trẻ con muốn chết!” Nhan Nguyệt không phục nói.

“Ha ha, dù sao cũng còn nhỏ a.” trong đầu Tư Đồ Dật hiện lên khuôn mặt tươi cười nghịch ngợm của Cơ nhi.

“Được rồi, nàng nói nàng trúng xuân dược của Quốc cửu gia nên mới trao thân cho Liễu Tinh Kim, Quốc cửu gia kia không thực hiện được ý muốn thì làm sao từ bỏ ý đồ?” Nhan Nguyệt hiểu kỳ nói.

. . .

Trong phòng, Cơ nhi đang nằm trong lòng Liễu Tinh Kim, ngón tay thon dài của hắn đưa lên trời.” Cơ nhi, Tinh Kim sẽ không có nữ nhân khác, ta thề.” Tinh Kim vẫn đang suy nghĩ chuyện lúc sáng Cơ nhi nói.

“Ha ha, đừng nói điều quá vẹn toàn, một ngày nào đó Cơ nhi trở nên xấu xí, Tinh Kim còn thích Cơ nhi sao?” Cơ nhi mở đôi mắt to tròn nhìn gương mặt tuần mĩ của Tinh Kim.

“Có ý tứ gì?” sắc mặt Tinh Kim trắng đi.

“Ha ha, ví dụ thôi, nếu sao này Cơ nhi thật sự trở thành cô nương kỹ viện, phải bán thân, huynh còn muốn ta sao?” Cơ nhi hỏi Tinh Kim.

“Không có khả năng đó! Tinh Kim sẽ nỗ lực cố gắng kiếm tiền nuôi dưỡng Cơ nhi, Cơ nhi đừng suy nghĩ nhiều nữa.” Tinh Kim lập tức đem nàng ôm sát vào lòng.

”Huynh còn muốn báo thù đúng không? Nếu lỡ sao này huynh xảy ra mệnh hệ gì, Cơ nhi một mình mang theo nhi tử hoặc nữ nhi phải sống thế nào đây?” Cơ nhi càng nói càng thái hóa.

“Không, sẽ không như vậy, Cơ nhi nàng đừng làm ta sợ” mặt Tinh Kim càng ngày càng trắng, không dám nghĩ đến sẽ gặp phải tình huống như vậy.

“Ai, thế sự vô thường, nên Cơ nhi không thể hứa hẹn bất cứ gì với huynh, huynh cũng không cần hứa với ta điều gì, dù sao cũng không ai biết trước được tương lai, chỉ cần quý trọng cái trước mắt là tốt rồi” Cơ nhi yếu ớt nói.

“Cơ nhi. . .” trong lòng Tinh Kim rất khó chịu, hẳn biết Cơ nhi nói cũng có đạo lý, thù lớn của mình chưa trả, cũng không biết sau đó thế nào, trong lòng hắn đương nhiên phải lo sợ.

“Ha ha a, được rồi, đừng phiền não nữa, Tinh Kim, huynh nói Vương gia thật sự sẽ đến sao?”

Tinh Kim chấn động toàn thân, trong lòng lo lắng gấp đôi nói “Vương gia đã nói với Tinh Kim, ngài nhất định sẽ không nuốt lời.”

“Vậy huynh nói Cơ nhi phải đối đãi hắn thế nào đây?” Cơ nhi cũng đang suy nghĩ vấn đề này.

“A, ta, ta không biết.” Tinh kim thành thật nói.

“Tinh Kim, không ngại nói cho huynh, Cơ nhi quả thật rất thích vương gia, hơn nữa ta và hắn đã từng hôn môi qua.” Cơ nhi vừa nói vừa tỉ mỉ quan sát khuôn mặt hắn, “Nếu như lần này hắn tới là có mục đích đối với Cơ nhi, Tinh Kim, tuy rằng ta là của huynh, nhưng ta cũng không biết đối mặt với hắn thế nào, ta sợ sẽ làm tổn thương hắn.”

Tinh Kim không nói gì, toàn bộ thân thể hắn khẽ run.

“Nếu như ta trực tiếp nói cho hắn, ta đã cùng huynh thì huynh thấy thế nào?” Cơ nhi biết trong lòng hắn cũng không chịu nổi.

“Đừng, đừng nói! “Tinh Kim vội vã lắc đầu, “Hắn có ân cứu mạng với ta, nếu hắn muốn lấy mạng ta thì ta cũng không thể trách cứ, nếu như biết ta và nàng đã cùng nhau thì vương gia chắc chắn không chịu nổi đã kích này.”

“Vậy làm sao bây giờ, nếu như hắn hôn ta, ôm ta, chẳng lẽ ta vẫn không thể phản đối sao?” Cơ nhi hỏi.

Về mặt Liễu Tinh Kim đau khổ, không thể tưởng tượng nổi Cơ nhi cùng nam nhân khác ôm, hôn nhau “Ta, ta không biết!”

“Ai, ta cũng không biết, mong rằng Vương gia đã tuyển Vương phi xong, như vậy ta có cơ thôi hắn.” trong lòng Cơ nhi đau xót. Hai người nhất thời không nói gì, không khí trong phòng vô cùng nặng nề.

Một lúc lâu, Tinh Kim đột nhiên ngồi dậy nói “Ta sẽ trực tiếp nói thẳng với Vương gia, sống hay chết tùy hắn quyết định.”

“Vậy nếu như hắn thật sự giết người thì ta làm sao bây giờ?” “Cơ nhi vội la lên.

Tinh Kim như quả bóng cao su xì hơi, đau khổ vạn phần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lo lắng của Cơ nhi.

“Cơ nhi, ta nên làm cái gì bây giờ?” “Tinh Kim cực kỳ phiền não.

“Quên đi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, hi vọng Vương gia không thích Cơ nhi, như vậy mọi chuyện sẽ không phức tạp, ha, ngủ đi, ta không muốn tóc mau bạc.” Cơ nhi nằm xuống, kéo mền lên.

Liễu Tinh Kim nghĩ Cơ nhi căn bản không thể nào tìm cách khác, nếu như Vương gia không thích nàng thì nhất định trên phong thư đã bảo hắn quay về, hắn nói sẽ đến vậy trong lòng chắc chắn có Cơ nhi.

“Tinh Kim, đừng nghĩ nữa, còn đến một tháng nữa.” Cơ nhi kéo hắn xuống sau đó tiện thể chui vào lòng hắn, hai người ôm nhau thật chặt, nhưng trong đầu Cơ nhi lại hiện lên khuôn mặt tuấn tú ôn nhu của cửu Vương gia kia.

(1)hồn khiến mộng nhiều: việc làm cho người ta ngày đêm không yên

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Chính Văn Chương 03 : Vũ Khúc Sôi Động

Thời gian qua nhanh, đang giữa độ vào thu. Rất nhanh lại qua nửa tháng, Cơ nhi đã dạy xong toàn bộ vũ khúc cho Phạm Thu Nham và Tư Đồ Dật, hiện tại chỉ chờ bọn họ phối hợp ăn ý thành thạo nữa là xong.

Lúc này đang là buổi sáng, giữa sân của Tuyết Viện có một đài cao hình tròn được dựng lên, ở giữa là một cột gỗ dài sơn đen, cách đó không xa hai bên trái phải là Phạm Thu Nham và Tư Đồ Dật đang ngồi. Đôi nhạc công cùng bốn người chơi nhạc khí cũng chia nhau tọa ở hai bên, họ đang chờ đợi Cơ nhi thay đổi vũ y chính thức đăng đài tập luyện.

Liễu Tinh Kim dẫn đầu đoàn người đi ra, gương mặt lộ rõ vẻ âm trầm không vui. Hắn cùng Nhan Nguyệt được Cơ nhi an bài thành hộ vệ cao cấp, phải đứng ở kháng đài diễn trò hù dọa người khác. Cũng bởi việc này mà Nhan Nguyệt thiếu chút nữa bị Cơ nhi làm phát cáu đến ngất xỉu nhưng Cơ nhi vô tội nói một câu :” Nhan ca ca, chúng ta không phải là người cùng một nhà sao?”.

Cả người Nhan Nguyệt tỏa ra sự băng lãnh lúc đi ra, nhưng trên môi hắn khó giấu một tia cười tà mị, ngay sau đó mọi người có mặt xém chút đã rút tròng mắt ra ngoài. Cơ nhi bước theo sau hắn, trước ngực là một mảnh vải đen vắt ngang dính đầy ngọc châu màu bạc tuyệt đẹp, phần da thịt trắng ngần như tuyết phía trên không che đậy, chiếc eo thon nhỏ ở giữa trắng ngần, phía dưới cùng là một chiếc quần đùi ôm chặt mỏng và đôi chân thon dài duyên dáng. Mọi ánh nhìn đều bị cơ thể ấy cuốn hút, mái tóc đen dài bóng mượt xỏa dài xuống áo choàng tung bay theo mỗi bước đi, lúc này nhìn nàng chẳng khác nào một yêu tinh với sắc đẹp ma mị làm động lòng người.

Sự việc này chỉ có mỗi Liễu Tinh Kim là đã sớm biết được Cơ nhi sẽ xuất hiện với bộ quần áo này, cũng vì thế mà giữa hai người đã xảy ra tranh chấp, nhưng hẳn dĩ nhiên không thể phản đối hay nổi giận được khi Cơ nhi cứ trưng cái miệng nhỏ nhắn ra nài nỉ, rồi mỗi buổi tối nàng lại giống như con rắn nhỏ xiết xao quần lấy hẳn không buông, cuối cùng hẳn chỉ còn cách đầu hàng mặc cho nàng muốn làm gì thì làm.

“Ha ha , rất tốt nha, tất cả mọi người đã chuẩn bị xong vậy chúng ta bắt đầu đi !”. Trời thu, thời tiết se lạnh làm Cơ nhi nổi hết cả da gà, cả người nàng sôi sục mong muốn tỏa nhiệt cho cơ thể.

“Cơ, Cơ nhi, ngươi, ngươi phải mặc như vậy, lên đài? “Khuôn mặt tuần tú của Phạm Thu Nham đỏ bừng, không tìm được từ ngữ thích hợp để nói hẳn đành ngậm ngùi. Tuy không thể phủ nhận Cơ nhi quá đẹp, đẹp ngoài sức tưởng tượng của hẳn, nhưng trang phục của nàng vẫn làm hẳn không thoải mái.

“Ha ha, đúng vậy, Cơ nhi nhảy vũ khúc tình yêu nên Cơ nhi phải gọi cảm nhất, tuyệt nhất làm cho các nam nhân chảy nước miếng, như vậy bạc mới có thể cuốn cuộn tới chứ” Cơ nhi hết sức thoải mái khi thấy những nam nhân này đều đỏ mặt, Tư Đồ Dật càng cúi đầu không dám nhìn nàng.

“Ngươi, ngươi như thế không phải đang câu dẫn nam nhân sao? Cẩn thận bị lang ăn!” mặt Nhan Nguyệt hòa hồng nhưng khẩu khí mang đầy sự khinh bỉ, tiểu nữ nhân này không biết xấu hổ.

“Ha ha, không phải đã có ngươi cùng Tinh Kim sao? Nhan ca ca, ngươi cũng bị Cơ nhi câu dẫn phải không? “Cơ nhi cười tà mị trêu chọc hẳn.

“Ngươi, ngươi không biết xấu hổ!” Nhan Nguyệt nhất thời quay người đi, thế nhưng vì sao trái tim hẳn lại rối bời như vậy, hẳn thừa nhận trong lòng mình cũng rất muốn bước tới ôm nàng vào lòng không để cho nam nhân khác thấy nàng trong bộ dạng này, hẳn chỉ sợ nam nhân khi thấy nàng đều muốn giành lấy tiểu yêu tinh này cho riêng mình.

“Ha ha, được rồi, Cơ nhi này là một vũ nương, vì sự nghiệp hi sinh một chút thì có sá gì, cái này gọi là chuyên nghiệp hiểu hay không, các người thật là đầu gỗ, tư tưởng không được cũ kỹ như vậy có được không, cuộc sống luôn tiến lên, tư tưởng cũng phải mở ra, chậm rãi tập quen đi, tới lúc nên bắt đầu rồi, các người muốn ta chết công hà!” Cơ nhi quay về phía những nam nhân còn đang ngây ngốc lộ vẻ khinh thường, sau đó trực tiếp ba trăm sáu mươi độ xoay mình nhảy đến phía khán đài.

Các nam nhân chỉ cảm thấy một đôi chân thon dài vụt qua trước mắt, yêu tinh đã vững vàng đứng ở phía trên, một tay nắm cột gỗ, một tay giương ra, thân hình thẳng tắp, hai chân đan chéo đứng thẳng, gương mặt nhỏ nhắn kiều ngạo ngẩng cao, tựa như hình ảnh thiên nga kiều ngạo đơn độc.

“Khụ khụ khụ, bắt đầu đi! “Liễu Tinh Kim bắt gặp ánh mắt năm nam nhân nhìn chằm chằm vào thân thể xinh đẹp của Cơ nhi thì trong lòng đổ kị gần chết, lập tức ho khan lạnh lùng ra lệnh.

Năm nam nhân xấu hổ cuối đầu, bốn người lập tức gãy đàn, Nhan Nguyệt giả vờ nhìn xung quanh nhưng khuôn mặt ửng đỏ đã bán đứng hẳn.

“Chú ý, vũ đạo của Cơ nhi phụ thuộc vào tiết tấu âm nhạc, toàn bộ phải dựa vào các người.” Cơ Nhi lớn tiếng nói.

Tư Đồ Dật lập tức khảy đàn Phạm Thu Nham dùng ngọc tiêu đuổi kịp, hai người tiêu cầm phối hợp cùng nhạc đệm thêm vào, âm điệu lúc du dương lúc mạnh mẽ chính xác, nếu buổi diễn tấu này không xảy ra trong đại sảnh được khóa kín chắc hẳn đã tạo ra một cỗ khí lực mạnh mẽ khiến người khác phải tò mò đến xem.

Cơ nhi bắt đầu di chuyển cơ thể, đôi chân thon dài phản động vạch ra một đường dài trên cột gỗ đen, toàn bộ thân thể nhanh nhẹn chuyển động xoay một vòng ba trăm sáu mươi độ quanh một cột, mái tóc đen dài tung bay tạo thành một đường cong tuyệt mỹ. Tinh Kim cùng Nhan Nguyệt chỉ biết ngây người ngăm nhìn nàng.

Âm nhạc sôi nổi chính thức vang lên, cơ thể Cơ nhi chuyển động, tóc đen theo vũ động tung bay, thân thể tuyệt mỹ uốn éo cùng âm nhạc phối hợp hài hòa không thể chê, gương mặt nhỏ nhắn mang theo biểu cảm lạnh nhạt khiến những kẻ chứng kiến càng phát ra ham muốn dục vọng mạnh mẽ muốn chinh phục nàng.

Đá chân thành hình chữ nhất, chiếc quần cộc màu đen lộ ra giữa hai chân có thể nhìn thấy tương đối rõ. Tiếng đàn nhất thời rối loạn, ánh mắt sắc bén lạnh lùng của Cơ nhi đảo qua người Phạm Thu Nham mà bản thân hẳn cũng cảm nhận được cỗ sát khí từ ánh mắt ấy tựa như có thể xuyên thủng cơ thể, Phạm Thu Nham lập tức cúi đầu tập trung tinh thần. Tiếng ngọc tiêu cũng đã lấy lại được tiết tấu, khi này lúc tiếng đàn bị rối loạn thì Tư Đồ Dật cũng đỏ mặt không kém, tâm trí hẳn bị một mảng khiêu gợi vừa rồi mà chịu sự công kích cực lớn.

“Ai! “Cơ nhi từ đài cao nhảy xuống, đi tới trước mặt Phạm Thu Nham và Tư Đồ Dật, thất vọng mà nhìn bọn họ.

Đối diện với ánh mắt của Cơ Nhi, Phạm Thu Nham chỉ biết đỏ mặt xin lỗi, Tư Đồ Dật cũng vội vã thấp giọng ân hận. Hai kẻ nam tử này chỉ còn cách lảng tránh ánh nhìn của Cơ Nhi.

Mấy tiểu nhạc công tuy chỉ dựa vào cảm tiêu mà phụ họa hòa nhịp, nhưng thấy Cơ nhi đến gần đều xấu hổ mà cúi đầu.

“Vậy các người. . . Như vậy không được, Cơ nhi chỉ là một nữ nhân mà thôi, có thể khiến mấy người hoang mang vậy sao?” Cơ Nhi bắt đầu nói.

“Nếu họ không hoảng loạn thì không phải nam nhân, ngươi cũng nên nhìn lại chính ngươi, hiện tại so với cỡi hết quần áo có khác gì, như vậy có làm sao không loạn hả?” Nhan Nguyệt cười tà nhìn Cơ Nhi đang làm càn rằng dạy một trận.

“Các người lẽ nào chưa từng nhìn nữ nhân sao? “Cơ nhi liếc hẳn một cái, việc này cũng đâu cần phải loạn tới mức đó.

Phạm Thu Nham và Tư Đồ Dật tay chân luống cuống tựa hải tử làm sai.

“Vây được rồi, Cơ nhi không trách các người, từ ngày hôm nay bắt đầu làm quen, chỉ còn không đầy nửa tháng Cơ nhi không muốn kiểm cùi ba năm thiêu một giờ. Mấy người từ giờ trở đi phải chuyên tâm nhìn Cơ Nhi cho quen, không cần khó xử. “Cơ nhi rất rộng rãi cho bọn họ nhìn

Khuôn mặt Liễu Tinh Kim âm lãnh, song quyền bắt đất đi nắm chặt. Cơ nhi là một người ngoan cố không dễ thay đổi, hơn nữa nàng đối với vũ đạo dường như có một tình cảm yêu thích đặc biệt, thà chết không bỏ.

“Cơ nhi kỳ thật vũ đạo của người rất tốt không nhất thiết phải ăn mặc thế này”. Phạm Thu Nham sợ hãi nói, có trời mới biết hẳn phải gom hết can đảm mới dám nói mấy câu này, hơn nữa bộ dạng răng dạy khi này của Cơ nhi thật sự khiến hắn cảm thấy sợ, thật quái đản.

“Sai rồi, nam nhân đều háo sắc, nhưng không phải là chuyên gia, chỉ có những cô nương ngon ngọt, quyến rũ thì bọn họ mới có thể hài lòng, thoải mái thưởng thức! không phải sao? trên đời có được mấy vũ nương kiếm tiền bằng tài năng thật sự, thậm chí kẻ không có tài cán vì để chuộc thân cũng chỉ có thể tự bán mình. Vì nam nhân có tư tưởng vũ nương cũng giống như kỹ nữ, tốn một chút tiền thì có thể chơi đùa.” Cơ nhi nói đến đây, nhẹ liếc mắt quét Nhan Nguyệt, đôi mắt sự mỉa mai của Nhan Nguyệt, người này này giờ vẫn nhìn ngực mình.

“Nhưng Cơ nhi cũng không muốn trở thành vũ kỹ tầm thường, cho nên nhất định phải có khác biệt, trở thành vũ nương được hâm mộ nhất Phiêu Vũ Viện, hấp dẫn càng nhiều sắc nam tử càng tốt, nam nhân thích mới mẻ, bọn họ chưa từng thấy qua

vũ nương kiều diễm càng không thể chiếm đoạt, chỉ như vậy trong lòng bọn họ mới khát khao đem nữ nhân này đặt dưới thân và rồi cam tâm tình nguyện đem bạc ra.” Cái miệng nhỏ nhắn tươi cười của Cơ nhi lộ ra tà ác không gì sánh được.

“Nhưng quan trọng nhất là : Thứ không chiếm được vẫn luôn tốt nhất! Các người nói xem, những nam nhân háo sắc muốn có được Cơ nhi, có thể không đến chơi hàng đêm sao?” Cơ nhi cười duyên nhìn quanh. “Cơ nhi, người hiểu nam nhân lắm! “Nhan Nguyệt vỗ tay tán dương nói, “Không sai, ta đã thấy Phiêu Vũ Viện kín người hết chỗ nhưng mà Cơ nhi người có từng nghĩ tới có nhiều nam nhân xấu, họ sẽ không từ thủ đoạn để chiếm đoạt người? Đến lúc đó người bị cưỡng bạo, chà đạp, lẽ nào người không sợ sao? ” Nhan Nguyệt tà ác nói.

“Câm miệng! “Liễu Tinh Kim nhất thời rút trường kiếm ra khỏi vỏ thẳng hướng Nhan Nguyệt.

“Tinh Kim, dừng tay! “Cơ nhi vội vàng hô.

Liễu Tinh Kim hừ lạnh một tiếng thu kiếm trở về, hắn không muốn nghe Cơ nhi bị vũ nhục. “Tinh Kim, người đừng như thế, Nhan ca ca nói cũng có lý, dù sao người xấu cũng rất nhiều” Cơ nhi nghĩ tới Lương Thiểu ở hiện đại rồi nhớ đến nam tử yêu nghiệt giống hệt hắn, sau cùng thờ dài nói “Cho nên ta mới nghĩ ra phương pháp đảm bảo an toàn tuyệt đối, Nhan ca ca cùng Tinh Kim chính là hậu thuẫn mạnh mẽ, có các người ở bên cạnh thì giá trị ta càng ngày càng cao” Cơ nhi nhìn Nhan Nguyệt nhũ nhũ đôi mi xinh đẹp tuyệt trần.

Nhan Nguyệt vừa nghe khoe miệng co giật mãnh liệt vài cái nói :” Người thật lợi hại! “.

“Hắc hắc! Nhan ca ca có thể tạo ra thuốc bột không, mấy cái loại kiểu như có thể khiến mọi người đổ nước mắt, toàn thân ngứa các loại nhưng không chết được ” Cơ nhi âm hiểm cười he he.

“A, người muốn làm gì? ” Nhan Nguyệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, thế nhưng ánh mắt tự động đi xuống, chết tiệt! Bộ ngực no đủ kia được bao bọc rất sống động khiến hắn miệng lưỡi khô khốc, kỳ thật Phạm Thu Nham cùng Tư Đồ Dật bên cạnh cũng hiểu được nỗi khổ của hắn, cả hai bọn họ cũng đang phát nhiệt cực độ.

“Đương nhiên phòng ngừa là quan trọng nhất, Cơ nhi khá ái như thế chỉ sợ mấy tên sắc lang tay chân không an phận nhân cơ hội sàm sỡ, nếu như có loại được liệu thoa lên người làm kẻ nào chạm vào ta sẽ ngứa ngáy toàn thân mà không có thuốc giải thì muốn chết còn hơn thì không có tên sắc lang nào dám động đến ta nữa, hắc hắc. “

Khoe miệng mọi người lần thứ hai co giật, lời này của Cơ nhi cũng có chút đạo lý, dĩ nhiên sẽ có một vài thiêu thân lao đầu vào lửa.

“Vây còn được làm cho mọi người rơi lệ để làm gì?” Nhan Nguyệt đối với được tựa như Phạm Thu Nham đối với âm nhạc đều chú ý như nhau.

“Đó là phòng ngừa bạo động a, nếu như có người ở dưới đài chịu không nổi kích thích gây rối, vậy để cho bọn họ ngồi xổm trên mặt đất khóc có tốt hơn không, ha ha Cơ nhi cũng không muốn cho bạc bay. “

“Phản ngứa khá dễ chế nhưng còn bột làm cho người ta rơi lệ thì ta phải ngâm lại” Nhan Nguyệt cau mày.

“Há há, không phải cả rót và bột tiêu đều có thể làm rơi nước mắt sao, Nhan ca ca có thể nghiên cứu một chút. “

Nhan Nguyệt hai mắt lập tức sáng ngời nói “Không sai, ta lập tức đi tìm dược liệu ” Nhan Nguyệt rút cuộc cũng có lý do thoát khỏi Cơ nhi gọi cảm, rời khỏi tiểu viện.

” Cơ nhi, người vì sao cần nhiều tiền như vậy, nếu người muốn chuộc thân ta có thể giúp!” Phạm Thu Nham vẫn đỏ mặt như trước nhưng giả bộ bình tĩnh nói.

” Ha ha a, Cơ nhi muốn tự dựa vào mình, còn nữa ta phải giúp Hồng ma ma kiếm ít tiền lời, Cơ nhi cùng Tinh Kim muốn đi đến kinh thành, tới nơi như

thế thì tiền rất trọng yếu vì vậy Cơ Nhi phải kiểm thật nhiều tiền, ta tình nguyện vì Tinh Kim chịu khổ cực.” Cơ Nhi quay đầu sừng ánh mắt say đắm nhìn Kim Tinh.

“Quan trọng nhất, Cơ Nhi muốn đến kinh thành mở một dạ ba (chắc chị ấy đang nói đến quán Bar), không phải loại kỹ viện thông thường như ở đây mà ở đó mọi người có thể đến xem vũ nương nhảy múa, uống một ít rượu, thả lỏng tâm tư, tiêu trừ mệt mỏi đại loại, ha ha, so với kỹ viện xa hoa hơn nhiều, đặc biệt chỉ chiêu đãi kẻ có tiền!” Cơ Nhi nói ra hết mộng tưởng trong lòng.

“Dạ ba? Cơ Nhi sao lại nghĩ ra được, nghe qua cũng không tệ.” Tư Đồ Dật kinh ngạc nói.

“Ha ha, Tư Đồ ca ca, Nhan ca ca nếu như rảnh rỗi có thể cùng Cơ Nhi đến kinh thành, chúng ta cùng hợp tác có tiền cùng hưởng, hơn nữa Cơ Nhi muốn hưởng một chút quan hệ hoàng thân quốc thích, đến lúc đó có thể tha hồ ngang ngược!” Ánh mắt nàng không che dấu một tia lãnh ý, nàng hoàn toàn nghĩ cho Tinh Kim, nếu hai người đã là phu thê nàng nhất định không để hấn đi vào chỗ chết, hấn muốn báo thù, nàng sẽ giúp hấn!

“Ha ha, Tư Đồ ca ca cũng không cần nhiều tiền như thế.” Tư Đồ Dật tự giễu nói.

“Tư Đồ ca ca, huynh nói cái gì, huynh vẫn phải giúp Cơ Nhi a, cái Cơ Nhi lấy được huynh cũng có phần, Phạm ca ca cũng có, mà hai người luôn ở đây giúp ta, Cơ Nhi không trả tiền công thì chẳng lẽ phải chết đói cùng ta sao, ha ha.” Cơ Nhi cười duyên nói.

“Cơ Nhi, Phạm ca ca tới đây mục đích là để học nghệ, kỳ thật nói cho chính xác Phạm ca ca phải hiểu kính sư phụ mới đúng, nào phải vì đạo lý đồng tiền, nhưng mà dự định kia của ngươi đúng là rất thú vị, Phạm ca ca cũng đầu tư một phần, ha ha” Phạm Thu Nham chỉ cảm thấy cùng một chỗ với Cơ Nhi có thể học được nhiều tài nghệ, có thể nghe được rất nhiều sự mới mẻ, Cơ Nhi rất đặc biệt, nhìn bộ dạng hoạt bát của nàng cũng đủ làm hấn hài lòng, bất giác không tự chủ đi theo nàng.

“Ai, chỉ là không biết Nhan Nguyệt hấn có chịu đi hay không?” Tư Đồ Dật cũng thích cuộc sống đầy đủ như vậy nhưng nghĩ đến Nhan Nguyệt vẫn còn hận thù, không khỏi âm thầm lo lắng, hấn ta không phá đồ Long Khiếu Thiên sẽ không rời khỏi Dương Châu.

Đúng lúc này, ngọc tiêu của Phạm Thu Nham khẽ động, hai vị tiểu tử phía sau lập tức hôn mê bất tỉnh.

“Tư Đồ huynh, kỳ thật giết Long Khiếu Thiên không khó, chỉ là ta không hiểu vì sao hấn lại hận Long Khiếu Thiên như vậy?” Phạm Thu Nham không muốn Nhan Nguyệt phá hư kế hoạch của hấn, tựa như lúc cứu Nhan Nguyệt.

Tư Đồ Dật nhất thời nhìn khuôn mặt Phạm Thu Nham biến sắc, khuôn mặt tuần tú của đồng sự Liễu Tinh Kim cũng thay đổi.

“Phạm ca ca, ngươi rất cổ quái nha!” Cơ Nhi mở đôi mắt to tròn nhìn hấn, nàng biết Phạm Thu Nham không muốn cho hai tiểu nhạc công nghe được.

“A, ha ha a, có cái gì mà cổ quái, thật sự giết Long Khiếu Thiên rất đơn giản, ta chỉ cần loí hấn ra giết là xong, nhưng mà dù sao cũng phải cho ta biết nguyên nhân.” con ngươi đầy sát ý của Phạm Thu Nham lướt qua, cuối cùng hấn cũng chịu nhận mình là một võ lâm cao thủ.

Tư Đồ Dật và Liễu Tinh Kim kinh hãi, họ hiểu rõ võ công của Long Khiếu Thiên cao cường như thế nào, nếu đơn đã độc đấu thì bọn họ không thể thắng hấn, Phạm Thu Nham nói thế phải chăng quá tự đại.

“Ha ha” Phạm Thu Nham khẽ cười một tiếng, ống tay áo nhẹ hất lên, trong nháy mắt hơn mười gốc cây đại thụ lúc này còn xum xuê chỉ trong chốc lát đã trở nên trơ trụi.

“Trời ạ, Phạm ca ca, ngươi, ngươi quả là lợi hại nha!” Cơ Nhi thật sự phải bái phục hấn, chưa từng nghĩ một người hằng ngày ôn hòa như ngọc lại thường bị mình chọc tức đến xấu hổ mà lại có nội công thâm hậu như vậy, thế giới này đúng là có lắm ngạc nhiên.

“Ngươi, ngươi là ai?” Tư Đồ Dật cả người cả người run rẩy, trong võ lâm sợ không có mấy người có võ công cao như vậy.

“Cần gì để ý ta là ai, ta chỉ là một người si mê yêu thích âm luật mà thôi.” Phạm Thu Nham mỉm cười khôi phục dáng dấp lãnh đạm của hấn.

“Phạm huynh, huynh có thể thu Tinh Kim làm đồ đệ không?” Tinh Kim bỗng nhiên quỳ một chân trước mặt Phạm Thu Nham.

“Ách, Tinh Kim, huynh làm gì vậy, không cần phải quỳ trước hấn như vậy, nói Phạm ca ca chỉ giáo ngươi và tuyệt chiêu là được rồi, bái sư cái gì, muốn bái cũng là hấn bái ta, như vậy chẳng phải sẽ loạn sao?” Cơ Nhi lập tức kéo Tinh Kim lại, nàng biết là hấn muốn báo thù, nhưng mà cũng không muốn hấn kém một bậc, bạn trai mình phải thật khỏe mới tốt, hiện tại tuy hấn không thể nhận là Hoàng Phủ Tinh Kim, nhưng sau khi đoạt lại chức vị hấn chính là dưới một người trên vạn người, tuyệt đối không thể để cho hấn bái Phạm Thu Nham, tốt xấu gì nàng cũng là nữ nhân phía sau hấn.

“Ha ha, Liễu huynh thật sự là gây khó cho ta, võ công của ngươi cũng đã rất lợi hại ta không có cái gì có thể dạy cho huynh, cùng lắm nội lực của ta cao hơn huynh một chút, Cơ Nhi nói đúng, nếu huynh bái ta làm sư chẳng phải là loạn sao?”

“Ha ha, coi như 7 người thức thời!” Cơ Nhi nhìn Phạm Thu Nham làm động tác chỉ tay vào ấn đường cực kỳ quyền rũ, khiến Phạm Thu Nham nhất thời choáng váng.

“Được rồi, tập quen dần đi, chúng ta thử lại một lần nữa, lần này dù bất cứ lý do gì cũng không để xảy ra sai sót, Cơ Nhi là hoa đã có chủ, không được có ý đồ, A đi đi phạt. Ha ha” Cơ Nhi hài lòng phi thân lên đài, giống hồ điệp mỹ lệ tung cánh.

Phạm Thu Nham và Tư Đồ Dật khòe miệng co rút mạnh mẽ, liếc nhìn đối phương rồi lập tức đổ mắt quay về vị trí cũ, hai tiểu nhạc công kia cũng lơ mơ

tỉnh dậy, Phạm Thu Nham lại gần bọn họ nói một chút gì đó, hai người nhìn ánh mắt xinh đẹp mịn hoặc của Cơ Nhi thì lập tức ngồi dậy.

Âm nhạc mạnh mẽ lần thứ 2 vang lên, so với lần đầu tốt hơn rất nhiều, mặc dù động tác của Cơ Nhi theo thời gian càng lúc càng nhanh, mạnh mẽ uyển chuyển phối hợp giữa âm nhạc và vũ đạo, mịn hoặc lòng người, cuối cùng vũ khúc cũng kết thúc, đầu Cơ Nhi đầy mồ hôi, Liễu Tinh Kim đau lòng lập tức dùng khăn mặt lau mồ hôi trên gương mặt nàng, đôi mắt cười dịu dàng của Cơ Nhi.

“Cơ, Cơ Nhi, người, động tác của người, cái kia, cái kia. . .” Phạm Thu Nham cứ như không tìm được đầu mối, nếu không phải bị ép buộc hẳn cũng không tự nhìn lên đài, phỏng chừng đang muốn mắng ai đó, mà Tư Đồ Dật xấu xa vẫn giả bộ bình tĩnh không nhìn lên đài, cho nên hiện tại hẳn cười tùm tùm nhìn Phạm Thu Nham, mười phần có ý chế nhạo.

“Phạm ca ca, thế nào? Nói ra để Cơ Nhi sửa chữa, nhưng mà quan trọng là sửa vậy có đủ làm nam nhân điên cuồng hay không?” Cơ Nhi chau mày, buồn cười nhìn Phạm Thu Nham đỏ mặt, quả thật không thể liên tưởng hẳn đứng cùng chỗ với võ lâm cao thủ.

“A, vậy, ta đây không có gì để nói.” Phạm Thu Nham nghĩ điệu nhảy vừa rồi quá trắng trợn nhưng hẳn không thể phủ nhận nó cực kì đẹp, đẹp đến chết người, đến ngay cả hẳn được cho là thánh nhân cũng không kiềm chế được liên tưởng.

“Ha ha, Cơ Nhi thật sự đã thành công?” Cơ Nhi hài lòng nói.

“Nam nhân sẽ điên loạn vì nàng mất” Phạm Thu Nham liếc nhìn gương mặt nhỏ nhắn thanh tú của nàng, vội vã đi vào phòng, hẳn cần uống thêm nước lạnh để hạ nhiệt độ cơ thể.

“Ha ha, đây là loại hiệu quả ta muốn, Tinh Kim mệt mỏi quá, ôm một cái ~” Cơ Nhi lập tức quay sang Tinh Kim làm nũng.

Tinh Kim trực tiếp ôm nàng vào lòng, khuôn mặt tuấn tú đỏ lên làm bộ tức giận nói “trước hết phải mặc quần áo vào.” Sau đó ôm nàng vội vã chạy về phòng, Tư Đồ Dật nhìn theo bóng lưng hai người vừa đi khuất nét cười trên mặt hạ xuống, tiếp đó thấy Phạm Thu Nham đỏ mặt đi ra thần nhiên hỏi: “ngày tháng sau này gặp mặt chắc giống như tự giã vò bản thân?”

“E rằng thế” Phạm Thu Nham nhìn hẳn một cái, sau đó nhìn về phía thân cây trụ lùi kia thở dài.

“Ha ha, ước gì được giống như tiểu tử Tinh Kim!” Tư Đồ Dật đắm nhẹ Phạm Thu Nham một quyền, nam nhân lúc ăn ý là vậy.

“Ha ha, đúng vậy, thật không nghĩ tới” Phạm Thu Nham xoay người nhìn về cánh cửa phòng vừa khép lại, tham muốn hiện rõ trong mắt.

“Đi thôi, chúng ta nên nói chuyện Nhan Nguyệt cho xong.” Tư Đồ Dật đứng lên, khập khiễng đi vào trong, Phạm Thu Nham nói gì đó với hai tiểu nhạc công sau đó đuổi theo đỡ lấy cánh tay Tư Đồ Dật vào phòng.

Trong phòng, Cơ Nhi mồ hôi ướt đầm bị Tinh Kim thô bạo áp chặt trên tường, từng trận hôn gấp gấp nồng nhiệt tràn tới, một chân đứng vững trên tường, Cơ Nhi bị hẳn khóa chặt trên bắp đùi, hai bàn tay to thô ráp của Kim tinh hoành hành ngang dọc.

“Đừng um, Tinh Kim. . .” Cơ Nhi thở hổn hển nói như tiếng mèo kêu, nam nhân này thật sự cuồng dã.

“Tiểu yêu tinh, nàng muốn cho ta tức chết sao?” Tinh Kim bắt nắn cắn vào đôi môi của Cơ Nhi một lúc sau mới chịu buông nàng ra, nhưng đôi bàn tay to không có vẻ muốn thối lui, cứ vuốt ve chiếc eo nhỏ của nàng.

“Ha ha, đừng nóng giận mà, việc này không có gì đâu, chủ yếu ta chỉ lộ một chút thôi.” Cơ Nhi cười duyên nói.

“Nàng không biết như vậy sẽ làm cho nam nhân điên cuồng sao? bọn họ nhìn thân thể của nàng, ánh mắt như muốn cắn nuốt nàng, mà nhiều người đến xem như vậy ta chịu không được.” Tinh Kim khổ não không thôi.

“Tinh Kim, vấn đề này chúng ta đã nói nhiều lần rồi, chàng không nghĩ nương tử của chàng xinh đẹp gọi cảm sao? Bọn họ nhất định sẽ ao ước có được thê tử giống như chàng” (chỉ ấy đang nịnh nọt nên đổi cách xưng hô bằng chàng đó) Cơ Nhi vươn hai tay vòng quanh ôm chặt cổ hẳn.

“Ta không cần bọn họ hâm mộ, tình nguyện bọc nàng lại thành cái bánh chưng. “Tinh Kim trẻ miệng.

“Xùy ~ quý hẹp hòi, chờ Cơ Nhi kiếm nhiều tiền thì sẽ không nhảy nữa, sau đó dạy người khác nhảy, có được hay không?” Cơ Nhi biết Tinh Kim yêu thương nàng.

“Cơ Nhi vì sao nhất định phải kiếm nhiều tiền như vậy. “Tinh Kim vẫn không rõ.

“Bởi vì Cơ Nhi thích tiền a, ha ha.” Trong mắt Cơ Nhi hiện lên sự cô đơn, kí ức kiếp trước chợt hiện về.

Tinh Kim nhìn bộ dạng thất thần của nàng trong lòng cả kinh, chẳng lẽ Cơ Nhi vì chuyện bị bán vào kỹ viện do không có tiền nên khiến nàng yêu tiền như vậy? Trong lòng đau xót ôm chặt nàng nói “Cơ Nhi, ta sẽ kiếm nhiều tiền cho nàng.”

“Ha ha, nếu như chàng vì kiếm tiền mà rời khỏi ta, ta tình nguyện tự mình kiếm tiền, hơn nữa Cơ Nhi thích nhảy múa nên sẽ không thấy khổ cực, đồ ngốc đừng suy nghĩ lung tung nữa.” Cơ Nhi đối với tình cảm của Tinh Kim ngày càng sâu đậm.

“Cơ Nhi. . .” Tinh Kim không biết nói gì, chỉ cảm thấy ông trời đối xử với hẳn quá tốt, ôm Cơ Nhi vào lòng không nói nên lời.

“A! ” Lỗ tai Tinh Kim bị Cơ Nhi cắn một phát, đau đớn quá to, nhìn thấy gương mặt tươi cười đầy vẻ tinh nghịch, khoe miệng không tự chủ bắt gặp mỉm cười.

”Được lắm, tiểu yêu tinh, xem ta thể nào nghiêm phạt ngươi! ” đột nhiên đem vũ áo của Cơ Nhi kéo lên, bàn tay to nắm lấy hai khối to tròn của nàng.

“A, Tinh Kim, huynh muốn chết hả, vũ áo của ta a.” Cơ nhi nhất thời kêu to .

“Hừ, mặt yếm nhỏ như thế , có thể che bao nhiêu chứ, trở về sửa sang lại là được rồi.” Tinh Kim mặc kệ, thứ quần áo này nhất định không thể mặc, nghĩ đến Cơ Nhi mặc nó phô bày cơ thể cho kẻ khác nhìn hán không chịu được, cuối đầu hung hăng ngậm lấy hai viên ngọc hồng hào, hốc mắt Tinh Kim đỏ rực.

“A, ư, không thích...” Thân thể Cơ Nhi bị hán sờ soạn, hôn hít, bất giác rung chuyển hơi thở gấp gấp, vũ khó bị hán bạo ngược tháo ra, ôm lấy thân thể nõn nà nhẹ tựa lông vũ của nàng, phóng thích vật to lớn đang nóng như lửa của hán.

“A. . .” âm thanh rên rỉ phát ra phía dưới, kích thích cực độ.

Tinh Kim cường thế đem Cơ nhi dính chặt trước tường, cặp đùi thon thả ôm chặt lấy thắt lưng Tinh Kim, hán chịu không được rất nhanh tấn công đem cái vật to lớn đưa vào nơi ấm áp.

“Tiểu yêu tinh, nàng là của ta ! A!” Động tác điên cuồng kích thích, làm cho Cơ nhi run rẩy liên tục, thở gấp bất định.

“A ân... ưm... A...” Hơi thở gấp gấp tăng dần, tưởng chừng tất cả mọi thứ đều rung động, hai cơ thể ăn ý quấn chặt lấy nhau tạo ra vũ khúc tình ái triền miên .

Buổi tối, bên trong Vũ hoa các, đèn đuốc sáng trưng, một cái bóng trắng như u linh trực tiếp xuất hiện tại phòng chủ nhân ở lầu ba. Còn chưa đi vào đã nghe tiếng đôi nam nữ đang ân ái, nhất thời mây kiếm nhú chặt, tâm trạng vốn phiền não giờ càng tăng.

“Công tử, a, ưm, gây tốt , a. . .” Nữ tử hiển nhiên sắp đến cao trào, bóng trắng bên ngoài nghĩ thầm vậy chờ một chút đi, ai.

“A...” tiếng gầm nhẹ của nam tử phát ra phía sau lưng nữ tử yêu kiều, lưu lại chỉ còn tiếng thở dốc của hai người.

“Công tử, Tiểu Nguyệt lúc nào có thể quay về?” Nữ tử cất giọng nũng nịu hỏi.

“Thế nào, chán ở chung với bản công tử rồi sao? Hay không hài lòng công phu trên giường của bản công tử?”

“Không, không phải, công tử, chỉ là Tiểu Nguyệt đã đây tới nửa tháng rồi...”

“Nửa tháng thì làm sao, nếu không phải ngươi vẫn là thanh quan, bản công tử đây cũng chường mắt, nếu để bản công tử đây chán ghét thì ngươi phải chết” thanh âm băng lãnh của nam tử vừa phát ra, nữ tử “a” một tiếng mặt tái lại không dám nói tiếp.

“Hừ! Nữ nhân!” giọng nam tử đầy khinh miệt.

Tiếng tiêu ngọc yếu ớt vang lên, nam tử bên trong phòng nhất thời luống cuống tay chân, một trận âm thanh đung đo vang lên, cách cửa phòng được mở. “Ca, ngươi, ngươi đến khi nào?” Một thân hồng sắc sa mỏng dựa vào cửa, phía dưới còn chưa được cài lại, khuôn mặt tuấn tú yêu nghiệt lúc này có phần không thoải mái, nhìn thân ảnh bạch y trước cửa.

“Không thích nàng thì phóng thích nàng về là được , sao phải tàn sát người vô tội?” Phạm Thu Nham thư thái đi vào phòng.

“Ca, ngươi đều nghe rồi đấy, nữ nhân chính là để coi thường, không cần đối đãi tốt với nàng, ta khinh.” Hồng y nam tử xinh đẹp xoay người đi theo vào phòng đóng cửa.

Bên trong phòng đã không còn bóng dáng vị nữ tử khi nãy, Phạm Thu Nham cũng không hỏi, làm sát thủ đương nhiên sẽ hiểu, Duẫn Nguyệt Trần đã đem nữ tử kia biến thành một bãi nước.

“Haiz, ngươi vẫn không thay đổi.” Phạm Thu Nham nhìn hán lắc đầu.

“Vì sao phải, như vậy rất tốt, thanh tĩnh, ca, ngươi tới có chuyện gì sao? ” Duẫn Nguyệt Trần nhún vai hỏi

“Không có việc gì sẽ không thể tới sao?” Phạm Thu Nham nhất thời tròng hán liếc mắt.

“A, đương nhiên không phải, hắc hắc, chỉ là ca ca gần đây không phải mê đắm nữ nhân kia sao? ta cứ nghĩ ca đã quên ta.”

“Câm miệng! Miệng chó không nhỏ ra được ngà voi.” Phạm Thu Nham che đây bực tức vừa trải qua.

“Hắc hắc, ca ca khuya thế còn tức giận như vậy, sao không tìm cô nương nào phát tiết.”

“Ngươi! u mê không hiểu, ngươi tuổi không còn nhỏ cũng nên tìm một cô nương mình yêu thích thật lòng, đừng tiếp tục mỗi lần phát tiết xong lại giết đi.”

“A, ca, so với người ta vẫn nhỏ hơn, người chưa ổn định thì tiểu đệ sao dám làm càn, hắc hắc, ca, không nói cái này nữa, mắt húng! Ca ca có muốn uống rượu hay không?” Duẩn Nguyệt Trần không nghĩ lại chịu đòn lần nữa.

“Ừm, cũng tốt” Phạm Thu Nham không biết vì sao trong đầu hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Cơ và thân thể xinh đẹp kia, cho nên ngủ không được mới chạy tới nhìn Duẩn Nguyệt Trần, không nghĩ vừa đến lại thấy cảnh tượng khiến hắn rất tức giận.

Duẩn Nguyệt Trần sừng sốt, vội vã sai người chuẩn bị, dè chừng nhìn gương mặt anh tuấn ôn nhuận của Phạm Thu Nham hình như có phiền não, nghĩ thầm ca ca đêm nay rất kỳ lạ, chẳng lẽ là vì tiểu nữ nhân kia?

“Ca, nếu người thật sự thích tiểu nữ nhân kia thì sao không đoạt lấy nàng?” Duẩn Nguyệt Trần đưa ra chủ ý” Nói vậy! Nàng đã là nữ nhân của Tinh Kim! Hơn nữa hai người rất hạnh phúc.” Phạm Thu Nham cũng không rõ tâm sự của bản thân.

“Vậy người than thở tức giận cái gì, người ngoại trừ nhạc luật thì những cái khác chẳng thêm bớt xia.” Duẩn Nguyệt Trần triệt để khó hiểu.

“Người không hiểu đâu, còn không nhanh gọi rượu tới, đêm nay ta ngủ ở đây” Tâm trạng Phạm Thu Nham rất phiền não.

“A, dạ, ca, người đêm nay rất kỳ quái, có cần ta gọi đại phu không a!” Duẩn Nguyệt Trần quan tâm hỏi.

Phạm Thu Nham bức bối trừng mắt, Duẩn Nguyệt Trần như rùa rúc cổ nói “Hắc hắc, ta đi thúc dục thúc dục”. Nói xong, hồng ảnh bay vèo ra cửa phòng, nhưng mà trong lòng hắn thật sự hiếu kỳ, có thể khiến cái ca ca thánh nhân này phiền não như vậy, nữ nhân này thật thú vị.

Ngày hôm sau, Phạm Thu Nham tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao, thấy ánh dương quang tỏa khắp căn phòng, khuôn mặt tuấn tú nhất thời tái nhợt bởi vì Cơ Nhi nói sáng nay phải luyện tập.

Vội vã mặc quần áo, bay ra khỏi Vũ hoa các, thoáng chút đã mất dạng, Duẩn Nguyệt Trần đang lên lầu chuẩn bị đánh thức thì thấy ca ca hắn bộ dạng gấp gáp rời khỏi, tính tò mò nổi lên và hồng ảnh lập tức phóng theo, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp.

Trên nóc nhà hai thân ảnh trắng đỏ cách nhau không xa, người đi đường bên dưới chỉ thấy trước mắt chợt lóe lên, cho rằng mình bị hoa mắt.

Trong Tuyệt Viện, Cơ Nhi đứng cười âm trầm, thân thể trên sân khấu uốn cong quanh cọc gỗ như rắn, trên người vẫn mặc trang phục giống hôm qua nhưng đổi thành màu vàng kim óng ánh, nàng mặc vậy để cho những nam nhân ở đây quen dần.

Ánh sáng mặt trời phản chiếu lấp lánh phía trên, làm không ai dám nhìn thẳng.

Hai người tiểu nhạc công rõ ràng đi vắng, mà Tư Đồ Dật trước sau vẫn thấp đầu gầy đàn, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn xem Cơ Nhi kim quang long lánh, lại đỏ mặt cuối đầu nghĩ thầm Phạm huynh tại sao còn không trở về.

Tối hôm qua hai người bọn họ đã nói chuyện đàm đạo, cũng đã nói cho hắn biết mối thù giết cha giữa Nhan Nguyệt và Long Khiếu Thiên, ngẩng đầu nhìn Nhan Nguyệt đứng ở góc tường, hắn đang cùng Liễu Tinh Kim nói chuyện chốc chốc lại hiện lên nụ cười tà ý, bất ngờ gặp ánh mắt Liễu Tinh Kim nhìn về phía Cơ Nhi lộ ra thâm tình, làm cho hắn ước ao không ngớt.

Đột nhiên một bóng trắng phóng thẳng vào trong viện, Phạm Thu Nham mở hô hấp nhai xuất hiện trước mặt mọi người “Cơ Nhi, xin lỗi, ta, ta đến muộn” Phạm Thu Nham rất khẩn trương, sau đó nhìn thấy nữ nhân kim sắc như rắn đang uốn mình trên cột, lần thứ hai há hốc mồm. Duẩn Nguyệt Trần cũng đã đuổi kịp, hắn không trực tiếp vào mà trốn trên một cây đại thụ trong sân, vừa lúc có thể thấy mọi việc trong viện.

“Đó là cái gì? “Duẩn Nguyệt Trần hiển nhiên thấy không rõ lắm do ánh nắng phản xạ quần áo trên người Cơ Nhi, sau đó nhắm lại mắt phượng yêu mị, lấy lại bình tĩnh lần thứ hai mở mắt. “Trời ạ, nữ nhân kia điên rồi sao? Đây, đây ăn mặc cái gì vậy? Duẩn Nguyệt Trần sợ đến thiếu chút nữa ngã xuống từ trên cây, loại chấn động này làm hắn kích động không chịu nổi.

“Tư Đồ ca ca, bắt đầu đi!” Cơ Nhi không để ý đến Phạm Thu Nham mà hướng Tư Đồ Dật ôn nhu nói.

“A, ừ, tốt! “Tư Đồ Dật xấu hổ đến sôi ruột nhìn Phạm Thu Nham, lập tức cuối đầu đứng lên diễn tấu, không có Phạm Thu Nham cùng tiểu nhạc công đồng tấu, âm nhạc mỏng manh hơn rất nhiều, nhưng cũng không ảnh hưởng đến động tác của Cơ Nhi.

Chỉ thấy ánh dương quang lướt theo mỹ nhân xà mỏng manh trên cọc gỗ chuyển động mềm dẻo, động tác như mây bay nước chảy chuẩn xác kèm theo độ khó cao, làm cho Duẩn Nguyệt Trần trên cây xem chút rớt hai tròng mắt mờ, nội tâm chấn động, điểm chết người là hắn phát hiện vật nhỏ dưới thân lại dám làm loạn, điều này khiến một yêu nghiệt như hắn cũng phải xấu hổ.

Phạm Thu Nham cũng không kém, nhìn lên hai nam nhân đang đứng trên đại sảnh, sau đó lại nóng ruột nhìn phía Cơ Nhi đang linh xà vũ động, chỉ cảm thấy mồ hôi toát ra càng lúc càng nhiều, hai bàn tay bỗng xoa xoa nắm chặt nhau.

Vũ khúc hoàn tất, Cơ Nhi bay người lên không trung rơi xuống như một cánh hoa nhẹ nhàng bay trước gió. Tinh Kim lập tức chạy tới bên cạnh lau mồ hôi cho nàng rồi kéo nàng đến ngồi dưới bóng râm mát mái hiên.

“Tư Đồ ca ca, tối hôm qua Cơ Nhi vẽ một loại nhạc khí mới, huynh nhìn thử coi có gặp qua chưa, nếu có thể sử dụng nó thì càng tốt a.” Cơ Nhi tuyên bố mà không thèm liếc mắt nhìn Phạm Thu Nham một cái.

“A tốt” Tư Đồ Dật bỗng mỉm cười nhưng ráng kiềm chế vì nhìn vẻ mặt đang tái nhợt của Phạm Thu Nham mà âm thầm buồn cười, hẳn dĩ nhiên nhận ra tiểu nữ nhân này muốn chọc tức Phạm Thu Nham.

“Cơ nhi. . .!” Phạm Thu Nham oan ức đến mức máu, sự nhơ nhĩ ngày thường của hắn biến mất chỉ còn lại vẻ bối rối mất bình tĩnh.

“Đã trưa rồi, mọi người nghỉ ngơi dùng bữa đi. Cơ Nhi phải thay trang phục, hôm nay không cần luyện tiếp.” Cơ Nhi nói xong quay mặt bước đi không để ý đến Phạm Thu Nham.

Nhan Nguyệt cười tà đi ra nói “Phạm huynh, người đừng nên chọc đến nữ nhân keo kiệt này.”

“Ta, ta ngủ quên, không phải cố ý” Phạm Thu Nham ủ rũ, nhìn thân ảnh yếu đuối đang bước vào trong mà trong lòng vô cùng khó chịu.

“Người có biết nàng đợi người nửa ngày không tập nhảy, từ sáng đến giờ vẫn nghiêng răng nghiêng lợi nói chuyện, ghét nhất những kẻ không tuân thủ thời gian! Phạm huynh giảm lên đôi cạp giả rồi, ha ha.” Nhan Nguyệt về mặt nhìn có chút hả hê.

“Nguyệt, người đừng hù dọa Phạm huynh, Cơ Nhi chỉ là nhất thời nóng giận, qua một lát sẽ hết, Phạm huynh mau lau mồ hôi đi.” Tư Đồ Dật liếc mắt nhìn Nhan Nguyệt.

“Nữ nhân không keo kiệt đâu, Phạm huynh tốt nhất nên làm chuyện gì đó để nàng hài lòng, nàng sẽ không ôm hận đâu.” Nhan Nguyệt nghĩ cách lý giải cái tiểu nữ nhân kia..

“Liễu huynh, người có thể nói giúp ta một chút chứ?” Phạm Thu Nham chỉ có thể cầu Liễu Tinh Kim.

Liễu Tinh Kim lập tức đỏ mặt, càm lăm nói “Ta, ta có thể nói nhưng mà nàng... “

“Làm sao bây giờ, tối hôm qua ta uống chút rượu ai ngờ khi tỉnh lại trời đã sáng, tự mình hại mình.” Phạm Thu Nham khổ não nói, đắc tội tiểu nữ nhân nàng sẽ không chịu dạy dỗ, không biết nàng về cái nhạc khí gì cho Tư Đồ Dật, hẳn sắp đó kị đến chết.

“Phạm huynh có tâm sự?” Tư Đồ Dật vội vã quan tâm nói.

“A, không có, chỉ là gặp bằng hữu nên uống mấy chén, sớm biết rằng như vậy, ta nhất định sẽ không uống.” Phạm Thu Nham hối hận đến chết.

Trên cây Duẩn Nguyệt Trần mỉm cười, đây là ca ca mà dù trời có sập vẫn tươi cười đây sao? Tiểu nữ nhân này quả thật ghê gớm, hừ! Lại dám đem ca ca ra đùa giỡn tiêu khiển, thật sự to gan lớn mật.

Liễu Tinh Kim thấy Phạm Thu Nham sốt ruột, không thể làm gì khác hơn là cười khổ nói “Phạm huynh đừng nóng vội, ta đi thử xem “

“Cảm tạ Liễu huynh, toàn bộ dựa vào huynh.” Phạm Thu Nham mắt sáng ngời, tràn đầy cảm kích.

“Ha ha, đi vào ăn cơm đi không có việc gì đâu!” Tư Đồ Dật vỗ vỗ bờ vai của hắn, Duẩn Nguyệt Trần trên cây lại cười thầm, ca ca có thể cùng người khác xưng huynh gọi đệ, đây là ca ca giết người không chớp mắt của mình sao, xem ra ca ca thật sự không ổn rồi.

Hồng ảnh chợt lóe, thoáng chốc mất dạng. Bên trong phòng Cơ nhi, Tinh Kim nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của Cơ Nhi cười nói “Cơ Nhi đừng nóng giận, Phạm huynh không cố ý.”

“Ta không tức giận, con người không thể tránh khỏi việc ngoài ý muốn, ta chỉ dọa hắn sợ để lần sau không tái phạm, như vậy là nhân nhượng lắm rồi.” Cơ nhi chính là một tiểu nữ nhân, tuy rằng biết Phạm Thu Nham không cố ý, nhưng trong lòng nàng vẫn bức bối.

“Ha ha, được rồi đi ra ngoài ăn cơm đi, hắn đang lo lắng muốn chết ngoài kia kia.” Liễu Tinh Kim vội kéo cánh tay nhỏ bé của nàng đi ra ngoài, trải qua nhiều ngày ở chung động tác thân mật giữa hai người ngày càng rõ, cũng tự nhiên hơn trước.

Cơ nhi ra tới, định ngồi xuống đã thấy Phạm Thu Nham hoảng hốt đứng lên, trong lòng thầm mừng chính hắn. Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, vì sao thấy Cơ nhi lại khấn trương, quả thật không giống tác phong của mình, nếu để người trong giang hồ biết hắn một sát thủ giết người không chớp mắt lại sợ một nữ nhân mười bốn tuổi, đoán rằng họ đều cười vào mặt hắn.

“Ha ha, Phạm huynh, người thật là thú vị!” Nhan Nguyệt thật sự nhịn cười không được.

“Nhan ca ca, cái thứ bột làm người khác rơi nước mắt lần trước ta nhờ huynh làm đã xong chưa?” Cơ nhi tiến đến dùng đôi mắt to quét sạch mọi sự vui mừng của hắn, hả hê nhìn gương mặt hắc cứng đờ.

“A, ta, ta còn đang nghiên cứu, cái này có hơi khó, bột làm rơi lệ rất nhanh hết tác dụng không kéo dài được lâu.” Nhan Nguyệt lập tức mặt vẻ tươi cười khi này, hẳn đường đường là một thần y mà đã qua nửa tháng nay vẫn chưa xong, thật là mất mặt.

“Vậy người còn có tâm trạng chê cười người khác à.” Cơ nhi châm chọc nói.

“Ta, ta ăn!” Nhan Nguyệt nhếch miệng, lập tức ngồi xuống.

“Ha ha. ” Tư Đồ Dật phì cười.

“Tur Đồ ca ca, cái này cho ngươi, bức tranh này ta vẽ tối hôm qua, vốn dĩ là định tặng Phạm ca ca, nhưng không ngờ hần là người không có khái niệm tuân thủ thời gian, ta sợ đến lúc hần không ở đây Cơ Nhi lại phiền muộn, cho huynh thì hơn.” Cơ Nhi đưa ra bản vẽ giao cho Tur Đồ Dật.

Giương mặt Phạm Thu Nham trắng bệch, kinh hoàng nói: ” Cơ nhi, Phạm ca ca sau này không dám. . . nữa, ngươi, ngươi cho ta đi, ta nhất định nghiên cứu thật tốt! “Nói xong, khăn trương đoạt lại vật trong tay Tur Đồ Dật.

“Oa, Phạm ca ca, ngươi cường đạo a! ” Cơ nhi la hoảng lên, đây là nam nhân vẫn luôn dịu dàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chính Văn Chương 04: Ngươi Là Của Ta

Tur Đồ Dật cười ha hả, hần quá hiểu Phạm Thu Nham si nhạc tới mức nào “Ha ha, Cơ Nhi tạm tha giao cho Phạm huynh đi, hần lần sau sẽ đến đúng giờ mà.”

Cơ Nhi ra về mếu máo ngồi xuống nói “Tĩnh Kim, Cơ Nhi chưa từng thấy qua cường đạo nào mà lại nhã nhặn như vậy, haiz, lòng người dễ thay đổi a.” Cơ Nhi lắc lắc đầu than thở.

Tĩnh Kim tức khắc chau mày, cuối cùng dùng tay che lại miệng mình lại, mà về mặt những người khác đều co quắp, tiểu nữ nhân này đã trực tiếp đánh bại họ.

“Ha ha, Cơ Nhi, ta, ta hiện tại phải đi nghiên cứu.” Phạm Thu Nham đối với loại nhạc khí mình chưa từng nhìn thấy này vô cùng hứng thú, vội vàng đứng lên trở về phòng.

“Đứng lại!” Cơ Nhi lạnh lùng nói.

“A, Cơ Nhi còn có gì phân phó.” Phạm thu nham cười mỉa.

“Ăn cơm! Không ăn cơm muốn thành tiên sao?” Cơ Nhi lườm hần một cái.

“Hả, a.” Phạm Thu Nham nhìn vào mắt Cơ Nhi bỗng nhiên tâm tình tốt hần lên, hần biết Cơ Nhi không giận hần .

“Cơ Nhi, loại gì nhạc khí này, tên gọi là gì?” Tur Đồ Dật cũng cảm thấy tò mò.

“Ha ha, cái này rất lợi hại, vốn để Tur Đồ ca ca đánh đàn tranh, Phạm ca ca thổi tiêu với nhạc công cùng tấu lên đã rất tốt, nhưng tiếng tiêu vẫn hơi mỏng một chút, cho nên Cơ Nhi cảm thấy cái này ổn hơn, vì vậy về sau nếu hai nhạc công không ở đây, chúng ta cũng có thể tạo ra âm sắc tốt.”

“Hóa ra Cơ Nhi vì Phạm huynh thiết kế ra loại nhạc khí này.” Tur Đồ Dật cười liếc mắt nhìn Phạm Thu Nham

“Cơ Nhi, cảm ơn ngươi, cảm ơn.” Phạm Thu Nham rất kích động, nhìn Cơ Nhi mà trong lòng tràn ngập ấm áp.

“Tốt lắm, Cơ Nhi thật muốn nhìn lúc Phạm ca ca đánh đàn ghi-ta chắc sẽ rất đẹp trai đây ha ha ha ha ha.....” trong đầu Cơ Nhi đang nghĩ đến bộ dáng nam nhân dịu dàng đánh đàn ghi-ta, nàng liền nhịn không được cười, nàng phát hiện chính mình đã trêu đùa tới đẳng cấp ác ma.

“Ta nhất định không để Cơ Nhi thất vọng.” Phạm Thu Nham nhất thời khí phách anh hùng bùng phát.

” Aha ha ha.....” Cơ Nhi trực tiếp gục đầu lên bàn mà cười.

Mọi người cảm thấy khó hiểu khi thấy nàng cười như động kinh, Tĩnh Kim vỗ vỗ vai Cơ Nhi.

Cơ Nhi dừng cười, ngẩng đầu lên nhìn mọi người đang thất kinh nói “Ăn cơm, buổi chiều ta muốn đi tiệm may Trương giúp các ngươi may quần áo. Các ngươi đều phải đi theo ra.”

“Cơ Nhi, quần áo gì vậy, sẽ không giống ngươi chứ?” Nhan Nguyệt lập tức hoảng sợ nói.

” Ngươi có thứ này sao?” Cơ Nhi nhìn hần rồi ưỡn ngực, sau đó nhìn hần đầy khinh bỉ.”

Nhan Nguyệt đỏ mặt vội vàng cúi đầu tiếp tục ăn cơm “Cơ Nhi, quần áo đừng quá khoa trương, bằng không ta sợ, ta sợ không dám ra ngoài.” Tur Đồ dật lúng túng nói.

“Sẽ không, các người sẽ được che mặt” Cơ Nhi hạ mi “Tốt lắm, ta sẽ không làm mọi người xấu mặt đâu, yên tâm đi.”

Mọi người không ai nói tiếp, Cơ Nhi rất cố chấp nên không ai dám phản bác, trừ phi người đó muốn lỗi tai của mình chịu tội, nàng luôn luôn có một đồng lớn lì do làm cho người ta tâm phục khẩu phục.

Đúng lúc này, đột nhiên trong viện xôn xao, Tiểu Lục nhìn thấy ánh mắt Cơ Nhi liền đi mở cửa, đi vào là vẻ mặt mang ý cười của Hồng ma ma, nàng cũng biết hiện tại trong tiểu viện của Cơ Nhi có rất nhiều nam nhân, hơn nữa bọn họ mỗi người đều trợ giúp Cơ Nhi lên đài biểu diễn, điều này làm cho nàng vô cùng cao hứng.

“Ma ma ăn cơm chưa?” Cơ Nhi mỉm cười nhìn nàng.

“Ha ha, ta đã ăn rồi, các người đừng khách khí cứ tiếp tục ăn, ta ngồi bên cạnh nói là tốt rồi.” Hồng ma ma cười ngồi trên ghế ở trong phòng khách, nhìn thấy một đám nam nhân tuân mi trước mặt thì trong lòng càng thêm bội phục Cơ Nhi, tiểu cô nương thật sự rất lợi hại, mỗi nam nhân ngồi ở đây đều là những người xuất chúng, cũng không biết làm sao mà nàng tìm được, trước kia nàng bị Họa Mi khi dễ nhưng bây giờ điều đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

“Ma ma có chuyện gì sao?” Cơ Nhi vừa ăn vừa hỏi.

“À, Vương gia cho người đưa thư tới ma ma muốn người vui vẻ nên đã vội vàng mang cho người.” Hồng ma ma lấy thư ra đưa cho Cơ Nhi, thân thể Liễu Tinh Kim cứng nhắc, gương mặt nhìn Cơ Nhi.

Cơ Nhi tiếp nhận thư thấy trong đó có viết “Cơ Nhi, ta đang trên đường đi, năm ngày sau sẽ đến, trước gửi cho nàng một phong thư, ta rất nhớ nàng.” Phía dưới kí tên Mộ Dung Linh Tuyền.

Cơ Nhi xem xong sắc mặt không tốt lắm, đem thư đưa cho Tinh Kim, Tinh Kim xem thư sắc mặt tái nhợt.

Phạm Thu Nham, Tư Đồ Dật cùng Nhan Nguyệt thấy tò mò nhưng nhìn vẻ mặt của hai người lại ngượng ngùng không dám hỏi.

“Hi hi, cảm ơn Ma ma. Vương gia nói năm ngày sau sẽ tới.” Cơ Nhi ngoài mặt thì cười, nhưng trong lòng lại mâu thuẫn, vừa vui mừng lại vừa khó chịu, nàng không biết phải đối mặt với cái tiểu mi nam này thế nào.

“Ha ha, thật vậy chăng? Thật tốt quá, vậy khi Cơ Nhi lên đài biểu diễn có thêm người ủng hộ, Cơ Nhi, người đều chuẩn bị tốt rồi chứ?” Hồng ma ma hưng phấn nói.

“Dạ vẫn tốt lắm, Ma ma yên tâm, chúng ta nhất định thành công.” Cơ Nhi trấn an nàng.

“Được, Cơ Nhi, Quốc cữu gia có tới xem người biểu diễn hay không? Nếu Quốc cữu gia có thể đến thì danh tiếng của kỹ viện chúng ta sẽ càng được nhiều người biết đến, tốt nhất là vượt qua kẻ đối diện chết tiệt.” Hồng ma ma khê cần mồm nói, mồm nghĩ đến đó thôi nàng ta đã cảm thấy rất hạnh diện rồi.

“A, Quốc cữu gia? Hấn, hấn trở lại kinh thành rồi, có thể sẽ không đến được.” Cơ Nhi hoảng sợ, qua nhiều ngày như thế chính nàng đã quên rằng mình đã giết người, giờ nhắc lại nàng lại cảm thấy bất an.

“Vậy được rồi, các người tiếp tục ăn ta đi ra ngoài.” Hồng ma ma mặc dù có hơi thất vọng, nhưng dù sao có Vương gia tới nàng đã rất vui vẻ rồi.

Chờ Hồng ma ma ra ngoài, Nhan Nguyệt nhìn Cơ Nhi hỏi “Cơ Nhi, Quốc cữu gia thật sự trở lại kinh thành sao?”

“Người, người có ý gì? Chẳng lẽ ta có thể giấu hấn đi đâu chứ?” Cơ Nhi trừng mắt liếc hấn một cái, nàng phải bình tĩnh, người này sẽ không hoài nghi điều gì chứ?

“Ha ha, Cơ Nhi, lần trước người nói người bị hấn hạ xuân dược, Tinh Kim đã cứu người, Quốc cữu gia hấn khẳng định sẽ không để yên cho người đâu nhỉ?” khốc miệng Nhan Nguyệt hiện lên một nụ cười tà ác, khuôn mặt tuấn tú của hấn bây giờ đây phát ra khí lạnh.

“Người quen biết quốc cữu gia sao? Nếu không người sao quan tâm hấn như thế?” Cơ Nhi cảm thấy khó chịu trả lời.

“Ta không có quan hệ với người của triều đình, toàn một lũ lang sói, cướp đoạt mồ hôi nước mắt của nhân dân, cho dù có chết ta cũng không quan tâm!” Nhan Nguyệt lạnh lùng nói.

“Đã như thế thì chúng ta để ý người như thế làm gì?” Cơ Nhi nhún nhún vai nói với hấn.

“Cơ Nhi, có phải người và Liễu Tinh Kim đã giết Quốc cữu gia hay không?” Phạm Thu Nham nhớ lại cảnh chật vật của hai người đêm đó.

“A, Phạm ca ca, các người đừng nói bậy, ta không có.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cơ Nhi trắng bệch.

“Là ta giết, chuyện này không liên quan gì đến nàng cả.” Liễu Tinh Kim ngẩng đầu lên lạnh lùng nhìn về phía bọn họ.

“Tinh Kim huynh. . .” Cơ Nhi không thể tin được nhìn về phía hấn.

“Ha ha, Cơ Nhi, ngươi đừng lo lắng, chỉ là giết một người mà thôi, hơn nữa Quốc cửu gia hạ xuân được tội đáng chết vạn lần!” mắt Phạm Thu Nham xẹt qua tia sát ý.

“Đúng vậy, Cơ Nhi, đừng lo lắng, chúng ta sẽ không tiết lộ ra ngoài, nhưng mà các ngươi đã xử lí tốt hay chưa?” Tư Đồ Dật nhìn về phía Liễu Tinh Kim hỏi.

“Ta đã đem thi thể của hắc quỷ xuống đáy hồ tạm thời chắc sẽ không có việc gì, nhưng nếu Quốc cửu gia đi ra ngoài nửa năm không về chắc chắn kinh thành sẽ phái người đi tìm, chỉ sợ lúc đó tra ra là Cơ Nhi.” Liễu Tinh Kim lo lắng nói, hẳn biết những người này không có quan hệ với Quốc cửu gia.

“Đúng là Cơ Nhi giết? trông mặt nàng đã biến sắc, ha ha, cứ tưởng rằng ngươi có lá gan lớn chứ?” Nhan Nguyệt nhìn Cơ Nhi châm chọc.

” Ta không phải người không nhân tính như ngươi, giết người thì đền mạng, huống chi đây lại là Quốc cửu gia, ta có thể không sợ sao?” Cơ Nhi mếu máo nói, nàng đã sắp bị dạy lợi hại tới mức giết người mà không sợ hãi rồi.

“Không cần sợ, việc này không có gì to tát, ở trên giang hồ mỗi lần báo thù đều là mấy trăm người mất mạng, đây chỉ có một người, không đáng nhắc tới, Cơ Nhi đừng sợ hãi hãy quên đi.” Phạm Thu Nham mỉm cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Cơ Nhi, trong lòng yên ổn rất nhiều.

“Phạm ca ca thường giết người hả, sao ta lại cảm thấy huynh rất là lãnh huyết vậy? Huynh rốt cuộc là ai a?” Khóe miệng Cơ Nhi co rút nói.

“A, không, không có a. Ta không phải chỉ là một nhạc si thôi sao?” Phạm Thu Nham cười mỉa.

“Hừ! Thần thần bí bí, lén lén, lút lút, không phải người tốt!” Cơ Nhi đưa ra kết luận làm cho Phạm Thu Nham cười rộ lên, hình như hẳn chưa bao giờ nói mình là người tốt thì phải.

“Phạm huynh, lần trước có nhìn thấy huynh sử dụng Quan âm hoa lan thủ, huynh chính là đồ đệ của Thiên Thánh lão nhân sao?” Tư Đồ Dật dò hỏi.

“A, cái đó không thể gọi là Quan âm hoa lan thủ, Tư Đồ huynh đã coi trọng ta rồi, ta sao lại có duyên trở thành đồ đệ của Thiên Thánh lão nhân được chứ.” Phạm Thu Nham mỉm cười lắc đầu.

“A, không phải là Quan âm hoa lan thủ sao?” khóe miệng Tư Đồ Dật co rút, có lẽ do khí chất của Phạm Thu Nham quá mức thanh khiết làm cho hắn hiểu nhầm sao?

“Đương nhiên không phải, đó là thủ pháp hoa sen điểm huyết (chỗ nói về võ công Tinh nhi pó tay thôi) thủ của ta, nan đáng nơi thanh nhã.

“Phạm ca ca, ngươi dạy Cơ Nhi được không, Cơ Nhi không biết võ công nhưng mà điểm huyết thì rất tốt.” Hai mắt Cơ Nhi sáng lên.

“A, Cơ Nhi muốn học?” khóe miệng Phạm Thu Nham mỉm lại.

“Đúng vậy, Phạm ca ca ngươi không chịu dạy Cơ Nhi sao? Vậy bản vẽ kia?!” Cơ Nhi có ý định xấu vрон tay nhỏ bé đến.

“A, không cần! Chính là, chính là. . .” Phạm Thu Nham đem bản vẽ kia bảo vệ trong lồng ngực, sợ bị Cơ Nhi đoạt trở về.

“Chỉ là cái gì?” Cơ Nhi hiếu kỳ hỏi.

” Cái này hoa sen điểm huyết thủ không giống với các thủ pháp điểm huyết khác”.

” Có cái gì không giống chứ?” Cơ Nhi càng thấy hứng thú.

” Cái này rất khó nói ” sắc mặt Phạm Thu Nham rất là quái dị.

” Có gì không tốt sao?” Cơ Nhi nhướn mày.

” Điểm huyết bình thường chỉ có thể duy trì mười hai canh giờ, hơn nữa nếu đối phương có nội lực mạnh thì rất dễ dàng phá giải, nhưng hoa sen điểm huyết thủ thì bất đồng, sẽ làm đảo ngược tuần hoàn máu, nếu không giải huyết kịp thời thì nội lực sẽ bị phong bế, hơn nữa còn có khả năng phé đi võ công của người khác, đây là môn võ công ác độc Cơ Nhi không cần học.” Phạm Thu Nham lúng túng nói.

“Oa. Lợi hại như vậy sao, vậy tại sao huynh lại sử dụng trên người ta?” Cơ Nhi kêu to lên.

” Lúc đó nàng bị hôn mê, hơn nữa nàng lại không có võ công, chỉ cần đảo ngược tuần hoàn máu thì thể lập tức tỉnh ngay, ta không phải thầy thuốc chỉ có thể dùng cách này, đối với người không có nội lực thì sẽ không có tổn hại.”

“Phạm ca ca, huynh vì sao lại sáng tạo ra loại võ công độc ác này? Chẳng lẽ để làm việc xấu sao?” Cơ Nhi nhướn mi hỏi.

“Ta, ta cũng là nhất thời nhảm chán mà thôi.” Phạm Thu Nham buồn bực nói.

” Vậy huynh không muốn dạy ta, nhưng lại muốn dạy Tinh Kim sao? Ta chỉ muốn học một bộ pháp điểm huyết bình thường vừa đơn giản, tiện ích mà hiệu quả Phạm ca ca phải giúp ta.” Cơ Nhi ép buộc nói.

“A, này, này. . .” Phạm Thu Nham cảm thấy khó xử, sáng tạo ra một bộ võ công không phải là một chuyện đơn giản.

“Cái này, cái kia gì, rốt cuộc huynh có chịu dạy hay không?” Cơ Nhi quát lớn.

“A, dạy, dạy, Cơ Nhi, cho Phạm ca ca thời gian để sáng tạo ra được không?” Phạm Thu Nham hoảng sợ lập tức thoả hiệp.

”Được, dù sao ta cũng không gấp, huynh dạy Tinh Kim trước đi, để ta đem vị trí các huyết học thuộc đã, đến lúc đó Cơ Nhi có học cũng mau hơn.” Cơ Nhi nắm chặt bàn tay của Tinh Kim.

”A, được.” Phạm Thu Nham lộ ra nụ cười đau khổ.

“Phạm huynh, đây là thủ pháp điểm huyết độc môn của huynh, Tinh Kim không dám học, Cơ Nhi nói vậy ngại đừng cho là thật.” Tinh Kim vội vàng mở miệng, Cơ Nhi không hiểu rõ quy củ của võ lâm, không lẽ chính mình lại coi như không biết, tuy rằng hắn cũng rất muốn học.

“Này. . .” Phạm Thu Nham cũng hiểu được là không nên dạy Tinh Kim, như vậy không phải là hại người sao? Bất quá nguyên nhân chỉ có một mình hắn biết.

“Tinh Kim, vì cái gì không học, huynh không phải muốn nâng cao võ công sao?” Cơ Nhi nhăn đôi mi thanh tú nhìn Tinh Kim.

“Cơ Nhi, ta rất muốn học nhưng trong chốn võ lâm cũng có quy củ, trừ phi ta bái Phạm huynh làm sư phụ, bằng không thì không thể học võ công độc môn của Phạm huynh được.” Tinh Kim giải thích cho Cơ Nhi hiểu.

“Thật sự là phiền toái, vậy Phạm ca ca, võ công đó cũng không phải của huynh đúng không? có thể dạy Tinh Kim được không?” Cơ Nhi tích cực vì Tinh Kim mà thuyết phục Phạm Thu Nham.

“Này, ta có thể dạy Liễu huynh ba sát chiêu.” Phạm Thu Nham nở nụ cười.

“Đa tạ Phạm huynh.” Tinh Kim kích động cầm bàn tay nhỏ bé của Cơ Nhi.

“Ha ha, như vậy là tốt rồi, Tinh Kim, huynh phải học cho tốt nha.” Cơ Nhi quay đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú của của Tinh Kim lộ ra sắc mặt vui mừng, Tinh Kim gật đầu thâm tình nhìn nàng, tình cảm của hai người càng ngày càng tốt, làm cho các nam nhân khác hâm mộ không thôi.

Hai canh giờ sau, sau khi Cơ Nhi ngủ dậy tinh thần hưng phấn đem một đám nam nhân đi Trương gia may quần áo.

Mấy nam nhân đều không nguyện ý đi, nhưng cũng không thể không đi, nếu bọn họ muốn sống tốt nhất nên thức thời.

Tư Đồ Dật bởi vì chân bị thương không cần phải đi, cho nên giúp đỡ Phạm Thu Nham nghiên cứu bản vẽ của nhạc khí mới, Phạm Thu Nham bởi vì chưa thấy qua thứ này bao giờ, sợ người khác làm không tốt nên hắn muốn tự mình động thủ, thái độ quá tích cực làm cho Tư Đồ Dật phải lắc đầu thở dài.

Cơ Nhi lúc này đã có thể quang minh chính đại đi lại ở trên đường cái, phía sau là Tinh Kim, Nhan Nguyệt, Phạm Thu Nham tam đại bảo tiêu, Tinh Kim tuấn mỹ lãnh khốc, Nhan Nguyệt lãnh diễm tà khí, Phạm Thu Nham ôn nhuận như ngọc đều là nhất đẳng mỹ nam đi trên đường khiến trông mắt của các cô nương muốn rớt ra.

Cơ Nhi đi giữa một thân váy màu lam nhạt thanh nhã lịch sự viền ống tay áo là những bông hoa nhỏ được thêu màu đỏ, tóc được vén cao lên dùng một cây trâm màu lam để cố định, nhìn rất là thanh tú thoát tục, giống một con chim hoàng oanh khiến cho các nam nhân đi trên đường đều phải dừng bước lại nhìn chăm chú.

Vốn Nhan Nguyệt không muốn xuất môn, sợ bị Long Khiếu Thiên thấy nhưng nghe Cơ Nhi nói hắn sẽ không có khả năng xuất hiện, hơn nữa Phạm Thu Nham cũng nói không cần lo lắng, cho nên hắn mới đánh bạo đi ra, cho nên bây giờ mới có phong cảnh như thế này, làm cho mọi người ai cũng vui vẻ.

“Nơi đó có bán mứt hoa quả, ta đi mua một ít, trong nhà không còn đồ ăn vặt, ta cảm thấy thèm ăn.” Cơ Nhi lập tức chạy vội qua, Tinh Kim giật mình vội vàng đuổi kịp. Phạm Thu Nham cùng Nhan Nguyệt rất bó tay đứng ở cửa hàng đối diện.

“Cơ Nhi, như thế nào lại là ngại, ngại cũng đến mua mứt hoa quả sao?” Vũ kị Liễu Phương Tinh nhìn thấy Cơ Nhi hai mắt sáng ngời, vui mừng chạy đến chào hỏi.

”Phương Tinh, xin chào” Cơ Nhi sững sờ sau đó lập tức cười lại tuy rằng cười hơi cứng ngắc, khi mình còn là nha đầu, nàng ta là tiểu thư cao cao tại thượng chưa bao giờ liếc nhìn nàng một cái.

“Ừm, mấy ngày nay được nghỉ, Cơ Nhi vị công tử kia có tìm ngại không?” Hóa ra Liễu Phương Tinh muốn hỏi thăm về yêu nghiệt nam nhân kia.

“A, vị công tử ấy?” Cơ Nhi hoàn toàn bị bắt ngờ.

Phương Tinh vội vàng đem Cơ Nhi kéo đến một bên mặt đỏ nói ”Chính là vị mặc đồ đỏ đó, người mà so với nữ nhân còn đẹp hơn a.”

“Cái gì! người mặc đồ đỏ, cái người mà ngực lộ ra đến đây, tóc dài đến hông, cái yêu nghiệt nam nhân ấy hả?” Cơ Nhi nhất thời khần trương hân lên.

”Đúng, đúng, như cái yêu nghiệt hắn có tới tìm ngại không?” Phương Tinh khần trương nhìn nàng.

“Không có a, hần tới tìm ta làm gì, ta mới không muốn gặp hần đâu, giống đồ biến thái.” Cơ Nhi mếu máo, “Ngươi sao lại biết hần?”

Liễu Phương Tinh mím môi nói ” Nửa tháng trước hần tới tìm ta , cho ta rất nhiều tiền, trời a, số tiền đó bằng ta tiếp khách nhân một tháng, hơn nữa căn bản hần không có đụng đến ta, chỉ hỏi ta một chút tin tức của ngươi, ta nghĩ đến hần sẽ tìm ngươi .” Phương Tinh trong lòng cảm thấy cao hứng, thì ra nam tử đó cũng không có đến tìm Cơ Nhi.

“Ta mới không thèm hần tới tìm ta, Phương Tinh người này rất là nguy hiểm, ngươi về sau tránh hần xa một chút, bằng không ngươi chết như thế nào cũng không biết đó.” Cơ Nhi nhắc nhở nàng.

“A, thực, thực sự?” khuôn mặt nhỏ nhắn của Phương Tinh tái nhợt.

“Cơ Nhi lừa ngươi làm gì, ngươi không thấy kết cục của Họa Mi sao? chính là trong lúc vô ý đắc tội người ta, bị người ta giết chết cũng không biết hung thủ là ai?” Cơ Nhi được mấy nam nhân dạy xong đối với giết người không còn cảm thấy kinh khủng nữa.

“A, ngươi đừng làm ta sợ, Cơ Nhi, thật tốt thật tốt, hần đã không đến nữa, thế mà ta còn nghĩ nhân dịp này câu dẫn hần, mất mạng vì tiền thì ta cũng không cần, Cơ Nhi, cảm ơn ngươi đã nhắc nhở ta.” Phương Tinh nói lời cảm tạ với Cơ Nhi, một đám cô nương các nàng đều bị cái chết của Họa Mi dọa cho hoảng sợ.

“Không cần khách khí, không cần khách khí, Cơ Nhi đi mua một ít mứt hoa quả, hôm nay cảm thấy miệng nhạt, ta đi trước.” Cơ Nhi gật gật đầu nói.

“Cơ Nhi, ngươi còn có một tuần phải lên đài biểu diễn phải không?”

“Ừ, ha ha, ta cũng đã mười lăm tuổi rồi còn gì.” Cơ Nhi mỗi lần nghĩ đến chính mình khi mười bốn tuổi đã cùng nam nhân ở chung đầu liền đầy hắc tuyến.

“Cơ Nhi, ngươi múa tốt như vậy, về sau sao chúng ta có thể lên đài được nữa đây.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Phương tinh có chút khổ sở.

“Yên tâm đi, Phiêu Vũ viện sinh ý tốt, thì cuộc sống của các ngươi sẽ tốt, Cơ Nhi là một nữ nhân làm sao có thể ứng phó với nhiều nam nhân như thế được chứ.” Cơ Nhi buồn cười nhìn nàng.

“Ha ha, vậy mong Cơ Nhi chiếu cố ta nhiều.”

“Đều là tỷ muội, khách khí cái gì, kiếm tiền cho tốt để chuộc thân sống một cuộc sống trong sạch, nói cho cùng kỹ viện cũng là nơi chôn vùi tuổi xuân.” Cơ Nhi trầm tư nói.

“Ta biết rồi, cảm ơn Cơ Nhi, ngươi còn nhỏ như vậy mà đã hiểu biết tới vậy.” Phương Tinh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Cơ Nhi cả khẩu khí và sắc thái đều sắc bén thì âm thầm thờ dài.

“Phải trưởng thành thôi mà, ha ha được rồi, ta còn có việc cáo từ trước.” Cơ Nhi nhìn nàng vẫy tay, đi vào bên trong, Phương Tinh gật gật đầu đi ra ngoài.

Cơ Nhi nghĩ thầm, cái nam nhân yêu nghiệt kia hỏi tin tức của nàng làm gì? thật là biến thái, chỉ cần nghĩ đến khuôn mặt của hần đủ làm cho nàng cảm thấy ớn lạnh.

Nửa canh giờ sau Cơ Nhi và bốn người đã đến được tiệm may của Trương gia, Cơ Nhi để cho hần lấy số đo của bốn người xong thì đuổi bốn người họ ra ngoài cửa, sau đó nàng đưa bản vẽ cho Trương lão bản, lão bản nhìn thấy bản vẽ thiếu chút nữa rớt cằm, khuôn mặt nhỏ nhắn của Cơ Nhi lộ ra nụ cười gian trá.

Đem chuyện y phục giải quyết xong, tâm tình Cơ Nhi càng thêm thoải mái, đi trên đường vừa ăn mứt hoa quả vừa ngâm nga, mà Phạm Thu Nham từ lúc Cơ Nhi bắt đầu hát thì thân thể hần dính liền với nàng như hình với bóng, đem bọn Tinh Kim bỏ lại phía sau.

” Hôm nay chúng ta ở bên ngoài ăn cơm, mỗi ngày đều ở trong viện ăn cơm không tốt.” Cơ Nhi đột nhiên đề nghị.

“Tốt, Cơ Nhi muốn ăn cái gì?” Phạm Thu Nham lập tức mỉm cười hỏi han.

” Ta muốn ăn cá, cá tươi” Chỉ cần nghĩ đến miếng cá mềm mềm thơm thơm ở trong miệng là nước miếng nàng muốn chảy ra.

Nhan Nguyệt vừa nghe vậy lập tức đi lên nói “Cơ Nhi, Nhan ca ca biết có một chỗ ăn cá rất ngon, có muốn đi ăn thử hay không?” Nhan Nguyệt cũng là người yêu thích đồ ăn ngon, đối với đồ ăn vô cùng có hứng thú.

“Thật sự tốt tốt, ở nơi nào, đi mau, chút nữa mạng về cho Tư Đồ ca ca một ít.” Mặt mày Cơ Nhi hớn hở, Tinh Kim nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của nàng yêu thương lắc lắc đầu.

‘Thanh ngư sơn trang’ là tiệm ăn cá nổi tiếng ở Dương Châu, bên trong có bán đủ các loại cá và hải sản, cá sông cá biển đều có, hơn nữa đều nuôi ở trong ao của tiệm để khách nhân có thể tự mình lựa chọn.

“Oa, thật nhiều cá a.” Cơ Nhi mắt mở lớn, Thanh Ngư sơn trang thật giống khách sạn của hiện đại, rất là lớn, hình thức bên trong rất tao nhã, làm cho người ta khi đi vào cảm thấy thật thoải mái khiến cảm giác thèm ăn cũng tăng lên nhiều.

“CƠ NHỊ, CƠ NHỊ.” Phạm Thu Nham lôi kéo nàng chọn cá.

“Ách, làm thế nào đây Phạm ca ca CƠ NHỊ chưa bao giờ chọn cá, không biết con nào ngon” CƠ NHỊ không ngần đầu nói.

“CƠ NHỊ!” thanh âm của Phạm Thu Nham bỗng trầm xuống.

CƠ NHỊ lập tức ngẩng đầu, nhìn ra cửa có một người đang đi tới.

CƠ NHỊ biến sắc, nhưng không lâu ý cười lại hiện trên mặt, tiến lên cười duyên nói ” Dương đại nhân, thật sự là trùng hợp mọi người cũng đến đây ăn cá sao?” CƠ NHỊ nhìn Dương đại nhân, bên cạnh có một nam nhân anh tuấn, thật hỗn đản vì sao mà suốt ngày hân đi cùng Dương tri huyện chứ, nhất định là có âm mưu mà.

“CƠ NHỊ cô nương, thật sự là trùng hợp.” Dương đại nhân mặt mày hớn hờ chào hỏi.

“CƠ NHỊ cô nương thật có nhã hứng, còn có thời gian đến nơi này ăn cơm, không phải chuẩn bị lên đài biểu diễn sao?” Long Khiếu Thiên cười như không cười, con ngươi đen xẹt qua tia kinh diễm, hôm nay khuôn mặt CƠ NHỊ tỏa sáng càng thêm thanh lệ, làm cho hân bỗng chốc bị nàng hấp dẫn.

“Ha ha, Long bảo chủ trí nhớ thật tốt, lúc đó nhớ mang theo nhiều bạc đến cổ động cho CƠ NHỊ nha.” CƠ NHỊ cũng là ngoài cười nhưng trong không cười, giả bộ như không quen biết.

“Đương nhiên, CƠ NHỊ nhớ rõ câu nói kia là tốt rồi, bán nghệ không bán thân, ta chờ đã lâu.” Long Khiếu Thiên mỗi lần thân cận cùng nữ nhân nghĩ đến thân thể ngây ngô của nàng thì dục hóa lại bùng lên mạnh mẽ.

“Chỉ cần ngươi trả giá thích hợp.” CƠ NHỊ tức giận muốn chửi ầm lên, bất quá nàng phải nuốt xuống.

“Hào, hào, CƠ NHỊ nàng phải chờ ta nha, ha ha ha.” Long Khiếu Thiên cùng Dương đại nhân đi vào, đi sau là vẻ mặt giận dữ của Long ngũ và Long Thất, mà Long thất khi đi qua bên người nàng mặt lại đỏ, vội vàng cúi đầu đi qua.

“Thật là, đến chỗ nào cũng đều có thể gặp được tên hỗn đản này!” tâm trạng tốt của CƠ NHỊ đều bị tên này làm cho mất hết.

“CƠ NHỊ, đừng để ý đến hân, chúng ta ăn cơm!” Tinh Kim đứng ở bên người nàng nói.

“Ừm, tốt nhất tốt nhất cái tên hỗn đản kia ăn cá bị hóc xương, ha ha ha.” CƠ NHỊ tự đắc nói.

Nhan Nguyệt tránh ở chỗ tối khuôn mặt tuấn tú âm trầm vô cùng, vừa nghe CƠ NHỊ nói, khóe miệng đột nhiên gợi lên nụ cười tà mị đi về phía phòng bếp.

Long Khiếu Thiên cùng Dương đại nhân ở trong một nhã gian tên là ‘ Thanh Giang Các’, CƠ NHỊ ở trong ‘ Thanh Thủy Các’ cách đó không xa cả hai căn phòng đều có hòn non bộ, hoa hồng rực rỡ, phong cảnh hợp lòng người. . .

CƠ NHỊ đi ngang qua, nhìn thấy Long thất đứng gác ở cửa, trong lòng cảm thấy khinh bỉ hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ hỗn đản chính là hỗn đản, chính mình ở bên trong ăn uống, thuộc hạ phải ở bên ngoài hứng gió.

“Tiểu ca, hân không cho ngươi ăn cơm sao, có muốn đi theo CƠ NHỊ không, ta cho ngươi ăn thật thịnh soạn.” CƠ NHỊ bắt đầu dụ dỗ, Long thất so với Long ngũ bộ dạng nhả nhặn hơn, tuổi cũng hơi nhỏ, nhìn cũng rất là thuần khiết không có giống người xấu.

Long Thất nhìn thấy nàng lập tức đỏ mặt lên, không biết nên nói cái gì.

“Như thế nào, ngươi lần trước phi lễ bản cô nương không nhận lỗi sao?” CƠ NHỊ nhắc nhở hân.

“Ta, ta không có.” sắc mặt Long Thất đã muốn đổi màu.

“Không có thật sao?” CƠ NHỊ đi thẳng đến trước mặt hân, thiếu chút nữa thì đụng trúng ngực hân.

“Ta, ta không cố ý.” Long Thất không còn đường lui cả người đều dựa vào tường.

“Tiểu ca, Long Khiếu Thiên kia xấu xa như thế, huynh đi theo hân có cái gì tốt chứ, đi theo CƠ NHỊ đi, CƠ NHỊ làm cho ngươi nổi tiếng.” Mắt to của CƠ NHỊ nhìn hân quăng cái mị nhãn.

“Cô nương thỉnh tự trọng, bảo chủ là biểu ca của Long Thất, Long Thất sẽ không bao giờ phản bội hân.” Long Thất vội vàng giải thích.

“Xi! Ăn cơm thôi!” CƠ NHỊ buồn bực, hóa ra là biểu đệ, đương nhiên sẽ không đùa giỡn nữa, đúng là dụ dỗ sai người rồi, CƠ NHỊ phẩy tay áo đi về phía nhã gian của nàng.

Phía sau Phạm Thu Nham cùng Liễu Tinh Kim nhìn thấy nàng mặt hửng, đều che miệng cười trộm đi theo, Long Thất ngốc lẳng đứng đó nhìn bóng lưng tức giận của CƠ NHỊ rồi đi, cũng không biết trong lòng là cái tư vị gì.

Ở trong phòng, CƠ NHỊ muốn đi nhà xí, nhà xí lại ở ngay trong vườn cây, CƠ NHỊ không mang Tinh Kim đi cùng, bởi vì Long Khiếu Thiên đang ở cùng

Dương đại nhân, nàng cũng không sợ hấn gây bất lợi gì cho mình.

Tiến vào khu nhà vệ sinh, sau khi giải quyết xong, sửa sang lại quần áo đi ra, miệng nàng bị ai đó bịt lại khiến nàng không kêu ra được.

Theo bản năng nàng thúc khuỷu tay ra sau, nhưng người đằng sau như đoán trước thân thể chợt lóe lên liền tránh được, chân đá thẳng lên ra phía sau nhắm vào mặt, nhưng cũng bị tránh được.

“Nữ nhân, ngươi còn có chiêu gì?” Cơ Nhi bị hấn điểm huyết không thể nói cũng không thể động dậy được, nam nhân nắm lấy ót nàng làm cho Cơ Nhi nhìn hấn, mắt Cơ Nhi nhất thời tròn trĩnh, sao lại là Long Khiếu Thiên

“Không cần giận, ngươi vốn là của ta, hiện tại ta tới đòi quyền lợi thôi.” con người Long Khiếu Thiên tối sầm lại, bàn tay to ôm lấy eo Cơ Nhi, cắn vào gáy nàng, Cơ Nhi tức đến nghiến răng nghiến lợi, nàng cảm thấy thân thể mình căng thẳng, vật nam tính của hấn đang đâm vào mông nàng ..

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Chính Văn Chương 05: Vương Gia Giá Lâm

Trong lòng Cơ nhi kinh hãi, tên chết tiệt này sao lại ở đây?

“Tiểu nữ nhân, ngươi càng ngày càng xinh đẹp nha, ta chắc không thể đợi đến ngày ngươi chịu bán mình quá” bàn tay to lớn của Long Khiếu Thiên vuốt ve ngực nàng ngăn cách bởi mấy lớp áo, cơ thể ở phía sau Cơ nhi nóng dần lên, làm Cơ nhi hiểu ra khát vọng của hấn.

Cơ nhi tức giận run người, nhưng không thể nói hoặc động dậy, chỉ có thể để tên súc sinh này tùy ý ăn đậu hũ trên người nàng.

“Nữ nhân, ngươi thật là thơm quá.” đôi môi Long Khiếu Thiên hôn lên sau gáy Cơ nhi từ từ đi lên phía trước, nhẹ lướt qua vành tai, chậm rãi gặm nhấm từng chút một, hai tay bên dưới cũng không quên thêm lực, thẳng tiến sờ soạn khắp người nàng.

Cơ nhi rung mình một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận, hấn không thể ăn tươi nuốt sống hấn.

“Ha ha, nữ nhân ngươi thật sự hấp dẫn lắm, nhưng ta không vội, chờ đến khi ngươi mười lăm tuổi đã” Long Khiếu Thiên thì thầm bên tai nàng xong, đột nhiên bứt ra khỏi người Cơ nhi, tay khẽ động huyết đạo trên người nàng liền được giải, vừa định quay lại cho hấn một cái tát đã không thấy bóng dáng hấn.

Trở lại gian phòng, Tinh Kim thấy sắc mặt nàng rất kém không khỏi lo lắng hỏi “Cơ nhi sao thế?”

“Không có gì, mà Nhan ca ca sao còn chưa trở về vậy?” Cơ nhi không muốn Tinh Kim vì nàng tức giận.

“Hắn là sẽ đến ngay, hấn không thể để Long Khiếu Thiên phát hiện ra được.” Phạm Thu Nham xen vào, thái độ cực kì nhân hạ.

Đang nói thì Nhan Nguyệt nhảy vào từ cửa sổ, khoe miệng cười tà ác làm người khác sờn tóc gáy.

“Nhan ca ca, ngươi có độc được hay không?” Cơ nhi vội vã nhảy dựng lên hỏi hăng.

“Cơ nhi, ngươi cần độc được làm gì?” Nhan Nguyệt bị thái độ của nàng dọa.

“Ta muốn đi hạ độc chết tên hỗn đản Long Khiếu Thiên!” Cơ nhi tức giận đến toàn thân run rẩy.

“Cơ nhi, chuyện gì xảy ra? Hấn vừa bắt nạt nàng hả?” Tinh Kim muốn hỏi cho ra nhẽ, sắc mặt Nhan Nguyệt và Phạm Thu Nham cùng thay đổi.

“A, không, không phải, ta từng nghĩ hấn tốt, nhưng hấn thật sự rất tệ!” Cơ nhi lắp bắp nói.

“Quả thật rất tệ, nhưng mà hấn hiện tại đi cùng Dương đại nhân và đã gặp qua ngươi, nếu hấn xảy ra chuyện ngươi không tránh khỏi liên can, nhưng mà Cơ nhi yên tâm, ta đã giáo huấn hấn rồi cứ ngồi chờ xem kịch vui là được.” Nhan Nguyệt cười nham hiểm.

“A, Nhan ca ca, ngươi đã làm gì?” Cơ nhi kinh hi hỏi.

“Lát nữa thì biết, chúng ta trước tiên ăn no đã, ha ha!” Nhan Nguyệt đi tới bên cạnh bàn cầm lấy đôi đũa.

“Ừm” Cơ nhi biết Nhan Nguyệt đã chinh Long Khiếu Thiên thì con tức trong lòng mới nguôi dần.

”Cơ nhi” Tinh Kim lo lắng nhìn biểu hiện của nàng.

”Tinh Kim, ta không sao, ăn cá đi nào, rất bổ cho nam nhân.” Cơ thay đổi giọng điệu.

Tinh Kim đỏ bừng mặt, khuôn mặt Nhan Nguyệt và Phạm Thu Nham cũng dường như bị hồng, nữ nhân này sao lại háo sắc thế.

Mọi người còn chưa kịp ăn thì đã nghe tiếng huyền áo bên ngoài, Cơ nhi vội vã chạy ra xem. Chỉ thấy Dương đại nhân cùng Long Khiếu Thiên từ trong phòng chạy ra hai tay ôm bụng, sắc mặt khó coi hẳn giọng hỏi “Nhà vệ sinh ở nơi nào?” Dương đại nhân gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

“Đại nhân, ở bên cạnh!” Long Ngũ lập tức mở đường.

Chỉ thấy đôi mắt lạnh lùng của Long Khiếu Thiên quét qua thấy được Cơ nhi đang cười trộm thì trong lòng hẳn liền rõ, nhưng hiện tại hẳn không còn tâm trạng giáo huấn người khác, trước tiên phải giải quyết việc trọng đại nên theo sau Dương đại nhân tiến vào rừng cây.

“A! nam nhân chết tiệt! Quá mất nết!” Một giọng nữ nhân chanh chua vang lên.

“Thật xin lỗi, ta không biết bên trong có người, xin lỗi, ta nhìn không được, phiền người nhanh lên một chút!” Long Khiếu Thiên đáng thương nói.

“Ha ha ha, cười đến chết mất, ha ha ha. . .” Tâm tình Cơ nhi nhất thời sáng lạng, tiếng cười to làm cho Long Thất thấy kỳ quái.

Chờ Long Khiếu Thiên đi ra thì đoàn người Cơ nhi đã rời khỏi, khuôn mặt Long Khiếu Thiên âm trầm, trong lòng âm thầm thề rằng nhất định phải làm tiểu nữ nhân này cầu xin hân tha thứ.

Trên đường, Cơ nhi cùng Nhan Nguyệt cười liên tục, Nhan Nguyệt khó có lúc được vui vẻ như vậy. Nhìn khuôn mặt nàng đầy vui vẻ, thân ảnh khoan khoái linh động, bất chợt trái tim không khỏi đập nhanh.

“Ha ha, nếu không phải có mặt Dương đại nhân thì hẳn chết chắc!” Nhan Nguyệt hưng hăng nói.

“Ha ha ha, một mình hân chịu là đủ, đáng thương cho Dương đại nhân, ha ha ha. . .” Cơ nhi cười to, đằng sau Tinh Kim cùng Phạm Thu Nham khóe miệng không cười, thế nhưng ánh mắt bất giác mang theo dịu dàng nhìn người phía trước.

“Nhan ca ca, trêu đùa hân như vậy không phải thú vị hơn sao? Hà tất phải giết hân, cảnh giới hại người cao nhất là làm cho hân sống không bằng chết, để hân chết chẳng phải là quá tiện nghi cho hân rồi, Long Khiếu Thiên sớm muộn gì cũng bị ta chinh tơi tả. Hừ!” Cơ nhi giật mình, nghĩ rằng hóa giải cừ hận trong lòng Nhan Nguyệt sẽ khiến cuộc sống hân trở nên rất có ý nghĩa.

Nụ cười trên mặt Nhan Nguyệt vụt tắt, kinh ngạc nhìn Cơ nhi cười to, bắt đầu trở nên trầm tư.

. . .

Ngày này nối tiếp ngày kia, thời điểm Cơ nhi tròn mười lăm tuổi chỉ còn hai ngày, buổi sáng đó gió thu mát mẻ, bầu trời sáng sủa khiến tâm tình con người cũng tốt hơn, nhưng Cơ nhi và Liễu Tinh Kim đều mang vẻ mặt trầm tư, bởi vì hôm nay Cửu vương gia Mộ Dung Linh Tuyền sẽ đến.

Liễu Tinh Kim sớm đã cùng Cơ nhi bàn bạc gì đó trong phòng, sau một lúc thương lượng bọn họ quyết định tạm thời không cho Vương gia biết, đương nhiên bọn người Phạm Thu Nham cũng đã nhận được tín hiệu của Cơ nhi, không thể lộ ra, chờ đợi tình huống tiếp theo mới nói tiếp.

Trong khi Cơ nhi cùng mọi người đã hợp tác phối hợp rất hoàn mỹ, chỉ chờ đến buổi tối lên đài, lúc này Liễu Tinh Kim thân mặc hắc y, khuôn mặt tuấn tú băng lãnh đứng trong tuyết viện luyện tập ba tuyệt chiêu mà lúc trước Phạm Thu Nham dạy cho hân. Phạm Thu Nham đang đầu tắt mặt tối bận rộn trong phòng chế tạo đàn ghi-ta, chân thương trên chân Tư Đồ Dật đã khỏi hẳn, đang ở trong viện thư giãn gân cốt, Nhan Nguyệt thì ở trong phòng mình nghiên cứu lệ được, nhưng thành công vẫn còn xa.

Cơ nhi giao cho tiểu Lục thu dọn một gian phòng trống ở Tuyết viện tương thích với thân phận của Cửu vương gia. Tâm trạng Cơ nhi lúc này rất rối loạn, vui buồn lẫn lộn, thật không biết phải đối xử với Vương gia thế nào để không làm tổn thương Tinh Kim.

Hồng ma ma sáng sớm đã đưa trà ngon cùng chén mền gấm vóc, mong muốn Cơ nhi có thể mê hoặc Cửu vương gia, như vậy Phiêu Vũ Viện về sau sẽ có được đại hậu thuẫn.

“Cơ nhi, Ma ma biết người bán nghệ không bán thân, nhưng Ma ma vẫn mong rằng lần đầu sẽ là của Vương gia, sau này cũng có nơi trở về.”

“A, Ma ma nói vậy bực bội gì đó, Cơ nhi sẽ không ngủ với Vương gia, Cơ nhi với Vương gia chỉ là bằng hữu.” khuôn mặt Cơ nhi đỏ lên, nếu Hồng ma ma biết nàng không còn là xử nữ thì không rõ sẽ thành bộ dạng gì.

“Cơ nhi, Vương gia rất thích người, Ma ma nhìn là biết, người chắc không ngốc như vậy chứ.” Hồng ma ma tà mị liếc nhìn nàng.

“Ma ma, Cơ nhi không có phúc phận đó, được rồi, sân khấu nhờ Ma ma thiết kế đã làm xong chưa?” Cơ nhi nói sang chuyện khác.

“Dĩ nhiên rồi, ngày mai sau buổi diễn cuối, Ma ma sẽ gọi người đến sửa, ban ngày Cơ nhi có thể diễn thử một lần, về phần ngọn đèn, Ma ma cũng đã cho chuẩn bị một ngọn đèn lớn, đến lúc đó chung quanh đều tối chỉ duy nhất sân khấu phát sáng, Cơ nhi yên tâm.”

“Hi, vậy là tốt rồi, Ma ma, Vương gia chỉ nói hôm nay sẽ đến nhưng không biết lúc nào, Ma ma, các cô nương viện trước không biết chuyện này đó chứ?” Cơ nhi hỏi.

“Ha ha, đương nhiên không biết, nhưng mà Cơ nhi người rất lợi hại nha, mỗi người trong viện đều là mỹ nam, các nàng trông mà thèm, Cơ nhi nói ta biết người đến chỗ nào tìm được nhiều tuấn nam như vậy?” Hồng ma ma tâm trạng cực kỳ tốt.

“Hắc hắc, những người này đều do phụ thân đã qua đời dẫn đường đến vì thấy ta gặp nạn, họ muốn chuộc thân cho ta, nhưng mà Cơ nhi còn chưa nghĩ đến có nên rời khỏi đây không.” Cơ nhi thuận miệng nói.

“A, Cơ nhi, người nghìn vạn lần cũng đừng rời bỏ Ma ma nha, Ma ma hoàn toàn dựa vào người! Phiêu Vũ Viện này đối với người không quan trọng sao!” Hồng ma ma nóng nảy nói.

“Ha ha, Ma ma, khế ước bán mình của ta vẫn còn trong tay người mà!” Cơ nhi mỉm cười nói, nhưng căn bản nàng không quan tâm đến cái khế ước bán thân đó, muốn đi nhất định sẽ đi, cái gì mà chuộc thân không chuộc thân, người cổ đại đúng là ngu xuẩn.

“Ừ ừ, Cơ nhi, người, người không muốn chuộc thân sao?” Sắc mặt Hồng ma ma thay đổi.

“Cơ nhi chỉ muốn biết Cơ nhi phải có bao nhiêu tiền mới đủ chuộc thân?” Cơ nhi cười nói.

“Cơ nhi, người đang đùa Ma ma sao? Chỉ cần Cửu vương gia nói một tiếng, Ma ma còn dám không tha người sao?”

“Ha ha, Ma ma người đã nói rồi nhé, Ma ma đối với Cơ nhi tốt như vậy thì phải được báo đáp chứ, người xem mười hai vạn lượng có đủ không?” Cơ nhi tự mình định giá, bởi vì nàng đã từng hỏi qua tiểu Lục, nàng bán vào đây cũng chỉ có mười hai lượng.

“A, mười hai vạn lượng, hi hi, Cơ nhi, không cần nhiều như vậy, năm đó đệ nhất ca kỹ tự mình chuộc thân Ma ma cũng chỉ lấy tám vạn lượng, chúng ta là người từng trải, Ma ma cũng biết mọi việc không dễ dàng như thế.”

“Cảm tạ Ma ma, vậy quyết định mười hai vạn lượng nhé, ngày Cơ nhi ra đi, ta sẽ cho Ma ma mười hai vạn lượng làm bồi thường.” Trong lòng Cơ nhi đã quyết định.

“Cơ nhi, người, người định lúc nào đi?” Ma ma khôn khéo lộ ra khuôn mặt thương tâm.

“Ma ma, Cơ nhi xin nói thật, không lâu nữa Cơ nhi muốn đi kinh thành.”

“Cái gì, Cơ nhi, người đi kinh thành làm cái gì, ở đó long xà hỗn tạp, Dương Châu mới là nhà của người mà “Ma ma càng nói càng thương tâm.

“Biết đâu Vương gia muốn Cơ nhi đi theo thì sao?” Cơ nhi mỉm cười nhìn Ma ma.

“Haiz, nói cũng đúng, Cơ nhi người đi rồi, Phiêu Vũ Viện này làm sao đây?”

“Ma ma, người kêu Phương Tinh theo ta học là được, ta đi rồi thì nàng lên thay, Phiêu Vũ Viện vẫn sẽ náo nhiệt thôi.” Cơ nhi giúp Hồng ma ma tìm đường lui.

“Thật sao? Cảm ơn Cơ nhi nhé, Ma ma sẽ đi nói với Phương Tinh” Hồng ma ma cao hứng trở lại.

“Ha ha, Ma ma đừng nóng vội, chờ qua ngày kia rồi hãy tính tiếp, nhìn hiệu quả mới có sức thuyết phục” Cơ nhi kéo tay nàng.

“Cơ nhi đã trở nên quá lợi hại rồi, Ma ma rất nể người” Hồng ma ma thật sự cảm động.

“Hi hi, ai rồi cũng sẽ trưởng thành, Ma ma nhớ kêu hộ viện đi rì tai bọn công tử nhà giàu ở Dương Châu kêu ngày kia tới xem miễn phí.”

“Hà! Miễn phí?” Khóe miệng Ma ma căng cứng.

“Ha ha, Ma ma yên tâm, Cơ nhi sẽ có diệu kế” Cơ nhi nhìn nàng cười tươi rói.

“Ta hiểu rồi, Ma ma đi đây, có gì kêu tiểu Lục thông báo cho ta, khi gặp lại Ma ma sẽ đem khế ước cho người” Ma ma nói xong liền quay đi.

Cơ nhi đi vào trong viện nhìn mọi người đang bận rộn bỗng nhiên nghĩ đến đã lâu mình không luyện phi đao, lập tức trở mình phóng lên tung bay lên hành lang, hai thanh phi đao mỏng như cánh tằm phóng về phía Liễu Tinh Kim đang luyện võ trong viện.

“Cơ nhi!” Liễu Tinh Kim hoảng hốt né tránh, tức giận nhìn qua đũng quần của mình, nữ nhân này dám nhắm vào chỗ này, lỡ có gì thì làm sao thỏa mãn nàng chứ, nghĩ đến bản thân đến tối là không kiềm chế được thì bỗng đỏ mặt, cũng may Cơ nhi khá thích, là lợi tận xương khiến mình không nhận được.

“He he, Tinh Kim huynh cảnh giác quá cao rồi” Cơ nhi cười dịu dàng nhìn hấn khiến lo lắng trong lòng hai người giảm đi chút ít.

“Cơ nhi, lần sau không được nhắm vào đấy” Tinh Kim trừng nàng.

“A, he he, Cơ nhi biết rồi, Cơ nhi phải nghĩ tới hạnh phúc nửa thân dưới của mình, ha ha” Cơ nhi không thèm xấu hổ.

Tĩnh Kim vội vã nhìn Tư Đồ Dật gần đó, khóe miệng mím lại, đỏ mặt đi tới trước mặt nàng nhẹ nói “Tiểu yêu tinh nàng đừng đắc ý, buổi tối sẽ thu thập nàng.”

Cơ nhi sững sốt bối rối nhìn hấn, mà khuôn mặt Tĩnh Kim lập tức trắng bệch, đêm nay hai người không thể ngủ cùng nhau.

“Ha ha, Tĩnh Kim đừng lo lắng, buổi tối huynh nhớ mở cửa sổ, Cơ nhi len lén chui qua, hi hi” Cơ nhi lập tức nghĩ ra ý này, nàng cũng không thích ngủ một mình, được hấn ôm đã thành thói quen ấm áp.

“Ủm” Tĩnh Kim liền cười lên, thâm tình gặt đầu nàng, đã quen với cơ thể ấm mềm của nàng rồi thì khó mà ngủ một mình.

“Cơ nhi, Cơ nhi!” Đột nhiên Phạm Thu Nham hét lên chạy vào, nam nhân này gần như mất tích mấy ngày nay.

Chỉ thấy hấn cầm trong tay một cây đàn ghi-ta hiện đại với vẻ mặt hưng phấn chạy về phía Cơ nhi.

“Phạm ca ca, người làm được rồi sao?” Cơ nhi kinh ngạc nhìn hấn.

“Ừ, người xem thử coi được chưa?” Phạm Thu Nham đắc ý đưa cây đàn giống hệt bản vẽ cho Cơ nhi xem.

Cơ nhi mím môi cầm lấy xem thử, lần đầu làm cũng không tệ lắm, cái trang nó thành cổ cầm chắc là cũng ổn, tuy rằng so với trong tưởng tượng của nàng thì quá khác biệt.

“Ủm không tệ, nhưng mà cần mỏng hơn, tron lảng chút nữa giống như cầm huyền í, chờ xong việc rồi Cơ nhi sẽ dạy Phạm ca ca cách đàn” Cơ nhi đưa trả cho hấn.

“Được được, ta lập tức đi sửa” Hai mắt Phạm Thu Nham phát sáng nhận đàn về rồi chạy mất.

” Ha ha, Cơ nhi xem, Phạm huynh thật đúng là một nhạc” Tĩnh Kim cười nói.

” He he, nhạc si mới tốt, như vậy Cơ nhi mới có thể lợi dụng hấn” Cơ nhi cười gian khiến Tĩnh Kim đầu đầy hắc tuyến.

” Cơ nhi, vậy nàng cũng đang lợi dụng Nhan Nguyệt à?” Tĩnh Kim lại hỏi.

“Ờ ờ, từ lợi dụng có hơi khó nghe, đây là giúp đỡ lẫn nhau, huynh xem bọn họ cũng rất hài lòng, Cơ nhi đâu có ép buộc gì đâu” Cơ nhi ra vẻ vô tội nhún nhún vai.

“Nàng nha, đầu đầy mưu ma chước quỷ” Tĩnh Kim cung chiều sờ sờ đầu nàng.

” Hi hi, Cơ nhi rất đáng yêu mà, Tĩnh Kim không thích sao?” Cơ nhi mặt dày dựa vào lòng hấn.

Tĩnh Kim lập tức nhìn xung quanh, Tư Đồ Dật quay mặt vào tường luyện công nên không nhìn thấy, vội vã đỏ mặt nói “Thích”. Âm thanh không thể nhẹ hơn, hấn phát hiện bản thân đã bị Cơ nhi làm hồng rồi, thật không dám tưởng tượng ngày sau sống thiếu nàng.

” Tiểu thư!” Tiểu Lục gọi nàng, Tĩnh Kim lập tức buông Cơ nhi ra.

“Tiểu thư, Vương gia, Vương gia tới!” Tiểu Lục mừng rỡ nói.

“A, nhanh vậy sao!” Cơ nhi giật mình bước nhanh ra, Liễn Tĩnh Kim sững sốt một chút, trong lòng quặn đau.

Cửa chính Phiêu Vũ Viện ban ngày không mở, Cửu vương gia Mộ Dung Linh Tuyền phong trần đi cửa sau vào.

“Cơ nhi!” Mộ Dung Linh Tuyền thấy Cơ nhi chạy đến, lập tức vui vẻ kêu lên, trong giọng nói tràn đầy vui sướng.

“Vương gia!” Cơ nhi cười tươi chạy qua đón.

“Cơ nhi!” Mộ Dung Linh Tuyền và Cơ nhi chạy gần đụng vào nhau thì dừng lại, Mộ Dung Linh Tuyền mặt đỏ bừng, đôi mắt sáng như ngọc, trong mắt chỉ có mỗi khuôn mặt nhỏ nhắn của Cơ nhi.

“Vương gia, rốt cuộc người đã tới” Cơ nhi không biết vì sao, khi mình thấy khuôn mặt tuần tú này đã bắt đầu trường thành lột xác thì trong lòng thật chua, hai tròng mắt liền đầm nước.

“Cơ nhi, xin lỗi, để nàng đợi lâu” Trong lòng Mộ Dung Linh Tuyền tê rần, không để ý lễ giáo, đột nhiên kéo Cơ nhi ôm chặt vào lòng.

Liễn Tĩnh Kim đứng phía sau cứng người, đau lòng không tả nổi, tiến lên quỳ một gối xuống ôm quyền nói “Tham kiến Vương gia!”

“Tĩnh Kim mau đứng lên, cảm tạ người đã chiếu cố Cơ nhi thật tốt” Mộ Dung Linh Tuyền đỏ mặt buông Cơ nhi ra, vội vã đỡ Tĩnh Kim đứng lên nhưng trong lòng Tĩnh Kim đau khổ quặn quại, cuối đầu không dám nhìn Cửu vương gia.

“Hi hi, Vương gia mau vào đi, đi đường chắc mệt lắm rồi” Cơ nhi dĩ nhiên biết là Tinh Kim rất đau khổ, vội vả lôi kéo Mộ Dung Linh Tuyền vào trong Tuyết Viện.

Đi cùng Vương gia còn có hai vị thị vệ trẻ tuổi, lập tức đi lại vỗ vai Tinh Kim cười nói “Tinh Kim, nguoi vất vả rồi.”

“Vệ Gia, Vệ Phong, hai nguoi cũng tới à” Liễu Tinh Kim trả lại bọn họ một quyền, cười đáp “Đi vào rồi nói tiếp.”

“Tinh Kim, Vương gia rất lo lắng cho vị cô nương này, lộ trình một tháng rút xuống còn nửa tháng, ngày đêm chạy tới, mệt chết chúng ta luôn” Vệ Gia là người thoải mái dễ chịu, đỉnh đầu búi tóc đơn giản, trên người là vải bố màu lam, khuôn mặt theo kiểu chính thống, khỏe miệng lúc nào cũng như đang cười, nhìn ra được hân rất lạc quan, còn Vệ Phong hơi ngăm đen, người cũng khá cao to, vẻ mặt nghiêm túc ôn hoà, người này nhìn khá cân trọng.

Tinh Kim vừa nghe thì trong lòng càng khó chịu, chuyện này cũng không biết nên nói như thế nào.

“Vào nghỉ ngơi trước đã” Tinh Kim vội vả đưa hai người vào nhà, bởi vì phòng ốc không đủ nên Vệ Gia và Vệ Phong đành phải ở tại phòng hạ nhân giống tiểu Lục tại sát vách. Tuy rằng gian phòng hơi nhỏ nhưng Cơ nhi dặn tiểu Lục bổ sung đồ dùng cho giống những người khác, Vệ Gia và Vệ Phong thấy rất vui vẻ, trong chốc lát Tuyết Viện náo nhiệt hẳn lên.

Tư Đồ Dật là người thứ nhất gặp Cửu vương gia, khi thấy Cửu vương gia còn khá trẻ thì hơi ngạc nhiên nhưng so với tuổi Cơ nhi thì rất xứng đôi.

“Vương gia, vị này chính là Tư Đồ ca ca, là nhạc công của Cơ nhi” Cơ nhi kéo tay Mộ Dung Linh Tuyền giới thiệu.

“Tham kiến Cửu vương gia” Tư Đồ Dật ôn hòa cười cười.

Đôi mắt Mộ Dung Linh Tuyền tối sầm lại, quan sát Tư Đồ Dật từ đầu đến chân, sau đó lộ ra nụ cười hiền lành, nhìn hân gật đầu.

“Vương gia, người rửa mặt chải đầu trước nhé, tới bữa trưa Cơ nhi sẽ giới thiệu những người khác cho nguoi biết” Cơ nhi nhận ra hân đã mệt, hai tròng mắt đều nổi tơ máu, vành mắt đen thâm, sắc mặt cũng không tốt, nhưng mà khí chất vương giả cao quý vẫn không bị che khuất.

Bởi vì ngày đêm đều đi nên Mộ Dung Linh Tuyền rất mệt, lúc gặp Cơ nhi vì quá vui vẻ nên không nhận ra, bây giờ yên tĩnh thì thấy mệt không thể tả, nhìn Cơ nhi mỉm cười gật đầu.

Cơ nhi đưa hân vào gian phòng chuẩn bị cho hân, bên trong đầy đủ mọi thứ, nước sạch cũng được chuẩn bị sẵn.

“Vương gia, mau tới rửa mặt” Cơ nhi đi tới cạnh bàn lấy khăn lau mặt cho hân.

Cửa phòng được đóng lại, Mộ Dung Linh Tuyền tới cầm lấy khăn lau mặt, sau đó đột nhiên kéo Cơ nhi ôm vào lòng.

“Cơ nhi, ta rất nhớ nàng” Tinh cảm thương nhớ tràn đầy.

Cơ nhi thấy đau lòng quá, để mặc hân ôm mình, tiểu nam nhân này thật có cảm tình với mình.

“Vương gia nghỉ ngơi trước đã, tối nay nói chuyện tiếp, nguoi xem đã mệt tới mức xấu hoắc rồi” Cơ nhi đẩy nhẹ hân ra, mỉm cười trêu đùa hân.

“Ta vội vàng lên đường, sợ nửa tháng không tới kịp, cho nên suốt đường đâu có nghỉ ngơi đủ. Cơ nhi, nàng đẹp hơn rồi” Ánh mắt Mộ Dung Linh Tuyền nóng rực, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng mà vô cùng xao xuyến.

“Hi hi, thật vậy chăng? Nửa năm không gặp, miệng Vương gia đã ngọt hơn hân nhỉ” Trong lòng Cơ nhi cũng vui vẻ.

“Cơ nhi, ta, ta có thể hôn nàng không?” Mộ Dung Linh Tuyền nhìn cái miệng hồng nhạt non mềm của Cơ nhi mà đỏ mặt, hân rất tưởng nhớ mỹ vị đó.

“A, um...” Cơ nhi giật thót, còn chưa từ chối thì miệng nàng đã bị môi hân che lại, cường thế dịu dàng truyền lại tương tư dày đặc, Cơ nhi bỗng cảm động, toàn bộ thân thể yếu đuối dựa vào lồng ngực rắn chắc của hân.

Hai lưỡi linh hoạt truy đuổi, dây dưa, không khí càng ngày càng lãng, cho tới khi hai người không thể thở nổi mới lưu luyến tách ra, Mộ Dung Linh Tuyền ôm chặt nàng lần nữa, mà khuôn mặt Cơ nhi đỏ bừng tựa ở bờ vai hân, cảm giác thân thể hân run nhẹ mà lòng nàng rối loạn.

Một lúc lâu sau hai người mới tách ra, Cơ nhi giúp hân lên trên giường nghỉ ngơi rồi rời khỏi phòng, ngoài cửa là khuôn mặt tuần tú lạnh như băng của Tinh Kim, hân vẫn chờ ngoài đây từ lúc hai người đi vào.

Thấy miệng Cơ nhi sưng đỏ, trong mắt hân xẹt qua đau xót, xoay người rời khỏi.

“Tinh Kim! Tinh Kim! huynh chờ ta với” Cơ nhi biết hân đã hiểu lầm rồi, haiz, cái này làm sao giải thích cho rõ đây.

Tinh Kim trực tiếp đi về phòng mình rồi ngồi ở trên giường tức giận, Cơ nhi đẩy cửa vào thấy bộ dáng này của hân thì nước mắt đã muốn trào ra.

“Tinh Kim, huynh nói xem Cơ nhi phải làm sao đây, hu hu” Trong lòng Cơ nhi cũng rất thương tâm.

Tinh Kim ngẩng đầu nhìn thấy gương mặt ủy khuất của nàng thì lập tức đứng dậy ôm lấy nàng, hân biết Cơ nhi đang rất khó xử, nhìn vẻ mặt Vương gia là

biết rất thương Cơ nhi.

“Vương gia hôn nàng à?” Tinh Kim lòng đau như cắt.

“Ừm, nhưng ta không tự nguyện. . .hu hu. . .” Miệng Cơ nhi lập tức được Tinh Kim che lại thật cuồng dã, loại cảm giác đau xót xuyên qua nụ hôn thô bạo truyền đến trong lòng Cơ nhi, nước mắt của nàng lăn xuống càng nhiều.

“Cơ nhi, ta, ta đau quá” Tinh Kim buông nàng, đưa một tay lên đè chỗ ngực trái, trong mắt đầy sự thống khổ.

“Tinh Kim, huynh đừng như vậy, buổi tối ta sẽ nói cho Vương gia biết quan hệ chúng ta, Cơ nhi sẽ không để hấn. . . hôn nữa.” Cơ nhi nhìn đáng vẻ của hấn cũng thấy đau lòng.

“Chúng ta cùng đi, ta tình nguyện hấn phạt ta, mắng ta, thậm chí giết ta chứ không muốn đau đớn như sắp chết thế này” Đến bây giờ Tinh Kim mới hiểu rõ tình cảm của mình với Cơ nhi, đã hăm vào quá sâu không thể thoát ra.

“Không, không được, nếu hấn giận dữ giết huynh thì ta phải làm sao đây, để ta nói, ta sẽ nói” Cơ nhi không dám nghĩ tới giả thuyết Mộ Dung Linh Tuyền tức giận giết Tinh Kim, nếu vậy thì nàng sao sống nổi.

“Không, chúng ta cùng nói” Tinh Kim rất kiên trì.

“Vậy cũng được, nhưng mà chờ Vương gia nghỉ ngơi rồi nói nhé, hấn quá mệt mỏi rồi, nếu như chịu thêm đá kích thì ta sợ hấn không chịu nổi” Cơ nhi vừa nói vừa hồi hộp nhìn Tinh Kim.

Tinh Kim gạt mình rồi gật đầu “Vậy chờ đến tối rồi nói.”

Cơ nhi cũng gật đầu nhưng trong lòng không hiểu sao rất là khó chịu, nàng nghĩ rằng mình vẫn khá thích vị Vương gia khả ái kia.

Mộ Dung Linh Tuyền ngủ thẳng qua giờ Ngọ(2pm) mới tỉnh, sắc mặt khá hơn nhiều, vừa nhìn thì dừng ngay trên người Cơ nhi.

“Vương gia tỉnh rồi à, ngủ ngon chứ?” Cơ nhi có hơi xấu hổ.

“Ừm, yên tâm rồi nên ngủ khá sâu, được rồi, ta có kêu Vệ Gia và Vệ Phong đem theo quà cho nàng với Tinh Kim tới đây, đi thôi, chúng ta đi xem, cực khổ cho người Tinh Kim, bây giờ bản vương sẽ cho người một món quà lớn, khẳng định người sẽ thích, ha ha” Mộ Dung Linh Tuyền nhìn Tinh Kim đầy khen ngợi, sau đó âu yếm nhìn Cơ nhi rồi nắm tay nàng đi ra ngoài.

Cơ nhi lúng túng quay đầu nhìn Tinh Kim một chút, trong lòng hấn thấy rất hổ thẹn không biết phải làm gì cho tốt, Vương gia đối hấn ân trọng như núi mà mình dám đoạt nữ nhân của hấn, mình vẫn là người sao? Không thể nói, nhất định không thể nói! Nhưng, nhưng mà tình cảm của hấn dành cho Cơ nhi thì sao? Phải nhẫn sao? Như vậy mình còn là nam nhân sao? Đầu Tinh Kim đau muốn nứt ra.

Ba người đi tới gõ cửa phòng Vệ Gia, hấn mở cửa với đôi mắt buồn ngủ mông lung, lúc nhìn thấy là Vương gia thì lập tức tỉnh táo.

“Vương gia!” Vệ Gia đứng thẳng người đầy cung kính.

“Ừ, Vệ Gia, mấy thứ bản vương nói các người mang đến đâu rồi?”

“Ở đây thưa Vương gia” Vệ Gia lập tức xoay người đi lấy.

Mộ Dung Linh Tuyền nhìn Cơ nhi đầy âu yếm, bản tay to cầm tay nàng thật chặt.

Vệ Gia cầm tới một hộp được bọc gấm tím đưa cho Cửu vương gia, Vương gia lập tức mở ra, bên trong có một hộp vòng nhỏ điêu khắc rất tinh xảo, còn lại là một đoàn kiếm đồng thau được khảm hồng ngọc trên chuỗi.

“Tinh Kim, đây là thượng đẳng dao găm do nước Tây Phiên tiến cống, Hoàng thượng ban cho bản vương, bản vương thưởng cho người” Mộ Dung Linh Tuyền tỏa ra khí phách vương giả, đưa dao găm cho Tinh Kim.

Tinh Kim lập tức quỳ gối trên mặt đất, thấp đầu nói “Vương gia, Tinh Kim không dám nhận đại lễ này.”

“Tinh Kim người làm gì vậy, mau đứng lên, đây là bản vương ban cho người, có gì mà dám với không chứ, nếu không nhờ người quan tâm thì Cơ nhi làm sao càng ngày càng đẹp chứ, ha ha” Mộ Dung Linh Tuyền rất hài lòng.

“Vương gia, Tinh Kim thật sự không dám nhận” Tinh Kim làm sao dám nhận lấy.

“Tinh Kim, lẽ nào người không còn nghe lời bản vương nói hả?” Khuôn mặt Mộ Dung Linh Tuyền trầm xuống, khuôn mặt khả ái kia thâm trầm không thể tả.

“Tinh Kim cầm đi, Vương gia đặc biệt mang từ kinh thành tới đó” Cơ nhi mở miệng.

Liều Tinh Kim nhìn nàng một cái, nhãn mày suy nghĩ rồi đưa tay tiếp nhận lấy.

“Tạ ơn Vương gia!” Tinh Kim lần thứ hai quỳ xuống.

“Ha ha, đây là của Cơ nhi, mau mở ra nhìn đi” Mộ Dung Linh Tuyền liền khôi phục sự khả ái, nụ cười có hơi hồn nhiên ngây thơ.

“Vâng” Cơ nhi mỉm cười mở ra hộp gỗ tinh xảo, lập tức mở to mắt như phát sáng, đây là cái gì? Đây chẳng phải kim cương ở hiện đại sao? Nhìn kĩ chính là một vòng cổ bạc với mặt dây là một viên kim cương sáng rực, chế tác tinh xảo, lộng lẫy động lòng người, đẹp tới chói mắt.

“Wah, Vương gia, đây là gì vậy, thật xinh đẹp quá” Không phải là Cơ nhi chưa thấy qua kim cương nhưng ở cổ đại này thì quá hiếm lạ.

“Đây gọi là Nguyệt Quang thạch (PL: là đá ánh trăng nhưng PL thích tên này hơn), là một trong những công phẩm tốt nhất của Tây Phiến, Hoàng thượng ban cho ta vốn là để đưa cho cữu Vương phi sau này, Cơ nhi thích không?” Ý tứ của Mộ Dung Linh Tuyền là Cơ nhi so với cữu Vương phi tương lai ngang hàng.

“Rất thích ạ nhưng thứ này quá quý trọng, Cơ nhi không thể nhận, hơn nữa Vương gia phải để cho cữu Vương phi, Cơ nhi làm sao dám cầm?” Cơ nhi lập tức đem hộp trả lại cho Mộ Dung Linh Tuyền.

Nụ cười của Mộ Dung Linh Tuyền biến mất, nhìn Cơ nhi rất kỳ quái, dường như nàng đã thay đổi, lúc trước nàng là một tiểu lừa đảo thấy tiền sáng mắt, vì sao giờ bỏ thứ này.

“Vương gia, thứ này quá quý giá, Cơ nhi thật không thể lấy, ngại cho ta tiền thì ta vui hơn” Cơ nhi lộ nguyên hình.

Mộ Dung Linh Tuyền nghe Cơ nhi nói thế thì yên tâm nói rằng “Ta nói tặng nàng thì là của nàng, quan tâm gì cữu Vương phi chứ” Mộ Dung Linh Tuyền lập tức lấy vòng cổ ra tự đeo cho Cơ nhi, lấp lánh chói mắt, sáng rõ phản chiếu khiến Cơ nhi thanh thuần thêm chút cao quý.

“Đẹp lắm, bản vương thích Cơ nhi đeo nó” Mộ Dung Linh Tuyền cũng có lúc khá bá đạo.

“Hi hi” Cơ nhi nhìn Tinh Kim với vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Tinh Kim, ngại thấy Cơ nhi đẹp không?” Cữu vương gia hãnh diện hỏi hân.

“Đẹp!” Trong mắt Liễu Tinh Kim, Cơ nhi lúc nào cũng đẹp, huống hồ Nguyệt Quang thạch này khiến Cơ nhi càng thêm mỹ lệ, ánh trắng lấp lánh khiến khuôn mặt Cơ nhi càng thêm thuần khiết.

“Ha ha...” Mộ Dung Linh Tuyền thâm tình nhìn Cơ nhi cười khúc khích.

“Khụ khụ, Vương gia, ngại lần này trở lại sao lại trẻ như thế?” Cơ nhi chuyển đề tài khác.

“A, cái này, cái này, không dấu Cơ nhi, bởi vì ta đã qua mười sáu tuổi cho nên mẫu hậu muốn tuyển cho ta, không cho ta ra, lần này là ta trốn ra đấy” Mộ Dung Linh Tuyền đáng thương trả lời.

“Ờ, vậy, vậy Vương gia tuyển được Vương phi chưa?” Cơ nhi phát hiện lòng nàng khá lo lắng.

“Ta, ta không muốn tuyển” Mộ Dung Linh Tuyền nhìn Cơ nhi, ý tứ hình như khá rõ ràng.

“Vương gia đừng nhìn ta, ta là cô nương kỹ viện, lẽ nào ngại muốn lấy một cô nương làm Vương phi?” Cơ nhi liếc hân một cái.

Mặt Mộ Dung Linh Tuyền liền đỏ lên, lắp bắp nói “Ta, ta, ta dù sao cũng không chọn.”

“Vương gia, ngại cũng biết tính cách Cơ nhi, dù ngại thích Cơ nhi tới đâu thì Cơ nhi tuyệt đối sẽ không làm tiểu thiếp, kể cả chính thất cũng tuyệt đối không phải duy nhất, tướng công chỉ có thể chuyên sủng một mình ta, nếu như phản bội Cơ nhi, Cơ nhi nhất định giết hân!” Ý Cơ nhi là làm không được thì đừng chạm vào ta, đồ mắc công ta khó xử.

Mộ Dung Linh Tuyền bị vẻ hung dữ của Cơ nhi dọa sợ, yên lặng nhìn khuôn mặt kiên định kia liền biết nàng nói thật, nhưng mình là Vương gia, làm sao bây giờ?

“Ha ha, thôi không nói việc này nữa, Vương gia, Cơ nhi dẫn ngại đi gặp mấy người bạn” Cơ nhi để thời gian cho hân suy nghĩ, thuận tiện bước bình nhìn Liễu Tinh Kim nháy mắt trái, trong lòng Tinh Kim đang suy nghĩ tiểu nữ nhân này thật thông minh, cứ như vậy Vương gia dĩ nhiên phải lấy Vương phi, nạp Trắc phi, thế nên dĩ nhiên hân không thể ở với Cơ nhi.

Mộ Dung Linh Tuyền có hơi lơ mơ, bị Cơ nhi kéo tay đi tới trước phòng Phạm Thu Nham, đập cửa hét lớn “Phạm ca ca, mau ra đây đi!”

“Á, Cơ nhi, có chuyện gì?” Tóc Phạm Thu Nham vốn luôn chỉnh tề nhưng bây giờ có hơi lộn xộn, vài lọn rối xuống má, khuôn mặt tuấn tú hồng hồng tự nhiên thêm chút tà mị khiến Cơ nhi ngây ngẩn cả người, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ Phạm Thu Nham có lúc lại mê người như thế, nước miếng của nàng xem chút chảy ra.

“Cơ nhi, vị này chính là vị này chính là?” Phạm Thu Nham hiển nhiên đã nhìn thấy người trẻ tuổi có tướng mạo khả ái nhưng khí chất cũng không bình thường đứng sau Cơ nhi.

“À, đây chính là Cửu vương gia Mộ Dung Linh Tuyền! Vương gia, vị này là... một trong những nhạc công của Cơ nhi” Cơ nhi lập tức tỉnh lại giới thiệu hai người.

“Hóa ra là Cửu vương gia, tiểu dân tham kiến Cửu vương gia!” Phạm Thu Nham hành lễ cung kính khom người.

Mộ Dung Linh Tuyền nhìn tướng mạo Phạm Thu Nham như tiên nhân mà hơi hoảng, Cơ nhi tìm đâu ra nhạc công tuần mỹ thế này?

“Vương gia!” Cơ nhi đựng nhẹ Mộ Dung Linh Tuyền.

“A, mời đứng lên, Cơ nhi, nàng tìm đâu ra những... nhạc công này vậy?” Mộ Dung Linh Tuyền lập tức hỏi.

“Hi hi, đều là ngẫu nhiên quen biết, Phạm ca ca là một nhạc si chính hiệu đấy, Phạm ca ca làm gì mà cả ngày không ra ngoài vậy?” Mắt Cơ nhi sáng như đèn pha nhìn về mặt tuyệt mỹ gợi cảm của hắn.

“À, đúng rồi, Cơ nhi mau vào nhìn” Phạm Thu Nham liền duỗi tay kéo Cơ nhi vào phòng, Mộ Dung Linh Tuyền lập tức trầm mặt xuống, nam nhân này sao lại tùy tiện như thế.

“Wah, Phạm ca ca, quá tuyệt vời!” Cơ nhi thấy đàn ghi ta rất thô ráp lúc sáng giờ đây đã trở nên trơn láng bóng bẩy, phía trên được khắc hoa văn xinh đẹp khiến Cơ nhi quá kinh ngạc.

“Ha ha...” Phạm Thu Nham hiếm khi thấy Cơ nhi khen hắn nên cười rất vui vẻ, đẹp khuynh thành như hoa lan khiến Cơ nhi sững sốt tập hai, Phạm ca ca hoàn toàn có khả năng thành yêu nghiệt, nhất thời trong đầu hiện lên tên yêu nghiệt đỏ lôm kìa, cảm thấy có chỗ nào không ổn nhưng nàng không nghĩ ra được.

Khuôn mặt Mộ Dung Linh Tuyền càng đen hơn, nam nhân này nhìn Cơ nhi dịu dàng không thể tả, mà Cơ nhi nhìn tên kia cũng đầy kinh diễm, điều này khiến lòng hắn hơi chua.

“Đây là cái gì hả?” Mộ Dung Linh Tuyền lạnh lùng mở miệng hỏi.

“À, hi hi, đây là nhạc khí Cơ nhi thiết kế đấy Vương gia, sau này người sẽ được nghe thử, rất êm tai rất đặc biệt, Phạm ca ca, ngày mai người có thể xài cảm huyền rồi.”

“Ừm, lát nữa ta sẽ chọn thượng đẳng cảm, Phạm ca ca đang rất muốn nghe thử nhạc khí này diễn tấu ra sao, Cơ nhi à, thật quá kích thích tâm hồn nha, ha ha.”

“Hi, đây chỉ là một loại mà thôi, kỳ thật nhạc khí êm tai còn nhiều lắm, ví như đàn tranh, Cơ nhi cũng có thể cải tạo nó một chút khiến âm sắc càng hoàn mỹ” Cơ nhi rất tự tin nói ra.

“Thật vậy chăng? Cơ nhi, người đúng là thiên tài, Phạm ca ca đã chấm người rồi, nhất định người phải dạy hết những gì người biết cho ta nha.”

“Ha ha, chỉ sợ cả đời cũng dạy không hết.”

“Vậy Phạm ca ca sẽ theo người cả đời” Phạm Thu Nham buột miệng.

Cơ nhi lập tức đỏ mặt còn Mộ Dung Linh Tuyền càng đen mặt, Tinh Kim đứng ngoài thì cười khỏ. Phạm Thu Nham giật mình nhận ra mình lỡ lời thì đỏ bừng mặt, đôi mắt sao chớp động nhìn Cơ nhi, bên trong dường như chứa điều gì.

“Hơ hơ, Phạm ca ca đang bận vậy ta mang Vương gia đi gặp Nhan ca ca” Cơ nhi nhìn về mê người Phạm Thu Nham thấy không chống lại được thì vội vã lôi kéo Mộ Dung Linh Tuyền tới phòng Nhan Nguyệt.

Còn chưa gõ cửa thì cánh cửa bỗng nhiên mở ra, chỉ thấy Nhan Nguyệt khóc lóc chạy ra, khuôn mặt tuấn tú lãnh diễm kia đầy nước mắt, nhìn rất đáng thương.

“Nhan ca ca người sao thế? Xảy ra chuyện gì?” Cơ nhi bị dọa mất hồn.

“Cơ nhi chạy mau!” Nhan Nguyệt lập tức túm Cơ nhi tránh khỏi cửa, chỉ thấy bên trong cánh cửa bay ra một trận khói trắng, ập thẳng vào mặt Mộ Dung Linh Tuyền.

“Cái gì thế! Á!” Mộ Dung Linh Tuyền lập tức che mũi tránh ra nhưng liền thấy mũi rất xót, mắt cay xè, sau đó nước mắt rơi xuống không dừng.

“Cơ nhi ta thành công rồi, ha ha ha, phần thức dục lệ(chảy nước mắt), hic hic...” Nhan Nguyệt vừa cười vừa khóc như người điên.

Cơ nhi lập tức hiểu rõ chuyện gì xảy ra, quay đầu lại nhìn Mộ Dung Linh Tuyền, thấy hắn cũng bắt đầu rơi lệ không ngừng thì phì cười.

“Cái gì thế hà!” Mộ Dung Linh Tuyền không có tâm trạng để cười.

“Vương gia bớt giận, đây là Cơ nhi kêu Nhan ca ca chế ra lệ phần, xem ra rất thành công.”

Mộ Dung Linh Tuyền sững sốt rồi vội vàng nói “Quá cay xót, khó chịu muốn chết, có giải được chứ?”

Nhan Nguyệt biết hẳn nhất định là Vương gia, hai mắt đầm lệ hồng hồng nhìn Mộ Dung Linh Tuyền tức giận nhưng vẫn khả ái suốt (dễ thương+ đẹp trai) “Không, không có, hết nhanh thôi, tối đa là khoảng một chén trà nhỏ. Tiểu dân Nhan Nguyệt tham kiến Cửu vương gia!” Nhan Nguyệt vẫn biết quy củ.

“Hi hi, Vương gia, Nhan ca ca là thần y đấy, rất lợi hại” Cơ Nhi nhìn hai người khóc lóc mà không nhịn được cười.

“Thứ này để làm gì?” Trong lòng Mộ Dung Linh Tuyền vẫn hơi khó chịu.

“Hi, để ngăn cản bạo động thôi, lúc nhiều người rối loạn thì quăng cái này, cam đoan mọi người khóc tới kêu mẹ, lúc đó còn sức mà bạo động sao, ha ha, đây là cách vô cùng tiên tiến” Cơ Nhi tự hào nói.

Mộ Dung Linh Tuyền đột nhiên biến sắc, nói như vậy thứ này dùng trấn áp và đối đầu thì rất hữu dụng, sắc mặt hơi thâm trầm tự suy xét, nhưng mà mũi và mắt khá khó chịu, nước mắt nước mũi ngang dọc, vội vả lấy khăn tay ra lau, thế này quá mất mặt mà.

Nhan Nguyệt đắc ý vạn phần, vừa cười vừa khóc nhìn Cơ Nhi nói “Cơ Nhi, Nhan ca ca lợi hại chưa, mau thường đi!”

“Thường à? Có!” Cơ Nhi lập tức kiễng chân hôn một cái trên mặt hán “Chụt!”

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Chính Văn Chương 06: Trái Tim Đã Mất

Nhan Nguyệt ngăn người, khuôn mặt tuần tú ướt sũng của hán đỏ ửng lên, khi nhìn thấy khuôn mặt vui vẻ của Cơ Nhi thì cảm thấy hơi hộp.

“E, phi phi phi.” Cơ Nhi phun nước ra, bực bội hét lớn: “A, mặt Nhan ca ca mặn quá nha, phi phi phi.”

Khuôn mặt vốn đang âm lãnh của Mộ Dung Linh Tuyền vừa nghe liền bật cười, mà khuôn mặt của Tinh Kim đang đứng ngoài bỗng co rút kịch liệt, Nhan Nguyệt cảm thấy xấu hổ tức giận nói “Nữ nhân kia, ngươi đừng có mà được tiện nghi rồi còn khoe mẽ, nước mắt của ai mà không mặn hả?”

“Hắc hắc, Nhan ca ca, nước mắt của ngươi mặn dã man, nếu không tin ngươi hãy thử xem, có phải do thuốc bột không?” Cơ Nhi nghiêm trang nói.

“Thật sự?” Nhan Nguyệt thấy nàng thực nghiêm túc, lập tức chấm nước mắt dùng lưỡi nếm thử.

“Oa ha ha ha. . . Nhan ca ca, ngươi, ngươi rất là ngọt nha, ha ha ha.” Hóa ra Cơ Nhi đang đùa hán, cái tiểu nữ nhân này tự cười đến chảy ra nước mắt.

“Cơ Nhi!” Nhan Nguyệt biết mình bị mắc mưu, nhất thời tức giận hét lớn một tiếng, hán không thể dạy dỗ nàng nàng một trận.

“Ha hã a. . .” Mộ Dung Linh Tuyền cũng nhịn không được cười ra tiếng, Cơ Nhi của hán trước nay đều nghịch như thế.

“Ách, xin lỗi, không cười, không cười nữa, ha ha ha. . .” Cơ Nhi cố gắng nhịn cười.

“Cơ Nhi, chúng ta nên đi ra ngoài trước đi!” Mộ Dung Linh Tuyền kéo Cơ Nhi đang cười đến không biết gì ra ngoài, để lại Nhan Nguyệt đằng sau với khuôn mặt tức giận vằn vện.

Chạng vạng ngày hôm đó, toàn bộ quần áo của mấy nam nhân đều được đưa tới, Cơ Nhi lập tức để mấy nam nhân mặc thử, tất cả quần áo đều là màu đen, tuy nhiên cái này không gọi là quần áo được, phía trên là một cái áo lót thưa trong suốt có thể nhìn thấy hết da thịt bên trong, phía dưới là quần đùi ngắn bó sát giống của Cơ Nhi, tất cả đều dùng da của động vật làm thành.

Cơ Nhi cầm một bộ quần áo cười giống một con mèo nhỏ, Cửu Vương gia ngồi bên cạnh cũng nhíu chặt lông mày, đây là đồ vật gì? khuôn mặt của Tinh Kim đen thui, cái này so với cái nàng giải thích với hán hình như là quá khác biệt.

Đầu Phạm Thu Nham đột nhiên gục xuống, hai tròng mắt hiện rõ sự mệt mỏi, người này bởi vì làm đàn ghi-ta mà không ăn không ngủ.

“Cơ Nhi, chuyện gì vậy?” Phạm Thu Nham không khách khí mà ngáp thiếp to.

” Đến đây cầm quần áo này mặc thử để ta xem thử hiệu quả như thế nào?” Về mặt Cơ Nhi đứng đắn nói, “Tinh Kim, đây là của huynh!”

Lúc này Nhan Nguyệt cùng Tư Đồ Dật cũng đã đi ra, Cơ Nhi đưa cho bọn hán quần áo khiến bọn hán nhất thời hoảng sợ vạn phần, cái này mà cũng

kêu là quần áo được sao?

“Đi! Thay đi, ta còn mặc như thế không lẽ các người là nam nhân mà lại thẹn thùng sao? hơn nữa khách nhân đều nhìn ta, các người lo lắng gì chứ, còn có mặt nạ cho các người cơ mà.” Cơ Nhi cả giận nói.

“Cơ Nhi, này, này, mọi người nếu đều nhìn người, chúng ta cũng không cần phải mặc vậy nhỉ?” Khuôn mặt tuần tú của Phạm Thu Nham nhăn như quả khổ qua nhìn Cơ Nhi.

“Đi! Người lại không nghe lời phải không?” Cơ Nhi nhướn đôi mi thanh tú lên ” Thế thì ta khỏi cần dạy đàn ghi- ta cho người nữa nhé?” Cơ Nhi trắng trợn uy hiếp, Phạm Thu Nham lập tức ngậm miệng lại, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Tinh Kim, Nhan Nguyệt cùng Tư Đồ Dật.

Tinh Kim quay người lại cầm quần áo của mình rồi đi vào trong phòng.

“A, Tinh Kim người đi thay đồ thật đó hả?” Đôi mắt yêu mị của Nhan Nguyệt tròn to kinh hoàng nhìn Tinh Kim.

“Người nói gì?” Cơ Nhi cười lạnh.

“Cơ Nhi, này, này. . .” Tư Đồ Dật một tay cầm cái quần đùi mà đỏ bừng mặt.

” Cái này cái kia gì nữa, Tư Đồ ca ca, đây gọi là trào lưu, Cơ Nhi vì các người tạo ra trào lưu, đều là nam nhân sợ cái gì! Còn nữa, khách nhân nhất định là nam nhân nhiều, nữ nhân thì cũng chỉ là các cô nương trong viện mà thôi, như vậy là để Cơ Nhi biểu diễn càng thêm nổi bật, có sáng tạo là phải có hi sinh, cho nên Tư Đồ ca ca, người liền vì Cơ Nhi hy sinh một chút đi.” Cơ Nhi chớp đôi mắt to, làm cho Tư Đồ Dật cùng Nhan Nguyệt khóe miệng run rẩy kịch liệt.

Mộ Dung Linh Tuyền đang phải vất vả ghen cười, cũng may hấn không sớm đến, bằng không khẳng định cũng sẽ gặp họa, xem vẻ mặt thống khổ của mấy nam nhân thật sự là rất buồn cười, bất quá tại sao Tinh Kim lại nghe lời Cơ Nhi như thế, không lẽ mới có nửa năm, Cơ Nhi đã thu phục được hấn rồi sao? hấn đi theo mình nửa năm cũng không nghe lời như thế , kỳ quái!

“Vương gia!” Thanh âm mềm mại của Cơ Nhi dọa cho hấn nhảy dựng lên.

“A, Cơ Nhi chuyện gì?” Tim Mộ Dung Linh Tuyền bắt đầu đập khấn trương, “Hi hi, Cơ Nhi có mời hai cái bảo tiêu nhưng không đủ khí phách, không bằng. . .” Cơ Nhi tay cầm quần áo đưa mấy người kia.

“A, Cơ Nhi, việc này không đùa được, Bỏn vương không thể mặc như thế, sẽ mất hết mặt mũi hoàng gia, không được, không được.” Khuôn mặt tuần tú của Mộ Dung Linh Tuyền trắng bệch, đầu lắc như trống bỏi.

“Ha ha, Cơ Nhi chỉ muốn mượn hộ vệ của Vương gia thôi, họ chỉ nghe lời Vương gia người thôi ~” Cơ Nhi làm nũng đem thân mình dựa vào trước ngực Cửu Vương gia, làm cho khuôn mặt từ trắng bệch của Mộ Dung Linh Tuyền thành màu hồng.

” Vậy thì có thể.” Cửu vương gia trầm nghĩ dù sao cũng không phải là mình, đương nhiên phải giúp Cơ Nhi.

“Cám ơn Vương gia” Cơ Nhi vui sướng hôn lên mặt Cửu vương gia, khiến Nhan Nguyệt đứng cạnh nhếch miệng khinh bỉ, nữ nhân này chỉ biết đi câu dẫn nam nhân.

” Sao các người còn chưa đi thay đi, muốn ta nổi giận có phải không?” Cơ Nhi tức giận nhìn bọn họ, sau đó đem bộ quần áo cuối cùng đưa cho Cửu Vương gia, để hấn phân cho thị vệ của mình.

” Cơ Nhi ta chỉ muốn nhìn xem Tinh Kim mặc quần áo trông sẽ thế nào thôi mà?” Tư Đồ Dật cười mỉa.

” Đúng, đúng!” Phạm Thu Nham lập tức gật đầu phụ họa, Nhan Nguyệt thì không cần phải nói, nhìn thấy quần áo trong tay chỉ muốn vứt đi cho xong.

Cửa phòng bị mở, Tinh Kim đi ra, làm chấn động cả viện.

Toàn bộ mặt và đầu đều bị che phủ, chỉ lộ ra con mắt cùng cái miệng, không thể nhìn thấy cái gì khác, tóc dài được cột đuôi ngựa phía sau lưng, thân thể cường tráng được cái áo màu đen bó sát vào, nhìn gọi cảm dị thường, hai cái khóa đậu đỏ trước ngực khi ẩn khi hiện, làm cho Cơ Nhi thèm muốn chảy nước miếng.

Xuống chút nữa, hai chân thon dài cân đối và cái đùi trắng nõn bày ra không bỏ sót chút nào, cái mông được quần da bao lấy bóng loáng mượt mà, vật nam tính phía trước bị gắt gao bó chặt, nhìn mà muốn phun máu mũi.

“Trời ạ, Tinh Kim, huynh quá đẹp trai , rất gọi cảm, Cơ Nhi thích!” Cơ Nhi khắc chế không được chạy lên ôm lấy hấn mà ăn đậu hũ.

“Cơ Nhi!” Cửu Vương gia tức giận quát, khiến Cơ Nhi từ trên người Tinh Kim bị dọa nhảy xuống dưới.

“Há há, các người còn không mau đi đổi! ” Cơ Nhi trừng mắt nhìn bọn họ, ” phải gọi cảm như thế mới làm cho nữ nhân nổi điên lên được!” Cơ Nhi quát lớn khiến mấy nam nhân hoảng sợ.

Ánh mắt thâm thúy của Tinh Kim nhìn Cơ Nhi thấy nàng vui vẻ như thế, hấn thấy mình trả giá như vậy là xứng đáng.

Khuôn mặt tuần tú đáng yêu của Cửu Vương gia đầy tức giận, cũng may mình còn chưa có kêu Vệ Phong và Vệ Gia đổi quần áo, bằng không tiểu nữ nhân này sẽ không coi ai ra gì, còn dám ôm Tinh Kim rồi sờ ngực hắn, Cửu vương gia hung hăng trừng mắt nhìn Tinh Kim vì sao hắn không có đẩy nàng ra.

“Vương gia, người nhanh kêu cho bọn hắn mặc thử, để Cơ Nhi xem có hợp không, ngày mai còn có thể sửa lại chứ, ha ha.” Cơ Nhi vội vàng đẩy hắn đi ra ngoài.

Mộ Dung Linh Tuyên bậm môi, đành phải theo nàng đi ra ngoài.

“Tinh Kim, quá hoàn hảo, hi hi, thật gọi cảm a.” Cơ Nhi lập tức trở lại tới trước mặt Tinh Kim tiếp tục ăn đậu hũ, đôi mắt to nheo lại thành một đường, cái tay nhỏ bé không thành thật cứ vuốt ve thân thể hắn.

“Cơ Nhi, đừng như vậy, để Vương gia nhìn thấy thì không tốt đâu.” Trong lòng Tinh Kim run sợ, nữ nhân này to gan dám dùng tay mềm mại sờ xuống vùng bụng dưới của hắn, làm cho tiểu đệ đệ của hắn tưởng đau đứng lên.

“Hắc hắc, Tinh Kim, nhìn huynh như thế này, nếu mà bị các cô nương nhìn thấy, có khi nàng chạy lên cưỡng gian huynh cũng không chừng.” Về mặt Cơ Nhi xuân ý nhôn nhạo, nghĩ đến ba nam nhân kia mặc quần áo vào cũng kêu gọi như thế liền chảy nước miếng.

“Cơ Nhi, quần áo này có phải là quá lộ liễu hay không, không hợp với lễ nghi.” Khuôn mặt Tinh Kim cụp xuống, cơ thể run run.

“Haiz ~ sợ cái gì, nơi này là kỹ viện, nam nhân đến đây không phải đều vì tìm nữ nhân để lên giường sao? vì vậy không cần quá lo lắng đâu, còn nữa các người đều mang mặt nạ sẽ không ai nhận ra đâu, hắc hắc.” Cơ Nhi cho hắn một ánh mắt xem thường.

Đến lúc đó nhất định sẽ nổi tiếng, ha ha ha.” Cơ Nhi đắc ý cười to.

Phạm Thu Nham mở cửa phòng ra, Cơ Nhi nghe được âm thanh lập tức xoay người lại, nhìn thấy Phạm Thu Nham không dám ra buồn cười nói: “Phạm ca ca, người làm gì vậy, người có phải nam nhân không hả, Tinh Kim dám ra đây chẳng lẽ người không dám sao?”

“Cơ Nhi, nó rất không được tự nhiên, hơi thái quá.” Khuôn mặt tuần tú của Phạm Thu Nham rất khó chịu, cả người hắn đều cảm thấy khó chịu, cũng may cái đầu đã được che đi, nhưng mà bị Cơ Nhi nhìn từ trên xuống dưới, thật sự rất mất mặt.

“Phạm ca ca, dáng người của huynh không tồi nha, he he” Cơ Nhi vui vẻ không keo kiệt mà ca ngợi, làn da của Phạm Thu Nham so với Tinh Kim trắng hơn nhiều, nhìn hắn dịu dàng như thế cứ tưởng là yếu ớt mới đúng chứ, nhưng không nghĩ tới thân thể hắn thật là tráng kiện, xem ra nam nhân này là thâm tàng bất lộ.

Lúc đó hai cánh cửa còn lại cũng đồng thời mở ra Tư Đồ Dật cùng Nhan Nguyệt nhìn nhau với hai ánh mắt khác nhau bước ra, hai mắt của Nhan Nguyệt bùng bùng lửa giận hung hăng nhìn Cơ Nhi đang dùng ánh mắt mê đắm nhìn hắn, Tư Đồ Dật là ánh mắt bất đắc dĩ, may mắn là còn có khăn trùm đầu, cũng không đến nỗi mất hết mặt mũi gặp người.

“Nữ nhân kia, như thế này còn ra thể thống gì nữa?” Nhan Nguyệt cả giận nói.

“Ha ha nhìn đi dáng người của người cũng tốt lắm” Cơ Nhi hôm nay coi như đã được rửa mặt.

Nhan Nguyệt then đỏ mặt nói: “Chẳng lẽ phải mặc như vậy đứng ở đó nửa canh giờ sao?” Thanh âm băng lãnh của Nhan Nguyệt cất lên.

“Không cần đứng nửa canh giờ(1h), một khắc là được rồi, Cơ Nhi sẽ múa ba khúc, không quan trọng số lượng ít nhiều mà là ở vũ đạo” Cơ Nhi thực vừa lòng khi nhìn bốn nam nhân kêu gọi này, mắt to chu du trên người bọn họ, cái miệng nhỏ nhắn lộ ra nụ cười gian.

“Được rồi chứ, toàn thân ta đều cảm thấy khó chịu!” Nhan Nguyệt tức giận vội vàng trở về phòng, đi theo tiểu nữ nhân này thật là không có một ngày vui vẻ, nhưng tại sao hắn lại không muốn rời đi, bởi vì mỗi ngày đều bị kinh tâm động phách nên hắn cảm thấy mới mẻ sao?

“Ha ha ha, đêm mai nhớ rõ phải mặc nhé, mặc thêm ngoại bào rồi ra ngoài.” Cơ Nhi lớn tiếng nói.

Phạm Thu Nham cùng Tư Đồ Dật lập tức trở về phòng, Tinh Kim cũng lập tức biến mất.

“Ha ha ê, người nào có dũng khí đến đây đi ta chấp hết!” Cơ Nhi bên ngoài làm tư thế cổ lên, mấy nam nhân bên trong khoé miệng nhếch lên, nữ nhân này lại điên rồi.

“Cơ Nhi!” Cửu Vương gia đi đến.

“Vương gia, thế nào rồi, bọn họ có đồng ý hay không?” Cơ Nhi mở to mắt chờ mong nhìn hắn.

“Hà à, bọn họ sợ hãi, nhưng mà quần áo phù hợp với Vệ Gia nhưng không hợp với Vệ Phong, quần quá nhỏ hắn mặc không vừa” khoé miệng của Vương gia run.

”Như vậy sao, có Vệ Gia là được rồi, dù sao thì mặt sau cũng là sân khấu, phía trước hai bên trái phải mỗi nơi một người là được rồi” Cơ Nhi suy nghĩ rồi nói.

Mọi người đổi xong quần áo đi ra, Cơ Nhi khen ngợi bọn họ, Cơ Nhi đề nghị bọn họ đi ăn khuya, thường ngày mấy nam nhân thường đi ngủ rất sớm, từ ngày họ dọn vào đây thì đều bị Cơ Nhi hóa cú, đến buổi tối không ngủ sớm được, đề nghị này của Cơ Nhi làm cho bọn họ rất là cao hứng.

Sau khi mọi người đổi xong quần áo Cơ Nhi cùng một đám nam nhân nói nói cười cười, đi tới một lầu lớn.

Lão bản vừa thấy Phạm Thu Nham cười cười tiến lên nói ” Phạm công tử, đã lâu không thấy, cùng cô nương kia học tập như thế nào rồi? ” Đêm đó Phạm Thu Nham và lão bản uống rượu mừng, nhưng không phải vì Phạm Thu Nham đi dự thi, mà vì Phạm Thu Nham đã báỉ một tiểu nữ nhân làm sư phụ.

“Ha ha, Phạm gia, tại hạ sẽ thổi một khúc cho ngài nghe” Phạm Thu Nham đi tới cửa, xuất ra ngọc tiêu.

Những người khác đều cảm thấy bất đắc dĩ lắc đầu, tự mình ngồi xuống, vừa ăn vừa nói chuyện, giống như một đại gia đình, Cửu Vương gia vẫn luôn nắm bàn tay nhỏ bé của Cơ Nhi không buông, mọi người phân ra ngồi hai bên của bản, Tinh Kim ngồi đối diện với Cơ Nhi về mặt cô đơn.

Cơ Nhi ngồi xuống bàn, cái tay ở dưới bàn nhéo nhéo đùi hấn để làm cho hấn bớt lo lắng, vừa vặn bị Nhan Nguyệt nhìn thấy, khóe miệng đang cười lập tức biến thành khinh bỉ, nữ nhân này không thể đứng đắn một chút được hay sao?

Tiếng tiêu vang lên, uyển chuyển tuyệt đẹp, Phạm Thu Nham một thân áo trắng tóc đen phiêu phiêu, áo trắng tựa như tuyết dưới ánh trăng, đứng ở dưới mái hiên giống như một tiên nhân hạ phàm, thánh khiết vô cùng, Cơ Nhi bị vẻ đẹp của hấn làm cho ngây ngẩn, ở giữa nhiều mỹ nam như vậy sợ trên đời này chỉ có mình nàng mà thôi, trong đầu bỗng nhiên hiện lên nam nhân yêu nghiệt bận đồ đỏ kia, tại sao nàng cứ cảm thấy hay người này có chỗ nào đó rất giống nhau nhỉ?

“Cơ Nhi, ngày mai chính là sinh nhật mười lăm tuổi của nàng, nàng muốn tổ chức như thế nào? ” khuôn mặt tuấn tú của Mộ Dung Linh Tuyền tràn đầy sùng nịnh hỏi Cơ Nhi.

“A, ta, ta còn chưa có nghĩ tới a, mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm là tốt rồi.” Cơ Nhi cảm thấy ngượng ngùng.

“Cơm đương nhiên là phải ăn rồi, ta đặt sẽ ở Túy Nguyên Lâu một bàn, cho Cơ Nhi muốn ăn cái gì đều được.”

“A, Túy Nguyên lâu? Vương gia không cần đến Túy Nguyên Lâu, ta không muốn cho cái tên biến thái kia kiếm tiền đâu.” Cơ Nhi lập tức phản đối, nghĩ đến long Khiếu Thiên khiến nàng hận đến nghiến răng, đối với cừu gia của Vũ Tuyết Cơ chủ nhân thân thể này nàng cảm thấy chưa chắc là hấn làm, nhưng lần này hấn dám phi lễ nàng đừng hòng mong nàng bỏ qua cho.

” Sao vậy?” Cửu Vương gia khó hiểu nhìn Cơ Nhi, sau đó nhìn về phía Tinh Kim.

“Ách, ta cùng long Khiếu Thiên có ân oán cá nhân, Vương gia chúng ta không cần đến đó ăn cơm được không, đi Bát Phưong các là được rồi, nghe nói nơi đó có món phật khiêu tương rất tuyệt nha, há há” Mặt Cơ Nhi xảo trá nói.

” Được, được Tinh Kim, sáng mai người đi đặt sẵn một nhĩ gian.” Mộ Dung Linh Tuyền lập tức hạ mệnh lệnh.

” Vâng, Vương gia!” Tinh Kim lập tức gật đầu nói.

“Cơ Nhi, ngày mai không tập luyện được không, cho chúng ta nghỉ ngơi nha? ” Tư Đồ Dật bỗng nhiên cười nói.

“A, chẳng lẽ các người đều vất vả lắm sao?” Cơ Nhi đầu đầy hắc tuyến nhìn hấn.

“Ha, không phải, ngày mai chính là sinh nhật Cơ Nhi, Tư Đồ ca ca cũng phải đi mua một cái lễ vật chứ” Tư Đồ Dật khẽ cười nói, mỗi ngày nhìn thấy khuôn mặt cười nói của nàng hấn cảm thấy cuộc sống rất có lạc thú.

Nhan Nguyệt sững sốt, khóe miệng co rút không nói gì, đầu óc lại suy nghĩ, mình nên tặng cái gì cho tiểu nữ nhân này đây?

Đột nhiên tiếng tiêu của Phạm Thu Nham tựa hồ hỗn loạn, Phạm Thu Nham lập tức dừng thổi tiêu, khuôn mặt bình tĩnh mà tuấn tú của hấn có chút thay đổi, đi vào bên trong nói “Cơ Nhi, Phạm ca ca có chút việc phải đi ra ngoài một chút, ngày mai nhất định sẽ trở về.”

“Cái gì! Người, người lại đây!” Cơ Nhi đứng lên, vào lúc khẩn cấp như bây giờ mà không thấy hấn, nàng nhất định tức chết mất thôi.

“Cơ Nhi yên tâm, lần này ta nhất định sẽ không nuốt lời, các vị cáo từ!” Nói xong hấn vội vàng đi ra ngoài, mới chỉ một chút đã không thấy bóng dáng đâu.

“Buồn cười, nếu ngày mai hấn không trở lại ta liền lột da hấn! ” Cơ Nhi giận dữ nói.

“Cơ Nhi, người đừng nổi giận, Phạm huynh nói như vậy thì nhất định sẽ trở về, chắc là huynh ấy có việc gấp, vừa rồi hình như có tiếng tiêu gọi hấn về.” Tư Đồ Dật an ủi nàng.

“Đúng vậy quả thực có tiếng tiêu, Cơ Nhi, hấn rốt cuộc là ai?” khuôn mặt tuấn tú của Mộ Dung Linh Tuyền lại trở nên âm trầm.

“Ta, ta cũng không biết a, chỉ biết là hấn là cái nhạc si, tuy nhiên hấn sẽ không hại ta.” Cơ Nhi đối với thân thể của Phạm Thu Nham nổi lên lòng tò mò.

” Võ công của hần xuất thần nhập hóa, cao thâm khó lường, trong chốn võ lâm không có mấy người, mọi người đoán xem! ” Tư Đồ Dật đột nhiên nghiêm túc nói.

” Trong chốn võ lâm cao thủ đệ nhất bây giờ là Âm Dạ bang chủ, bắt quá người hành tung bí ẩn, chưa ai nhìn thấy khuôn mặt thật của hần, chỉ biết hần tâm ngoan thủ lạt, cho dù là Hoàng thượng hần cũng dám ám sát!” Nhan Nguyệt là người đầu tiên lên tiếng.

“Làm càn!” Cửu Vương gia nhất thời quát lên.

” Vương gia, Nhan ca ca chỉ đang nói chuyện thôi, người không cần nghiêm túc như thế được không, hù chết Cơ Nhi rồi ! ” Cơ Nhi nhìn hần trách cứ.

Họ Mộ Dung Linh Tuyền nhìn nàng một cái nói: ” Lời nói đại nghịch bất đạo bị nghe thấy thì không tốt, về sau đừng nói lung tung.”

Nhan Nguyệt trề môi, ta đây không thêm sợ đâu.

“Người thứ hai phải kể tới Vô hoa cốc chủ, người này cũng rất thần bí, vừa chính vừa tà, rất khó nắm bắt.” Nhan Nguyệt lại nói tiếp, Tư Đồ Dật tỏ vẻ đồng ý.

“Nghe nói trang chủ Hồng Diệp sơn trang cũng là một nhân vật lợi hại, nhưng không biết có phải là sự thật hay không?” Liễu Tinh Kim đột nhiên nhìn về phía Nhan Nguyệt nói.

” Không sai, võ công của Khúc Viêm Băng do đích thân Thái Ất chân nhân truyền thụ, nghe nói hần học được võ công tuyệt học Thiên Long Bát Chương có thể nói là vô địch” đối với việc giang hồ thì Nhan Nguyệt hiểu rõ như lòng bàn tay.

Cơ Nhi rõ ràng cảm giác được mặt Tinh Kim run lên một chút, nàng biết mẫu thân hần là biểu muội của Hồng Diệp trang chủ.

“Nhan ca ca nói lời này thực mâu thuẫn nha, người nói bang chủ của Âm Dạ hội là cao thủ giỏi nhất võ lâm rồi lại nói trang chủ Hồng Diệp sơn trang Sở Hưởng Vô Địch cũng là cao thủ nữa, vậy nếu hai người đó tỷ võ thì ai thắng?” Cơ Nhi hiếu kì hỏi Nhan Nguyệt.

“A. . .” Nhan Nguyệt miệng méo xẹo lúng túng nói “Ta, ta cũng chỉ nghe nói mà thôi.” Sao tiểu nữ nhân này có thể xảo quyết như thế được?

“Hờ hờ, như vậy còn ai nữa?” Cơ Nhi nhìn khuôn mặt vắn vẹo của hần mà cảm thấy buồn cười.

“Còn có, còn có. . .” Nhan Nguyệt tròn mắt nhìn nàng, nàng quyết tâm muốn biết đến cùng sao?

“Còn có nhị vương tử của Tây Phiên vương, nghe nói ở nơi đó hần là đệ nhất cao thủ.” Cửu Vương gia bổ sung vào.

” Cao thủ nhiều như thế sao, vậy sư phụ của Vương gia thì sao?” Cơ Nhi nghĩ đến lời Tinh Kim đã nói qua liền hỏi.

“A, sư phụ của ta không ở trong võ lâm, không biết địa vị ở trong võ lâm như thế nào, bắt quá ta không học được nhiều ở sư phụ, nhưng Tinh Kim thì học được không ít, ha ha.” Họ Mộ Dung Linh Tuyền nhìn Tinh Kim cười nói.

“Tinh Kim cũng không học được nhiều, sư phụ của Vương gia võ công cao thâm khó lường, Tinh Kim lĩnh hội không nổi.” Tinh Kim buồn bực hé miệng nói.

“Ha ha, sư phụ nói người rất thông minh, so với ta lợi hại hơn nhiều.”

“Tinh Kim, huynh đừng lo lắng, Phạm ca ca dạy người ba chiêu người học đã xong chưa? ” Cơ Nhi nhìn không được quan tâm hần.

“Ừm, đã học xong nhưng còn chưa thành thạo, Phạm huynh thật sự rất lợi hại, ba chiêu này là sát chiêu, nhưng lại không để lộ bất cứ sơ hở nào” Tinh Kim lộ ra vẻ hâm mộ.

“Xem ra Phạm ca ca nhất định là cao thủ, lúc nào hần quay lại ta phải hỏi cho rõ mới được! Hắc hắc.” Khóe miệng Cơ Nhi lộ ra nụ cười gian trá.

“Các người thử nói xem hần có thể là Vô Hoa cốc chủ thần bí kia không?” Nhan Nguyệt thần bí nói.

” Sao huynh lại nghĩ như thế?” Tư Đồ Dật khó hiểu hỏi.

“Hần không thể là bang chủ là Hắc ám hội, càng không thể là Hồng Diệp trang chủ, không lẽ lại là nhị vương tử của Tây Phiên vương?” Nhan Nguyệt nhanh chóng phản tích.

Tư Đồ Dật nhướn mắt nói ” Ta nghĩ điều ấy không có khả năng đâu, ta thấy Phạm huynh không giống người xấu, cái vị Vô Hoa cốc chủ kia vừa chính vừa tà không thể nào là hần đâu”.

“Các người đừng có mà đoán mò nữa, có nghe qua câu sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân chưa, người mà các người nói đều là những cao thủ trong võ lâm ai ai cũng biết, vậy còn những cao thủ thâm tàng bất lộ thì sao, có lẽ những người đó so với bọn hần còn lợi hại hơn. Phạm ca ca thanh tao giống tiên nhân như thế, huynh ấy có lẽ không chém giết trên giang hồ nên có thể không ai biết huynh ấy là cao thủ chăng.” Cơ Nhi nhướn nhướn mi nói.

“Đứng rồi, còn một người nữa!” Đột nhiên Nhan Nguyệt kêu lên sợ hãi.

“Ai?” Tư Đồ Dật hỏi.

“Các chủ của Vũ Hoa các, làm sao có thể bỏ qua hấn cơ chứ, hấn giết người như chớp, khinh công thì quý dị thật sự làm người ta bội phục” Nhan Nguyệt lòng sợ hãi nói.

“Nhan ca ca huynh có từng gặp qua hấn sao? ” Cơ Nhi cảm thấy hứng thú.

“Ừm, ta có gặp hấn bàn chuyện làm ăn một lần, hấn nói không tiếp sinh ý của ta rồi biến mất” khuôn mặt lãnh diễm của Nhan Nguyệt chuyển xanh.

“Ha ha ha, quả thật rất giống ma quỷ, hơn nữa nam không nam, nữ không nữ, giống cái yêu nghiệt, thật sự là biến thái.” Cơ Nhi đồng cảm nói.

“Cơ Nhi đừng nói như thế, nhờ hấn nghe được thì sao, tính tình của hấn không tốt đâu” Nhan Nguyệt khản trương nhìn bốn phía nói.

“Hừ, khản trương cái gì, ta có đắc tội hấn đâu! ” Cơ Nhi cho hấn một ánh mắt xem thường.

“Cơ Nhi, đã khuya rồi chúng ta trở về đi.” Cửu Vương gia nhìn thấy Cơ Nhi cùng với mấy nam nhân thân thiết vô cùng mà mình với nàng lại giống người xa lạ thì trong lòng cảm thấy khó chịu.

“Thôi được rồi, mọi người chúng ta về nhà hi hi” Cơ Nhi nở nụ cười sáng lạn làm cho Tư Đồ Dật và Nhan Nguyệt đều cảm thấy ảm áp.

Trở lại Tuyết viện mỗi người đều tự trở về phòng của mình, Tinh Kim nhìn Cơ Nhi ẩn chứa tình ý nồng đậm, Cửu Vương gia vốn có rất nhiều điều muốn nói với Cơ Nhi, nhưng Cơ Nhi lại nói hấn quay về phòng nghỉ ngơi, dù sao hấn cũng đến đây rồi việc gì phải vội.

Nửa đêm, phòng của Tinh Kim đèn vẫn còn sáng, cửa sổ mở toang, cho đến khi Cơ Nhi từ phía ngoài tiến vào, hấn mới lập tức đóng cửa sổ lại.

“Cơ Nhi.” Tinh Kim vội vàng kéo Cơ Nhi ôm vào trong ngực.

“Tinh Kim.” Cơ Nhi xúc động để cho hấn ôm.

“Cơ Nhi, chúng ta rốt cuộc có nên nói cho Vương gia biết hay không?” Tinh Kim buồn rầu hỏi.

“Tinh Kim, chúng ta chờ một thời gian nữa đi, ngày mai là sinh nhật Cơ Nhi ta sợ ảm ỉ thì sẽ mất vui.” Cơ Nhi cảm thấy bất đắc dĩ nói.

“Ừm, như thế cũng được, giờ chúng ta đi ngủ đi.” Tinh Kim ôm lấy nàng đi đến bên giường, trong lòng hấn có cảm giác nói không nên lời.

Đêm nay hai người đặc biệt ân ái triền miên, thẳng cho đến khi mặt trời mọc.

.....

Trong khi Cơ Nhi cùng Liễu Tinh Kim triền miên không dứt, trong Vũ hoa các yêu nghiệt mỹ nam Duẫn Nguyệt Trần với vẻ mặt ngưng trọng nhìn người vừa mới trở về Phạm Thu Nham.

“Ca, nhiệm vụ này chúng ta có nên tiếp hay không?” Mây kiếm của Trần Nguyệt Duẫn nhấn lại thành một nhúm.

“Mười vạn lượng hoàng kim?” Phạm Thu Nham lên tiếng hỏi.

“Không tồi đâu ca ca, vài năm trở lại đây, các vụ làm ăn của chúng ta không nhiều lắm, tuy rằng sinh ý không tệ, nhưng vụ làm ăn lớn như thế có thể khiến anh em trong lâu sống thoải mái hơn.” Trần Nguyệt Duẫn không dám một mình quyết định, cho nên hấn mới tìm ca ca của mình đến thương lượng.

“Với số ngân lượng lớn như thế, chúng tôi nhiệm vụ không đơn giản, người có nắm chắc mười phần thắng trong tay hay không?” ánh mắt luôn luôn ôn hòa của Phạm Thu Nham bây giờ hiện lên vẻ tàn khốc.

“Tám phần, để không thể chắc chắn quá nhiều.” Duẫn Nguyệt Trần suy nghĩ một chút rồi nói.

“Đêm mai sẽ động thủ sao?” tuấn mi của Phạm Thu Nham nhấn lại càng chặt.

“Vâng, Tây Phiến Vương lần này đi một mình đến Dương Châu du ngoạn, nghe nói vị nhị Vương tử này rất đam mê ca múa là một cái vũ si, vì nghe đồn Dương Châu là nơi ca múa nổi tiếng cho nên hấn muốn đến đây du ngoạn”.

” Quả thật đây là một cơ hội tốt, nhưng đêm mai ta không thể ra mặt được!” Phạm Thu Nham nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của Cơ Nhi, nếu ngày mai hấn mà không tới, phỏng chừng ngày mốt không được vào cửa nữa.

“Ca, không cần huynh ra mặt việc này để đệ sắp xếp là được rồi! “

” Được, tối nay người hành động thì ta có thể trợ giúp đệ, đứng rồi đệ cùng người giao dịch nói phải thêm hai vạn lượng bạc nữa, nếu muốn giết Tây Phiến vương thì sẽ không chi li chừng đó bạc!” khóe miệng Phạm Thu Nham lộ ra nụ cười âm lãnh, cùng bộ dáng ngày thường của hấn như hai người khác

nhau.

”Được, đệ cũng nghĩ như thế, hắc hắc.” Khóe miệng Duẩn Nguyệt Trần lộ ra nụ cười tà ác.

“Đúng rồi, lần này Tây Phiên vương tới, Cửu Vương gia có biết hay không?”

”Việc này đệ không rõ lắm, chắc là không biết, bởi vì lần này nhị vương tử cải trang tới Dương Châu du ngoạn, tùy tùng đi theo cũng chỉ có mười mấy người mà thôi, trong đó chỉ có tám người là cao thủ, nhưng nghe nói võ công hần cũng không tầm thường, nhưng huynh không cần phải lo lắng đệ sẽ an bài tốt mọi việc.”

“Hừ! Tin tức chuẩn xác như vậy? Không biết cô chủ là ai sao?” Phạm Thu Nham cười lạnh nói.

“Này, việc này đệ cũng không rõ lắm. Có người mang đến năm vạn tiền cộc và một phong thư mà thôi.”

”Ngu xuẩn, chuyện lớn như vậy mà người giao dịch là ai mà cũng không biết, về sau nếu có hậu quả gì thì sẽ bị người ta vu cáo hãm hại, đệ làm việc tại sao không thông minh ra được như thế hả?” Phạm Thu Nham nghiêm khắc nhìn Duẩn Nguyệt Trần phê bình.

“Đệ sẽ lập tức đi thăm dò ngay!” cái trán của Duẩn Nguyệt Trần toát hết cả mồ hôi, từ khi hần tiếp quản Vũ Hoa các cho đến nay cũng không có tìm hiểu qua quá trình tiếp nhận sinh ý, cũng không có hỏi qua là ai mướn cả, chỉ cần giết người xong là được, nhưng lần này hần đã sơ sót.

“Hừ, nhớ phải làm sạch sẽ nhanh chóng, không được lưu lại manh mối gì cả” khuôn mặt như tiên nhân của Phạm Thu Nham trở nên vắn vẹo.

”Vâng” Duẩn Nguyệt Trần đối với ca ca của mình càng thêm bội phục, ca ca hần mười ba tuổi đã sáng lập ra Hắc ám hội trong bóng tối, tâm ngoan thủ lạt, nhưng tất cả đều là bất đắc dĩ, sau này khi huynh ấy sáng lập ra Vũ Hoa các ra ánh sáng hùng bá cả hắc bạch lưỡng đạo, làm cho người ta chỉ cần nghe thấy tên đã sợ mất, võ công xuất thần nhập hóa, dưới trướng có rất nhiều cao thủ, ngay cả võ công của hần cũng là do một tay ca ca dạy.

”Đệ hãy mang mười sáu thiết vệ theo cùng, nếu có tình huống bất ngờ thì cũng có thể bảo vệ bản thân, nhớ kỹ tiền không quan trọng.” Phạm Thu Nham nhìn Duẩn Nguyệt Trần trong mắt hiện lên thân tình khó phát hiện, hần chỉ có một đệ đệ này, không thể để hần xảy ra chuyện không may được.

”Ca ta biết mà, đúng rồi ca, mai cái tiểu nữ nhân kia lên đài phải không? Đệ rất muốn xem nàng biểu diễn, xem ra không có cơ hội rồi.” Trần Nguyệt Duẩn lại bắt đầu đùa cợt.

“Nàng cũng không phải chỉ diễn có một ngày.” Tuấn mi của Phạm Thu Nham nhíu lại khi nghĩ đến kỹ thuật nhảy tuyệt diệu của nàng.

“Ca, ngươi thích nàng!” Duẩn Nguyệt Trần khẳng định như thế, nếu không vì cô kị điểm ấy, hần đã đem cái tiểu nữ nhân kia thành điểm tâm ngọt mà ăn rồi.

“Nói bậy! Đúng rồi, ở nơi này đệ có món đồ nào thích hợp với với nữ nhân không?” Phạm Thu Nham nghĩ đến ngày mai là sinh nhật của Cơ Nhi hần nên tặng nàng một món đồ gì đó.

”A tặng cho cái tiểu nữ nhân kia sao?” Trần Nguyệt Duẩn kinh ngạc.

“Ừ, ngày mai là sinh nhật của nàng ta cũng nên tặng nàng một vật gì đó.”

“Hừ! Thế mà huynh còn mạnh miệng nói là không thích nàng sao?” Trần Nguyệt Duẩn khinh bỉ nói xong lập tức chạy ra khỏi phòng, hần cũng không muốn bị ca ca đánh cho thành đầu heo đầu dúi.

Khóe miệng của Phạm Thu Nham giật giật, trong đầu nghĩ đến bộ dáng tức giận, làm nũng, tự tin, sắc tình, kêu gọi của nàng, hần phát hiện ra mình cho tới bây giờ cũng chưa từng để ý đến nữ nhân nào như nàng, khóe miệng hần lộ ra nụ cười vui vẻ khôi phục lại bộ dáng như tiên nhân kia.

Chỉ chốc lát sau Duẩn Nguyệt Trần cầm một cái hòm có khắc hoa đi tới.

“Đây là cái gì?” Phạm Thu Nham nhận cái hòm rồi nhìn đệ đệ hỏi.

“Huynh tự xem đi thì biết chứ gì, đệ mất nhiều công sức mới có nó đó, để cho huynh làm cho cái tiểu nữ nhân kia vui vẻ.” Trần Nguyệt Duẩn meo meo nói.

Khi Phạm Thu Nham mở ra thì thấy bên trong là một viên dạ minh châu, sáng bóng nhìn không thấy một tia tạp chất, to bằng ngón cái, bây giờ muốn kiếm một viên như thế này không phải là dễ.

“Ừm, này không tồi, tiểu nữ nhân kia nhất định sẽ thích” Phạm Thu Nham vừa lòng nói.

”Nhất định sẽ thích, cái này không dưới vạn lượng bạc đâu, lần trước nàng đến hỏi tin tức của huynh, vừa ra tay đã là một vạn hai, thật không hiểu nàng lấy đâu ra nhiều bạc như thế.”

”A, nàng dùng đến cả vạn lượng bạc chỉ để hỏi tin tức của ta thôi sao?” Trong lòng Phạm Thu Nham chấn động.

“Vâng, ra tay hào phóng làm đệ cũng phải giật mình,”

Khóe miệng Phạm Thu Nham lộ ra nụ cười ấm áp, hóa ra cái tiểu nữ nhân kia cũng có để ý hấn.

“Ca, không phải là thích nàng thật chứ? sẽ không để cho nàng làm đại tẩu của ta chứ, ngàn vạn lần đừng như thế!”

Phạm Thu Nham bắt đầu nói “Chờ khi nàng biết thân phận của ta sợ là trốn còn không kịp ấy chứ, nàng nói ta không phải người xấu nhưng trong thiên hạ này ta lại là người xấu nhất, haiz.”

“Ca, đó là nàng không biết nỗi khổ của huynh, nhưng mà huynh cũng không cần thích nàng, nữ nhân này chỉ biết câu dẫn nam nhân, đã không còn là thanh quan, không xứng với huynh!”

”Đệ làm sao biết nàng câu dẫn nam nhân, chẳng lẽ nàng câu dẫn đệ sao?” khuôn mặt tuần tú của Phạm Thu Nham trầm xuống.

“A, không, không có.” Duẩn Nguyệt Trần cảm thấy bức mình, chính vì nàng không câu dẫn hấn nên hấn mới cảm thấy buồn bức, không biết mình đã làm gì để cho nàng không vừa mắt, khi gặp hấn mà như thấy quý, nghĩ đến mà thấy buồn cười.

“Hừ! Ta đi đây, đệ phải cẩn thận đó” Phạm Thu Nham nói xong đem hòm bỏ vào trong lòng ngực, xoay người rời đi.

Khi hấn trở lại Tuyết viện đã là đêm khuya thanh vắng, Phạm Thu Nham vừa đi đến cửa phòng mình, chợt nghe thấy thanh âm nhỏ từ phòng của Tinh Kim truyền ra, ngưng thần lắng nghe quả nhiên là thanh âm yêu kiều của Cơ Nhi uyển chuyển mê người, làm cho khuôn mặt tuần tú của hấn đỏ lên muốn rời đi nhưng chân hấn không thể nào nhấc lên được, cho đến khi trong phòng yên tĩnh không còn thanh âm thờ gấp nữa, Phạm Thu Nham mới phát hiện thân thể hấn cứng ngắc, xấu hổ vội vàng trở về phòng của mình, cảm thấy hơi hộp và một chút mất mát, hấn phát hiện trái tim của mình dần dần không còn giữ được nữa rồi.

Ngày hôm sau, Cơ Nhi mang về mặt bình thân từ phòng mình đi ra, hôm qua Tinh Kim thấy nàng mệt nên mặc dù trời đã sáng nhưng vẫn luyến tiếc ôm nàng trở về phòng, nếu mà hai người còn đây dựa dựa nhất định Vương gia sẽ phát hiện ra họ ở chung một chỗ.

“Cơ Nhi, nàng đã tỉnh?” khuôn mặt đáng yêu của Mộ Dung Linh Tuyền lộ rất vui mừng, đi nhanh đến nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

“Vâng, buổi sáng tốt lành, Vương gia người tỉnh sớm vậy.” Cơ Nhi nhìn Tinh Kim đứng ở một bên mà trong lòng cười trộm.

”Hiện tại mặt trời đã lên cao không phải chúng ta nên đi Bát phương các ăn cơm trưa sao? Tinh Kim đã đặt một nhả gian, không thấy nàng ra ta còn đang định gõ cửa đây.”

“A, đã trễ thế này rồi sao, được rồi được rồi, kêu mọi người cùng đi đi, đúng rồi Hồng ma ma có đến đây chưa?” Cơ Nhi ngược đầu hỏi.

Tinh Kim đứng một bên lập tức trả lời” Cơ Nhi, Hồng ma ma đang bố trí sân khấu hiện tại không có rảnh đâu, sáng nay bà ấy có mang cho nàng một bát mì trường thọ nhưng nếu đợi đến bây giờ thì nó sẽ bị hư, ta thấy nàng chưa tỉnh nên giúp nàng ăn rồi.” mặt của Tinh Kim hơi hồng, hấn tin nàng có thể hiểu được ý tứ của mình.

“Vậy được rồi chúng ta đi ăn nào, mang cả Tiểu Lục, Vệ Gia và Vệ Phong nữa.” Tâm tình của Cơ Nhi vô cùng tốt, nàng không nghĩ ở cổ đại này nàng cũng có sinh nhật, thật khiến nàng kích động quá đi mà.

Nửa khắc sau, tất cả mọi người đều đã thay đổi quần áo chỉnh tề, Cơ Nhi vừa nhìn thấy khuôn mặt tuần mĩ mà ôn hòa của Phạm Thu Nham thì kinh ngạc nói” Phạm ca ca, tối hôm qua huynh đã trở lại rồi sao?” khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng có chút đỏ, phòng của Tinh Kim ở ngay sát vách phòng của hấn nha.

“Ừ.” Phạm Thu Nham cũng cảm thấy ngạc nhiên, âm thanh ngày hôm qua dường như vẫn còn văng vẳng bên tai của hấn, bất giác tầm mắt hấn dừng lại trên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, sao có thể phát ra thanh âm mê người như thế nha, làm cho hấn cả đêm ngủ không được ngon.

Khuôn mặt Tinh Kim đỏ lên, chính vì nghĩ hấn không có ở trong phòng nên mới không có ngăn cản nàng qua phòng mình, không nghĩ tới người này thần không biết quỷ không hay quay lại, thật là quá xấu hổ mà.

“Cơ Nhi, đây là quà ta tặng sinh nhật ngươi.” Phạm Thu Nham lấy từ trong ngực ra cái hộp màu đỏ đưa cho Cơ Nhi.

“Oa, cảm ơn Phạm ca ca, Cơ Nhi không nghĩ là huynh còn nhớ đó.” Cơ Nhi cao hứng kiễng chân hôn lên mặt Phạm Thu Nham một cái, mặc dù Mộ Dung Linh Tuyền cùng Tinh Kim biết đây là phương thức cảm tạ của nàng nhưng cũng không khỏi giật giật khóe miệng.

Cơ Nhi vội vã mở hộp ra xem.

“Oa. . .” một viên dạ minh châu thật là chói mắt, màu sắc mượt mà, Cơ Nhi nhìn mà muốn rớt tròng mắt, khuôn mặt tuần tú của Mộ Dung Linh Tuyền trầm xuống, người này tặng quà sinh nhật thật lớn, mà còn tặng nàng dạ minh châu, xem ra hấn có lai lịch bất phàm.

“Phạm ca ca, cái này thật tặng cho Cơ Nhi sao?” Cơ Nhi quá vui mừng mà mở to đôi mắt long lanh nhìn hấn hỏi.

”Đúng vậy, Cơ Nhi thích là được rồi.” Phạm Thu Nham sủng ái nhìn Cơ Nhi.

”Cái này có phải là dạ minh châu hay không vậy?” nàng cả đời này còn chưa bao giờ nhìn thấy dạ minh châu nha.

“Đúng vậy” ý cười trên mặt của Phạm Thu Nham càng ngày càng sâu, nhìn thấy nàng thích như thế thì trong lòng hẳn liền trở nên cao hứng.

” Cái này có thể bán được bao nhiêu tiền? ” nhưng câu tiếp theo của Cơ Nhi làm cho khóe miệng của Phạm Thu Nham run rẩy kịch liệt.

” Chẳng lẽ Cơ Nhi muốn bán nó đi sao? ” khuôn mặt của Phạm Thu Nham đã không còn ý cười nữa.

“A, không, không phải, ta chỉ hỏi như thế mà thôi, hắc hắc, Phạm ca ca không nên cho Cơ Nhi lễ vật quý giá như thế nha, không lẽ tối hôm qua huynh làm chuyện xấu gì sao? ” Cơ Nhi đã được tiện nghi rồi mà còn đùa bốn người ta.

” Cơ Nhi nhìn xem, Phạm ca ca giống như vừa làm chuyện xấu gì sao? ” Phạm Thu Nham nhướn mi hỏi.

“Hắc hắc, cũng đúng nhỉ huynh đâu có phải là người xấu, Cơ Nhi rất vui, Cơ Nhi sẽ đem lễ vật này cất kĩ.” Cơ Nhi nói xong liền đi vào trong phòng.

“Cơ Nhi!” Tur Đồ Dật từ trong phòng của hắn đi ra, Nhan Nguyệt đi phía sau hắn trên mặt hiện lên nụ cười tà đạo.

“A, chờ Cơ Nhi một chút, ta đi cất đồ rồi sẽ trở ra liền.”

“Cơ Nhi, người từ từ hãy đi, chúng ta cũng có lễ vật muốn tặng cho người.” Tur Đồ Dật từ phía sau lấy ra một cuốn sách đưa cho Cơ Nhi.

Cơ Nhi sững sờ, chẳng lẽ Tur Đồ Dật tặng nàng một cuốn sách sao? trong lòng nàng có điểm thất vọng, nàng nhận được nhiều đồ vật quý giá, giờ đối với loại lễ vật tinh thần này không thích cho lắm, bất quá nàng cũng không có biểu hiện ra bên ngoài, chỉ bày ra khuôn mặt tươi cười mà nhận lễ vật ” Tur Đồ ca ca, không cần phải làm như thế đâu, Cơ Nhi đã nhận quà của Vương gia và Phạm ca ca là được rồi.”

” Lễ vật của Tur Đồ ca ca không có gì đáng giá mong là nó đối với Cơ Nhi hữu dụng.”

Cơ Nhi cúi đầu nhìn thì thấy trên bìa quyển sách viết ” thủ pháp điểm huyết ngũ hành” , Cơ Nhi cả kinh, mở ra trang đầu tiên thì thấy sơ đồ các huyết vị trên thân thể của con người, làm cho lòng Cơ Nhi mừng như điên.

“Oa, cảm ơn Tur Đồ ca ca, cái này thật là tuyệt vời nha~” Cơ Nhi không keo kiệt thưởng cho hắn một nụ hôn, Tur Đồ Dật lập tức xấu hổ đỏ mặt nhìn mọi người.

“Cơ Nhi, Nhan ca ca cũng không có đồ vật đang giá gì, cũng không có tiền như Vương gia, chỉ có cái này không biết Cơ Nhi có thích không?” Nhan Nguyệt lấy ra một cái bình ngọc màu trắng nhỏ, trên mặt có những hoa văn màu lam rất tinh xảo và khéo léo.

“Đây là cái gì?” Cơ Nhi vội vàng hỏi.

“Đây là bách hoa ngưng lộ cao, có thể nhanh chóng làm giảm cơn đau, vết thương không để lại sẹo, so với cái hôm bữa cho Cơ Nhi khi gặp sát thủ có hiệu quả tốt hơn gấp trăm lần.” cái này cũng được coi là đồ vật trân quý đối với hắn, hắn cũng muốn tặng cho nàng một đồ gì quý giá một chút, phải thu đủ trăm loại hoa, hơn nữa người làm phải thật khéo léo, nếu không cẩn thận rất dễ hư, thật không dễ dàng gì làm ra được một chút được như thế, là một loại thuốc chữa thương quý giá.

” Hóa ra Nhan Nguyệt ca ca có đồ tốt như thế mà lần trước không đưa cho Cơ Nhi dùng” Cơ Nhi chu miệng nói.

” Bởi vì, bởi vì cái này là phụ thân lưu lại cho ta mà” Ánh mắt Nhan Nguyệt hiện lên tia đau xót.

“A, này, cái này ta không thể nhận được, Nhan ca ca, cảm ơn người, lần trước huynh cho Cơ Nhi được hoàn hiệu quả tốt lắm, tay Cơ Nhi đã đẹp rồi này, ha ha.” Cơ Nhi liền kiềm cố, nàng không dám nhận lễ vật này nha.

“Cơ Nhi, Nhan ca ca cũng tặng quà cho Cơ Nhi giống mọi người, người không cần có phải là không nể mặt ta hay không, hơn nữa cái này chỉ có Cơ Nhi dùng là thích hợp nhất, người khiêu vũ đánh đàn thường xuyên bị thương, nữ nhân hay thích chưng diện người hãy nhận lấy đi để chữa thương, cha ta để lại cho ta cũng chỉ để cho ta nghiên cứu mà thôi, mà Nhan ca ca đã học xong rồi cho nên cái này không cần thiết nữa, nếu Cơ Nhi mà không nhận sẽ khiến ta không vui vẻ” Nhan Nguyệt lập tức giải thích cho Cơ Nhi hiểu.

” A vậy thì cảm ơn Nhan ca ca nhiều lắm nha ~.” Cơ Nhi hôn lên mặt hắn một cái, nhưng mà trong lòng có chút nặng nề, cũng hiếm khi thấy Nhan Nguyệt để lộ ra khuôn mặt tươi cười dịu dàng.

“Ha ha, tốt lắm, tốt lắm, Cơ Nhi nhận được nhiều lễ vật như vậy nên về phòng cất đi, chúng ta đã thấy đói bụng rồi.” Phạm Thu Nham hài hước nói.

Cơ Nhi cười tươi chạy về phòng đem đồ vật trong tay cất đi xong rồi cao hứng chạy trở lại.

Cánh tay nhỏ bé của Cơ Nhi vung lên nói: “Đi, hôm nay chúng ta sẽ ăn một bữa thật thịnh soạn.” làm cho mấy nam nhân cảm thấy như mình sắp ra chiến trường.

Chương 67: Chính Văn Chương 07: Sinh Nhật Phong Ba

“Bát Phụng Các” – một trong bốn tiệm ăn xa hoa nhất ở Dương Châu, được trang hoàng tinh tế, thức ăn tươi ngon, buôn bán làm ăn không hề thua kém so với Túy Nguyên lâu của Long Khiếu Thiên. Nhưng không một ai biết người đã mở tiệm ăn này, chỉ biết chương quầy là một người trẻ tuổi, gọi là Hoa Phi. Nhưng mà ai đến cũng thấy được, hẳn không phải là ông chủ thực sự

Một đoàn người vừa nghênh ngang vừa vui vẻ trò chuyện tiến vào Bát Phụng các.

Chương quầy Hoa Phi lập tức tươi cười đón tiếp, Tinh Kim đã ngầm báo cho họ là đương kim cửu Vương gia sẽ tới.

Hoa Phi trông thấy đoàn người vừa tới, ai cũng tuấn mỹ bất phàm, âm thầm kinh hãi, dựa vào trang phục liền biết vị nào chính là Cửu vương gia, bởi vì trường bào của dòng họ Mộ Dung Linh Tuyền đều dùng hình ảnh hoa lệ, sợi chỉ nam vàng. Hắn hôm nay mặc cẩm bào màu tím, đai lưng bạch ngọc, dây rũ xanh biếc, trên đầu đội ngọc quan, vô cùng tuấn tú. Trong khi đó, các nam nhân khác đều mặc quần áo bình thường, Phạm Thu Nham trung thành với màu trắng, đẹp như một trích tiên; Tinh Kim lại là màu đen, lãnh khốc tuấn mỹ; Nhan Nguyệt một thân màu tím, lãnh diễm tà khí; còn lại là Tư Đồ Dật, một màu xám tao nhã mà thanh cao.

Cơ nhi hôm nay mặc một bộ váy màu hồng thêu một đóa sen thật to, kỳ thật nàng không thích lắm nhưng Tinh Kim nói hôm nay là sinh nhật nàng, không khí nên vui tươi một chút cho nên nàng cũng phải gắng mà làm. Tuy nhiên trong mắt người khác, nàng vô cùng xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn vì đi đường mà đỏ ửng giống một quả táo lớn, đôi mắt to đen lấy đầy chính kiến, kiểu tóc vẫn nhẹ nhàng như nàng vẫn thích, nhưng mà lúc này trên tóc nàng cài một đóa mầu đơn thật to màu hồng nhạt, có chút cảm giác phong tình. Tuy nhiên, tuổi nàng còn rất nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn, bộ dáng thanh thuần, làm người ta cảm thấy cô gái nhỏ ấy sau này lớn lên nhất định rất nguy hiểm, tuổi còn nhỏ mà đã biết cách ăn mặc xinh đẹp làm động lòng người.

Hoa Phi đưa bọn họ vào nhả gian rồi rời khỏi, thầm nghĩ ngày hôm nay là ngày mấy nhỉ, mới buổi trưa mà buôn bán đã tốt vậy, bên kia mới có một nhóm mười mấy người vừa vào, nhìn là biết không giàu thì có quyền, gọi toàn món sơn hào hải vị, còn phòng kia có bảy tám người đi theo một vị công tử tuấn mỹ, gọi cũng toàn món thượng đẳng, hơn nữa bọn họ đều gọi phạt nhảy tường, lẽ nào hôm nay là ngày hoàng đạo?

Bên trong phòng, Cơ nhi cười tủm tỉm nhìn Mộ Dung Linh Tuyền đang gọi món ăn hỏi “Vương gia, hôm nay người mời khách hở?” Cơ nhi cười như ăn trộm.

“Ha ha, lẽ nào Cơ nhi muốn ăn cho bản vương lung tung luôn?” Mộ Dung Linh Tuyền vẫn theo thói quen tự xưng bản vương.

“Hi hi, đâu có đâu, nếu Vương gia mời thì Cơ nhi ăn nhiều một chút, nếu như Tinh Kim mời thì ta ăn ít đi. Còn Phạm ca ca mời thì Cơ nhi cũng ăn nhiều, Nhan ca ca thì khỏi đi, Tư Đồ ca ca thì Cơ nhi không nỡ để hắn mời, hi hi” Lời nàng nói rất đáng đánh đòn, khiến mọi người dở khóc dở cười.

“Cơ nhi, người muốn ăn cái gì thì gọi đi, Phạm ca ca không tin nhiều nam nhân thế này mà nuôi không nổi bụng nhỏ của người” Phạm Thu Nham trả lời rất cung chiêu.

“Hi hi, biết Phạm ca ca tốt mà, vậy Cơ nhi không ngại nữa, ta phải đầu cá muối lớn nhất, vậy cá tốt nhất, tổ yến thượng đẳng, đương nhiên mỗi người đều có phần, tiểu Lục đi theo ta lâu vậy vẫn chưa được ăn đồ tốt đúng không nè?” Cơ nhi nhìn tiểu Lục.

“A, tiểu, tiểu thư, tiểu Lục sao cũng được mà” Tiểu Lục lần đầu tiên ăn cùng nhiều người như vậy rất không quen, lại bị Cơ nhi trêu chọc nên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, còn Vệ Gia Vệ Phong có vẻ rất tự tại, xem ra Vương gia đối bọn họ rất tốt.

“Gi mà sao cũng được, nữ hài tử phải đối xử tử tế với bản thân, hiện tại có tổ yến ăn thì phải bồi bổ, Vương gia nói xem đúng không?” Cơ nhi tựa người lên Mộ Dung Linh Tuyền khiến hắn đang mất hứng vì lời Phạm Thu Nham nói mà trở nên hài lòng hẳn.

“Đương nhiên là Cơ nhi nói đúng, Tinh Kim gọi món theo ý Cơ nhi cho mọi người đi, còn lại người tự quyết đi” Cửu vương gia giao cho Tinh Kim.

“Vâng, Vương gia!” Tinh Kim lĩnh mệnh đi ra ngoài, Cơ nhi lập tức nói “Tinh Kim, ta cũng đi, ta muốn xem thử coi nguyên liệu của họ có thật tốt không” Cơ nhi sợ bọn họ là hắc điểm, bữa cơm đất thế này phải tự kiểm tra mới ổn.

Các nam nhân đều bắt đầu đi lác đầu, đành phải kệ họ rời đi, trong khi chờ đợi thì họ uống trà nói chuyện phiếm.

Mộ Dung Linh Tuyền lúc này rất khó chịu với Phạm Thu Nham, mở miệng nói “Phạm công tử hình như gia cảnh khá tốt, không biết quý phủ ở chỗ nào?”

“Ha ha, thưa Vương gia, Phạm mỗ chỉ là bình dân mà thôi, bốn biển là nhà” Phạm Thu Nham dĩ nhiên biết là Vương gia đang tức giận, nhưng mà hắn thích chiều ý Cơ nhi, mặc kệ Cơ nhi là ai, nàng muốn làm gì thì làm.

“À vậy sao? Lúc nãy Phạm công tử đưa ra là dạ minh châu, không biết Phạm huynh làm nghề gì?” Mộ Dung Linh Tuyền tuy nhỏ tuổi nhưng đâu có ngu.

“Ha ha, đó là do bạn Phạm mỗ tặng, mà Phạm mỗ không thích mấy thứ này nên sẵn dịp tặng Cơ nhi luôn” Phạm Thu Nham nhẹ nhàng trả lời khiến Cửu vương gia không nói gì được.

Tư Đồ Dật thấy Cửu vương gia có vẻ không vui liền cười nói “Phạm huynh, không biết nhiệm vụ Cơ nhi đưa cho đã làm xong chưa?”

“Hừ, nhiệm vụ gì? Đàn ghi-ta sao? Sắp xong rồi, ha ha ha” Phạm Thu Nham nghĩ đến nhạc khí mới làm xong, vẻ mặt lập tức toả sáng.

“Không phải, là Cơ nhi nhờ huynh dạy nàng phương pháp điểm huyết đơn giản nhất nhanh nhất.”

“À, ta, ta quên mất, làm gì có công phu nào vừa đơn giản vừa cấp tốc chứ?” Khuôn mặt tuần tú của Phạm Thu Nham nhất thời biến sắc, mấy ngày nay hân vội vàng làm đàn ghi-ta nên hoàn toàn quên vụ này, “Tư Đồ huynh, chẳng phải ngươi đã cho nàng một quyển dạy điểm huyết sao?”

“Ha ha, không dễ vậy đâu, chủ yếu phải giúp nàng nhận thức vị trí huyết đạo trước, hôm bữa thấy nàng hỏi Tinh Kim nhưng hân sao biết hết được chứ, cho nên ta nghĩ tặng nàng cái này.”

“Cơ nhi không có nội lực, học điểm huyết sao được?” Nhan Nguyệt liếc mắt xem thường.

“Đúng vậy, nàng không có nội lực nha” Mặt Phạm Thu Nham lập tức rạng rỡ lên.

“Nàng không có nội lực nhưng vẫn học được kinh công, ngươi vẫn nên nghĩ cách đi, nếu tiểu nữ nhân này nổi giận thì mọi người sẽ gặp họa đấy” Tư Đồ Dật buồn cười nói.

“À, ta, ờm, khi về sẽ nghĩ lại, hay là trước tiên kiếm ít thuốc tăng nội lực cho nàng?” Phạm Thu Nham nhú mày, hơi khó chịu.

“Thuốc tăng nội lực? Phạm huynh, ngươi nói tới linh dược à, đâu có dễ tìm vậy!” Nhan Nguyệt bực mình muốn chết, hân còn làm không được mà tên kia nói dễ nghe thế.

Phạm Thu Nham bỗng nhiên quay sang nhìn Cửu vương gia, Mộ Dung Linh Tuyền giật mình nói “Ngươi, không lẽ ngươi biết đại nội đan trong hoàng cung hả!” Khuôn mặt tuần tú khấn trương.

“Ha ha, đúng vậy, một viên đại nội có thể tăng năm năm nội lực, Cơ nhi ăn hai viên là ổn” Phạm Thu Nham cười gian, xem ra là theo Cơ nhi lâu nên bị tiêm nhiễm rồi.

“Làm càn! Làm sao ngươi biết tới đại nội đan!” Mộ Dung Linh Tuyền tức giận đến đứng lên.

Phạm Thu Nham nâng mắt dựa vào lưng ghế lạnh lùng nói “Vương gia, mọi người nếu cùng biết Cơ nhi thì là bằng hữu, đừng bày ra dáng vẻ Vương gia, Phạm mỗ thấy không quen” Phạm Thu Nham bị hân nhắm vào liên tục, tiền còn biết tức giận huống chi.

“Ha ha, hai vị bình tĩnh đi, Vương gia bớt giận, ngày hôm nay là sinh nhật Cơ nhi, bị nàng thấy sẽ không hay, Phạm huynh cũng chỉ nghĩ cho Cơ nhi thôi, hai người đừng tổn thương hòa khí” Tư Đồ Dật nhận vai người tốt, mà Nhan Nguyệt sắc mặt âm lãnh nhìn hai người nhưng trong lòng rất hoảng hốt, Phạm Thu Nham không thêm nề mặt Vương gia luôn, quá đáng sợ.

“Đại nội đan là Nam Úc thánh, hàng năm vua Nam Úc chỉ tiến cống hai viên, chuyện này ai cũng biết!” Phạm Thu Nham liếc sang Mộ Dung Linh Tuyền.

“Hừ! Ai nói hả, hàng năm vua Nam Úc tiến cống là sự thật, nhưng ngươi làm sao biết đại nội đan, hơn nữa còn là một lần hai viên?” Khí chất Vương gia của Mộ Dung Linh Tuyền bắn ra, đây có thể nói là bí mật hoàng thất, người này lại dám tùy tiện nói ra.

“Ha ha, đó là vì tại hạ và đại vương tử của Nam Úc là bạn tốt, năm kia tại hạ có qua Nam Úc, biết chuyện này là thường thôi” Phạm Thu Nham ngược lại nhìn hân khó hiểu.

“Ngươi, ngươi đi Nam Úc làm gì?” Mộ Dung Linh Tuyền cảm thấy Phạm Thu Nham này càng lúc càng thần bí.

“À, Nam Úc có một loại tiêu, âm sắc thổi ra vô cùng dễ nghe, tại hạ đương nhiên muốn đi tìm hiểu” Phạm Thu Nham nhướn mày.

“Phạm huynh, ngươi thật đúng là một nhạc sĩ” Tư Đồ Dật lắc đầu cười.

Tại hạ cũng chỉ có mỗi sở thích này, đau khổ nghiên cứu vài chục năm nhưng còn không bằng tiểu nha đầu Cơ nhi, thật sự qua 1 xấu hổ” Phạm Thu Nham cũng buồn bực lắm mà.

“Cơ nhi biết rất nhiều thứ kỳ lạ, ngạc nhiên cổ quái, nàng mới mười bốn tuổi, các ngươi không cảm thấy rất kỳ lạ sao?” Nhan Nguyệt xen miệng nói.

“Quả thật rất kỳ lạ” Tư Đồ Dật tán thành.

“Hi hi...” Tiểu Lục đứng cạnh bỗng phì cười.

“Tiểu Lục, ngươi nói xem tiểu thư ngươi sao lại kỳ lạ thế hả?” Phạm Thu Nham liền tóm nàng.

“A, ta, ta không biết, tiểu thư mười một tuổi bị bán vào rất thảm, thường xuyên bị Họa Mi khi dễ, nhưng sau khi tỷ tỷ mất nửa năm nay thì đột nhiên trở nên lợi hại hân, trước đây rất nhất gan, giờ giống như thành người hoàn toàn khác vậy, nhưng mà tiểu thư hiện tại rất tuyệt” Tiểu Lục thành thật nói.

“Đột nhiên chuyển biến?” Nhan Nguyệt nhíu chặt hai hàng lông mày, “Không lẽ nàng ăn phải thất tâm hoàn?” Thần y tự giải thích.

“Ngươi mới ăn thất tâm hoàn, người ăn nó làm sao nhớ rõ chuyện trước đây chứ?” Tư Đồ Dật lập tức bật lại khiến Nhan Nguyệt khá xấu hổ.

Mộ Dung Linh Tuyền không thèm để ý cái này, khẩu khí khó chịu “Các ngươi không cần quan tâm Cơ nhi như vậy, nàng là nữ nhân của bản vương!”

“Hừ, sao không thử hỏi xem nàng có đồng ý làm nữ nhân của ngươi không, lẽ nào Cửu vương gia muốn cưới nàng làm Vương phi hả?” Phạm Thu Nham nghe xong khó chịu cả người.

“Ngươi!” Cửu vương gia nhất thời tức giận đến trợn mắt, Vệ Gia và Vệ Phong lập tức rút kiếm sẵn sàng đánh nhau.

“Phanh!” Cánh cửa bị đập ra, Cơ nhi xanh mặt chạy vào thấy tình cảnh bên trong, vốn hơi bức mình nhưng liền nói giận nói “Thế nào ta đây... không... ồ, các ngươi quên quá hả! Sinh nhật này chắc cũng không cần nữa đâu.”

“Cơ nhi, xảy ra chuyện gì?” Mộ Dung Linh Tuyền kinh hãi, không còn tâm trạng đối đầu với Phạm Thu Nham.

“Xi, thế giới này thật nhỏ, lại để ta đụng phải tên yêu nghiệt chết tiệt kia” Cơ nhi đặt mông ngồi xuống uống nước hạ hỏa.

“Yêu nghiệt gì chứ, chuyện gì xảy ra?” Phạm Thu Nham liền quan tâm hỏi.

“Chính là tên yêu nghiệt chết tiệt trong Vũ hoa các, hắn cũng tới nơi này ăn” Cơ nhi tức giận đến há miệng.

“Làm sao vậy, hắn khi dễ muội à?” Trong lòng Phạm Thu Nham hơi hoảng nên vội hỏi, nhưng lại tự nghĩ sao để để lại tới đây, chẳng lẽ là Tây Phiên Vương đang ở đây? Bởi vì ngoại trừ thánh thính sự việc thì hôm nay hắn Duẩn Nguyệt Trần không có thời gian rảnh.

“Tĩnh Kim, ngươi nói đi!” Mộ Dung Linh Tuyền hét to, khuôn mặt Liễu Tĩnh Kim đứng đằng sau càng đen.

“Là như vậy...” Tĩnh Kim không thể làm gì khác hơn là nói ra.

Hóa ra Cơ nhi đuổi theo Tĩnh Kim đi ra ngoài, bởi vì là nữ nhân nên nàng kéo cánh tay Tĩnh Kim, Hóa ra Tĩnh Kim sợ bị người thấy không tốt nên hai người hơi lảng tránh trên hành lang, kết quả quả là cửa phòng nhà gian gần đó mở ra.

“Ta tưởng là ai chứ, hóa ra là Cơ nhi cô nương, sao không đi tiếp khách mà ở đây lôi kéo nam nhân vậy?” Duẩn Nguyệt Trần khiến Cơ nhi sùng sốt, lời nói châm chọc phát ra từ miệng hắn, bộ quần áo màu đỏ đã được đổi thành màu đen, tóc dài cũng được quấn lên, một đôi mắt phượng yêu mị xé lên, ánh sáng quanh quẩn bên trong chớp động khiến Cơ nhi nhất thời như nhìn thấy Lương thiếu ở hiện đại.

“Ngươi, sao ngươi lại ở đây?” Cơ nhi khựng hoảng trốn phía sau Tĩnh Kim.

“Nơi này là quán ăn, ngươi có thể tới, lẽ nào bản công tử không thể tới?” Ánh mắt Duẩn Nguyệt Trần bắn thẳng vào Cơ nhi, nữ nhân này có bệnh gì à, mình có đáng sợ dữ vậy hả? Cần gì phải né ta đến mức ấy. Thái độ của Cơ nhi rõ ràng đã kích kờ rất tự tin vào ngoại hình như Duẩn Nguyệt Trần.

“Có thể, đương nhiên có thể, không quá rầy rề nữa!” Cơ nhi lôi kéo Tĩnh Kim vội vã chạy đi, yêu nghiệt biến thái tốt nhất không nên chọc tới.

“Chậm đã!” Duẩn Nguyệt Trần gọi nàng lại.

“Các chủ muốn nói gì?” Cơ nhi tươi cười, không thèm tính toán với hắn.

“Đêm nay ngươi lên đài diễn xuất vậy chắc là sẽ bán thân rồi, Cơ nhi nhớ giúp ra giữ chỗ nhé” Duẩn Nguyệt Trần cố ý châm chọc nàng.

“Ngươi! Bản cô nương đã nói không bán thân! Tĩnh Kim, chúng ta đi, đừng để ý tên yêu nghiệt tâm thần này” Cơ nhi nổi giận.

Về mặt Tĩnh Kim đã sớm âm lãnh, nam nhân này hắn không biết nhưng lúc sau cũng biết đây là Các chủ Vũ hoa các, nhưng hắn dám đùa giỡn Cơ nhi như thế khiến hắn rất bức mình, cho dù võ công mình kém hơn nhưng cũng rút kiếm, chuẩn bị liều mạng bảo hộ nữ nhân của mình.

“Có chút công phu mà cũng muốn bảo hộ nữ nhân này, ha ha ha, Cơ nhi, bản lĩnh ngươi ghê gớm thật, lừa một người được một người, nhớ kỹ, giúp bản công tử giữ chỗ, thêm ta cũng không khác lắm nhỉ?”

“Ngươi, đồ chết tiệt! Tĩnh Kim, đi, đừng để ý đến hắn!” Cơ nhi vội vã kéo Tĩnh Kim đang chuẩn bị xuất chiêu.

“Ha ha ha...” Duẩn Nguyệt Trần rất có thâm ý nhìn vào khuôn mặt tức giận của nàng, khiến Cơ nhi rất muốn đập một cái trên mông hắn.

“Tĩnh Kim, đừng nóng giận” Cơ nhi thấy khuôn mặt Liễu Tĩnh Kim trắng bệch liền dỗ dành, nàng biết trong lòng Tĩnh Kim khẳng định không vui, nữ nhân của hắn bị vũ nhục mà hắn không thể bảo hộ nàng, trong lòng khẳng định khó chịu.

“Không, không tức giận, chúng ta đi gọi món ăn, hôm nay là sinh nhật của nàng mà” Cả người Tĩnh Kim run lên, cường chế bản thân mỉm cười nhìn Cơ nhi.

“Ừm, tốt, đừng để ý đến hắn” Cơ nhi nắm tay hắn đi gọi món, nhưng mà lửa giận trong lòng vẫn không xẹp được, thế giới này sao lại có nam nhân đáng

ghét như vậy.

Mà hai người trở lại thì thấy bên trong khác khẩu, trong lòng Cơ nhi đã phiền sẵn liền không kiềm được mà nổi giận.

Sắc mặt Phạm Thu Nham không tốt lắm, hắn không ngờ Duẩn Nguyệt Trần sẽ đùa giỡn Cơ nhi như thế, xem ra mình cần phải cho hắn chịu khổ thêm. Đệ đệ này sao thế nhỉ, hình như rất bất hòa với Cơ nhi.”

“Cơ nhi đừng tức giận vì loại người này không đáng” Nhan Nguyệt cũng chán ghét Duẩn Nguyệt Trần, bởi vì tên đó không nhận việc hắn đưa.

Ánh mắt Cơ nhi bỗng nhiên sáng lên “Nhan ca ca, ngươi có thể thuốc bột không?” Quý khách xuất hiện trong đầu Cơ nhi.

“Có chứ, há há, ta đi!” Nhan Nguyệt lập tức hưng phấn hẳn, lúc này có cơ hội xả giận thì mắc gì không xả.

Phạm Thu Nham căng thẳng hẳn, hắn biết Duẩn Nguyệt Trần nhất định là tới tìm hiểu về Tây Phiên vương, nếu như bị bọn Cơ nhi hạ được thì đêm nay chạy về sẽ càng nguy hiểm, mình không thể để Cơ nhi làm vậy.

“Nhan huynh, hay là để ta đi cho!” Phạm Thu Nham nhìn Nhan Nguyệt mỉm cười.

“Được chứ, Nhan ca ca, ngươi để Phạm ca ca đi đi, võ công tên kia rất cao, ta lo cho ngươi lắm” Cơ nhi lập tức đồng ý.

“Vậy cũng được, Cơ nhi, ở đây có ba loại dược, hay là cho hắn thử hết đi” Nhan Nguyệt càng âm hiểm.

“Ý kiến hay, nhìn tên yêu nghiệt kia kêu khóc trước nhà vệ sinh bảo đảm sẽ rất hay, há há...” Cơ nhi cười gian.

Đa đầu Phạm Thu Nham tê dại, khóe miệng Mộ Dung Linh Tuyền và Tư Đồ Dật cùng nhếch lên, cái này gọi là thả đack tội tiểu nhân chứ đừng đưng nư nhân, cầm ba bao thuốc bột Nhan Nguyệt đưa hắn, rùng mình một cái rồi ra khỏi cửa.

“Tĩnh Kim, đi theo dõi hắn đi” Mộ Dung Linh Tuyền bỗng nhiên nói ra.

“A, Vương gia có ý gì?” Cơ nhi ngạc nhiên, Nhan Nguyệt và Tư Đồ Dật cũng bị lời Vương gia nói làm giật mình.

“Người này rất kỳ lạ, hắn vừa nảy còn tranh chấp với bản vương, cứ theo lẽ thường mà nói thì chắc bay giờ cũng không phục đâu, huống hồ bản vương thấy sắc mặt hắn không phù hợp lắm, Tĩnh Kim cẩn thận một chút, đừng để hắn phát hiện.”

“Vâng, Vương gia” Tĩnh Kim nhìn khê Cơ nhi rồi lập tức xuất môn.

“Vương gia, lúc nảy các ngươi cãi nhau vì cái gì vậy?” Cơ nhi quay sang hỏi lại.

“À không, không có gì, chỉ là người này rất đặc biệt, hình như đối với mọi thứ đều hiểu rõ, trực giác bản vương thấy người này cũng không phải chỉ là một nhạc si như vẻ ngoài đâu.”

“Haiz, ra là vậy, chỉ cần hắn không hại chúng ta thì tốt rồi, Vương gia đừng đa nghi quá, Phạm ca ca thật ra là người tốt, không tin thì hỏi Tư Đồ ca ca đi.”

“Đúng vậy, tính tình Phạm huynh rất ôn, chỉ ít nửa năm qua thì ngoại trừ nghiên cứu âm nhạc hắn cũng rất ít rời khỏi Tuyết Viện, không hề có việc gì không thích hợp.” Tư Đồ Dật nói giúp cho Phạm Thu Nham.

“Bản vương chỉ hoài nghi mà thôi” Mộ Dung Linh Tuyền ngồi xuống.

“Thế nhưng làm vậy nếu bị hắn biết sẽ không tốt lắm nha” Cơ nhi hơi phiền lòng, nàng thích mọi người vui vẻ sống chung, không thích bị căng thẳng thế này, nàng không tin Phạm Thu Nham là người xấu, cho dù xấu thì cũng không liên quan tới nàng, chỉ ít hắn rất tốt với mình.

“Cơ nhi, nàng quá dễ tin tưởng người khác” Cửu vương gia sống trong hoàng cung, lớn lên trong cảnh người lừa ta gạt, đối với ai đều rất cẩn thận.

“Được rồi, bỏ qua đi, nói rõ xem các ngươi âm ỉ việc gì vậy?” Cơ nhi không muốn mọi người không vui vì việc này.

“Ha ha, là Phạm huynh nói ngươi không nội lực, học xong điểm huyết cũng vô dụng, nghĩ cách cho ngươi ăn đại nội đan nhưng chỉ có trong hoàng cung mới có, cho nên khiến Vương gia hiểu lầm” Tư Đồ Dật tóm tắt lại sự việc.

“A, có thể tăng cường nội lực bằng dược thật quá tốt, vậy phải làm sao mới lấy được nó?” Cơ nhi thật muốn biến thành nữ hiệp.

“Cơ nhi, đại nội đan là hoàng thất trân phẩm, Hoàng thượng tự mình cất kỹ, ngươi đừng mơ tưởng nó. Ý Phạm công tử giống như hắn có thể trộm được vậy, chẳng lẽ không biết hoàng cung cao thủ như mây sao, ngay cả Hoàng thượng cũng là nhất đẳng võ lâm cao thủ.”

“Vương gia, nếu Hoàng thượng cũng ăn đại nội đan vậy ngươi ăn chưa?” Mắt Cơ nhi lóe sáng hỏi.

“Nàng nghĩ có thể tùy tiện ăn đại nội đan à? Phải có người nội lực thâm hậu dẫn đạo mới được, nếu không sẽ gieo gió gặt bão. Ta nhớ Hoàng thượng cũng mới ăn hai viên thôi, bản vương chưa ăn vì Hoàng thượng nói không cần” Mộ Dung Linh Tuyền meo meo nói.

“Xi, hần là tên keo kiệt, gì mà không cần, trên giang hồ cao thủ nhiều như vậy, võ công Vương gia cũng không phải rất cao, rất dễ bị có hại, hoàng thất các người chính là dối trá” Cơ nhi khinh bỉ.

“Cơ nhi nàg đừng nói lung tung” Mộ Dung Linh Tuyền đưa tay bịt miệng nàng lại.

Cơ nhi đưa tay đẩy tay hần ra nói “Cái gì mà nói lung tung, ta nói sự thật thôi, nếu như ta có đại nội thì các người đều có phần, Cơ nhi không hề hy vọng các người ra ngoài bị người khác khi dễ, tự mình ăn không hết nhiều như vậy thì cất làm gì, đến lúc bị móc meo thì Hoàng thượng sẽ hối hận, hắc hắc” Cơ nhi đỏ trắng thay đen.

Mộ Dung Linh Tuyền chỉ có thể cười khô nói “Cơ nhi, đại nội đan cũng không có nhiều đâu, tuy nói Nam Úc vương hàng năm tiến cống hai viên nhưng mới mấy năm nay thôi, Nam Úc vương nói vật liệu của nó rất quý trọng nên cũng không phải hàng năm đều làm được cho nên Hoàng thượng còn tối đa ba viên, nghe nói Hoàng thượng sủng ái hoàng hậu, Hoàng hậu nương nương cũng ăn một viên.”

“Cái gì, Hoàng hậu nương nương biết võ công?” Cơ nhi lên con tò mò.

“Có gì lạ chứ, nữ tử biết võ công khá nhiều, nhưng mà Hoàng hậu nương nương ăn xong đại nội đan xong hần là biến thành nhất lưu cao thủ, lúc trước Hoàng hậu nương nương muốn xin một viên cho Quốc cửu gia nhưng Hoàng thượng chưa cho” Mộ Dung Linh Tuyền mỉm cười nói.

“A!” Cơ nhi vừa nghe đến Quốc cửu gia thì kêu lên sợ hãi “Vậy là quan hệ giữa Hoàng hậu và Quốc cửu rất tốt rồi”, Cơ nhi bắt đầu lo lắng, không khỏi nhìn sang Nhan Nguyệt và Tư Đồ Dật một chút.

“Ha ha, đương nhiên rồi, nếu không thì sao Quốc cửu gia có thể mỗi ngày rảnh rỗi ăn chơi đàng điếm chứ? Nhưng mà bản vương đã lâu chưa gặp hần, trước về kinh vài ngày lại vội vã rời khỏi, đại khái là Hoàng hậu nương nương giao cho hần làm gì đó.”

“Người nói Hoàng hậu nương nương biết hần đi đâu sao?” Trong lòng Cơ nhi kinh hoàng.

“Khẳng định thế, mỗi lần Quốc cửu ra ngoài đều nói với Hoàng hậu nương nương, như vậy mới có thể lấy tiền ở các cửa hàng bạc được” Lời của Cửu vương gia khiến sắc mặt Cơ nhi trắng bệch. Có lẽ Tình Kim cũng không ngờ tới điều này.

“Cơ nhi, sao cá muối còn chưa đem tới nhỉ!” Nhan Nguyệt bỗng chuyển đề tài, hần sợ Mộ Dung Linh Tuyền nhìn ra sắc mặt Cơ nhi không tốt.

Cơ nhi lập tức tỉnh người nói “Đúng vậy, ta sắp đói chết rồi, ta đi coi thử” Cơ nhi nói xong bỏ chạy.

“Ha ha, mấy món này đâu có xong nhanh vậy, nàng chắc là muốn ăn lắm rồi” Mộ Dung Linh Tuyền nhìn bóng lưng nàng cười lắc đầu.

Nhan Nguyệt và Tư Đồ Dật nhìn nhau toát mồ hôi.

Cơ nhi có chút hoảng hốt, đi qua hàng lang tới trong đại viện, cúi đầu nghĩ lung tung đụng vào người khác.

“Ai nha!” Cơ nhi đụng phải người lui về phía sau một chút, ngẩng đầu nhìn là một vị nam tử trung niên cao to đang mỉm cười nhìn nàng.

“Tiểu cô nương, bước đi sao không nhìn đường vậy?” Giọng nam tử trung niên trầm thấp hùng, rất dễ nghe.

“A, xin lỗi, ta, ta đang suy nghĩ chuyện tình, thật vô ý quá” Cơ nhi vội vã nghiêng người tránh qua.

“Ha ha” Nam tử cao lớn cười rồi đi qua bên người nàng, đằng sau đi theo một nam tử trẻ tuổi nhỏ hơn người trước một phần ba, áo choàng dài, đôi mắt yêu dị, môi đỏ mọng no đủ, khuôn mặt so với Cơ nhi không lớn hơn là bao, thân thể đơn bạc không tả nổi, trường bào thêu hoa bạch sắc, bên hông là đai lưng xanh lam, eo nhỏ muốn bằng Cơ nhi, trời ạ, đây là là nam nhân sao?”

Nam tử trẻ tuổi cũng nhìn Cơ nhi mỉm cười, cư nhiên có sự quyến rũ động lòng người không nói rõ khiến Cơ nhi ngáy ngẩn cả người, cứ thấy hần giống một yêu tinh.

Hai người mới vừa đi qua, Cơ nhi liền thấy Duẫn Nguyệt Trần yêu nghiệt cũng đi tới phía này, cảm thấy hoảng hốt lập tức chui vào phía sau lùm cây cao, nàng cũng không muốn tự chọc vào tổ kiến lửa.

Yêu nghiệt đi tới rất chậm, hai mắt vẫn nhìn về phía trước, Cơ nhi nghĩ thầm lẽ nào hần đang theo dõi hai người kia?

Đột nhiên Phạm Thu Nham từ bên kia về phía hần, miệng còn hơi ho khan, Cơ nhi thắc mắc không lẽ hần bị tiêu trong phòng bếp văng vào à?

Yêu nghiệt đi đằng trước bỗng nhiên quay người lại, mặt không biểu cảm, khóe miệng Phạm Thu Nham lộ ra nụ cười nhạt, chậm rãi đi tới.

Trời ạ, không hề hai người họ biết nhau sao, hình như là vậy, Phạm ca ca từng tới Vũ hoa các nhưng ho khan vậy là chào hỏi à? Trong lòng Cơ nhi có cảm giác khẩn trương khó tả, nàng hơi sợ hãi.

Yêu nghiệt nhìn Phạm Thu Nham đi tới, đang lúc Cơ nhi nghĩ hai người sẽ chào nhau thì yêu nghiệt xoay người đi mà Phạm Thu Nham đi sang hướng khác, Cơ nhi liền thờ phào nhẹ nhõm, xem ra yêu nghiệt chỉ là nghe thấy tiếng chân thì xoay người nhìn thôi.

Liễu Tinh Kim lén lút xuất hiện, Cơ nhi thấy lông mày hấn nhú chặt, sợ là giống y hệt mình, vừa sợ vừa thất vọng rồi.

“Ti ti...” Cơ nhi chào hấn nghe y hệt như rấn đuôi chuông khiến Liễu Tinh Kim giật mình, nhìn sang là Cơ nhi mới tỉnh hồn chạy sang.

“Cơ nhi, nàng làm gì ở đây?” Tinh Kim khó hiểu hỏi.

“Ta ra đây nhìn hai người, mới vừa rồi tránh yêu nghiệt nên trốn ở đây, thế nào, có thấy Phạm ca ca có gì khác thường không?” Cơ nhi hỏi hộp hỏi.

“Còn chưa thấy gì, nhưng mà hấn vẫn chưa đi phòng bếp, ta không biết hấn muốn làm gì nên đang theo dõi” Tinh Kim nhủ mày.

“Sợ là vừa đúng dịp rồi, hấn đang đi phòng bếp đấy, chúng ta đi nhìn xem” Cơ nhi biết hướng Phạm Thu Nham đi chính là phía bếp.

“Được, vừa vặn có thể hồi đồ ăn” Tinh Kim liền kéo nàng đi.

Hai người tới phòng bếp thì vừa lúc Phạm Thu Nham đi ra, thấy bọn họ thì kinh ngạc hỏi” Cơ nhi, hai người tới làm gì?”

” Ta sắp chết đói nên kiểm gi ăn trước, Phạm ca ca bỏ thuốc chưa?” Cơ nhi lập tức hỏi.

“Rồi, tìm thực đơn tốn chút thời gian, đồ ăn cũng vừa làm xong, hắc hắc” Phạm Thu Nham cười gian xảo khiến Cơ nhi sùng sốt.

“Ha ha, vậy là tốt rồi, Tinh Kim huynh nhanh đi thúc dục bọn họ đi, muốn chết đói thọ tinh là ta sao?” Cơ nhi quay sang Tinh Kim nói.

“Hảo” Tinh Kim nhìn nàng cung chiêu đi vào phòng bếp.

Phạm Thu Nham kéo tay Cơ nhi rời khỏi, đi tới chỗ lùm cây lúc này, Phạm Thu Nham nở nụ cười quyến rũ quen thuộc, kỳ thật lúc này Liễu Tinh Kim đi theo một chút thì hấn đã phát hiện, đương nhiên cũng thấy góc vầy hồng của Cơ nhi, trong lòng đang suy nghĩ chắc là bọn hấn đang nghi ngờ mình rồi.

“Phạm ca ca, người và Vương gia có chút hiểu lầm, người đừng so đo nha, Vương gia tuổi còn nhỏ nên nhường hấn chút nha” Cơ nhi đột nhiên ngắt đầu thỉnh cầu hấn.

“Ha ha ha, Cơ nhi yên tâm, Phạm ca ca sẽ không tính toán với hấn, nhưng mà hấn không cho ta quan tâm Cơ nhi thì khó mà làm được” Ánh mắt Phạm Thu Nham sáng quắc, bàn tay to nắm chặt tay nàng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thuần mỹ của Cơ nhi khiến tim hấn bỗng đập nhanh hơn, biết là Cơ nhi có Tinh Kim nhưng mà hấn không vội, giống như đệ đệ đã nói nàng sẽ không thuộc về một người nam nhân, hấn có thể chờ, trước phải khiến Vương gia và Tinh Kim trở mặt đã.

Cơ nhi sùng sốt, sau đó đột nhiên ý thức được chuyện gì thì liền đỏ mặt, vội vã giãy khỏi tay hấn nói “Phạm ca ca đối với Cơ nhi tốt Cơ nhi biết, nhưng mà không thể thích Cơ nhi nha, Cơ nhi là người đã có phu rồi” Cơ nhi không muốn tiếp tục xấu hổ nên liền quay về phòng.

“Ha ha, biết biết, haiz, Phạm ca ca không có may mắn đó nhưng bù lại có Cơ nhi dạy ta nhạc luật, nếu không thì buồn chết mất” Phạm Thu Nham cười nói sang sảng.

“Phạm ca ca đáng ghé quá, lại trêu Cơ nhi rồi” Cơ nhi đầm nhẹ lên vai hấn.

“Ha ha...” Xấu hổ giữa hai người liền biến mất, vui vẻ về lại phòng.

Mộ Dung Linh Tuyền thấy hai người cười nói đi vào thì hơi khó chịu, khuôn mặt tuần tú liền trầm xuống, hấn hoàn toàn không có hảo cảm với nam nhân này.

Nhan Nguyệt và Tư Đồ Dật thấy Cơ nhi tươi cười vui vẻ liền yên lòng.

“Vương gia yêu quý đừng nghiêm mặt nữa, hôm nay là sinh nhật Cơ nhi mà, hôn Cơ nhi một cái chúc mừng nào” Cơ nhi đưa mặt qua cọ cọ.

“A” Khuôn mặt tuần tú của Mộ Dung Linh Tuyền đỏ lên đầy vẻ ngượng ngùng, nhìn rất tương xứng với tuổi của hấn.

“Tới đây tới đây...” Cơ nhi nhõng nhẽo với hấn, mọi người thấy mặt Mộ Dung Linh Tuyền càng lúc càng đỏ thì đều cười ha hả.

“Vương gia không hôn thì đừng hối hận nha! Tư Đồ ca ca tới đi, hôn Cơ nhi mừng sinh nhật nào” Cơ nhi lập tức đưa mặt tới gần Tư Đồ Dật.

“A...” Khuôn mặt tuần tú của Tư Đồ Dật cũng lập tức đỏ lên.

“Ha ha ha... Các người sao lại nhăn nhó vậy, đây là hôn mừng thôi mà còn chạy đi đâu hả, Phạm ca ca, người tới đi!” Cơ nhi vừa cười vừa đi tới trước mặt Phạm Thu Nham.

“Được, Phạm ca ca cũng không khách khí, mặt Cơ nhi thật non mềm nhìn chỉ muốn cắn thôi!” Phạm Thu Nham tự nghĩ mình như ca ca, không khách khí đưa môi sang hôn lên mặt Cơ nhi một cái. Trời biết trong lòng hấn có bao nhiêu hồi hộp, khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng khiến tâm hấn kích động vô cùng, chỉ muốn hôn thêm mấy cái.

“Ha ha, cảm tạ Phạm ca ca, chụt~” Cơ nhi hôn lại hấn, điều này làm cho Phạm Thu Nham đỏ mặt, thật sự không nghĩ tới có lẽ nghi như vậy.

“Nhan ca ca, hôn một cái đi~” Cơ nhi nhào tới trước mặt Nhan Nguyệt.

“Chụt~”Nhan Nguyệt đỏ mặt hôn nhẹ nàng hôn một cái, sau đó đôi mắt lóe lên cuối thấp đầu xuống cho Cơ nhi hôn.

“Vương gia! Có muốn hôn hay không? Hi hi” Cơ nhi bướng bỉnh nhảy về trước mặt Mộ Dung Linh Tuyền, khuôn mặt Cửu vương gia đầy thâm tình, rốt cuộc hôn một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Cơ nhi, Cơ nhi lập tức ôm hân hôn một cái thật kêu.

“Tur Đồ ca ca, tới phiên huynh đi” Cơ nhi không buông tha bất kì ai.

Lúc này Tur Đồ Dật cũng bạo gan hôn Cơ nhi một chút, Cơ nhi vui vẻ nhìn mọi người nói “Chúng ta đã có duyên biết nhau thì nên tương thân tương ái, chúng ta chính là người một nhà, Cơ nhi là muối muối của mọi người cho nên các người làm ca ca phải thương Cơ nhi, chiều Cơ nhi, nghe lời Cơ nhi, hi hi, có được không?”

“Tiểu nha đầu nguoi, thật sự là muối muối thì tốt rồi” Tur Đồ Dật cười nói, đáng tiếc bọn họ sợ là không ai coi nàng như muối muối, nàng rõ ràng là một tiểu yêu tinh mê hoặc nam nhân.

“Gi chứ, thân muối muối chưa chắc tốt bằng Cơ nhi đâu” Cơ nhi chu miệng.

Lúc này Tinh Kim trở về, đằng sau là mấy tiểu nhị bưng đồ ăn.

“Òa, mau mau, ta sắp chết đói rồi” Nước miếng Cơ nhi đều muốn chảy xuống.

“Ha ha ha...” Tất cả mọi người nhìn vẻ đáng yêu của nàng mà cười to, trong nhà có nàng thật là vui.

Ăn bữa cơm hết hơn một nghìn lượng bạc nhưng mà lòng mày Mộ Dung Linh Tuyền không hề nhăn chút nào, nhìn Cơ nhi vui vẻ thì hẳn không tiếc gì.

Sau khi ăn xong, đoàn người chậm rãi rời nhã gian, Cơ nhi xoa bụng mình nói “Làm sao bây giờ, ăn no quá thì tối chắc không ngủ nổi quá.”

“Ha ha, Cơ nhi à, tối tối mới ngủ mà lo gì chứ” Nhan Nguyệt cười nàng, nữ nhân này ăn khỏe thật, sức ăn muốn bằng bọn họ, nàng còn nói không ăn phí tiền nên cố sức ăn.

“Tinh Kim, huynh ôm ta đi, ta đi hết nổi rồi” Bụng Cơ nhi trướng rất khó chịu.

Liều Tinh Kim đỏ mặt nhìn về phía Cửu vương gia, Mộ Dung Linh Tuyền biết Cơ nhi rất khó chịu nên đành gạt đầu, hẳn đường đường một Vương gia nên không thể ôm nàng ngoài đường.

Trong lòng Liều Tinh Kim vui vẻ, lập tức nhẹ nhàng ôm nàng lên, Cơ nhi lập tức chui vào lòng hắn, cọ đầu vào lồng ngực kiên cố.

“Cơ nhi, nguoi có khó chịu lắm không, Nhan ca ca kê ít thuốc cho nguoi nha” Nhan Nguyệt hỏi nhẹ.

“Ừm, tốt” Cơ nhi ưỡn oải trả lời.

“Cơ nhi, lúc về nghỉ ngơi đi” Mộ Dung Linh Tuyền đi cạnh Tinh Kim, vẻ mặt rất quan tâm.

“Vâng” Cơ nhi gạt đầu.

Đoàn người đi ra nhã gian, đột nhiên trên hành lang vang lên tiếng tranh chấp rất lớn, Cơ nhi ngẩng đầu lên nhìn.

Chỉ thấy chương quỹ Hoa Phi bị một gã thị vệ kè dao trên cổ, Cơ nhi thấy rõ tên trung niên nam tử cao to rất giận dữ, mà vị nam tử như yêu tinh đứng cạnh có sắc mặt rất xấu, đôi tay gài toàn thân, nước mắt chảy ròng ròng, thị vệ đang giúp hắn lau nước mắt.

“Ai nha, ta phải đi nhà xí” Nam tử trẻ tuổi bỗng kêu thảm thiết, sau đó nhanh chóng đẩy mọi người chạy nhanh về hướng nhà xí.

“Chết tiệt! Nguoi hạ được gì với con ta hả, mau cầm giải được ra, nếu không lão phu sẽ lấy mạng nguoi” Trung niên nam tử càng giận dữ hơn.

“Lão gia tha mạng, tiểu nhân thật không biết chuyện gì xảy ra, công tử nhà ngài ăn món gì vậy?” Hoa Phi thật sự rất oan uổng mà.

“Hắn ăn món phật nhảy tường nổi tiếng của các nguoi thì cả người liền ngứa, nước mắt chảy liên tục, hiện tại lại bắt đầu đau bụng, nói! Các nguoi bỏ gì trong đó!”

“A, sao lại thế, tiệm ta mở cửa chưa từng có việc này!” Hoa Phi kêu oan, hắn cũng không hiểu vì sao lại thế này.

Nhưng mà Cơ nhi lại hiểu rất rõ, quay đầu nhìn Phạm Thu Nham đang rất xấu hổ.

“Xem ra ta bỏ nhầm rồi, tên kia cũng gọi phật nhảy tường” Phạm Thu Nham ra vẻ vô tội nhìn Cơ nhi.

Khóe miệng Cơ nhi nhếch lên “Vậy sao giờ, không thể để nguoi ta chịu tội oan dùm được, Nhan ca ca có giải được chứ?”

“Thức dục lệ phần thì không có nhưng hết nhanh thôi, phần ngựa với bột đậu thì có nhưng làm sao đưa hấn đây? Nếu lên tiếng lại tưởng nhầm ta cố ý hạ được” Nhan Nguyệt nhắc nhở nàng.

Cơ nhi quay đầu nhìn Hoa Phi bên kia thì thấy vẻ mặt hấn đã rất sốt ruột rồi.

“Lão phu đếm tới ba, nếu không đưa giải được thì ta đốt chỗ này” Trung niên nam tử tức giận tới tận trời.

“A, lão gia, thật không phải chúng ta hạ mà, người nghĩ lại xem, chúng ta làm thế chẳng phải là tự chuốc phiền phức sao? Nhất định là lão gia mấy người đắc tội tiểu nhân nên mới bị kê đơn” Hoa Phi đau khổ giải thích.

“Chúng ta mới đến thì làm sao đắc tội với người khác chứ, nói xằng, A Đại, trời hấn tới nha môn rồi đốt tiệm cho ta!” Trung niên nam tử có khí thế bất phàm, cả người tỏa ra khí thế cao quý cao cao tại thượng.

Lúc này đôi mắt Mộ Dung Linh Tuyền đột nhiên mở to, lúc này hấn thấy trung niên nam tử này có hơi quen quen, bây giờ thấy khí thế này mới giật mình nhớ ra.

“Tây Phiên Vương?” Giọng Mộ Dung Linh Tuyền không lớn không nhỏ nhưng đủ khiến trung niên nam tử quay đầu lại, đôi mắt như ngọn lửa bắn thẳng đến Mộ Dung Linh Tuyền.

Tất cả mọi người bị dọa nhảy dựng, nam tử này là Tây Phiên Vương? Trời ạ, gần đây sao Dương Châu có nhiều đại nhân vật thế?

“Cứu vương gia?” Tây Phiên Vương hiển nhiên cũng nhận ra Mộ Dung Linh Tuyền, hai người liền đi lại gần, sắc mặt hấn cũng trở nên khách khí, Hoa Phi thấy vậy liền nghĩ được cứu rồi.

“Bản vương không ngờ lại thấy Tây Phiên Vương ở đây, lúc này còn không nhận ra ngài, ha ha” Mộ Dung Linh Tuyền ôm quyền đi tới, bây giờ Cơ nhi đã hiểu khí thế của người này từ đâu ra.

“Cứu vương gia, bản vương cũng không ngờ sẽ gặp phải người ở Dương Châu, ha ha ha” Hai người lập tức bắt tay nhau.

“Tây Phiên Vương, đã có chuyện gì vậy?” Cứu vương gia dù biết rõ vẫn giả vờ hỏi khiến Cơ nhi giật giật miệng.

Tây Phiên Vương liền trầm mặt nói “Đây là một hắc điểm, con ta ăn món phật nhảy tường của họ thì bị trúng độc! Bản vương phải đốt hắc điểm này!”

Hoa Phi rất sợ hãi, nam tử này lại là Tây Phiên Vương thì chỗ này khó giữ được, làm sao nói với trang chủ đây.

“Nhị vương tử bị trúng độc sao? Nhưng mà Tây Phiên Vương yên tâm, bên người bản vương có vị đại phu chắc sẽ giúp được, Nhan đại phu đâu?” Đầu óc Mộ Dung Linh Tuyền rất linh hoạt, mấy câu liền đổi trắng thay đen.

“Ở đây thưa Vương gia” Khóe miệng Nhan Nguyệt cười gian tà, Vương gia này quả nhiên thông minh, như vậy bọn họ sẽ không thể hoài nghi.

“Đi xem nhị vương tử đi, Tây Phiên Vương bớt giận, Bát phương các vốn rất có uy tín, lần này chắc là bị người giả họa rồi, lát nữa ta sẽ nói Dương tri huyện điều tra cho tốt, tha bọn họ một lần đi” Cứu vương gia giúp Hoa Phi cầu xin tha thứ.

“Đúng vậy đúng vậy, nhất định là tiểu nhân giả họa, chỗ ta cũng không dám hạ độc trong thức ăn” Hoa Phi lập tức phụ họa.

“Nếu Cứu vương gia nói như vậy thì ta tạm tha cho các người, làm phiền Vương gia rồi” Tây Phiên Vương cũng còn hơi bực.

“Tây Phiên Vương, hay là chúng ta ngồi xuống trò chuyện đi” Mộ Dung Linh Tuyền biết là tạm thời không thể trở mặt rồi khỏi liền ngồi xuống.

“Hào hảo, mời Cứu vương gia.”

“Cơ nhi, thân thể nàng khó chịu thì về trước đi” Mộ Dung Linh Tuyền tuy rằng không nỡ xa Cơ nhi, nhưng là không thể không ngồi với Tây Phiên Vương.

“A, Cơ nhi không sao, ngồi xuống nghỉ ngơi chút cũng tốt” Sự tò mò của nàng đã nổi lên rồi.

“Ồ, tiểu cô nương hóa ra là người à” Tây Phiên Vương rốt cuộc thấy được mặt Cơ nhi.

“Hi hi, chào ngài” Cơ nhi nhìn hấn mỉm cười ngọt ngào.

“Người sao thế, cũng trúng độc à?” Tây Phiên Vương thấy nàng được thị vệ ẵm thì kinh ngạc hỏi.

“Á, không, không phải, Cơ nhi ăn no quá nên bị trướng bụng” Cơ nhi cười mỉa nói.

Tây Phiên Vương nhìn mắt Mộ Dung Linh Tuyền, khóe miệng nhin không được kéo lên.

Đúng lúc này, nhị vương tử ôm bụng trở về, thân thể gầy yếu đơn bạc còn chưa thể đứng thẳng được, cảm giác yếu ớt nhưng vẫn tao nhã, phía sau hấn là Nhan Nguyệt mặt gian và hai gã thị vệ.

“Trúc Nhi, tới đây chào Cửu vương gia” Tây Phiên Vương rất yêu thương nhi tử gầy yếu này, liền đi lên đỡ hân.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nương Thập Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.